

Giới thiệu Mạc Ván Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)

Thể loại: Ngôn tình

Chuyển ngữ và beta: Thanh Thanh, Tiểu Hân

Số chương: 11 chương và đại kết cục

《Võ lâm chí》 đề:

Yêu nữ Thiên Tinh

Vân Tiêu cung đồ (người của Vân Tiêu cung)

Trước khi cập kê

Thế gia Đông Phương

Tam công tử Hàn bị cướp (Anh này tên Đông Phương Hàn)

Gặp trai đẹp, vui hôn hờ

Thì được thả xuống núi

Sau khi cập kê

Khắp giang hồ

Cùng Hàn dây dưa không rõ

Bức hôn không thành Yêu nữ Thiên Tinh của Vân Tiêu cung trước khi cập kê đã bị tam công tử Đông Phương Hàn cướp đi.

Gặp trai đẹp khiến yêu nữ mặt mày vui vẻ. Thì được thả xuống núi.

Sau khi cập kê, đi lại trên giang hồ yêu nữ Thiên Tinh liền gặp Hàn, dây dưa không rõ, bức hôn chẳng thành.

Nếu ai đọc Không thị tẩm! Chém thì chắc biết văn phong của tác giả này. Hài miễn bàn, ngược tâm hay ngược thân thì thôi đi, lại càng không. Truyện khá nhẹ nhàng. Thích hợp giải trí. HE.

12 chương nhưng chương nào chương nấy dài khiếp lắm! Hy vọng truyện kịp ra mắt vào đầu tháng 5 này!

À quên nữa, các bạn nhớ đừng để cái văn án quý quá trên lừa tình nhá!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Ván Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-1: Sư nương là cái gì?

Chuyển ngữ: Thanh Thanh

Beta: Bella

Trời thu chói rọi, hơi nóng bức người.

Từ sâu trong rừng cây Vong Ưu cốc hiện ra một dáng người màu trắng, lẻo đẻo theo sau lưng là một thân hình nhỏ màu tím nhạt.

“Phong Tiểu Thiên, Phong Tiểu Thiên, huynh đợi muội một chút được không!” Thân ảnh nhỏ phía sau không nhìn được kêu lên, bóng dáng màu trắng phía trước không thèm lên tiếng, khéo miệng hơi hạ xuống, nhưng thân hình có hơi chậm lại.

Thân ảnh nhỏ rút cuộc thờ hồn hèn đuổi theo, bóng dáng màu trắng phía trước thấy nàng theo đuổi, cũng mất đi hứng thú chạy, tùy ý bước đi.

Cái thân ảnh nhỏ màu tím nhạt kia hóa ra chỉ là một tiểu cô nương mặc bộ xiêm áo nhạt, cái đầu ỏ quạ bị gió thổi rối tung, hàm răng trắng như tuyết, còn

có một đôi mắt sáng rực như sao, đen láy trong trẻo.

Nàng nâng tay áo tùy tiện lau mồ hôi trên trán, nhón mũi chân nhìn người trước mặt: thiếu niên một thân áo trắng, so với nàng thì cao hơn rất nhiều, mặt mũi cực kỳ xuất chúng, đôi lông mi dài, đôi mắt tinh vi, trong veo khôi khôi mang theo chút ngỗ ngược, kêu ngoạ bất tuân.

“Tiểu bạch si, sao lúc này ngươi mới đuổi tới kịp hả?” Thiếu niên kia giọng nói cực kỳ xem thường.

Tiểu cô nương chẳng những không tức giận, còn cười ngọt ngào trả lời hắn: “Tên muội là Mạc Thần Vũ, đã nhắc huynh bao nhiêu lần, không được gọi Tiểu bạch si! Ai bảo huynh lớn hơn muội bốn tuổi, chờ đến lúc muội mười sáu, nhất định còn chạy nhanh hơn so với huynh bây giờ!”

Phong Tiểu Thiên thấy nàng cười đến mức sững sờ, gọi nàng là Tiểu bạch si chẳng những nàng không tức giận, lại còn cười... đẹp chết tiệt như vậy.

Trời ạ, nghĩ đến Phong Tiểu Thiên hắn, thiên tư quốc sắc có cái dạng nào chưa thấy qua, lại bị Tiểu bạch si làm mê hoặc đầu óc!

Tâm tư xoay chuyển, đi về phía trước cũng không thêm quay đầu lại, tâm tư suy nghĩ, khinh công của Tiểu bạch si này thật sự... thật sự là, hắn không thể không thừa nhận là còn tốt hơn nhiều so với lúc hắn 12 tuổi! Phương diện này, nàng cũng không phải ngu ngốc. Tất nhiên, câu tán thưởng này cũng không thốt ra lời.

“Phong Tiểu Thiên, muội đói bụng rồi.” Tiếng kêu ở phía sau từng tiếng từng tiếng vang lên.

“Quay về trong cốc mà ăn.”

“Muội chỉ muốn ăn ở bên ngoài”

Ngước mắt nhìn chung quanh, không một bóng người, trong phạm vi mười dặm, ngoại trừ trong cốc có cơm ăn ra, còn có chỗ nào bán cơm nữa sao à? Trừ khi, tự mình động thủ, mới cơm com no áo ấm.

Tiểu bạch si này từ lần trước sau khi ăn cá nướng do hắn làm ở ngoài bờ suối xong, luôn bám theo hắn, với tên gọi mỹ miều là: hộ lý chăm sóc vết thương cho hắn. Nhưng hắn cũng không có ngốc.

Lúc cô đang trước vừa động, hắn giống như mũi tên rời cung, trong chớp mắt, trong tay đã cầm thêm một con thỏ béo ú. Con thỏ này chắc có lẽ là rất mập, mập đến chạy không nổi, không bị mấy con dã thú khác ăn, sống lâu như vậy, quả đúng là kỳ tích.

Thần Vũ nhìn Phong Tiểu Thiên gọn gàng lột xa móc ruột, hơi nhát gan nhỏ giọng nói: “huynh thật tàn nhẫn a, bàn tay đầy máu tươi, đây chính là sát sinh a, vậy mà mặt cũng không thêm chớp một cái...a”

“Nếu nói làm bữa nữa thì đừng ăn!” Phang một câu cũng không thêm quay đầu lại, người bên cạnh rất biết thức thời mà ngậm miệng lại. Người này, nói được thì làm được, tác phong không đứng đắn, nàng tốt nhất là đừng nên tự mình vướng lấy buồn bực của hắn!

Bên tai thanh tĩnh, hắn bắt đầu chuyên tâm xử lý con mồi trong tay.

Thẳng cho đến khi trên miếng thịt thỏ chuyển sang màu khác, trong không khí tràn đầy mùi thịt chín, thấy bàn tay Phong Tiểu Thiên từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó rắc một ít bột trắng trắng lên miếng thịt nướng, Thần Vũ cẩn thận nuốt nước miếng, càng nhỏ giọng hỏi: “Huynh chắc chắn cái thứ mà huynh rắc lên trên không phải là độc dược chứ?” Nếu đúng là có chuyện lạ đời như thế, nàng chắc phải khóc không ra nước mắt, nghĩ lại nàng cũng đã dúi đến bụng dính vào ngực, tro mắt nhìn một con thỏ biến thành một bữa ăn ngon, lại không được nuốt vào bụng, thật là đáng thương mà! ~ càng đáng thương chính là, giả như hiện tại không được lấp đầy bụng, phải về ăn cơm lộc của sư phụ, mà cơm đó thì, biết làm sao nói đây? Khụ khụ, là một đệ tử hiếu thuận, nàng không được phép cho bất cứ bình luận gì, mượn một câu nói của Phong Tiểu Thiên chính là: đó mà là thức ăn cho người sao?

Là thức ăn cho người sao? Nàng ăn mười hai năm rồi đó a !

Phong Tiểu Thiên giơ tay xuống cầm con thỏ, bẻ một cái đùi đưa cho nàng, “Sư phụ của cô không phải độc dược sao ? Chút xíu ấy độc cô cũng sợ à ?”

Cúi đầu gặm một miếng thịt to, đợi cho đến khi miếng thịt được thông thả từ trượt xuống yết hầu xong, cảm thấy trong cái dạ dày trống rỗng, đã có một góc – nhánh nhỏ nào đó vùng dậy, ngực không còn bị dính vào lưng nữa, nàng mới bắt đầu cãi lại: “Sư phụ của muội là Dược vương, không phải độc vương!”

“Chắc! Là dược ba phần độc! Cả sư phụ của cô cũng vậy, tự hạ độc mình xong rồi giải, không phải độc vương chứ là gì?” Phong Tiểu Thiên khinh thường nhìn đứa oắt con trước mặt đang thay sư phụ mình cãi lý, lại còn đang ngoạm một mồm thịt thỏ, ăn ngon lành. Nhiệm Tu mặc dù có y thuật cao siêu, nhưng trù nghệ thì, thật sự còn phải chờ tăng thêm.

Thần Vũ tựa như giận dữ cắn một hơi thịt thỏ, nhưng trong lòng không thể không đồng ý với câu nói của hắn.

“Sư phụ của muội đúng là tính tình có chút kỳ quái a!”

Phong Tiểu Thiên ung dung thản: “Sư phụ ngươi chỉ cần kiếm thêm một sư nương thì sẽ hết kỳ quái thôi.”

Thần Vũ nuốt miếng thịt trong miệng xuống, ném nghi vấn của mình ra ngoài: “Sư nương là cái gì vậy?”

Phong Tiểu Thiên bị một miếng thịt thô làm nghẹn đến không nói nên lời, hung hăng trừng mắt nhìn Thần Vũ, đứa ngốc này, sống mười hai năm trời đều phí hết sao!

Nhìn thấy đôi mắt trầm tĩnh trong veo trên khuôn mặt non nớt của nàng, vẻ mặt còn vô cùng chăm chú, có chút đau đầu: nha đầu này đúng thật là ngu ngốc! Cái Vong Ưu cốc quái quỷ này, muốn quên cũng quên không được, không quên cũng giống như không nhớ rõ! Trong cốc có tổng cộng bốn người, cốc chủ Nhiệm Tu, Thần Vũ, tiểu nha hoàn của Thần Vũ – Liên Hương, còn có một gã đầy tớ bị câm điếc. Nhiệm Tu là một người mê được, ngoại trừ việc trồng được chế thuốc ở trong cốc và dạy dỗ tiểu nha đầu này ra, việc khác đều không thèm hỏi tới. Nàng đúng thật là cái gì cũng không biết. Không biết cha mẹ huynh đệ tỷ muội là cái gì, thấy hán, cũng chỉ gọi hán là “Phong Tiểu Thiên”, cũng chưa từng nghe gọi khác đi.

Lông mày hán nhất thời cau lại, hán làm sao giả thích cho nàng hiểu đây? Đau đầu thật.

Lúc ăn cơm Thần Vũ gắp gắp cơm trong chén, trong lỗ mũi tràn ngập mùi đường quy*, lại nhìn nhìn nguyên cái tô to đường quy hầm gà giữa bàn, rất rõ ràng, mùi đường quy tỏa ra nồng nặc, nhất thời không còn chút khẩu vị nào, ngẩng đầu nhìn Phong Tiểu Thiên, đang nuốt xuống từng chút một, nhai nuốt vô cùng ôn nhả từ tốn, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện mỗi lần hán nuốt xuống, hàng lông mày thanh tú sẽ hơi nhăn lại một tí.

Lại nhìn sang sư phụ, trầm tĩnh nho nhã, mặt mày không chút thay đổi, tựa như có vô vị cũng không khó mà nhai hết, giống như mọi khi ông ấy thử thuốc, không chút do dự ăn hết. Một đôi bàn tay thò dài trắng trẻo, đã từng chăm sóc biết bao nhiêu thảo thảo dược dược, luyện đan dược, ngay cả chăm sóc chính mình cũng không biết.

“Sư phụ, người cười về cho con một sư nương đi!” Sau khi bị Phong Tiểu Thiên nằng nặc, nàng mới biết hóa ra trên đời này còn có một loại xưng hô kêu là “Sư nương”.

Phốc!

Nhiệm Tu chưa kịp nuốt hết cơm, khản trương thâu trời mây. Nhất thời tức giận không nói nên lời, nhìn đứa đồ đệ khuôn mặt đang mỉm cười như hoa của mình, thấy vẻ mặt nghiêm túc rất vô tội của nàng, phần khởi không biết gì, quay đầu lại sắc giọng, dùng ánh mắt hung tợn trừng tên tiểu tử đang tựa tiểu phi tiểu bên cạnh, hồi hận lúc trước kia: nếu biết trước tên tiểu tử này thích lắm chuyện, gây họa như vậy, thật không nên cứu hán về làm gì!

Mẹ nói, ta mà có niệm tình ba mươi năm tình nghĩa với cha người cái rắm a !

Nhìn xem, không phải là đem phiền phức rước về nhà sao ?

Nghĩ tới đồ đệ yêu của mình một tháng nay thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, khiến cho hán hải hùng khiếp vía. Hán một lòng muốn đem đồ đệ yêu dưỡng thành một thực nữ khuê các, chúng quân tử *ngụ mị câu chi** a.

*Giống như quân tử hảo câu, đem ngày mơ mộng ấy.

Phong Tiểu Thiên cười tùm tùm tiếp tục uống canh, ra vẻ không có liên quan gì đến hán a.

Để coi thử người làm sao làm khó dễ ta?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Ta không phải khỉ

Nhiệm Tu không có nói thêm câu nào nữa, đối với học vấn của tên tiểu tử đang vênh vang tự đắc này không thèm đếm xỉa tới. Mặc dù trong nội tâm không phải là không thấy, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ không thèm ngó tới.

Hừ, ta mà không trị được người sao, tốt xấu gì cái cốc này cũng là địa bàn của ta, chộc tới ta ta sẽ đá người văng ra khỏi chỗ này! Mặc dù không thể lột da rút xương để trút giận, thế nhưng có thể một cước đá Thiếu chủ Đại Đường môn văng ra ngoài, cũng đủ oai phong rồi. Ừ, cái này hay đấy. Vốn nên làm như thế..

Thần Vũ chỉ thấy lúc đầu sắc mặt sư phụ tức giận đến xanh lè, nếu thầy có muốn động thủ với Phong Tiểu Thiên, cũng đã chuẩn bị xong hết rồi mới đứng.

Làm bìa đỡ đạn dễ lắm sao?

Sau đó lại thấy thần sắc sư phụ khá ôn hòa, đành phải tiếp tục ngồi xuống, một miếng không bằng một hơi lửa cơm ào ào vào miệng.

Nhiệm Tu ngẩng đầu trông thấy tướng ăn của ái đồ, con giận vừa mới kiềm xuống xong lập tức xông lên tới não, hừ một tiếng, cơm cũng không ăn, phẩy tay áo bỏ đi.

Xem xem, ăn cái kiểu gì đây hả? Trước khi Phong Tiểu Thiên đến đây, bộ dạng tiểu đồ đệ của hắn cũng không phải như vậy.

Nhắc tới chuyện trước khi Phong Tiểu Thiên đến nơi này, Vong Ưu Cốc đúng thật là một nơi rất tốt, phong cảnh tú lệ, không có ai đến quấy nhiễu Nhiệm Tu luyện đan dược hoặc cuộc sống bình thường. Tiểu đồ đệ thông minh, đáng yêu, lanh lợi, hiểu thuận. Ít ra cũng là trước khi Phong Tiểu Thiên đến đây cũng chưa từng khiến hắn thất vọng.

Nửa tháng đầu Phong Tiểu Thiên tới đây đại đa số thời gian cậu ta không thể xuống giường, còn bình an vô sự. Thần Vũ lúc không có việc gì làm thường bắt cái ghế ngồi bên giường của cậu ta, lúc Phong Tiểu Thiên bức bối nổi cáu, nàng lại cười vô tâm vô phách.

Theo như Nhiệm Tu phỏng đoán, nàng nhất định sẽ coi tên đó như con khi sau hậu viện mà nghiên cứu. Sau hậu viện có bắt giam mấy con khi để dành thử thuốc, có đôi khi hắn dứt khi uống thuốc, Mạc Thần Vũ hay kéo cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh quan sát phản ứng của con khi.

Quả nhiên, có một ngày Thần Vũ vừa vắn đề cho Phong Tiểu Thiên phát câu xong mới chắc chắn: Chơi với người vui hơn với khi nhiều!

Với khi? Vui hơn?

Phong Tiểu Thiên bị nhục mạ vô cùng, ánh mắt lạnh như băng đủ để giết người, hắn là ai? Nói sơ thôi, tường lở tan thành mây khói, cho dù là ai mới nhắc tới ba chữ Đại Đường Môn cũng vô cùng sợ hãi, hắn đang nửa sống nửa sống lại bị một tiểu nha đầu chọc tức muốn ói máu, tốt nhất nên để hắn chết đi cho xong a.

Tiểu nha đầu kia lại không bức chết hắn không thôi: khi tức giận cũng không có sức phá hoại lớn như người! Nàng đứng trên mặt đất nhìn mảnh sứ vỡ âm thầm cảm thán: người cần phải học cách tức giận giống như khi vậy, chúng nó lúc tức giận quá lắm cũng chỉ gào rú một hồi, giận dữ không ăn cơm, để hôm nào ta dẫn người đi xem khi tức giận người sẽ biết. Những món đồ sứ này đều do sư phụ ta vác từ dưới chân núi về từng cái một, vô cùng vất vả.

Nàng không kiên nhẫn quơ quơ tay, làm một bộ dáng như kiểu chê hắn kém hiểu biết, kiến thức nông cạn rồi đi ra ngoài chơi.

Phong Tiểu Thiên nhìn nhìn những món đồ bên cạnh mà không thể đánh ngã, không biết nên khóc hay nên cười? Nàng kêu hắn nên học cách tức giận của con khi ==!

Đợi đến ngày Phong Tiểu Thiên có thể ra khỏi phòng, Mạc Thần Vũ kéo hắn: Để ta dẫn người đến chỗ này chơi vui lắm.

Phong Tiểu Thiên vừa đi chậm chậm phía sau vừa quan sát Vong Ưu Cốc, hắn vào đây lúc đang hôn mê.

Cốc có vẻ giống như một cái hồ lô hay hình cái gáo nước, vị trí bọn họ đang đứng là đáy hồ lô, xung quanh bốn phía hồ lô đều là rừng rậm, khó trách có khi nửa đêm bị tiếng rú của thú rừng làm tỉnh giấc. Thế nhưng trong cốc lại rực rỡ gấm hoa, bốn mùa đều giống như mùa xuân, còn có rất nhiều quả thuốc hiếm lạ.

Trong đó, Phong Tiểu Thiên nhìn thấy một cái cây thấp thấp, trên cây có gần mười quả màu tím tím, to như trái táo, màu sắc mê người, không khỏi nhìn thêm hai lần.

“Đó là bà na sa, sư phụ muội mang về từ Nam Kỳ, lần trước người đi xa nhà một chuyến mang về cái gốc cây này, năm nay cũng chỉ có mười quả, sư phụ muội nói muốn luyện một loại thuốc gì đó, không cho muội hái, nhưng mà, mấy ngày trước muội hái trộm hết một quả, ăn ngon lắm nha”. Nàng nuốt nước miếng, nhìn phải nhìn trái, trừ bọn họ ra hai, bốn bề vắng lặng.

Phong Tiểu Thiên đã đem tâm huyết di chuyển sang chỗ khác, bất thành linh bị tay nàng nhét vào một cái gì đó, một mùi trái cây thơm ngào ngạt đã nằm trong ngực.

“Huynh ăn mau huynh ăn mau, đừng để cho sư phụ muội biết.”

Hắn ngần ngại. Hắn có nói muốn ăn cái trái này sao?

Tiểu nha đầu kia lại tưởng hắn ngại bẩn, cầm lấy cái trái dùng tay áo lau sơ hai lần, rồi nhét vào miệng của hắn.

Ừ, quả nhiên ngon thật.

“Lần trước muội trộm một trái bà na sa, bị sư phụ muội phạt nhìn khi đánh nhau hai ngày, buổi tối cũng không được ngủ.” Nàng cười hi hi nhìn Phong Tiểu Thiên.

“Cô hãm hại tôi?”

“Vậy thì nhờ ra a, hắc hắc.”

Thế là Nhiệm Tu bắt đầu liên tiếp bị tổn thất.

Một quả trái cây, khiến cho kế hoạch luyện Tử quyền đan của hắn ngâm nước nóng.

Phong Tiểu Thiên nhũn mỳ nhìn bốn con khi to tướng bị nhốt trong lồng sắt, trong đó có một con toàn thân lông rụng lổm chổm. Một con khác thì có

một bộ lông xanh rờn, con mắt màu nâu nhạt, ánh mắt hung hăng, còn có một con có đôi móng guốc chân màu đen, chỉ có duy nhất một con là bình thường.

“Đại Mao, Nhị Mao, Tam Mao, Tứ Mao.” Nàng theo thứ tự giới thiệu.

“Đi thôi, chỗ này có gì đâu mà xem?”

“Huynh ăn bà na sa của sư phụ muội, nên giới thiệu cho huynh làm quen sớm một chút, dù sao hai ngày nữa huynh cũng sẽ phải ngắm nhìn chúng nó.”

Mạc Thần Vũ vui vô cùng. Nhìn mấy con khỉ là một việc rất cực hình. Mỗi lần sư phụ luyện xong thuốc, sẽ dứt cho khỉ ăn, Thần Vũ muốn xem, sau đó nhớ kỹ phản ứng của mấy con khỉ, để làm một đơn thuốc hoàn thiện.

Ngày thứ hai Nhiệm Tu lại phát hiện cây bị thiếu mất hết một trái, liền bắt cái tên bị thương chưa lành Phong Tiểu Thiên đi xem mấy con khỉ. Phong Tiểu Thiên sống chết phản kháng, Nhiệm Tu móc ra mấy viên thuốc vốn đã được chuẩn bị sẵn trước: Người không đi cũng không sao, dù gì ta cũng chỉ muốn xem phản ứng của mấy con khỉ sau khi uống thuốc này vào. Nếu người không chịu đi thì tự mình người thử vậy, xong rồi nói cho ta biết kết quả.

“Tôi cũng không phải khỉ!” Phong Tiểu Thiên kháng nghị.

Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn đi ngắm khỉ. Chẳng qua là mất thì nhắm, ngáy ngủ đến rầm rầm, hại Nhị Mao uống thuốc ở trong lồng nhảy lên nhảy xuống tán loạn, rốt cuộc ngắt xiu, Phong Tiểu Thiên còn chưa tỉnh lại.

Nhiệm Tu tức giận đến run tay, lục hoàn đan a lục hoàn đan, công sức hần trông coi bếp lò luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mới luyện thành, tổng cộng được có 2 viên, một viên bị lãng phí vô ích.

Một ngày sau khi Phong Tiểu Thiên tỉnh lại, tổn thất hết một viên đan dược quý.

Những thứ của cải này, tuy tổn thất nhiều vô số nhưng cũng chưa tới mười loại, nói chung chi phí tổn thất vẫn còn tính toán được, bất quá thì lần tới cha hần Phong Sương có tới đây vợ vét một chút bạc là xong ngay. Nhưng cái bị đã kích nhất chính là tinh thần, quả thật không thể nào bù đắp lại được.

Hôm đấy hần đi hái xong thuốc trở về, đi ngang qua khe suối định tắm rửa, lại nhìn thấy Phong Tiểu Thiên ở bên khe suối, trên bếp lửa con đang nướng mấy con cá, thơm phức, mà tên kia thì đang hôn ái đồ của hần, hần quan sát người đang ở trong lồng ngực của thiếu niên kia, không hề có một chút biểu hiện của một cô gái biết xấu hổ, Phong Tiểu Thiên vô cùng hả dạ, nhìn theo nàng.

Lúc đó hần muốn đâm đầu vô núi đá bên cạnh chết quách cho rồi. Đây, đây có phải là đứa nhỏ hần nuôi dạy mười hai năm không a?

Phong Tiểu Thiên để trần ngực, thân hình to lớn bọc lấy một khí thế mạnh mẽ, đây là biểu hiện của một nam nhi sắp trưởng thành. Nhưng ánh mắt của hần cũng không từ tế chút nào, có chút độc ác: “Đồ ngốc, nhìn đủ chưa? Sao cô không có tí gì đồ mặt thể hả? Cô rốt cuộc có ý thức được mình là nữ nhi gia giáo không vậy a?”

“Sao muội lại phải đồ mặt a? Khắp cái núi này ngoại trừ dã thú cũng chỉ có chim bay a, vì huynh có chút xinh đẹp hơn một chút nên muội mới nhìn đấy chứ!” Nghiên cứu xong, tiếp tục nướng cá.

Ái đồ của hần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, khiến cho hần suýt nữa muốn độn thổ luôn cho xong, nhìn xem, nhìn xem, đây chính là kết quả dạy dỗ của hần đây.

“Nữ nhi gia giáo, đó là cái gì a?” Tiểu đồ đệ của hần khinh thường.

Ước chừng, tên kia chắc chắn sẽ nhận cơ hội khinh rẽ hần cho xem.

Quả nhiên: “Sư phụ của cô đúng thật là chỉ biết dạy hư đệ tử! Không có dạy cho cô phi lễ chớ nhìn, nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Từ lúc nhỏ muội đều được sư phụ tắm rửa cho nha!” Khuôn mặt ngây ngô ra vẻ lễ dĩ nhiên của tiểu đồ đệ. Có điều, đứa nhỏ này cũng đâu có nói lâu.

Nhiệm Tu cơ hồ muốn bạo phát: bộ ta dễ dàng lắm sao, chịu đựng một bả phân một bả nước tiểu mà nuôi nó lớn, lúc ấy còn chưa có mua Liên Hương về, chỉ có một tên đầy tớ bị câm, lại là nam nhân, cũng không thể đưa đứa bé giao cho một tên câm chăm sóc a? Khóe! Tuy vậy..... Tuy vậy hần cũng rất thích bộ dạng mập mạp của nàng khi còn bé, mỗi ngày nhiều lần cũng chỉ tắm rửa cho nàng có hai lần. Một đứa bé gái nha, mới có con nít thôi cũng đã thích chung diện! Khi còn bé nàng vừa nhìn thấy nước liền cười khanh khách, sao lại càng lớn càng không ra thể thống gì thế này? Ngừng! Ngừng! Nghĩ xa quá rồi!

Dựa vào bản tính của đồ đệ hần, nói không chừng còn đi khắp nơi thổi phồng lên: Khi còn bé tôi được một tên đầy tớ nuôi lớn, còn giúp tôi tắm rửa thay tả lót nữa ấy chứ, oai phong lắm nha!

Phong Tiểu Thiên bực bội, đối với Mạc Thần Vũ đang một lòng nướng cá lập đi lập lại ý kiến của mình: “Sư phụ của cô a? Dạy hư đồ đệ!”

Giống như một bạt tay, không mang theo một chút gió quạt vào, da thịt không đau, thể diện đau. Nhiệm Tu trong lòng hàm hừ tức giận: Tiểu tử kia, ta cứu người, người đừng có mà không biết tốt xấu!

Cũng may tiểu đồ nhi của hần còn biết tốt xấu:

“Phong Tiểu Thiên, sư phụ của muội rất tốt, huynh không được phép nói người như vậy!

“Nói như vậy, sư phụ cô không có cái gì không tốt hả? Không có ai toàn vẹn cả, cô hãy suy nghĩ cho kỹ lại” Đúng thật là phải dạy dỗ lại từng bước thôi.

Thần Vũ quả nhiên không phụ kỳ vọng của hắn, còn biết suy nghĩ lại một chút: “Sư phụ của muội luôn dùng thuốc để nấu ăn, tài nấu nướng của người quả thực không được tốt cho lắm.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy! Nhưng điểm này so với việc hắn dạy hư đồ đệ thì càng không thể tha thứ”

Hai người khó khi nào lại nhất trí với nhau, bắt đầu thương lượng làm thế nào để tiêu diệt mấy con cá nướng trên bếp lửa.

Nhiệm Tu nghe đến trán đổ mồ hôi ướt nhẹp, lặng lẽ quay đi.

Phong Tiểu Thiên nhìn Thần Vũ đang ưỡn oai trước mặt của hắn, nhẹ mỉm cười: “Cô lười biếng như vậy, có thể luyện kình công tới mức đó, đúng thật là kỳ tích nha.”

“Huynh chỉ thấy muội lười lúc này thôi, nào biết trước kia muội khổ công như thế nào!”

Hắn lại nhìn kỹ, bộ đồ màu tím nhìn còn thua cả y phục màu trắng bị bẩn, nhưng nhìn thoáng qua vật áo thì lại không có một chút dấu vết bụi. Hôm nay Thần Vũ thắt tóc thành hai cái bím vô cùng xinh đẹp, tóc tai mặc dù không quá lộn xộn, nhưng tóc trên trán lại giống như bị ướt đầm mồ hôi, dính thành từng nhúm từng nhúm.

Nhìn thấy đáng vẻ vô cùng mặt mũi của nàng. Không hiểu sao, giọng nói của hắn lại trở nên nhẹ nhàng chưa từng có: “Mệt như thế sao không chịu quay về, chạy theo ta làm gì?”

“Nghe sư phụ muội nói, hai ngày nữa huynh sẽ rời khỏi đây?” Nàng đột nhiên đứng dậy dò xét, con ngươi đen láy quan sát vẻ mặt của hắn, tựa như có chút không muốn, chút khẩn trương.

“Đúng thế, không lẽ ở đây cả đời sao?”

Nói ra câu này, Phong Tiểu Thiên cảm thấy có chút buồn rầu, mặc dù luôn luôn bị thương, nhưng hắn đã liệu trước sẽ có một ngày hắn cũng phải quay lại cái cuộc sống nhuộm đầy máu tanh kia, có điều vẫn không thể quên được những ngày sống ở đây, không muốn rời bỏ ánh trăng nhân nhĩ, còn có cô gái vô tư trước mắt này. Nghiêm khắc mà nói, nàng cũng chỉ là một đứa con nít, chỉ biết thích quậy phá ngang bướng. Mà tình cảm của hắn đối với nàng, quả thực không thể xem như đây là tình yêu nam nữ, thậm chí sự ngu ngốc của nàng còn khiến cho hắn cảm hận vô cùng. Loại thù hận này giống như một tảng đá, đặt ở nơi nào đó sâu trong tim hắn, hắn rất sợ trong đầu mình nảy lên một cái suy nghĩ không tốt nào đó, sẽ nhân tâm phá hủy sự ngu ngốc vui tươi này.

Còn có một tình cảm nào đó ẩn ẩn trong tim: Đó là hâm mộ.

Hắn hâm mộ nàng có cuộc sống không phải lo nghĩ, mấy tháng qua nhân nhĩ ngấm trắng khiến cho hắn không cảm được mà nghĩ tới bản thân mình, nếu mình có một thời niên thiếu như thế... không, đây là một câu hỏi ngu ngốc, hắn không muốn suy nghĩ tiếp nữa.

“Ai? Lăn ra đây!”

Đang cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt của Phong Tiểu Thiên, Thần Vũ bị tiếng hét to của hắn dọa đến sợ hãi, lui về sau một bước, không đề phòng vấp té vào mấy tách trà trên bàn, tách trà rớt bệ dưới đất.

“Huynh định hù chết người sao a, Phong Tiểu Thiên!” Nói xong hung hăng liếc mắt nhìn hắn, “Vào đi, Liên Hương” Sau đó quay lại nói với người đứng bên ngoài.

Chỉ thấy bóng dáng một cô gái y phục màu xanh thướt tha duyên dáng bước vào, vẻ mặt khiếp sợ, dáng người cũng cao ráo, cho thấy lớn hơn Mạc Thần Vũ ba hay bốn tuổi gì đó, trong tay bưng chén thuốc, đang do dự không biết làm sao.

“Cô ta là nha đầu của cô à? Ta ở trong cốc lâu rồi sao không thấy?”

Thần Vũ cầm chén thuốc trong tay Liên Hương hóp một miếng, gương mặt xinh xắn cau lại một chỗ phát phát tay cho Liên Hương đi ra ngoài, thấy nàng ta đi ra ngoài, mới mở to hai mắt nhìn: “Huynh thật không nhớ rõ gì hết sao?”

“Nhớ rõ cái gì?” Phong Tiểu Thiên vẻ mặt mờ mịt.

“Hôm huynh mới tỉnh lại, Liên Hương bưng cho huynh một chén thuốc, huynh không thèm nói câu nào, quay đầu lại văng vờ cô ấy, cô ấy sợ tới nỗi không dám lú đầu đến chăm sóc cho huynh nữa, từ xa mà nhìn thấy bóng dáng của huynh là né đi chỗ khác, huynh làm sao gặp được cô ấy? Nên sư phụ mới đành để muội tới chăm sóc cho huynh”. Vẻ mặt của Thần Vũ hiện rõ “May mắn là nhờ muội nhanh nhạy, không để huynh đập trúng muội”, cười hi hi quay lại ghế ngồi.

Phong Tiểu Thiên không vui: “Cô nghĩ rằng mình thông minh sao. Chẳng qua lúc đó ta vừa mới tỉnh lại không được tỉnh táo cho lắm, sau đó thấy người ngốc quá, ta còn tưởng ta đánh người thành ngu ngốc nữa ấy chứ, không đành lòng để người ngốc thêm nữa, nên mới không đánh người thôi”

Thần Vũ cứng họng, hóa ra mình ngốc tới trình độ này rồi, ngay cả đánh mà người ta cũng không thềm. Con người đảo hai vòng, nảy ra được ý nghĩ, lập tức, không còn tức giận, cười hi hi nhìn hắn: “Ngày mai chúng ta ra ngoài ăn cơm đi? Huynh dạy muội cách bắt thỏ, chờ huynh đi rồi muội cũng không sợ chết đói.”

Thấy hắn chỉ lạnh lùng liếc xéo mình, trong mắt là thân ảnh nhỏ nhỏ của chính mình, vẻ mặt thoát nhìn có chút hơi khản trương, đây không phải là vẻ mặt nàng thích, cảm thấy hơi chột dạ, nhảy nhẹ nhàng một cái, đã nhanh chóng ở ngoài cửa, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Mới mấy tuổi đầu, khinh công của nàng đã đến mức này à, nhanh đến mức Phong Tiểu Thiên chỉ mới rũ mắt xuống còn chưa kịp nghe tiếng gió, hắn nhẹ giọng nói: “Tốt lắm”

Trời vào thu, cây hòe cao lớn ở trong viện, lá trên cây mặc dù đã đỏ sẫm vẫn còn xanh tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng có vài chiếc lá vàng nhẹ nhàng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quyển Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1-3: Giết con thỏ và giết người

Edit: EU

Beta: Bella

Đến sông Bạch Lang của Yên Quận Thành, so với những nơi từng đi qua cũng khá giống nhau, rất náo nhiệt. Túc Vãn Lâu ở Thành Bắc khách đến người đi, tiểu nhị đang đứng ở trước cửa trách mắng một đứa bé ăn xin hơn mười tuổi, đứa bé kia mình mẩy dính đầy bụi đất, lại cứ cố chấp đứng trước cửa không chịu đi, trong miệng chỉ lẩm bẩm mãi một câu: “Ta muốn ăn cơm...” Lúc này, phía xa xa vang lên tiếng vó ngựa, trong chớp mắt đã đến trước cửa, tên tiểu nhị vội đẩy đứa bé đi chỗ khác, đứa bé bất ngờ bị té ngã, hắn lại không thèm đếm xỉa, bước tới nghênh đón.

Dẫn đầu nhóm người đang đến là một thiếu niên mặc áo trắng, tuổi chừng mười sáu mười bảy, hắn ngồi trên con ngựa trắng, một người một ngựa thu hút ánh mắt của nhiều người. Đi theo phía sau hắn có bốn con hắc mã, cười bởi bốn vị nam nhân mặc đồ đen, khuôn mặt lạnh tanh.

“Các vị khách quan, phía trên lầu có một phòng yên tĩnh, ngựa này để tôi giúp các ngài dắt ra phía sau cho ăn?” Tiểu nhị suu mi nhing hót đón khách, một bên giương giọng hô vào bên trong: “Năm vị khách quan, phòng trên lầu.”

Thiếu niên đi phía trước hơi cau cau mày, tựa hồ không thích mấy chỗ như vậy, không kiềm được quay đầu nhìn đứa bé kia một cái, đứa bé kia trên mặt đầy bụi bặm, đôi mắt lại giống như hai ngôi sáng lóng lánh sinh động, lấp lánh ánh sáng, lúc này trong đôi mắt trong sáng kia đầy vẻ quanh co mưu mẹo, không khỏi khiến cho người ta thương xót.

Đứa bé vì bị một nam nhân sáng sủa đến chói mắt như vậy nhìn chằm chằm, không khỏi lúng túng, nó còn ngồi trên mặt đất, lại vội vàng lục soát trong người, sau cùng lấy ra một cái túi, trong đó có mấy bình thuốc nhỏ, đặt hết trên mặt đất, lấp ba lấp bập nói với tên tiểu nhị: “Ta, ta cũng không định ăn không, ăn quyết, mấy thứ này của ta, người muốn thứ nào thì cho người cái đó, đổi lấy một chén cơm.”

Tiểu nhị kia cũng không biết phân biệt thật giả: “Đi đi đi, ta lấy mấy cái thứ rách nát của người về làm gì, xin khách quan đừng e ngại mời quý vị bước vào trong dùng cơm.”

Thiếu niên áo trắng có lẽ cảm thấy đứa bé này có chút đáng yêu, vì thế hắn ngồi chồm hổm xuống hỏi: “Mấy thứ này của người dùng để làm gì?”

“Đều là thuốc tốt của ta a, có thể giải các loại độc và chữa trị thương tích.” Về mặt đứa bé rất nghiêm túc, thật sự không giống như đang nói dối.

Thiếu niên kia lúc này mới phát hiện đứa bé này hóa ra là một tiểu cô nương, chỉ vì tóc tai nàng rối tung lên, quần áo dính đầy bụi đất, không nhận ra được màu gì, chỉ có điều giọng nói ngược lại rất dịu dàng dễ nghe.

“Người đừng có khoác lác quá, nếu thuốc này của người mà là thuốc tốt, vậy mấy thứ thuốc dán ở ngoài đường đều là thuốc tiên chắc, có muốn bán thuốc cũng nên biết lựa chỗ.” Tên tiểu nhị đứng ở phía sau cười khẩy.

“Tiểu muội muội, để ta dẫn muội đi ăn cơm.” Thiếu niên kia đưa tay nắm lấy tay tiểu cô nương, vào trong mắt tên tiểu nhị thật sự vô cùng thâm thương thể thâm, giống như một miếng bạch ngọc đặt trên cái khăn lau được dùng đã lâu trong phòng bếp, vô cùng không cân xứng.

Ở phía sau có một nam tử mặc áo đen đứng giữa bước lên trước: “Nhị thiếu gia, để thuộc hạ dẫn xuống dưới.”

Thiếu niên dùng ánh mắt ngăn lại, tiếp tục dắt tay tiểu cô nương đi vào. Cũng không ngờ tới tiểu cô nương lại bỗng nhiên quay đầu lại hỏi người kia: “Người chê ta bẩn sao?”

Hắc y nam tử bất ngờ bị nàng nói ra suy nghĩ trong lòng, đứng tại chỗ khó xử.

Tiểu cô nương kia lại quay sang nhìn thiếu niên đứng bên cạnh mình, dựa nửa người vào trên mình thiếu niên, đáy mắt hiện lên tia giao hoạt, bụi bặm trên

người nàng đều dính hết sang thiếu niên áo trắng, nàng cười hi hi quay đầu lại nhìn nam tử mặc áo đen.

Thiếu niên khẽ nở nụ cười, hẳn thật không nghĩ tới tiểu cô nương này nhảy vào ôm ngực hắn, lấy tuổi của nàng, thật sự không bằng thuộc hạ của hắn.

Hắc y nam tử nhìn nhìn chủ tử của mình phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ đánh phải hừ lạnh một tiếng đi theo phía trước. Tiểu cô nương thấy hắn có vẻ nhẫn nhịn, cảm thấy không vui, cũng không hề dựa vào trong người thiếu niên nữa. Nhìn thấy quần áo của thiếu niên bên cạnh bị bẩn, nhất thời nảy lên vô số ý niệm trong đầu: tại sao hắn không đẩy mình ra? Trên dọc đường đi, không phải có rất nhiều người ghét bỏ nàng sao?

...

“Muội tên là gì?” Thiếu niên ở bên cạnh nàng dịu dàng hỏi.

“A, Mạc Thần Vũ. Còn huynh?”

Ngay lúc nàng đang nghĩ rằng thiếu niên sẽ không trả lời thì hắn đã nói: “Đông Phương Ngọc”.

“Đông Phương Ngọc.” Gọi cả tên lẫn họ, đây chính là tác phong trước giờ của nàng.

“Muội có thể gọi huynh là Đông Phương đại ca.” Thiếu niên dịu dàng sửa lại lời nàng. Mặt mày hắn đẹp giống như trong tranh vẽ, trong bức tranh lại có thêm sự ấm áp hòa nhã, đẹp giống như dòng suối trong êm dịu, nắm lấy tay của nàng, vô cùng ấm áp, vô cùng ấm cúng.

“Ngọc ca ca, muội sẽ gọi huynh là Ngọc ca ca nha.”

Không biết tại sao, Đông Phương Ngọc khiến cho nàng nhớ tới một khuôn mặt khác, vẻ mặt kiêu căng liếc nhìn người khác, nói chuyện cay nghiệt, khuôn mặt cũng vô cùng tuấn mỹ, lại khiến cho người khác không thể tới gần.

Thờ dài, nàng đi theo Đông Phương Ngọc đi vào nhà gian.

“Nhị thiếu gia, người thật sự muốn dẫn theo tiểu nha đầu đó sao?” Trước đó bị Thần Vũ chọc cho tức giận không nói nên lời, nam tử mặc áo đen lại xác nhận thêm lần nữa.

“Vô Huyền, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy mấy lọ thuốc đặt trên mặt đất của cô nương đó sao?” Đông Phương Ngọc cười nhả nhặn.

Vô Huyền cũng không cho chủ tử mình là một người bình dị dễ gần, chỉ có nha đầu đầu gối gác kia mới nghĩ chủ tử là một người khiêm tốn gần gũi. Đông Phương Ngọc hay cười, bất kể là lúc vui hay không vui, ngoại trừ mỉm cười, Vô Huyền cũng chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm khác của hắn, giống như: phẫn nộ, buồn rầu, hoặc là cái khác.

Như thế, mới rất đáng sợ. Bởi vì, ngay cả đến lúc hắn hạ lệnh giết một người, cũng vẫn mỉm cười.

“Mấy cái lọ thuốc kia cũng không phải lọ thuốc bình thường, đều là do Vân Tụ Ma ở núi Tụ Vân luyện thành. Vân Sơn núi cao tận chót vót, người bình thường há lại dễ dàng lên trên đó lấy được? Năm đó phụ thân được đệ tử của Dược Vương là Tư Mạc cứu sống, từng thấy hắn sử dụng lọ thuốc ý như vậy, trong phủ của chúng ta bây giờ vẫn còn cất giữ một lọ thuốc của Dược Vương.”

“Thiếu gia, nói như vậy thì tiểu cô nương này cùng Dược Vương có quen biết sao? Chưa từng nghe nói Dược Vương thu nhận đồ đệ a?” Vẻ mặt của Vô Huyền đã vốn không tin giờ lại càng không thể tin, “nhưng Dược Vương ít nhất cũng gần tám chín chục tuổi rồi, sao lại thu nhận một tiểu cô nương mới có mười tuổi làm đồ đệ chứ?”

Hai người đang bàn bạc, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân đi tới, Vô Mệnh đứng ở bên ngoài hơi có chút cá lăm nói: “Thiếu gia, Mạc cô nương đến đây.”

Không biết hắn nhìn thấy cái kỳ tình dị cảnh gì, cả nói chuyện cũng không gọn gàng.

Thần Vũ lại cười hi hi đẩy cửa vào: “Vô Mệnh đại ca, thì ra huynh bị cả lăm nha, quay đầu lại để cho muội giúp mình châm vài châm là hết hà.”

Chủ tớ hai người liếc nhau: “Quả nhiên nàng cùng Dược Vương có quen biết.”

Thần Vũ lúc này mới quay đầu lại, trong nháy mắt, đến ngay cả Vô Huyền cũng ngây người, đây chính là tiểu cô nương bản thủ lúc nãy sao? Mái tóc đen nhánh hơi ướt, nhưng cũng được thắt thành hai bím tóc ngay ngắn, gương mặt xinh đẹp, giống như một tiểu yêu tinh, đôi mắt trong sáng mang theo một chút nghịch ngợm chút giảo hoạt một chút đặc ý. Y phục mặc trên người là một cái váy tím do Đông Phương Ngọc sai Vô Huyền mua về, mặc dù không có miêng trang sức nào, nhưng nàng lại cười đến mức hồn nhiên rực rỡ, hai lúm đồng tiền chột ẩn chột hiện, khiến cho người ta nhìn đến đui mù.

“Ngọc ca ca, chúng ta lên đường được chưa?” Nàng bước lại gần, nắm lấy tay áo Đông Phương Ngọc.

Chỉ vì Thần Vũ rất dơ bẩn, lúc ăn cơm Đông Phương Ngọc thấy nàng ăn uống hải hù, đủ thấy là đói lắm rồi, chắc hẳn đã lâu chưa tắm rửa, vì thế ở Túy Vân lâu đặt hai phòng thượng hạng, để cho nàng tắm rửa thay y phục. Ba tầng lầu phía trước sát mép đường của Túy Vân lâu đều là chỗ ăn cơm, phía sau là chỗ nghỉ ngơi.

Vô Huyền nhử mày nhìn Đông Phương Ngọc, công tử chưa bao giờ thích người khác gần gũi với hắn, không biết là do thiếu nữ này quá ngây thơ hồn

nhien, hay là nguyên nhân gì khác, công tử không đẩy ra tay nàng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Ban đêm, bọn họ rời khỏi trấn, tá túc ở một ngôi miếu đồ nát trong núi hoang.

Thần Vũ cùng Đông Phương Ngọc cười chung một con ngựa, đã sớm mệt mỏi, ăn lương khô xong liền ngã đầu xuống ngủ.

“Nhị thiếu gia, có chuyện.” Vô Huyền tới gần Đông Phương Ngọc, nhỏ giọng báo cáo.

Một mùi hương phủ tràn ngập trong ngôi miếu đồ nát, Đông Phương Ngọc chậm rãi ngã xuống đất, mấy tùy tùng đứng canh ở ngoài cửa Vô Cực, Vô Tình và Vô Mệnh, còn có Vô Huyền đang bên cạnh Đông Phương Ngọc cũng cùng nhau ngã xuống.

Trong chốc lát, ngoài cửa vọt vào bốn hắc y nhân, đều che mặt, không rõ mặt mũi.

“Lật rồi, lật rồi... nên trói lại hay hơn?” Một gã hắc y nhân đi đầu tiên xem xét Đông Phương Ngọc, sau đó nhỏ giọng hỏi người phía sau.

“Mau lên, chủ nhân nói không được để bọn chúng trốn thoát, chẳng qua thương tích phải làm thành hình dạng ngoằn ngoèo.”

Một gã Hắc y nhân ở phía sau nghe lệnh, từ sau lưng lấy ra một vật hình lưỡi liềm, định ra tay, thiếu niên vốn đã bất tỉnh trước mặt đột nhiên lại mở đôi con ngươi ôn hòa bình tĩnh: “Các người đang định làm gì ta thế hả?”

“Người người người...” Hắc y nhân chợt dạ thoái chí, lúc này lại không dám tùy tiện ra tay.

Anh trắng trong veo như nước đang chiếu vào ngôi miếu đồ nát, thiếu niên chậm rãi đứng dậy, dung mạo hé lộ dưới ánh trăng, ngược lại còn chói lọi hơn cả ánh trăng sáng.

Vô Tình, Vô Cực, Vô Mệnh, Vô Huyền bốn người cùng vọt tới, đang cùng bốn người kia tranh đấu, binh khí va chạm leng keng leng keng đánh thức Thần Vũ ở trong góc, nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy hỏi: “Sư phụ, làm sao vậy? Sao khắp phòng đều là mùi Dạ Mê Lan hết vậy?”

“Không có việc gì, bọn người Vô Huyền đang đùa giỡn, Vũ nhi muội mau ngủ đi” Đông Phương Ngọc mỉm cười, cực kỳ dịu dàng nói với nàng, tựa như sợ làm đánh thức nàng, tiếng đánh nhau trong phòng náo loạn ầm ĩ, chỉ có giọng nói rất nhỏ của hắn là rõ ràng nhất nghe vào trong tai của Thần Vũ.

“Đừng.” Thần Vũ xoay người nằm xuống tiếp tục ngủ, trước khi rơi vào trong mộng, trong nháy mắt nàng đột nhiên nhảy dựng lên, “Đây không phải là phòng của ta”. Hậu tri hậu giác mở to hai mắt.

Đông Phương Ngọc mỉm cười: mới phát hiện.

“Mời lửa, đưa đây.” Hết sức vội vàng, nàng trực tiếp chìa tay về phía Đông Phương Ngọc, cũng không hỏi hắn có... hay là không.

Bốn gã hắc y nhân đột nhiên thấy xuất hiện thêm một tiểu cô nương lộn xộn (loạn thất bát tao), nghe nàng nói tên thuốc, tâm trạng hơi cả kinh, vì vậy dưới tay hơi chậm một bước, trong đó gã cầm lưỡi liềm lúc này không cẩn thận bị Vô Huyền chặt đứt mất hai ngón tay. Vô Huyền vốn có thể thừa thắng xông lên chém luôn cánh tay hắn, đột nhiên chân khí gặp bị ngăn trở, ngã về phía sau.

Hắc y nhân bị cắt mất hai ngón tay đau đến mặt mũi dữ tợn, máu trên tay bất ngờ văng dính đầy trên mặt, nhưng vẫn nhin không được cười to.

Thần Vũ đánh mỗi lửa, thấy một người máu me dính đầy mặt đang nổi cơn điên cười um sùm, lại cố gắng dậm chân vung tay, tựa như muốn đem ngón tay đau đón quang ra sau người.

Nàng lấy mỗi lửa vút ra, ném lại chỗ mình vừa ngủ lúc nãy, chỗ đó có mấy nhúm cỏ khô, bén lửa lớn.

Vô Tình, Vô Cực, Vô Mệnh, lúc này cũng giống như Vô Huyền ngã ngồi xuống. Bọn Hắc y nhân đang vây quanh thấy năm người bọn họ đều đang ngồi dưới đất, mà tiểu cô nương này lại đứng, không khỏi kỳ quái, ba tên cùng tiến tới bắt nàng.

Thần Vũ chỉ cảm thấy da đầu run lên, giống như hồi bé nằm chiêm bao gặp ác mộng, chỉ cần nàng chạy nhanh thật nhanh, là ở phía sau có vô số con quỷ bám theo, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, hoảng loạn ném ra thêm hai viên thuốc vào đám lửa đang cháy, một viên trật lất, lăn lóc lăn lóc văng ra xa.

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một con chim én xuyên qua nóc nhà, tà tà xẹt qua, dùng chiêu thức Nga mi đi xuyên qua mấy Hắc y nhân, phía sau “phụt” một tiếng nổ tung, một luồng mùi khó người khiến cho người ta muốn nôn mửa, mắc ói, thực giống như thứ gì đó lên men mấy chục ngày.

Đùng thật là thứ tốt.

Năm người Đông Phương Ngọc ngủ thấy, lập tức ngồi dậy, ngược lại bốn hắc y nhân kia lại nặng nề ngã xuống.

Trói bốn người xong, Vô Huyền hỏi Đông Phương Ngọc: “Có cần tra xét không?”

“Không cần, để cho bọn chúng biến mất đi.” Thiếu niên mỉm cười, tựa như một đóa hoa sen chôn sâu dưới lòng tuyết, lạnh như băng, không dám lại gần.

Bốn Hắc y nhân kia nghe xong, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng. Tên Hắc y nhân cầm đầu nhìn về phía Thần Vũ: “Tại hạ muốn hỏi cô nương một câu, tại sao giải dược của cô sau khi giải hết Dạ mê lan còn có thể khiến cho bốn người huynh đệ bọn tôi hạ ngược lại? Nếu cô nương có thể nói cho tại hạ, tại hạ chết cũng nhắm mắt!”

“Rất đơn giản a, chỉ cần trong thành phần của giải dược thêm vào một chút dược thảo, gây ông đập lưng ông! Các người muốn dùng Dạ mê lan tất nhiên phải uống giải dược, thứ dược thảo mà ta thêm vào ngoại trừ giải Dạ mê lan còn khác giải dược của các người, mà vị thuốc này không có chút ảnh hưởng nào tới người đã trúng Dạ mê lan.” Thần Vũ thản nhiên cười, trên mặt không dấu được vẻ đắc ý. Thuốc này năm nàng tám tuổi do chính nàng tự điều chế, hơn nữa còn cải tiến phối phương của sư phụ.

Bọn người Vô Huyền đang định lôi bốn người kia ra khỏi.

“Không phải để cho bọn họ đi sao? Các người mang bọn họ đi nơi nào?”

Vô Huyền liếc mắt nhìn Đông Phương Ngọc một cái, quăng ra hai chữ vô cùng ngắn gọn: “Giết chết!”

Thần Vũ tay chân lạnh lẽo, lúc này mới hiểu được hai từ “biến mất” của Đông Phương Ngọc là có ý gì. Lần đầu tiên hiểu rõ hóa ra bản thân mình sai lầm rồi, sai từ cái ngày mà nàng cho Phong Tiểu Thiên ăn Túy Hoa Âm.

Hai ngày trước khi Phong Tiểu Thiên chuẩn bị rời khỏi, hai người ra ngoài dạo chơi.

Phong Tiểu Thiên ở bên bờ suối giết thỏ, nàng tươi cười thản nhiên: “Phong Tiểu Thiên, cho muội xem nội tạng con thỏ”

“A, máu dính tay.” Nàng rút cái ngón tay đang chọc vào nội tạng con thỏ ra, sau đó, sau đó với xuống khe suối bên cạnh, nhìn vết máu dần dần nhạt đi.

“Muội nghĩ muội không cần học cách giết con thỏ, muội đã biết được thịt thỏ ăn ngon như thế nào, nhưng lại cảm thấy giết thỏ có hơi tàn nhẫn. Uy, Phong Tiểu Thiên, năm huynh mười hai tuổi cũng bắt đầu giết con thỏ sao?”

Phong Tiểu Thiên cũng không ngần ngại đầu lên: “Ta mười hai đã bắt đầu giết người, giết con thỏ đã tính là gì?”

Giết người?

Gió nhẹ thổi qua, nàng còn tưởng mình đang nghe lầm, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt ngưng trọng của Phong Tiểu Thiên, ngũ quan tuần tú giờ khác lạnh lẽo như băng, cả người tản ra mùi vị xa cách.

Nàng tin.

Thế nhưng, muốn nàng hiểu được hết tất cả, quả thật có chút khó khăn. Nàng chỉ cảm thấy, thiếu niên này, hi vọng vô thường, cay nghiệt riết quen, ngang ngược kiêu ngạo, mấy thứ này, cũng chả phải điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất là, hần bình tĩnh lạnh nhạt nói cho nàng: “Giết người và giết thỏ cũng không có gì khác nhau, giống nhau là tay dính đầy máu tươi, chẳng qua mạng người so với mạng của một con thỏ nhiều bạc hơn được một chút.”

Lúc vừa nói, hần vừa cầm con thỏ đặt trên bếp lửa nướng, ngẫm nghĩ, lại bổ sung thêm một câu: “Chỉ có điều, ta chỉ ăn thịt thỏ, chứ không ăn thịt người.”

Hần chậm rãi xoay người đến bên dòng suối rửa cái tay dính đầy máu tươi, để lại nàng ngồi một chỗ ngắm người.

Mạng người là có thể dùng bạc mua sao? Nếu ngay cả mạng sống cũng có thể dùng bạc mua, như vậy trên đời này còn cái gì không thể dùng bạc mua đây? Nàng mơ hồ cảm thấy sai lầm, thế nhưng Phong Tiểu Thiên nói như vậy rất hợp tình hợp lý, khiến người khác hoảng sợ, nàng muốn cãi lại nhưng gương mặt đã không còn chút máu.

Thịt thỏ dĩ nhiên là một hồi sau vẫn chưa ăn hết.

Lúc bọn họ trở về, một thiếu niên mang một cái đao đứng trước mặt Phong Tiểu Thiên, lông mày như núi vẽ, đôi mắt nhưng trăm ngàn hồ phách.

“Thiếu chủ, Đường chủ có lệnh, muốn Thiếu chủ tức khắc trở về, có truyền hệ trọng”

Thấy Thần Vũ đứng phía sau, mắt hần cũng không thèm chớp, phảng phất giống như không thấy. Mà cây đao trong lòng hần cùng với ánh mắt nghiêm nghị, không để cho người khác tới gần.

Đây là lần đầu tiên Thần Vũ gặp hần, Phi Viễn, thiếu niên sắc bén, lạnh lùng như đao phong.

Nhiệm Tu tới đưa tiễn, lúc sắp xuất cốc đi ngang qua một khu Bát Nguyệt Xuân, gốc cây hồng hồng trắng trắng vô cùng điểm lệ, Phong Tiểu Thiên không khỏi hít hơi hai cái.

Lúc ăn cơm chiều, Nhiệm Tu giống như đang nhớ tới chuyện gì nhìn nàng chăm chăm, nhìn đến mức cả tóc gáy của Thần Vũ cũng dựng đứng lên, không chịu nổi đòn tâm lý mạnh mẽ của thầy, cuối cùng bị đánh tới bờ: “Sư phụ, con thừa nhận con đã cho Phong Tiểu Thiên ăn Túy Hoa Âm”

“Người”. Gương mặt Nhiễm Tu từ trắng chuyển sang xanh, xanh xong lại trắng, rốt cuộc nhin không được lấy tay đánh vào vai nàng một cái.

Bang một tiếng khiến cả hai thầy trò đều hết hồn, mặc dù Nhiễm Tu lập tức hối hận, nhưng vẫn nhanh chóng xong ra ngoài, hấn không có thời gian để hối hận.

Túy Hoa Âm, nghĩa cũng như tên: trong vòng ba ngày nhìn thấy hoa sẽ lập tức hắc xì, ba ngày sau sẽ bị say ngã, bộ dạng giống như say rượu.

Lúc trước cha Phong Tiểu Thiên là Phong Sương đưa hấn tới từng nói với Nhiễm Tu, mục tiêu kế tiếp của bọn họ chính là Văn Hoa phu nhân.

Chuyện này, đương nhiên Thần Vũ không biết.

Nàng chỉ biết nàng rất khó chịu, nghĩ tới chuyện Phong Tiểu Thiên rời khỏi sau này sẽ không còn gặp lại khiến nàng cảm thấy rất không vui.

Buổi tối lúc sư phụ rời đi, nàng cũng ra khỏi Vong Ưu Cốc.

Lúc này, nàng vì sự xúc động của mình có chút hối hận.

“Ngọc ca ca, nếu huynh không giết mấy người này, có phải bọn họ cũng sẽ giết các huynh đúng không?”

“Phải”. Thiếu niên mỉm cười, cũng không giải thích nhiều.

“Muội muốn về nhà.”

“Được”

Bắt đầu từ chương sau, tác giả sẽ chuyển sang ngôi thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-1: Lễ vật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Lăng Như

Beta: EU

(Tớ vừa mới phát hiện là truyện này dài không thua gì Hưu thư mặc dù tác giả ghi là 12 chương, lừa tình thật mà)

Năm tôi mười hai tuổi, từng làm một chuyện vô cùng ngu ngốc: Bỏ nhà trốn đi.

Hậu quả của chuyện này rất nghiêm trọng, nó làm thay đổi cả cuộc đời tôi, chỉ có điều, lúc ấy tôi còn nhỏ, thiếu quyết đoán, vận mệnh suy chuyển cũng không thể thay đổi được gì.

Sáng hôm đó sau khi tôi tỉnh dậy, ở trong một căn phòng lạ lẫm. Gian phòng thật hoa lệ, màn lụa mỏng vây quanh, sần giường thiêu hoa tinh xảo, dưới mặt đất, thảm lông dê trắng muốt, trên bàn trà, bày biện một đĩa trái cây cùng một đĩa điểm tâm.

Tôi đói nhưng không dám ăn.

Tôi nhớ rằng mình đã cự tuyệt hảo ý muốn phái hai người đưa tiễn của Đông Phương Ngọc, một mình ra đi. Sau đó, trên đường đi gặp một cái kiệu nhỏ màu xanh thẫm, hòa vào trong bóng đêm đen như mực.

Tôi vốn định đi vòng qua, lại trông thấy màn kiệu nhấc lên, một hàm răng sáng bóng: “A, tiểu cô nương trông thật quen mắt nha”

Chuyện sau đó tôi cũng không nhớ gì hết.

Kết quả là tôi nằm ở chỗ này.

Rất đói. Tôi nhìn xung quanh, thấy trong phòng không có ai.

Đừng nói là chưa kịp rời khỏi đây tôi đã phải làm ma đói a.

Món điểm tâm kia, có vẻ rất ngon nha.

Ăn miếng đầu tiên, tôi thờ dài thỏa mãn, lớn từng này còn chưa bao giờ được ăn điểm tâm ngon như vậy a.

Đến lúc tôi ăn miếng điểm tâm thứ năm, một âm thanh vang lên: “A, tiểu cô nương tỉnh rồi hả?”

Vừa mới nuốt xuống được nửa miếng đã bị mắc nghẹn, không trôi xuống được, có người đưa cho tôi cốc nước, giúp tôi nuốt trôi miếng điểm tâm. Tôi tròn mắt nhìn tên đầu sỏ gây chuyện.

Đây không phải tên lúc đó sao? Hàm răng của hắn trong đêm tối thật khiến cho tôi có ấn tượng sâu sắc: “Ngươi bắt ta tới đây làm gì? Không biết sẽ khiến người nhà của ta lo lắng sao?”

“Ngươi trông rất giống một vị cổ nhân của ta” Người này cười vô tội, nói hết sức bình thường.

“Thiên hạ rộng lớn, người giống người đầy ra đó, chẳng lẽ chỉ cần trông giống cổ nhân của ngươi đều bắt hết đến đây sao?”

“Đúng vậy a” Hắn nháy nháy mắt, tiếp tục cười nhu hòa nói với tôi: “Ta đã bắt được tổng cộng 16 tiểu cô nương giống như nàng, nhưng chỉ có duy nhất mỗi ngươi, rất giống nàng ấy, nếu ngươi không ăn nói thô lỗ”

Tôi dựng hết tóc gáy, người này rõ ràng làm chuyện biến thái, lại nói cứ như là đương nhiên, đúng là có vấn đề: chẳng lẽ lớn lên giống người khác cũng là cái tội?

“Ta muốn về nhà! Về nhà, về nhà, ta muốn về nhà!” Tôi kiên quyết, không thềm đếm xỉa đến khuôn mặt âm u của hắn ta. Thật không biết vị cổ nhân kia là cừu nhân (kẻ thù) hay là bằng hữu của hắn? Nếu là bằng hữu, thì cuộc sống của tôi sung sướng thêm được chút ít, nếu như là cừu nhân thì tôi không phải sẽ chết chắc rồi ư?

“Ngươi không được trở về, để ta dẫn ngươi ra ngoài một chút, phong cảnh bên ngoài rất đẹp a.” Hắn dặt tay tôi, nhiệt độ của tay hắn khiến tôi không khỏi rung mình một cái. Người nam nhân này, cười lộ lên cũng giống như một tảng băng, nhìn không ra tuổi, chỉ biết hắn không còn trẻ, đôi mắt phượng có chút ý cười, còn có một hàm răng sáng bóng, mặc dù cười nhưng lại gây cho tôi loại ảo giác: không biết khi nào thì hắn sẽ dùng hàm răng trắng đó cắn tôi một ngụm, không phải ý tứ thân mật mà là theo kiểu dã thú... Cắn một phát chắc chắn sẽ đưa người vào chỗ chết. Tiếng nói hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, như đang hát lại có chút quái dị.

Phong cảnh bên ngoài: Mái ngói được chạm trổ, lan can cẩm thạch bao quanh tòa cung điện, được làm bằng loại cẩm thạch thượng hạng, mây mù lượn lờ. Có rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, hoặc có dây leo, hoặc rủ xuống đỉnh núi, hoặc xuyên qua khe hở của đá, mái hiên và thậm chí là quần xung quanh cột. *(Đoạn này quả thật là...không có khó, chỉ có khó hơn thôi)*

Những người qua lại, thấy hắn đều phải khom người hành lễ. Làm tôi không thể chú ý nhìn kỹ những loại hoa cỏ này.

“Ngươi mới mấy tuổi cũng biết tới loại hoa cỏ này sao?” Hắn cười khê, hàm răng trắng đầy đặc ra vẻ khinh thường.

“Có ý gì đây hả? Cái dây leo đằng kia là cây từ đằng [1], sắn dây; đó là cây đỗ hành [2], cây gừng [3], đó là thanh cát [4], còn đó là từ vân [5] .....” Trong sách thuốc của sư phụ có hình vẽ, mặc dù trong cốc của chúng tôi không có, nhưng theo hình vẽ thì cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Hắn quái dị liếc nhìn tôi một cái, sau đó lại chuyển sang khuôn mặt tươi cười: “Một khi đã vào Vân Tiêu Cung thì những chuyện này sẽ không hỏi qua nữa, thế nhưng, ta vẫn còn muốn hỏi một chút về quá khứ của ngươi”

Nụ cười của hắn, thoát nhìn rất đáng sợ a.

Tôi mới có 12 tuổi, còn sống chưa có đủ nha, còn phải về hít hít mùi thuốc trong các món ăn của sư phụ tôi nữa, sư phụ a, nếu sau này con còn có thể tiếp tục ăn đồ ăn của người nấu, con nhất định sẽ cố gắng ăn hết.... Tôi bỏ tay hắn ra, cố hết sức mà chạy, lớn chừng này cũng chưa từng chạy nhanh như thế.

Sau lưng truyền tới một giọng nói: “Này, tiểu cô nương khinh công cũng không tồi nha, so với Đỗ Nhược còn mạnh hơn nhiều”

Tôi nổi con thịnh nộ, cố gắng áp chế nỗi sợ hãi đang bao lấy thân thể, đây chỉ là con ác mộng, đây là con ác mộng xinh đẹp nhất nhưng lại khủng khiếp nhất mà tôi từng mơ. Một nơi xinh đẹp, những thứ kỳ hoa dị thảo trong sách của sư phụ đều có, tôi đã được tận mắt nhìn thấy, thế nhưng tôi lại không thể tìm thấy đường về nhà, làm ơn đánh thức tôi dậy đi.

Người đứng phía sau cười đến vô hại, nhưng nụ cười của tựa một cây hoa bên cạnh cách núi, phía sau lưng cực kỳ nguy hiểm.

“Này, sao ngươi không chạy tiếp nữa đi?” Giọng nói phía sau nhẹ mà nhu, lại như quỷ mỵ.

Tôi đứng đó ngây ngốc, trước mắt là vực thẳm, nhìn xuống dưới, chỉ thấy mây mù lượn lờ, không thấy đáy vực, quay đầu lại, cung điện tuyệt đẹp màu trắng như tiên cảnh, cửa điện có treo ba chữ vàng rất chói mắt: “Vân Tiêu Cung”

Ông ta tiến về phía tôi, tôi lùi lại phía sau một bước, đây là nơi quỷ quái nào? Người này, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Ngươi, ngươi bắt ta đến...rốt cuộc là muốn cái gì?” Tôi cảm thấy hàm răng đang run lấy bầy, có ai từng nhìn thấy trước cửa nhà nào là không trung

không, ra khỏi cửa thì là vách núi? Người này, không phải chỉ biến thái bình thường, tôi không biết sẽ có kết cuộc tốt không nữa?

“Ngươi là lễ vật của ta!” Ông ta cười tà mị, không che dấu vẻ mặt đắc ý.

“Ta không phải!” Tôi tức giận, hơn nữa, tôi cũng không nhớ là mình tự dâng tới cửa lúc nào a.

“Ừ, chính xác là ta sắp sửa đưa ngươi làm lễ vật cho người khác” Ông ta thở dài, vẻ đắc ý một khắc trước đã không thấy đâu.

“Bởi vì gương mặt này của ta?” Tôi không biết nên khóc hay nên cười, Phong Tiểu Thiên nói mỗi người đều do cha mẹ sinh ra, tôi còn chưa gặp được mẹ tôi a, đúng là hại chết tôi mà!

Ông ta gật đầu, trên mặt như muốn nói: Ngươi cũng rất thông minh.

Tôi khóc, lui lại hai bước nữa, tôi tình nguyện làm một kẻ ngốc!

Sự thật đã chứng minh, tôi thật sự là một kẻ ngốc, tôi lại lùi về phía sau thêm hai bước nữa, tôi không muốn đương không lại trở thành lễ vật của tên biến thái trước mặt này, bởi vì tôi tính toán sai lầm, rơi xuống vách núi, hơn nữa lại còn bị dọa đến ngất đi.

Tôi thật sự sợ chết a, không có cách nào khác.

Tỉnh lại lần nữa, phía trên có một khuôn mặt tinh tế nhìn tôi, rất gần, mà khuôn mặt này lại vô cùng quen thuộc, không phải chỉ là quen thuộc bình thường. Nếu một người hay nhìn thấy chính mình trong gương, bỗng dưng một ngày lại đứng trước mặt mình, ước chừng vẻ mặt của tôi sẽ là: ngây ngốc, há mồm không nên lời.

“Cung chủ, nàng tỉnh rồi, chỉ là có hơi ngốc.” Người trên đỉnh đầu quay mặt lại nói với người bên cạnh nàng, thanh âm uyển chuyển, so với tôi còn kiều mị hơn.

“Này, còn chưa hiểu tại sao lại ở đây chứ gì, đợi đến lúc biết rồi sẽ không còn choáng váng nữa” Thanh âm kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mềm mại tựa như lông vũ rơi trên tơ lụa.

Tôi nhắm mắt lại: Không phải tôi đã rơi xuống đáy vực sao, phơi thây nơi hoang dã sao?

“Là cung chủ cứu ngươi lên đây, cô nương.”

Cô gái rất giống tôi này tên là Đỗ Nhược. Tên cung chủ biến thái này đã bắt về 16 hài tử, trong đó Đỗ Nhược có khinh công giỏi nhất, cũng xinh đẹp nhất, làn da, hàm răng, con mắt, cái nào cũng đẹp, ngay cả thanh âm của nàng nghe cũng mềm mọng.

Nàng lớn hơn tôi một tuổi.

Qua hai ngày, tinh thần tôi khá hơn, tên cung chủ biến thái đó dẫn tôi đi gặp 16 nữ hài tử kia, tôi hỏi ông ta bắt họ về hã, ông ấy cứ khẳng khái nói là mời.

Mười sáu nữ hài tử này lớn nhất là 17 tuổi nhỏ nhất là mười ba, đều giống như nhau ốm yếu, giống từ tóc dài đến váy áo, ngay cả mặt mũi cũng tương tự, cứ như là tỷ muội một nhà.

Mà tôi, chính là người thứ mười bảy.

Những nữ hài tử này tôi chỉ biết mỗi Đỗ Nhược. Ngoại trừ Đỗ Nhược, những nữ hài tử khác đều rất kính sợ tên cung chủ biến thái này, không lâu sau đó tôi liền biết nguyên nhân.

“Ngươi năm nay mấy tuổi?” Ông ta cười tủm tỉm ngược mắt sang hỏi tôi.

“Mười hai.”

Tôi nhìn thấy gương mặt của hắn trong nháy mắt có chút cứng lại: “Sinh nhật?”

“Không biết” Tôi thật sự không biết. Sư phụ chưa từng nói cho tôi biết, tôi cũng cảm thấy không có gì quan trọng hết.

“Ngươi gạt ta?” Ông ta nhếch môi lộ ra hàm răng chói lóa, cười với tôi, hết sức nguy hiểm.

“Ta là cô nhi, làm sao biết được sinh nhật?”

Ánh mắt của ông ấy âm u khó hiểu, sau một lúc, mới nói với Đỗ Nhược: “Sắp xếp cho cô ta sống cùng với ngươi trong Vân Tiêu các”

Giọng nói mong manh dễ vỡ của Đỗ Nhược vang lên: “Vâng, thưa cung chủ.”

Quần áo và trang sức của Đỗ Nhược rõ ràng tốt hơn so với mấy cô nương khác, ánh mắt những cô gái này nhìn tôi trong nháy mắt liền thay đổi, đối với một đứa bé mười hai tuổi như tôi mà nói, lúc đó cũng không thể hiểu được. Vài năm sau đó, tôi mới hiểu được ẩn ý của ánh mắt này là gì, câu ra lệnh

kia, đại biểu cho con đường sống.

Đến Văn Tiêu Cung, về nhà đã là giấc mộng không thể nào với tới, mà bây giờ, sống mới là mộng tưởng duy nhất.

Chú thích:

EU: Hồi đọc Không thị tẩm, chém! tớ thích nhất là nhân vật cha của chị nữ chính, trong truyện này thì người mà tớ ấn tượng nhất là sư phụ của chị nữ chính. Cả hai người đều có cách bảo vệ con gái, đồ đệ của riêng mình! Rất cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-2: Cập cấp chi lễ (Thượng)

Edit: EU

Tôi đi theo Đỗ Nhược đến chỗ ở được phân cho, nàng nhanh chóng chuyển sang thái độ lạnh lùng, không còn cái vẻ kiều mị như lúc nãy nữa.

Trên đường gặp đủ kiểu cung nhân, đều biểu hiện như người lạ, làm như không thấy.

“Đỗ Nhược, cái gã cung chủ gì đó bảo rằng hần có tổng cộng đến mười sáu nữ hài tử, lúc này ta có đếm, sao chỉ có mười bốn người hà?” Lúc này sẵn đang quan sát bọn họ, nên tiện thể đếm luôn.

Không ngờ lúc Đỗ Nhược nghe tôi hỏi, bước chân chậm lại, quay đầu lại về mặt hung dữ, căm tức nhìn tôi: “Lắm lời, những thứ ngươi cần biết tự nhiên sẽ được biết, muốn biết những thứ không nên biết phải biết rằng chỉ có duy nhất hai chữ...muốn chết!”

Tôi lại quan sát gương mặt của nàng, mặt mũi rất giống với tôi, ngay cả tôi còn tưởng đâu đang gặp tỷ muội của mình, chỉ tiếc là từ nhỏ tôi đã không biết mặt mẹ ruột của mình, nên đương nhiên cũng không biết là mình có anh chị em ruột gì nữa hay không.

Trong lòng tôi lại thờ dài lần thứ hai: cũng chỉ là hơi giống nhau thôi mà, chỉ là hơi giống thôi.

Sau lưng tiếng gió xì xào, “Tiểu Đỗ Nhược, ai làm ngươi tức giận? Nghe nói ngươi có thêm một tiểu muội muội mới tới, là tiểu cô nương này sao?”

Tôi xoay lưng lại, người trước mặt trên mình có mùi thuốc, quần áo xanh thẫm! Tuổi chừng bốn mười, mặt mày không không che dấu được vẻ đậm mạc xa cách, đang tỉnh tề đánh giá tôi.

Tôi nhìn không được cười ra tiếng, cái dáng vẻ đề phòng đánh giá này của hần tựa như bộ dạng của Nhị Mao mỗi lần nhìn thấy tôi vậy, bởi vì nó không biết là rốt cuộc tôi đến cho nó ăn hay là cho nó một viên thuốc đau khổ, nói tóm lại là trăm phần trăm không tin tưởng.

Thấy tôi cười, thế nhưng hần lại ngậy người, gương mặt phức tạp liếc nhìn tôi một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Sư phụ đi thông thả!” Đỗ Nhược ở sau lưng hần hành lễ, hần cũng không quay lại chào, so với câu hỏi nhiệt tình vừa rồi cứ như hai người khác nhau.

Xem ra tên cung chủ này ra ngoài cung bắt nữ hài tử về cũng không phải là chuyện gì bí mật, thế nhưng những người này cũng lại không nghe không hỏi, qua loa hời hợt, bọn họ nếu không phải vì tên cung chủ này không chuyện ác nào không làm, lạm dụng quyền hành, ngay cả những người này đều là bọn biến thái, một cái cung biến thái.

Nghĩ đến chuyện sau này tôi phải sống chung với nguyên một đám người biến thái, liền cảm thấy lạnh xương sống, không nín được.

Đỗ Nhược cũng không dừng lại một khắc nào, thả người rời đi, tôi cũng vội vàng đuổi theo.

Vân Tiêu các.

Thật sự là một nơi thanh tịnh. Hoa và cây cảnh ẩn bên trong, giống như tú lâu của một tiểu thư bình thường.

“Ta ở lâu hai, không có việc gì đừng lên đó làm phiền ta!” Đỗ Nhược lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người lên lầu.

Một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng tôi đã bị Đỗ Nhược đánh thức, “Sắp tới giờ đi học rồi, rời giường.”

Tôi cứng họng: đương không bị bắt cóc tới đây cũng thôi đi, còn không để cho người khác ngủ, ngay cả phạm nhân cũng không bị bắt thức sớm đi học như vậy, ông trời à, đây là cái chỗ quỷ quái gì đây hả?

Híp nửa con mắt đi theo Đỗ Nhược ra sân ngày hôm qua, những nữ hài tử khác đã xếp chỉnh tề xong thành ba hàng, Đỗ Nhược làm việc không chênh mảng đứng ở phía trước giữa ba hàng. Tôi lặng lẽ lùi về phía sau, đứng ở cuối cùng hàng thứ ba.

Đứng xếp trước mặt tôi là một nữ hài tử nhìn qua không lớn hơn tôi bao nhiêu, mặt mày sáng sủa, cười thân thiện với tôi: “Ngươi mới tới ngày hôm qua? Ta là Mai Chiêu. Ta đến đây cũng mới được nửa tháng.”

Nhìn kĩ, những nữ hài tử khác nét mặt u ám, so với vẻ mặt của bốn con khi nhà tôi bị nhốt trong lồng sắt nửa năm cũng không khác gì mấy, thế nhưng trên gương mặt Mai Chiêu lại mang theo chút hơi thở của cỏ xanh và ánh mặt trời, khiến người khác vui vẻ.

Lúc này ngoài cửa đi vào hai người, một người là tên cung chủ biến thái kia, người còn lại là một thanh niên mặc đồ đen, tuổi khoảng mười tám mười chín, ngũ quan sắc sảo, mày kiếm, đôi mắt lạnh như băng, môi bạc, đôi mắt của hần quét qua toàn trường, tất cả các cô nương đều cảm như hén, ngay cả Mai Chiêu đang đứng trước mặt tôi cũng khăn trương sợ sệt, sắc mặt trắng đi mấy phần.

Còn tên cung chủ kia, vẫn cười tủm tỉm, “Này, tiểu cô nương đứng sau lưng Mai Chiêu, người đến đứng ở phía trước này!”

Tôi? Nhìn trái nhìn phải, tôi đứng thật là tiểu cô nương đứng sau lưng Mai Chiêu, đành phải không tình nguyện lê bước chân đi đến phía trước, đứng bên cạnh Đỗ Nhược. Có lẽ tốc độ rửa bỏ của tôi làm cho tên mặc đồ đen kia khó chịu, hần phóng ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi, thiên tai nhân họa, tôi cũng đành giả đồ không phát hiện.

“Sau này gọi ngươi là Thiên Tinh đi”. Ông ta vung tay lên, giống như xua đuổi con chó nhỏ.

“Ta có tên”. Tôi kháng nghị, cảm thấy khuôn mặt có chút tức đỏ lên, hỏi cũng không hỏi đã tùy tiện bảo người khác thay tên đổi họ, tôi cũng không phải nô bộc của lão mua tới.

Ba!

Sau lưng có chút đau rát, cảm thấy hoa mắt, hóa ra là tên mặc đồ đen lạnh lùng kia cho tôi một roi, bất thành linh xảy ra, tôi a một tiếng sau đó không kiềm được mà chảy nước mắt, liệu chết hung hăng trừng mắt hắn, dựa vào cái gì mà nguoi đánh ta a?

Sắc mặt của tên cung chủ kia đôi cũng không đổi, có chút dăm chiêu nhìn tôi: “Tên cùng với mọi chuyện lúc trước, tốt nhất là quên hết đi.”

Tôi bị lão ấy chuốc mê rồi bất cóc tới đây, nhỏ đến lớn, tới giờ còn chưa gặp phải loại chuyện chẳng biết tại sao như thế này, hung hăng chỉ tay vào tên cung chủ đang cười tùm tùm kia: “Nguoi là đồ thổ phỉ, cường đạo, ác bá...” Máng mới một nửa lại nghẹn lại, thật ra là bởi vì từ nhỏ chỉ sống ở một chỗ duy nhất, mấy chuyện mắng chửi nguoi vốn chưa được bồi luyện, bởi vậy máng cũng không lưu loát rành mạch, lại dùng có một từ duy nhất để chửi, hèn gì nhiều người mắng chửi không được lại tức giận đến vậy.

Rất nhiều năm về sau, tôi nhận lệnh ra khỏi Vân Tiêu cung, nguoi được mùi vị khói lửa của nhân gian, chuyện thứ nhất chính là đi tới đầu phố, coi mấy ả đàn bà chanh chua chửi đổng, hai bên máng chửi từ ngữ vô cùng phong phú, vẻ mặt sáng khoái, càng máng càng vui vẻ thích thú, thế nhưng lúc đó tôi rất cuộc vẫn không có cách nào để phản kháng lại cái hoàn cảnh lúc ấy, vũ nhục và đau khổ, tôi đã học cách đối mặt trực tiếp, để biết cách giải quyết xong hết mọi việc.

Nói tới lúc đó, nguoi bị mắng không có cảm xúc gì, chỉ tức cười nhìn tôi liú lười, chảy nước mắt nước mũi, cảm roi da cũng không chịu đựng được, kết quả của bữa học đầu tiên chính là tôi bị ăn một roi, nửa tháng không xuống giường nổi.

Mà cái tên cung chủ kia từ đầu đến cuối vẫn ung dung thân nhiên, chờ tôi bị đánh xong rồi, ngồi xồm xuống, nâng cằm của tôi lên, “Uất Trì Cẩn, vẫn là quy định cũ a, ngàn vạn lần không được đánh lên mặt a, chắc chắn, nhìn khuôn mặt này này, đẹp thật a, càng giống nàng a” Ông ta thờ dài, thân nhiên rồi đi.

Tôi dùng sức xiết chặt nắm tay, khiến cho móng tay cắm vào da thịt, không thể này, khó mà chống lại được cơn đau như thiêu đốt ở phía sau lưng, và không thể nén xuống nổi hận.

Ta nhớ kỹ nguoi, tên mặc đồ đen kia!

Còn có nguoi, đồ lão hồ ly cười biến thái!

Gã mặc đồ đen tên Uất Trì Cẩn.

Tên cung chủ biến thái tên Bạch Mặc.

Quá trình dưỡng thương nhàm chán, không có gì thú vị, nếu như không có Mai Chiêu nói chuyện với tôi.

Vân Tiêu Các chỉ có nha đầu dọn dẹp quét tước, lại không có tí nữ sai sử, mà tôi vốn cũng không hy vọng Đỗ Nhục tới chăm sóc tôi, sau khi tôi đối bụng đến hoàng hôn hai ngày thì gặp được Bạch Mặc.

Hắn giúp tôi rót một chén nước, sau đó hỏi tôi có cần gì không, tôi nói muốn tìm ai đó đến chăm sóc tôi vài ngày, một canh giờ sau, Mai Chiêu tới đây.

Sau khi Mai Chiêu tới đây, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Mai Chiêu là một cô nương hoạt bát, năng ngoại trừ giúp tôi mang một ngày ba bữa cơm còn giúp đỡ tôi, rót nước và vân vân. Lúc Đỗ Nhục quay về, nghe thấy tôi và Mai Chiêu nói chuyện líu ríu, ở trên cầu thang hừ một tiếng, Mai Chiêu liền tức khắc im lặng không hó hé.

Chờ Đỗ Nhục rời khỏi, tôi có chút kỳ quái hỏi nàng: “Hình như nguoi có chút sợ sệt Đỗ Nhục?”

Nàng mắt tự nhiên nhìn tôi, “Cũng không phải, Đỗ Nhục là một trong những người ưu tú nhất, cung chủ rất thích nàng, cho nên cô ấy mới có thể ở trong Vân Tiêu Các.”

Ở trong Vân Tiêu Các có cái gì mà hay ho hả?

“Đương nhiên, cũng chỉ có những người ưu tú nhất mới được cung chủ cho ở trong Vân Tiêu các, hơn nữa qua được cấp cấp chi lễ cũng có thể vào ở trong Vân Tiêu Các. Ở bên ngoài truyền tai nhau Vân Tiêu Các là nơi ‘kim ốc tàng kiều’. Mai Chiêu do dự một hồi, mới nói thật cho tôi nghe.

Tôi mặc kệ cái lưng đau, quỳnh quáng nhảy dựng lên: “Tên biến thái nài hóa ra là một gã sắc ma, bắt về nhiều tiểu cô nương như vậy, lại còn huấn luyện, sau đó lại chọn ra một cô nương ưu tú nhất cho mình, này này này, ta cũng có tham gia tỷ thí với các nguoi đâu, sao lại được vào ở trong Vân Tiêu Các chứ?”

“Sắc ma?” Mai Chiêu bị dọa trắng bệch, nhìn ngó xung quanh, lời tôi nằm úp xuống giường. “Bộ nguoi còn muốn ăn roi nữa hả?”

Tiếng tăm của Uất Trì Cẩn cũng nhờ nàng kể cho tôi nghe.

Hóa ra Uất Trì Cẩn là một người có vị trí cao trong Vân Tiêu Cung, Tứ đại hộ pháp – hắn xếp hàng thứ nhất, sở trường là dùng roi, khinh công cũng khá tốt. Còn có ba người khác là Vân Thu, trong Tứ đại hộ pháp được mệnh danh là một nhân vật rất phong lưu, hai mươi một tuổi, sở trường thiên về chiết phiên*; Giang Hàn, hơn bốn mươi, là một người rất khôn khéo và giỏi mưu kế trong bốn người, một phần ba tài lực của Vân Tiêu Cung đều nằm trong tay ông ta, tục truyền người này thâm tàng bất lộ, ít có người từng gặp qua ông ta, không ở trong cung; Văn Li, là nữ hộ pháp duy nhất trong bốn người,

bốn mươi mốt tuổi là chủ nhân của một thanh lâu, rất am hiểu tâm lý nam nhân, chuyên tập luyện mị công, nữ đồ đệ đi theo người nào cũng có mị thuật rất cao, trong một năm có hơn phân nửa thời gian ở bên ngoài lo chuyện làm ăn.

*Chiết phiết: quạt.

Tôi thật sự có hơi sợ tên Uất Trì Cần này, người không nói tiếng nào đã vung roi đánh, tôi còn chưa thấy bao giờ.

Mai Chiêu thấy tôi không vui, cũng chậm rãi khuyên tôi: “Kỳ thật, Uất Trì hộ pháp cũng không phải là người đáng sợ nhất, ở trong cung còn có người đáng sợ hơn, một người là Trần Vạn Sinh của Y quán, nếu ông ta không muốn người chết, có thể có hàng ngàn cách để khiến người sống không bằng chết, giỏi nhất là dùng độc, còn có Hình Đường đường chủ Thẩm An Nhiên, nghe nói là một người, chỉ cần vào tay hắn, sẽ không có gì được gọi là bí mật. Còn Uất Trì hộ pháp, nhiều lắm cũng chỉ quất mấy roi, nghỉ ngơi vài ngày là sẽ hết.” Trên mặt nàng hiện lên vẻ buồn bã, kể nhiều về chuyện trong cung như vậy, có lẽ là sợ tôi sau này gặp chuyện không may, cũng im lặng không đề cập tới chuyện của mình.

Tôi lấy tay nhào người về phía trước, trên lưng đau vô cùng, nếu là sư phụ, sao tôi có thể bị thương như thế này chứ? Người nhất định sẽ dùng loại thuốc tốt nhất để cho tôi không phải chịu đau dù chỉ một chút, sư phụ sư phụ, sao người còn chưa đến cứu con hả? Nghĩ đến cái vách núi trước cửa cung, vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ cả đời này tôi phải sống cô tuyệt trên ngọn núi này sao? Trong lòng vô cùng buồn bã.

*Cô tuyệt: cô độc, đoạn tuyệt.

“Người đừng khóc, đau một chút sẽ hết” Mai Chiêu ghé sát mép giường, thay tôi lau nước mắt, thì ra tôi không biết đã khóc lúc nào.

“Khoảng vài ngày nữa, chờ người tốt lên, đúng lúc có thể vượt qua Tiểu Dịch ở Cấp Cấp lễ, nghe nói đến lúc đó Văn Li hộ pháp cũng sẽ về, có thể xem náo nhiệt, người đừng khóc nữa, mau đừng thương cho tốt đi.”

“Tiểu Dịch là ai vậy hả?” Tôi vừa lau nước mắt vừa ngượng ngùng hỏi nàng.

“Là tỷ tỷ ở cùng với ta, nghe nói hôm đó cung chủ thưởng cho nàng một cây trâm rất đẹp, nàng sẽ là một lễ vật rất thần bí...”

Lẽ vật?

Tôi tự giễu, đại loại là Bạch Mặc sẽ dùng Tiểu Dịch coi như lễ vật tặng cho một người nào đó thần bí, đây chẳng phải là mục đích ông ta bắt bọn tôi tới đây sao?

Tôi thật ra lại hiểu thêm một chút về cái Cấp cấp chi lễ này.

Còn có, Văn Li hộ pháp, nếu bà ấy trở về, thì sẽ về cung như thế nào đây? Rốt cuộc là làm sao mới có thể thoát ra được thế giới bên ngoài đây...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Văn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2-3: Cấp cấp chi lễ (hai)

Thượng tị lễ.

Tiểu Dịch cấp lễ.

Quần áo, tóc thắt hai búi, Tiểu Dịch là cô gái có sắc mặt tái nhợt, cho dù được tôn lên nổi bật bằng bộ quần áo màu hồng, thế nhưng gương mặt tái nhợt cũng không giảm đi được phần nào.

Một người trung niên trên người mang theo mùi thuốc nhưng lại ngồi ở ghế phụ mẫu, nếu tôi đoán không sai, người đó chính là Trần Vạn Sinh. Vị khách mới đến là một nữ tử có khuôn mặt nghiêm túc, hơn ba mươi tuổi, tôi thật sự không cho rằng bà ta chính là Văn Li, theo như kể lại Văn Li hẳn là một nữ tử xinh đẹp, lãng lợ quyến rũ, sao lại có tư sắc như thế này? Mấy người kia thì tôi không biết, nhưng hẳn là có một người trong nhóm chúng tôi, nhìn gương mặt của bà ta là biết. Nếu phải khen, thì người phải khen là Mai Chiêu.

Ngoài Bạch Mặc và Uất Trì Cần ra còn có bọn nữ hài tử chúng tôi đến xem nghi lễ.

Ba quý ba lại, từ đầu đến cuối, tôi chỉ nhìn chằm chằm cây trâm bạch ngọc đang nằm trên cái bàn ở chính giữa, cả vật thể trong suốt, bên trong còn có hồng ti di động. Bên cạnh cây trâm bạch ngọc còn đặt một cây trâm bích ngọc. Bạch ngọc trâm chính là cái mà Mai Chiêu từng nhắc đến, một cây trâm rất đẹp, sau khi buổi lễ kết thúc, nàng sẽ nhận được một món quà thần bí?

Cuối cùng thời khắc cài trâm, Chính Tần nâng mắt nhìn Bạch Mặc xin ý kiến, ngón tay đang cầm cây trâm bạch ngọc chần chừ.

Tôi nâng ánh mắt nhìn vào đôi mắt của giọng nói đó, trâm cài tóc hình như có gì đó kỳ lạ?

Sau khi kết thúc buổi lễ, Tiểu Dịch bị Bạch Mặc mang đi, chúng tôi không nhận được lệnh cho phép lui ra, tất nhiên vẫn phải đứng tại chỗ chờ lệnh.

Xa xa một làn gió thơm tinh tế, một nữ tử cười nói dịu dàng bước vào, “Trần Vạn Sinh, sao ngươi không ở y quán của ngươi đợi, chạy tới đây làm gì a? Khiến ta tìm gần chết!”

Mọi người đồng thời quay đầu lại, hai bóng dáng một xanh một hồng nhanh chóng lướt tới.

Người mặc áo hồng, nữ tử này tuổi chừng trên dưới hai mươi lăm tuổi, bước đi nhẹ nhàng, ngọc bội đeo đưa, sóng mắt như nước, quang hoa lưu chuyển, khiến cho mọi người thoáng chốc như bị đui mù.

Chúng nữ tử đều hành lễ, miệng gọi hộ pháp.

Đây là Văn Li.

Tôi nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt nàng, lôi kéo ống tay áo được đan rất chắc của nàng nở nụ cười: “Cô cô, cô cô, hóa ra cô là người ở đây a, con có thể gặp cô rồi!”

Văn Li bị tôi cười đến sững sờ: “Đứa nhỏ dễ thương như vậy, là bang chủ mới mang về sao? Sao lại gọi ta là cô cô a?”

Tôi cười đến xán lạn, trước kia tôi hay dùng chiêu này để đối phó với Phong Tiểu Thiên, mặc kệ huynh ấy nóng giận hay vui vẻ, tôi đều dùng chiêu này, hầu như toàn thắng: “Cha con có một bức họa của cô, đặt trong thư phòng, trước kia con có hỏi ông ấy tỷ tỷ xinh đẹp này là ai, ông ấy không cho con gọi tỷ tỷ, bảo phải gọi là cô cô”

Văn Li cười khanh khách, vô cùng mỉa mai: “Cái miệng nhỏ nhắn của người ngọt thật!”

Nam tử áo xanh cùng tới với nàng nhẹ nhàng lay động cái quạt trong tay: “Mẹ kìa, không chừng đây là con gái của ngươi á? Ha Ha, ngươi đúng là quen biết khắp thiên hạ a!” Có lẽ đây là cái tên Văn Thu tự cho mình là phong lưu kia.

(Truyện này tớ thích nhất là anh Văn Thu này)

Tôi giả bộ nổi giận hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái: “Ngươi nói vậy, phụ thân bảo là cô cô, đương nhiên đó là cô cô của ta!”

“Thiên Tinh, không được náo loạn”. Uất Trì nổi giận quát. Tôi sợ đến mức gần như run cầm cập, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng không kéo ra được nữa.

“Chắc chắn, Uất Trì này, người vẫn không biết thương hương tiếc ngọc a, khó trách...”. Văn Thu thờ dài, dùng ánh mắt quan sát toàn thân hắc y của Uất Trì từ trên xuống dưới một lần, thấy không hấn ta không nên được con giận, một roi vung qua đây, cảm ơn trời đất, cũng may là có Văn Thu!

Văn Li cũng không thèm quan tâm đến hai người đang đánh nhau, dắt tay tôi đi qua, “Lão Trần, ban chủ vẫn còn chơi cái trò cập cấp này à?”

Trần Vạn Sinh thờ dài không nói, trong mâm trà trước mặt hắn, chính là cái bạch ngọc trầm kia.

Rốt cuộc Chính Tân thay Tiểu Dịch cái chính là bạch ngọc trầm.

Uất Trì và Văn Thu hai canh giờ sau mới ngừng đánh nhau.

Lý do: Bạch Mặc đến đây.

Bạch Mặc mang theo Tiểu Dịch sắc mặt tái nhợt quay trở lại.

Tiểu Dịch sắc mặt xanh xao, tinh thần hoảng loạn, bị hai thị vệ cơ hồ nửa ôm nửa kéo lôi trở về, còn Bạch Mặc, ngược lại vẫn bình thường, ngoại trừ không cười ra.

Bạch Mặc không cười thoát nhìn có chút tàn ác, lúc Văn Li muốn thu tôi làm đệ tử, ông ta tinh tế đánh giá tôi một phen, thấy Văn Li nắm tay tôi, nâng ngón tay chỉ: “Ừ, ta đem Đỗ Nhược cho ngươi, còn đứa này, không thể!”

Đoạt lấy tay của tôi, lôi đi.

Tôi vẫn quay đầu lại nhìn, nhìn về mặt của Văn Li, ngưng trọng thâm trầm, Văn Thu đã ngừng đánh nhau cũng có chút kinh ngạc, Uất Trì tức giận hiển nhiên còn chưa nguôi, kéo roi, có lẽ là muốn chờ Bạch Mặc đi rồi sau đó lại tiếp tục đánh nhau với Văn Thu.

Lúc đi ngang qua Tiểu Dịch, Bạch Mặc nhẹ giọng nói: “Lôi xuống dưới!” Ba chữ này tựa như ba thanh đao, vừa mau chóng vừa tàn ác, thoáng cái Tiểu Dịch ở trên mặt đất, nghe thấy ba chữ này liền hoảng hốt, trong ánh mắt hiện lên sự tuyệt vọng, sau đó, hôn mê bất tỉnh.

Từ đó về sau, tôi cũng không còn nhìn thấy Tiểu Dịch, cũng không biết sau nghi lễ cập cấp, cô ta với Bạch Mặc đi làm cái gì, hoặc là, gặp người nào, chỉ nhớ rõ đôi con ngươi tuyệt vọng kia. Tôi nghĩ tôi đã đoán được vì sau mười sáu cô gái rốt cuộc chỉ có mười bốn.

Vì thế đêm nào tôi cũng mơ thấy ác mộng, tinh thần không phấn chấn. Có một đêm mơ thấy Bạch Mặc ở bên tai tôi nói: “Thiên Tinh, chừng nào mới đến lượt ngươi làm lễ cấp cấp a?” Về mặt đó so với ngày ông ta dẫn Tiểu Dịch đi, sau lại uống rượu say ở Lâm Vân các giống nhau như đúc.

Tôi cả người đổ mồ hôi lạnh tỉnh lại, ngoài cửa sổ, ánh sáng đang chiếu sáng, sầu bi tịch mịch nói không nên lời.

Vân Li đương nhiên không phải cô cô của tôi.

Tôi cần phải sám hối với người cha không thấy mặt của tôi: nữ nhi không định làm bại hoại thanh danh của người!

Tôi đương nhiên cũng chưa từng nhìn thấy bức họa gì đó của Vân Li.

Tôi chỉ muốn lợi dụng Vân Li một chút, để tìm đường xuống núi. Mặc kệ Vân Li có nhìn thấu mảnh khoe nhỏ của tôi hay không, nhưng ba ta lại ngầm thừa nhận để tôi gọi bà ta là cô cô.

Đỗ Nhược gọi bà là sư phụ, đứng ở bên cạnh bà kính cẩn lễ phép.

Tôi lắc lư cánh tay của bà, gọi cô cô, gọi đến nỗi chính tôi cũng có chút hoảng hốt, chẳng lẽ bà ta thật sự là cô cô của tôi?

“Trên người cô cô thơm quá, không giống với mấy mùi hương bình thường” Dùng sức ngửi ngửi.

Thơm thật!

“Ngươi đứa nhỏ này!” Tùng hoành hơn bốn mươi một thanh lâu, trải qua vô số nam nhân, Vân Li không dính một mảnh tình cũng bị tôi làm cho đau đầu, “Đúng thật là tiểu yêu nữ!”

“Ta là tiểu yêu nữ Thiên Tinh!” Tôi nũng nịu tuyên bố, cười xán lạn vô cùng. Tâm có chỗ nào đó hơi nhói đau, sư phụ ơi sư phụ, cái này không phải lỗi của con, người muốn con làm người kia, con làm không được...

Vân Li cũng cảm thán: “Đáng tiếc cung chủ không cho ngươi theo ta tập mị thuật”

Chuyện này tôi còn phải có chút cảm kích Bạch Mặc, nhìn Đỗ Nhược thì biết, tập mị thuật phải ăn mị dược, từ lúc Đỗ Nhược theo Vân Li tập mị thuật, đêm nào tôi cũng nghe tiếng rên rỉ ưm ưm của cô ấy trên lầu ba, không đến nơi đến chốn, chỉ nghe thôi cũng đủ tra tấn người.

Năm tôi mười ba tuổi chuyển sang y quán của Trần Vạn Sinh ở.

Đây là lệnh của Bạch Mặc. Một đêm trước khi dọn đi, vào giờ tý tôi thấy thủ hạ của Vân Li cô cô là Tổng sư huynh nhảy lên lầu ba, vào phòng của Đỗ Nhược. Đêm đó Đỗ Nhược uống nhiều dược hơn so với mọi ngày, lúc cô đưa dược cho cô ấy đều có tôi ở đấy, cô cô quan sát cô ấy uống vào.

Lúc cô cô luyện công thường không cho tôi xem, nhưng mỗi lần lúc Đỗ Nhược uống thuốc tôi đều có mặt, Trần Vạn Sinh bảo tôi nên nhận biết thêm một ít mị dược của cô cô, đối với tôi rất có lợi.

Vì vậy âm thanh rên rỉ của Đỗ Nhược đêm đó so với thường ngày còn lớn hơn, tôi không thể nhắm mắt ngủ, không thể nhắm mắt ngủ mới nhìn thấy Tổng sư huynh.

Tổng sư huynh cũng thấy tôi, bất quá huynh ấy cũng không có biểu cảm gì, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi lên lầu.

Không biết là mệnh lệnh của ai, miệng nhỏ như chúng tôi, đương nhiên không có quyền hỏi đến.

Không muốn nghe thêm cái gì, tôi nhún người bay ra khỏi Vân Tiêu các.

Mai Chiêu nói cho tôi biết, có lẽ chỉ là tin đồn, Bạch Mặc sao lại quan tâm tới Đỗ Nhược chứ?

Vậy thì còn tôi?

Một đêm này, tôi so với mọi ngày càng ưu sầu hơn.

Hôm sau, dùng hết dũng khí đi gặp Bạch Mặc, Bạch Mặc tựa tiểu phi tiểu: “Hiếm thấy ngươi tới tìm ta? Nói đi, chuyện gì?”

Tôi lấp bắp, không biết nên nói cái lý do ra làm sao!

Trời a, tôi mới mười ba tuổi a, chẳng lẽ bảo tôi nói với ông ta, tám ván gỗ của Vân Tiêu các quá mỏng, hay là Đỗ Nhược hẹn hò với nam nhân? Và lại cho dù có là ai cho phép nam nhân này vào Vân Tiêu các. Cũng khiến tôi không thể nhắm mắt ngủ được.

Tôi chỉ là một đứa con nít thôi a!

Biến thái! Tôi nghĩ tới mà thấy căm giận.

Đương nhiên, Đỗ Nhược cũng vẫn là một đứa con nít, cô ấy chỉ lớn hơn tôi có một tuổi, thế nhưng chính là, tôi có một trăm lý do tự nói với chính mình:

Tôi với cô ấy không hợp, tới bây giờ cũng không. Lần đầu tiên ti thí khinh công tôi về đích trước, khiến cho cô ấy luôn luôn đứng thứ nhất đành phải về thứ hai, ban đầu cô ấy vốn đến chỗ Trần Vạn Sinh học y, sau khi tôi tới đây, Trần Vạn Sinh đối với tôi cảm thấy hứng thú hơn, vì thế đã cô ấy ra khỏi cửa, nhận tôi làm đệ tử, càng gay go hơn là, Văn Li vốn muốn nhận tôi làm đệ tử, bởi vì Bạch Mặc không đồng ý, Bạch Mặc lại giao cô ấy cho Văn Li, khiến cho cô ta bây giờ phải chịu nhiều khổ sở. Tôi nhiều lần nhìn thấy thù hận trong mắt cô ấy, thù hận ấy đang điên cuồng sinh sôi nảy nở, giống như một cái cây, cắm rễ sâu trong lòng cô ấy.

Cô ấy coi tôi như kẻ thù!

Mặc dù tôi không coi cô ấy là kẻ thù, nhưng hai bên dù thế cũng không thể tiến tới quan hệ bằng hữu.

Rốt cuộc, chỉ ghen ra được hai chữ: “Đố Nhược”

Bạch Mặc trầm ngâm suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới hạ lệnh: “Hôm nay ngươi dọn sang y quán của Trần Vạn Sinh ở đi”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2-4: Đồi mặt

Edit: EU

Mai Chiêu nhìn thấy hai bàn tay dính máu của tôi đang lăn qua lăn lại trên người một nam nhân, ngay lập tức ọe mấy cái rồi ới ra.

“Sáng nay ngươi ăn toàn là bánh ngọt với thịt không à?” Tôi quay đầu lại nhìn cô ấy cười đắc ý. Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự kiến của tôi. Nhớ tới năm đó lần đầu tiên tôi nhìn thấy cảnh này cũng phải nôn tháo, nôn xong rồi Trần Vạn Sinh mới đứng bên cạnh lạnh lùng nói với tôi: “Sau này có đến xem ta cắt tay cắt chân tốt nhất đừng ăn uống gì, xem xong rồi hãy ăn.” Rồi xoay người sang chỗ khác cười đắc ý, tôi nhìn thấy hai cái bả vai của ông ta rõ ràng đang co rúm.

Cười xong rồi gơ tay chém xuống, sau đó cắt trên người nam nhân một khối thịt, tiếp đó quăng tới trước mặt của tôi, mấy giọt máu li ti lập tức văng tung tóe lên đôi giày thêu màu trắng của tôi.

Tôi sợ tới nỗi lùi về sau một bước, nôn tiếp, trong bụng trống trơn, gần như khiến tôi đến cả mặt cũng nôn ra luôn.

Đúng là ngày đầu tiên khó quên, ngày đầu tiên dọn đến y quán của Trần Vạn Sinh.

Cuộc sống của chúng tôi vẫn như trước, thế nhưng tên Uất Trì mặt đen ngược lại không còn vung roi với tôi, tôi cố gắng làm tốt nhất, hẳn cũng không có lý do vung roi đánh tôi.

Đỗ Nhược đã đi theo cô cô, việc học của chúng tôi cũng không có liên quan gì đến cô ta.

Thỉnh thoảng gặp cô ấy ở hành lang, cô ấy vẫn ngẩng cao đầu, mắt cũng không thèm chớp, tiêu sái lướt qua, tựa như chúng tôi không có quen biết. Nghe nói bây giờ những người quý dưới gấu vấy của cô ấy đêm không xuê, chân truyền của cô cô, cô ấy học mười vẹn mười.

Ngược lại có lần Mai Chiêu bị ăn roi, tôi dẫn cô ấy đến y các thoa thuốc, cô ấy hậm mộ nhìn chung quanh: “Quả nhiên là chỗ tốt, không trách lúc Đỗ Nhược bị Trần Vạn Sinh đá ra khỏi cửa, thu nhận ngươi, cô ta lại hận ngươi đến vậy!”

Tôi bung lên một đĩa điểm tâm mời cô ấy ăn, bản thân cũng vừa cầm một miếng nuốt xuống vừa nhìn cô ấy ăn, nhìn cô ấy ăn xong rồi vô cùng hứng khởi rời đi.

Tôi đúng là số khổ a, mặc dù mấy cảnh Trần Vạn Sinh cắt tay cắt chân không nhiều lắm, nhưng cũng chả ít.

Tôi không ăn là vì sợ lát nữa sẽ nôn ra. Vận động cả buổi sáng, tôi đúng là cái rãnh không có nước a!

Vân Tiêu Cung ít nhất cũng có một hai ngàn cung nhân, người trong giang hồ dù sao cũng không tránh khỏi chém chém giết giết, tôi còn thật hoài nghi nếu như có một ngày Bạch Mặc tâm huyết dâng trào muốn kiểm tra lại thuộc hạ của mình, không chừng còn phát hiện không ít người bị thiếu chân tay!

Đương nhiên, chuyện đó không có liên quan gì đến tôi.

Chắc có lẽ Trần Vạn Sinh cũng lo lắng tới chuyện này, gần đây chuyện ông ta chuyển sang hứng thú với việc đồi mặt, có nghĩa là lấy mặt của Trương Tam đổi sang cho Lý Tứ, hoặc là đem mặt của Triệu Nhị đổi sang cho Vương Nhị mặt rỗ.

Ban đầu ông ấy chỉ đồi mấy gương mặt bị hỏng, nhưng cung nhân đánh nhau, đáng lý ra mặt người càng nhiều, có điều đánh nhau hủy dung mạo càng hiểm đi. Nhiều người thà rằng bị chặt tay gãy chân cũng phải chữa lại mặt mũi. Có một hôm Trần Vạn Sinh giúp một cung nhân khâu lại vết thương, khâu

xong rồi mà cái tên xui xẻo kia còn chưa chịu tỉnh lại, ông ta nhất thời ngửa tay, liền bóc cái gương mặt đẹp của người ta ra, đổi thành một gương mặt vô cùng xấu.

Thật ra không phải ông ta cố ý, lúc đó trong tay ông ta chỉ có mỗi gương mặt vô cùng xấu đó thôi.

Thuốc mê hôm đó là do tôi hạ, lỡ tay quá liều, mà quý thủ sư phó của tôi lại đột nhiên ngửa ngửa, thành ra lúc đó mới tạo nên một cung nhân xấu nhất Vân Tiêu Cung!

Người trong Vân Tiêu Cung trước giờ đều là tuấn nam mỹ nữ, trong giang hồ không ai không biết.

Người này lúc tỉnh lại vừa nhìn thấy khuôn mặt xấu đến mức dọa người của mình, lập tức nổi cơn điên, cầm lấy cái dao giải phẫu của Trần Vạn Sinh, thiếu điều muốn giết ông ta, lúc đó may mà có tôi thay ông ấy cản lại.

Kể từ đó về mặt của Trần Vạn Sinh mới đối xử với tôi hòa nhã hơn.

Cả đời này ông ta giỏi nhất là y thuật, dụng độc giải độc, không rảnh quan tâm tới việc học võ, nhưng người trong Vân Tiêu Cung không ai dám đắc tội với ông ta, người trong giang hồ, nói không được thì động tới đao!

Đao thôi thì còn chưa sao, coi vậy mà còn cứu chữa được, nhưng lỡ may mà trúng độc, còn phải nhờ tới Trần Vạn Sinh!

Có ai dám lòi mạng sống của mình ra đùa giỡn hả?

Lúc tôi mới tới, quả thật từng bất hòa với Trần Vạn Sinh.

Có nhiều loại thuốc ông ta phối xong rồi còn chưa biết hiệu quả trị liệu đã đem cho người uống, tôi khuyên ông ta nuôi mấy con vật để thử xem, ông ta không chịu, có đôi khi trị đến nửa sống nửa chết, chúng tôi tranh cãi âm ỉ ở y các, khiến cho mấy người hầu trong y các mới nghe chúng tôi bắt đầu tranh cãi, đã chạy tứ tán hết.

Tôi vốn đối xử với ông ta xuất phát từ lòng kính trọng, còn có một chút, lo lắng tới sự đáng sợ của ông ta, hạ quyết tâm gọi ông ấy một tiếng sư phụ, sau đó lại thấy ông ấy xem mạng người như cỏ rác như thế, lập tức thu lòng kính trọng kia lại, nếu không thấy vừa mắt đối phương lại bắt đầu tranh cãi âm ỉ! Một nam nhân bốn mươi tuổi như ông ấy có khi bị tôi chọc giận đến giậm chân, tôi đứng bên cạnh vỗ tay cười, ông ta càng nhảy dựng tôi càng cười đến vui vẻ!

Có lần đang cười rất khoái chí, bụng lại reo lên, đúng là rất đói, ông ta không nhảy nữa, nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó mới nói: “Nha đầu xấu xa!” Chưa hả giận, còn bổ sung thêm một câu: “Đói chết người!” Sau đó cười đắc ý.

Không phải tôi không sợ chết, ông ấy hạ độc tôi mấy lần, rốt cuộc tôi đều dễ dàng giải hết, nỗi sợ hãi đối với ông ta cũng dần phai nhạt đi, xem đi, đều là khoác lác hết, mấy tin đồn không phải đều thế này sao!

Ước chừng lúc đầu ông ta cho rằng mình nhất được vàng, sau đó lại phát hiện tôi là một khúc gỗ mục không thể khắc, cho nên mới dốc hết sức lực mà tra tấn tôi, có khi nửa đêm đi vệ sinh cũng tiện thể quan tâm tôi một chút, thổi vào trong cửa sổ của tôi mấy chất độc linh tinh.

Ngay đến ngủ tôi cũng phải chuẩn bị tinh thần!

Lúc này tôi mới hiểu tại sao người giang hồ gọi ông ta là “quý thủ độc y”

Có điều chúng tôi tranh cãi cũng chỉ trong phạm vi nghiên cứu, không có tồn tại bất cứ thâm cừu đại hận nào, cho nên nếu dồn tôi vào chỗ chết, phòng chừng ông ta cũng không có ý định.

Có khi tranh cãi một hồi, ông ấy nhìn tôi nhưng ánh mắt rất ôn hòa, lúc này tôi sẽ thật thà thời gọi ông ta một tiếng: “Sư phụ!”

Năm tôi mười ba tuổi có một ngày lên lớp, phát hiện mấy tí ti cùng học võ với tôi còn chín người, càng về sau càng ít người, cũng không biết mấy cô ấy đi đâu, cũng may, Mai Chiêu thân với tôi nhất còn ở đây, nhưng sắc mặt cô ấy tái nhợt, tinh thần không tốt, hỏi cô ấy nhưng cô ấy cái gì cũng không nói.

Uất Trì Cận vẫn là tên mặt lạnh như trước, càng ngày càng ít đồ đệ như vậy, hẳn ta cũng không lên tiếng, mà những người bị thiếu đó, nói không chừng tôi cũng không còn cơ hội gặp mặt các cô ấy nữa.

Đến ngày thứ ba năm tôi mười bốn tuổi, tôi vẫn không thoải mái như trước.

Quý thủ sư phó của tôi thấy tôi rầu rĩ không vui mấy ngày, mấy bữa nay phá lệ không để cho tôi nhìn thấy máu, chỉ bảo tôi đi sắp xếp lại dược thảo.

Tối buổi tối ngày thứ tư, ông ta cho tôi đi ngủ sớm.

Trước khi đi ngủ, tôi còn len lút trộm một chút bích kim sa.

Đây là một loại thuốc giúp nâng cao tinh thần, màu xanh lục, tôi cũng thường hay lấy trộm mấy thứ vặt vãnh của ông ấy ăn.

Đêm đó tôi vốn ngủ rất ngon, sau đó lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy tóc của Nhiễm Tu sư phụ toàn bộ đều bạc trắng, tìm tôi khắp nơi, tôi bước tới trước

mặt ông, nhưng ông không biết tôi, tôi cố hết sức nhào tới gọi: “Sur phụ, sur phụ...”

Phía sau bay tới một cái bóng trắng, Bạch Mặc cười rất sâu kín: “Thiên Tinh, ngươi là người của ma giáo bọn ta, tự nhập ma giáo, vì thế không phải là người bạch đạo, ngươi còn định trở về sao?”

Nhiệm Tu sur phụ nghe xong, liền đẩy tôi ra: “Ngươi đi đi, ta không có đệ tử như ngươi!”

Tôi vì mái tóc bạc của ông mà bi thương, lại vì sự tuyệt tình của ông mà đau lòng, ngay lập tức bắt chấp mọi thứ mà khóc, khóc đến khi không thở được, cứng lại, mới tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng.

Mới mở mắt ra, trước mặt lại là con dao đen chói lọi, ánh trắng ngoài cửa sổ trắng bệch, mũi dao nhọn the thé, mà chuôi đao này, tôi vô cùng quen thuộc: là con dao giải phẫu của quý thủ sur phó!

Gương mặt của quý thủ sur phó tiến lại gần, biểu tình trên mặt bị che khuất, không nhìn thấy rõ ràng, nhưng giọng nói của ông ta rất trầm, nói: “Thiên Tinh, để ta giúp ngươi đổi thành khuôn mặt xinh đẹp khác, chịu không?”

Tay chân đều tê cứng, đầu óc cũng thanh tỉnh, tôi khóc lớn, cái này so với ác mộng còn đáng sợ hơn a, “Sur phụ, sur phụ a, con không muốn xinh đẹp hơn, con không muốn đổi mặt a...”

Một khắc kia, ý nghĩ dâng lên trong đầu tôi dĩ nhiên là: “Nếu tôi đổi khuôn mặt khác, cho dù sur phụ có tìm tôi đến trắng tóc, tôi có đứng trước mặt ông ấy, ông ấy cũng sẽ không nhận ra tôi...”

Thế nhưng tôi có khổ thân cố hết sức cầu xin cũng không thể thay đổi chú ý của ông ta, mắt thấy con dao kia đang càng đến gần, mũi dao nhọn hoắt, chạm vào trên da mặt của tôi, ác mộng trở thành sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2-5: Chim sợ cành cong

“Lão Trần, ngươi định làm gì?” Cửa khẽ mở ra, một cái bóng màu trắng chậm rãi bước tới, là Bạch Mặc.

Con dao trong tay quý thủ sur phó nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, ông ta nhìn thấy Bạch Mặc tới, lập tức chấp tay cung kính, vẻ tiếc nuối pha lẫn sợ sệt chùng chất, đan xen lên nhau tạo thành một bóng ma tối tăm mờ mịt, tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của ông ta.

“Ngươi luyến tiếc cô ta đến vậy sao?” Âm thanh của Bạch Mặc lạnh ngắt, lạnh thấu xương.

Quý thủ sur phó chợt hoảng hốt quỳ xuống, “Thuộc hạ xin tùy ý bang chủ trách phạt, thế nhưng tiểu nha đầu này, xin bang chủ hãy bỏ qua cho con nhóc! Con nhóc rất có thiên phú về y dược, cho dù không để cho nó xuống núi, với sự dạy dỗ của tôi sau này cũng có tác dụng.”

Tôi nghe chỗ hiểu chỗ không, chẳng lẽ muốn cứu tôi là phải hủy khuôn mặt này của tôi sao? Tuy rằng tôi tự nhận mình cũng chẳng phải ‘thiên nhân chi tử’ gì, thế nhưng trong tay quý thủ sur phó bây giờ cũng chả có khuôn mặt nào đẹp hơn khuôn mặt của tôi, thế thì có khác gì là hủy dung đâu? Biến một người thành xinh đẹp là một việc vui mừng, chẳng lẽ biến tôi thành người xấu xí coi như là muốn tốt cho tôi sao?

Khuôn mặt này của tôi, rốt cuộc là cất giấu bí mật gì? Sao quý thủ sur phó không muốn để cho tôi biết?

“Bây giờ ngươi mau đi đi, đi tìm Trần Yên Nhiên báo cáo, ngươi yên tâm, nha đầu này ta sẽ chuẩn bị cho cô ấy một phần quà trưởng thành thật tốt!” Bạch Mặc cắn từng chữ từng chữ, giọng nói lạnh lùng, nếu tôi nghe không lầm, trong lời nói của ông ta có chứa hận ý, nếu không phải hận tôi thì chắc chắn là hận một cố nhân có khuôn mặt giống hệt tôi.

Quý thủ sur phó không dám nhìn tôi thêm cái nào nữa, quay đầu đi ra ngoài.

Trái tim của tôi không thể kiểm soát được mà nhảy dựng lên, bởi vì bạch Mặc đang chậm rãi bước tới gần, tuy rằng không nhìn thấy rõ ánh mắt của ông ta, thế nhưng vẫn cảm nhận được hơi lạnh rõ ràng, khiến cho tay chân tôi trong nháy mắt cứng đờ.

Ông ta xiết chặt cằm của tôi, mặt hướng về phía ánh trắng, vì thế có thể nhìn thấy rõ ràng biểu cảm trên gương mặt của tôi, “Sao ngươi lại là loi ong bướm giống với mẫu thân của ngươi thế chứ, bất kể già trẻ, đều bị ngươi làm cho thần hồn điên đảo? Đừng là gương mặt sắc nước hương trời, lại có thêm một đôi mắt nai con như thế, nói không chừng sau này sẽ còn trở thành một yêu nghiệt hại nước nữa ấy chứ, ngươi nói xem...” Bàn tay kia của ông ta chậm rãi di động ở trên mặt của tôi, tựa như một con rắn mềm mại lạnh lẽo đang di động, làm cho tôi đầu vầng mắt hoa.

Tôi không dám lên tiếng, mặc dù tay chân đều tê dại hết, thế nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh. Các tỷ tỷ đều lần lượt biến mất, chẳng lẽ đều là rời khỏi đây ư? E rằng tôi không được may mắn như vậy, ông ta đối với tôi, vẫn là lúc lạnh lúc nóng, khi thì hiền lành giống như bạc trắng bôi, khi thì đáng sợ cứ như là kẻ thù, tôi vĩnh viễn cũng không thể biết ngay sau đó ông ta muốn làm ra chuyện gì...

Tôi cố lấy dũng khí hỏi ông ta, cho dù có chết tôi cũng muốn chết một cách rõ ràng!

“Mấy tỷ tỷ lớn lên có dung mạo giống như tôi, người đều làm gì với các cô ấy vậy?”

“Lúc này mà người cũng không sợ ta sao?” Trong giọng nói của ông ta hiện lên ý thương tiếc, thả lỏng cầm của tôi, trái tim của tôi dần dần rơi xuống, còn chưa kịp xuống hết, ông ta đã nhặt lên con dao của quý thủ sư phó, dán lên trên má của tôi nhẹ nhàng đi động qua lại.

“Các cô ấy à, ta thấy chả phải là lễ vật tốt đẹp gì, cho dù có đem đi tặng cũng không nhất định đòi hỏi quà tốt, cho nên để cho bọn họ biến mất. Có người được đưa tới hình đường để cho Trầm Am Nhiên huấn luyện, có người bị hủy dung trực tiếp gả cho sai vật, còn có người trở thành hoa khôi của Việt Châu Thiên Hương lâu, người yên tâm, đương nhiên khuôn mặt đó không giống của người, thuật dịch dung đôi mắt của Quý thủ sư phó người cũng chả phải là khoắc lác đâu! Nhiều người thế này, ta hơi sức đâu mà nhớ hết từng người được hả? Người yên tâm, sau này ấy hả, chỉ có người và Đồ Nhược hai người mới có khuôn mặt này thôi, người nói xem có được không?” Ông ta nói rất khoan thai, nhưng tôi nghe vào lại thấy kinh hãi, trái tim bóp chặt rồi lại buông lỏng, buông lỏng rồi lại bóp chặt.

Tôi không dám nói được, cũng không dám nói không được, chỉ yên lặng nhìn nét mặt cứ như nói mê của ông ta, cách rất gần, mặc dù hứng ánh sáng, cũng nhìn thấy ánh mắt của ông ta gần như hỗn loạn.

“Aiz, người đứa nhỏ này, đừng sợ, đừng sợ, dao của ta làm người sợ hãi hả? Được rồi, ta lấy ra là được chứ gì!” Ông ta nhẹ nhàng lấy dao ra, hỗn loạn lúc này đã sắp trút hết, thần sắc đã chuyển sáng hòa nhã, cẩn thận đỡ tôi nằm xuống, còn giúp tôi kéo chăn, giọng điệu thoả vào ánh mắt của tôi, “Đứa nhỏ ngoan, nếu mệt thì ngủ đi!”

Con buồn ngủ ập tới, giống như con thủy triều, tất cả sự sợ hãi đều tan biến, ánh mắt không thể khống chế được mà chậm rãi khép lại, đầu óc vô lực suy nghĩ, giấc ngủ này có cảm giác vừa ngọt vừa tới, vô cùng an ổn!

Lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, giống như lúc sau khi bị bệnh nặng. Tôi chậm rãi đứng dậy, ngồi ở trước gương trang điểm, nhìn gương mặt tái nhợt trong gương, bỗng nhiên lại nhớ rõ hết mọi thứ, ngủ hết một giấc, lại thiếu chút nữa quên hết tất cả mọi chuyện, lỡ tay một cái, cái lược làm bằng sừng trâu trong tay bộp một tiếng rớt xuống đất.

Tôi nghĩ tới quý thủ sư phó, định tìm ông ấy hỏi rõ, ông ta chắc hẳn là biết hết thấy mọi chuyện, vội vàng đẩy cửa ra, chỉ có mấy người hầu tới lui, thấy tôi hỏi sư phó, về mặt của bọn họ đều khó xử, tôi đi khắp y các, cũng không tìm thấy người, bỗng nhiên nhớ tới Bạch Mặc bảo ông ta đi tìm Trầm Yên Nhiên, thì chắc hẳn là người đang ở hình đường, lại hỏi người hầu cách đi tới đó, người bị hỏi lần này về mặt đều lại trắng bệch, cứ như nhìn thấy quý, người bị hỏi và không bị hỏi đều tránh xa ra.

Tôi rất tức giận, ý vào khinh công không tồi, một cước bay tới, bắt được một gã sai vật chừng mười lăm tuổi, hỏi hẳn đường tới Hình Đường đi như thế nào, hẳn lại dờ dặt cứ như gặp quý, không hé câu nào, khiến tôi nổi nóng, tia ngạo độc chợt lóe lên trong mắt, tôi đề phòng hẳn động thủ với tôi, vội vàng buông ra, đã thấy hẳn phun ra một ngụm máu cùng với nửa cái đầu lưỡi, đầu lưỡi ấy giống như con cá sống vùng vẫy hai cái trong đồng máu rồi bất động, tôi sợ tới mức suýt nữa ngất xỉu, đầu óc choáng váng xoay người đi trở về.

Mấy người này, cho dù có bị tôi giết cũng không dám mở miệng.

Bạch Mặc đúng là lão luyện, tôi cười lạnh, trước tối hôm qua, tôi chưa từng có ý nghĩ đáng sợ nào đối với ông ta, lúc này đây, sự sợ hãi thật sự, so với Uất Trì Cận còn ghê gớm hơn.

Mai Chiêu nói đúng, Uất Trì Cận cũng không đáng sợ, hẳn ta nhiều nhất chỉ biết dùng roi đánh người.

Người đáng sợ nhất hẳn là Bạch Mặc, còn cái người tên Trầm Yên Nhiên kia, không biết còn đáng sợ đến cỡ nào nữa?

Đến đây đã gần hai năm, cũng đi theo Uất Trì Cận học võ công hai năm, đi theo quý thủ sư phó học hai năm y thuật, nếu không dùng để rời khỏi nơi này, tôi học mấy thứ đó có tác dụng gì chứ? Tôi không tìm thấy đường ra, mà trên đỉnh đầu, tựa như lúc nào cũng có một cây đao, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống lấy mất tánh mạng của tôi, một người bất cứ lúc nào cũng có thể bị mất mạng học mấy thứ này có ích lợi gì hả?

Sư phụ à sư phụ, sao người còn chưa đến cứu con?

Tôi đầu óc mê muội nhớ tới trước đây, rốt cuộc nhìn không được, ôm một gốc cây hoa quế khóc rống lên.

Không biết khóc được bao lâu, có lẽ là khóc đến tối mờ tối mịt, một làn gió thơm, một đôi tay ấm áp xoa đầu tôi, “Đứa nhỏ ngoan, người khóc cái gì hả?”

Tôi sợ tới mức nín khóc, hướng về phía sau... té xỉu.

Trải qua một đêm kinh hồn tới qua, tôi sợ nhất là nghe người nào gọi tôi là đứa nhỏ ngoan!

Nằm trên mặt đất, lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, hóa ra là Văn Li cô cô, bà ấy hiếm khi thu hồi vẻ kiêu mị, về mặt thân thiết nhìn tôi.

Tôi giống như chìm sợ cảnh cong nhìn kỹ về mặt của bà ấy, đúng thật là biểu tình lo lắng, lúc này mới nhào tới, ở trong lòng bà ấy khóc vô cùng thống khoái, trong đầu nảy lên một ý niệm, bất kể bà ấy là thật tình cũng được, giả ý cũng được, nếu cứ như vậy mà chết cũng tốt, để cho tôi khóc đủ trước cái đã!

Quyển 1 - Chương 2-6: Tiểu yêu làm bậy

Edit: EU

Trận khóc này, tựa hồ mang theo tất cả những lo lắng buồn bực sợ hãi chất chứa trong hai năm này của tôi đi hết, tôi lau khô nước mắt ngẩng cao đầu rời đi, Văn Li cô cô phía sau vẫn không hỏi tôi có chuyện gì, tôi cảm giác được ánh mắt bà vẫn theo đuổi tôi, cho đến khi khuất dần.

Từ đó về sau, Mai Chiêu nói tôi đã thay đổi.

Bao kính bản thân, cô gái trong gương mất đi nét trẻ con, bắt đầu nở hoa, đôi mắt trong trẻo, nước da trắng nõn, trang phục trang nhã, môi không điểm mà hồng, mày không tô mà đẹp.

Tôi nhìn mình trong gương nở một nụ cười tà ác, không tôi không tôi, đây là nụ cười của yêu nghiệt, tôi sắp sửa phải cắt tay chân của một đứa con nít, tôi đến đây! Đương nhiên, tôi là kẻ xấu đứng vị trí thứ ba ở Văn Tiêu Cung.

Tôi nghĩ tôi thay đổi, thử hỏi một người sống không có ngày mai, cuộc sống sau này, ngoại trừ làm một yêu nghiệt nhiều tuổi oanh oanh liệt liệt, lấy việc chứng minh mình đã từng tồn tại, còn có thể làm sao?

Sau đó, sáng sớm vào mỗi giờ học, tôi đều nở nụ cười với Uất Trì Cận.

Sau khi bị hấn cho ăn roi da, tôi rất keo kiệt nụ cười của mình, lần đầu tiên gặp tôi tặng hấn một nụ cười, mới đầu hấn có chút luống cuống hình như còn ngây người, mặt không chút thay đổi quay đầu sang nhìn người khác, nhưng có một buổi sáng, tôi cảm giác thấy có một ánh mắt đang âm thầm theo dõi mình, phải chăng còn nghĩ: “Nghe nói hai ngày trước nha đầu kia bị bệnh, phải chăng khiến cho đầu óc bị hỏng rồi?”

Không lâu sau, hấn cũng có thể thân nhiên nhận nụ cười của tôi, ngoại trừ không giống như người bình thường dùng nụ cười đáp lại, vẻ cơ bản ánh mắt cũng coi như ôn hòa, thậm chí có thể nói là âm áp.

Tôi chính là cố tình, tôi phải vượt qua nỗi sợ của mình, bởi vì không biết phía trước còn có chuyện gì đáng sợ hơn đang chờ tôi.

Ước chừng qua nửa tháng, quý thủ sư phó đi Hình Đường chịu phạt, còn tôi cũng vô pháp đi đi lại lại khắp nơi. Lúc bắt đầu tôi đúng thực là quá ngây thơ, nghĩ đến chuyện quen biết được Văn Li là sẽ có cơ hội rời đi, sau lại mới phát hiện, ngoài mặt nữ tử bọn tôi có thể tự do đi lại trong cung, nhưng kỳ thực không phải vậy, nếu chúng tôi rời khỏi vị trí luyện tập, sẽ có người đến ngăn cản, xem ra cảnh giới của Văn Tiêu Cung cũng không lỏng lẻo. Đây cũng là nguyên nhân hai năm trời tôi không tìm thấy được đường ra.

Ngày ấy có một vị huynh đệ bị hủy dung tìm đến, sư phó không có ở đây, vì thế tôi thử xử lý khuôn mặt của hấn, đây là một vụ án lệ giải phẫu thất bại. Vị huynh đệ kia xem ra tính tình cũng không tốt lắm, sau khi tỉnh lại hấn nhìn thấy khuôn mặt mình sưng lên cứ như đầu heo, so với hủy dung còn xấu hơn, vì thế không chút khách khí cho tôi một chưởng, bình sinh tôi qua lại với người khác cơ bản đem bạo lực là lựa chọn cuối cùng, cao thủ bình thường đều trước tiên dùng cách lung lạc, không ngờ rằng thẳng nhai này lại là một tên mẫn phu!

Tôi đã trúng phải một chưởng rất mạnh, dưới tình huống không kịp phòng bị. Trong miệng này lên một tia tanh ngọt, phun ra một ngụm máu, sau đó, tôi nở một nụ cười yêu nghiệt, ánh mắt tên đầy tớ điệu lại, còn mạnh miệng: “Chuyện này chúng ta huề nhau!”

Tôi mỉm cười, thở hơi gấp, chậm rãi nói: “Về sau, người chính là Văn Tiêu Cung đệ nhị xấu!”

Trong mắt hấn lại này lên tia phẫn hận, ngay lập tức lại bổ cho tôi thêm một chưởng, người trong Văn Tiêu Cung khuôn mặt đều xuất chúng. Sau đó, cũng không quay đầu lại rời đi! Tôi cố ý không nói cho hấn biết, kỳ thật bây giờ còn chưa hết sưng, hết sưng cũng không có xấu đến vậy, có điều nếu không cẩn thận xử lý, bị nổi mụn sẽ còn xấu hơn bây giờ, sẽ chân chính biến thành một người không mặt mũi không da...

Tương tượng đến cảnh này, không khỏi mắc cười, cười đến sặc ho ra một họng máu, từ từ ngã xuống, cảm giác đau đớn thấu đến xương cốt, ngực lại giống như bị ai đó đâm vào một nhát, đau quá! Trời thì xa mây thì gần, tựa như có thể chạm tay vào, không nhìn được cười: Nhiệm Tu sư phó, Vũ nhi của người đang ở Văn Tiêu Cung đây này, ngay tại Văn đình, đẹp thật đấy...

Ngày thứ hai tôi tiện tay nuốt một ngụm thuốc rời đi học, nở một nụ cười tái nhợt với Uất Trì Cận, ngực đau đến nỗi cười một chút cũng khó khăn, hấn sưng sốt, có lẽ là nhìn nụ cười này quá khó coi, tôi cũng chả còn sức lực để nở thêm một nụ cười động lòng người nữa.

Buổi sáng hôm nay là luyện tập đánh nhau, tôi với Mai Chiêu cùng một tổ, tôi nhỏ giọng cầu xin cô ấy: “Tỷ tỷ tốt, thủ hạ lưu tình, hôm nay người ra tay nhẹ chút có được không?”

Cô ấy cười: “Người cần gì phải cầu ta hả, người đừng để ta phải ăn hai roi là may rồi!” Dứt lời ra roi không chút khách khí.

Tôi cắn răng: “Đánh ta ngã, người tự gánh lấy hậu quả a!”

Kết quả một roi quất tới, tôi không tránh không né, chậm chậm rồi ngã xuống. Căn bản là vì đau đến không còn chút sức lực để né.

Cô ấy chạy tới, chạm nhẹ vào khoe miệng của tôi, tôi thấy tay cô ấy dính máu, ai, được của quỷ thủ sư phó không phải là tốt nhất sao, bị thương có chút cũng ói ra mấy ngụm máu.

“Thiên Tinh, Thiên Tinh, người bị sao vậy, ta chỉ đánh người có một roi a, không đến mức bị thương nặng như thế chứ!” Cô ấy gấp đến độ khóc ra tiếng.

Một cái bóng màu đen phóng tới, trước mắt của tôi mờ mờ ảo ảo, không nhìn rõ thứ gì, chỉ cảm thấy lọt vào một cái ôm ấm áp, sau đó, cô tay bị ai đó bắt lấy, tất cả đều rất quen thuộc, trước kia cũng có người từng ôm tôi như vậy, sau đó nắm cô tay tôi, con rất nhớ người a, “sư phụ” tôi nhẹ nhàng gọi, “Vũ nhi rất nhớ người a, con muốn về nhà!”. Cảm thấy cái ôm ấm áp trong chớp mắt cứng đờ ra, rồi mềm mại trở lại, thật thoải mái a, tránh trong vòng ôm ấm áp này, mọi thứ đều buồn xuống, đau đớn rồi xa, lo sợ rồi xa, mà tôi cũng thiếp đi!

Đây chẳng qua là chỉ là bắt đầu.

Từ đó về sau, Vân Tiêu Cung đệ tam xấu, đệ tứ xấu, đệ ngũ xấu đều lần lượt ra đời, mà tôi cũng ứng với hai lần bị thương, trong đó có một lần đánh nhau, tôi lại thắng hiểm.

Giờ học hôm đó, Uất Tri Căn thấy sắc mặt tôi tái nhợt, không nói một tiếng kéo tôi vào trong phòng luyện công của hắn, chữa thương cho tôi, rồi lại không thềm nói thêm câu nào.

Lần thứ ba tôi thắng hiểm, hắn cũng kéo tôi muốn đi chữa thương, hai chân tôi đóng đinh tại chỗ, không chịu động đậy, hắn nhủ mảy nhìn tôi, tôi lúc này mới phát hiện, hóa ra lông mi của hắn trông cũng rất đẹp nha, ân, đôi mắt nhìn cũng đẹp, đường nét ngũ quan... đang nhìn ngẩn người, hắn giận, “Người không phải bị thương ở đâu chứ?”

“Hà?” Tôi cười đắc ý, trù hệt oán giận “Ngày hôm qua đánh nhau ta thắng, đánh tên đầu heo đó tới Y các, nói cho hắn sau này có trúng độc ngàn vạn lần đừng có tới tìm ta, hắc hắc, hắn đã đánh không lại ta mà còn không chịu hối lỗi!”

Hắn nhìn thấy tôi cười đắc ý, cũng nở một nụ cười ôn nhu, tôi mờ to hai mắt nhìn: “Sư phụ, hóa ra người cũng biết cười nha!”

Đây là lần đầu tiên tôi ý vào quen thuộc gọi hắn “sư phụ”, hắn thu cười, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng: “Nếu không bị thương, vậy thì đi luyện công đi!”

Nói xong bỏ đi còn không thềm quay đầu lại.

Không lâu sau, Y các xem bệnh ngày càng ít đi, trừ phi là nửa sống nửa chết bị người khác khiêng tới. Trong cung thịnh truyền: không biết xấu hổ mới đi tìm Thiên Tinh!

Nói cách khác, những người đi tìm tôi đều không biết xấu hổ! Đây là kết quả tôi tự mình điều tra được.

Có một hôm Mai Chiêu đến Y các giúp tôi sắp xếp lại thảo dược, khoảng thời gian này đến cả người trong Ý các cũng không thấy bóng dáng đâu, có lẽ là sợ tay chân tôi ngứa ngáy, nhìn không được mà động dao trên mặt bọn họ. Tôi chọc Mai Chiêu: “Người còn dám đến đây giúp ta, thật là một người không biết xấu hổ!”

Cô ấy tiện tay cầm cây kim ngân hoa giờ lên: “Người đúng là yêu nghiệt trong cung!”

Tôi nghiêm trang hỏi cô ấy: “Nếu yêu nghiệt ta động dao trên mặt người, người có giết ta hay không?”

Cô ấy giả vờ nổi giận: “Người dám!”

Tôi thầm nghĩ: ta có cái gì mà không dám, ngay cả yêu nghiệt cũng làm rồi, có yêu nghiệt nào sợ tạo nghiệp chướng sao?

Có điều lời này tôi không nói ra miệng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2-7: Thời thế tạo người

Nửa năm sau, sư phó của tôi rút cuộc cũng từ Hình Đường trở về, xem ra tinh thần ông ấy nhìn cũng không tệ lắm, về phần vết thương trên da ra sao, tôi cũng nghĩ nghĩ rồi thôi. Dù sao tôi cũng chỉ là một nữ đồ đệ.

Lúc sư phó đi vào, tôi đang ngồi trong đình hóng mát, hoàng hôn tháng sáu, thời tiết ở Vân Tiêu Cung rất sáng khoái, cũng không quá nóng.

Trước đó cũng không báo trước một tiếng, lúc ông ấy lao đảo bước vào, tôi nhìn thấy vội vàng đi ra, vẻ mặt cứ như đi sai cửa. Vội vàng giương giọng gọi: “Sư phó, người về rồi à?”

Ông ấy quay đầu lại, xác nhận thêm lần nữa, sau đó mặt tái mét, ngón tay run rẩy, “Người... người... người...”

Tôi lý giải sự kích động này như sau: có thể sống sót quay về từ Hình Đường, còn không kích động được sao? Xin thứ lỗi cho thái độ của sư phó tôi!

(Đoạn này mình xem đi xem lại rất nhiều lần, rõ ràng là thế, không có nhầm!)

Ông lướt qua đám cỏ hoang cao tới đầu gối, đi vào gác xếp. Chỗ này khí hậu dễ chịu, cây cối đương nhiên cũng vô cùng tốt, nửa năm không có bọn gia nô chăm sóc, y các thoát nhìn hoang vắng tiêu điều.

Tôi diu ông ấy ngồi xuống, cầm bình rượu trên bàn thạch định trực tiếp rót cho ông, tôi thường hay rót như vậy, lười tìm chén. Lần trước đánh nhau thắng rồi học được. Dù sao cũng không có ai quản tôi.

Kết quả ông không chịu hợp tác, nước rượu văng ra, hương rượu ngào ngạt, lại càng thấy cảm xúc kích động: “Người, người uống rượu?” Lại cầm bầu rượu nhìn kỹ, ngũ quan đều đồng thời run rẩy, giống như đau đớn khi bị cắt mất một miếng thịt của ông: “Người, người uống rượu ta cất giấu sao? Người tìm đâu ra?”

“Mật đạo trong thư phòng ấy!” Tôi dĩ nhiên biết. Nửa năm này y các chính là thiên hạ của tôi, có một đêm tôi rảnh rỗi không việc gì làm, quyết tâm lật ngược y các này lên, xem xem sư phó có cất giấu bảo bối gì hay, rượu này chính là chiến lợi phẩm lần đó.

Bên ngoài không cho tôi đi loạn, tôi đi qua đi lại trong nhà mình không được sao?

Tôi thà rằng biến nơi này thành cái ổ của mình bây giờ.

Sư phó của tôi bỏ nhào tới, bộ dạng cứ như chỉ hận không thể bóp chết tôi, tôi nhẹ nhàng nhảy một cái, cách xa nguy hiểm một chút, không quên quay đầu lại hỏi: “Sư phó, lão tử ngài thập tử nhất sinh quay về từ Hình đường, không uống chén rượu chúc mừng cũng thôi, sao lại có bộ dạng muốn giết người thế hả?” Tôi tự nhận khinh công cũng không tệ lắm, nếu không muốn cho ông ta bắt được, ngay cả góc áo của tôi ông ta cũng không chạm được.

Đại khái ông ta cũng ý thức được sự chênh lệch này, thư thả giọng nói: “Người thử nhìn xem người biến y các của ta thành cái gì rồi? Mấy cây được tháo của ta đâu? Sao không có ai chăm sóc thế hả? Cả khu vườn sao cỏ hoang mọc đầy ra thế này, con bà nó!”

Tôi phụt cười: “Sư phó, người nói tục!” Lại đoán mò: “Bị nhiễm của Trầm Yên Nhiên?” Vô trán cười sảng sặc: “Hóa ra Hình đường đường chủ trong truyền thuyết là một tên nói chuyện thô tục a?!”

Ông ta quýnh lên, lại ghen ra một câu: “Cái rắm a!”

Tôi lại cười! Rất vui vẻ, y các trước đó không có chút nhân khí rồi cuộc cũng khôi phục sinh cơ bùng bùng.

Cười đến phân nửa, tôi cũng cười không nổi nữa, bộ dáng cứ như thấy quỷ, sư phó của tôi tiến tới, lắc lắc đầu ngón tay trước mặt tôi, tôi chỉ chỉ ngón tay về phía sau lưng ông ta, cổ họng giống như bị mắc nghẹn cái trứng gà, một chữ cũng không thốt lên được: sau lưng sư phó, một người thừa dịp mặt trời vừa lặn, trăng vừa mọc, nhẹ nhàng lướt tới, quả thật không phải đi mà là lướt, khuôn bố nhất là khuôn mặt tựa như điêu khắc của người này lại lạnh tanh không có chút sinh khí, toàn thân đều tản ra hơi thở rét run, tựa như sự già của địa ngục tới gọi hồn, mà ánh mắt của ông ta, đó là đôi mắt như thế nào nhỉ, lạnh như băng, chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ khiến người ta tê cóng!

Chẳng lẽ là do gần đây tôi tạo nhiều nghiệp chướng lắm sao, nên mới có oan hồn của kẻ thù tìm tới cửa? Nhưng nghĩ lại mấy người bị tôi chữa trị chết cũng không có vị huynh đài nào có khuôn mặt này a?

Đương nhiên, cái này cũng không phải do lỗi của tôi a, thử nghĩ một đứa con nít còn chưa trưởng thành như tôi, không có sư phó ở đây, đương nhiên sẽ có những loại độc đặc biệt tôi giải không được, khiến cho quá trình chữa trị xảy ra sự cố, cũng chỉ có thể oán sư phó dạy dỗ không tốt. Tự học thành tài cũng không hề dễ dàng nha!

Sư phó quay đầu, tức giận trong nháy mắt ngừng lại: “Trầm huynh, huynh đến rồi à?”

Tôi buông móng vuốt, chuẩn bị chuẩn êm, sư phó cũng không dễ dàng, vất vả lắm mới được trở về từ Hình đường, kẻ tra tấn mình nửa năm liền tìm tới cửa, vui vẻ nổi sao?

Đúng là có chút đồng tình với ông ta, suy nghĩ vừa chuyển, cẩn thận kéo ông ta sang một bên, rồi lại thật cẩn thận xem xét kỹ càng sắc mặt ông ta nhỏ nhỏ tiếng nói: “Sư phó, đừng nói là người trốn khỏi Hình đường về đây chứ hả? Vậy thì Trầm đường chủ đến đây để bắt người về quy án sao? Tội này có liên lụy đến người trong cung không thể? Người theo ông ta trở về đi, đồ nhi con sẽ giúp người trông coi y các thật là tốt!”

Ông ấy không chút lưu tình gõ đầu tôi một cái, quả gặp mặt nửa năm, tôi bị gõ mặt ừm mây chau, vẻ mặt của ông ấy có chút dờ khóc dờ cười, “Xú nha đầu, nghĩ quái gì thế?”

“Ta mời Trầm huynh đến uống rượu, người đã biết rượu của ta đặt ở chỗ nào, thì mau đi mang một hũ đến. Chính là cái hũ có màu xanh ngọc...”

“Sur phó, hi hi, ngại quá, cái bình màu xanh ngọc đó bị con uống hết rồi, người khoan hãy nóng giận, con đi tìm một bình khác đến cho người...”

“Cút!” Ông ấy giận dữ.

Lần này là nổi giận thật sự! Giận thấu gan thấu ruột!

Sau khi nâng cốc, tôi nhìn hai người bọn họ đối ẩm, cũng không nói nhiều, lai rai, trò chuyện câu được câu không.

Trầm Yên Nhiên dùng đôi mắt hàn băng lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái: “Đây là tiểu đồ đệ xấu xa kia của ngươi đấy hả?”

Cái gì thế? Tôi xấu tính sao? Tuy là, không phong tình bằng Văn Li cô cô, không quyến rũ như Đỗ Nhược, sau đó tự mình đánh giá mình một phen, ách...quả thật có thể coi là tạm chấp nhận được, tóc tai tán loạn, váy áo vẫn mặc từ buổi học luyện công lúc sáng sớm tối giờ, vẫn chưa rửa mặt chải đầu, ngay cả sạch sẽ cũng coi như không hơn, quả thật...quả thật không tính là xinh đẹp...

Thực tự ti cúi đầu, không thể không thừa nhận đánh giá của sư phó và Trầm Yên Nhiên.

Sư phó thấy tôi hiếm khi ngượng ngùng, không khỏi ha hả cười to, tâm tình khoan khoái không ít, trên khuôn mặt như điêu khắc của Trầm Yên Nhiên cũng hiện lên vẻ tươi cười.

Hai người kia, giờ còn không tính nâng cốc nói chuyện nữa hay sao? Cười mẫn ân cừu? *(Mình hỏi bác google, bác ấy bảo cụm từ này đại loại như là cười cho nợ của ơn, cho báo của thù gì đó)*

Mặc dù nhìn tinh thần của sư phó tôi rất tốt, nhưng nhìn thấy thân thể ông ta đứng lên không còn linh hoạt như trước, e là ở Hình đường chịu không ít khổ.

“Hôm nay huynh với ta cao rượu một hồi, ngày mai xuống núi đi, lâu rồi không hoạt động gân cốt, vẫn nên xuống núi đi một chút.” Trầm Yên Nhiên nói.

Sư phó than thở: “Cung chủ khai mào trận chiến này, tôi lại không được rảnh! Bất quá nhân cơ hội này tìm thêm nhiều da khuôn mặt, kiểm nghiệm mấy loại độc dược của ta, cũng không tồi.”

Đồ hai đại ma đầu khát máu!

Bất quá, tôi miễn cưỡng cười cười, tôi cũng chả phải người tốt gì, người khác gọi tôi là “yêu nghiệt”.

Hôm sau, tôi đi từ từ đến gần trước mặt sư phó, chần chờ: “Sư phó ngày mai định xuống núi, có thể giúp đồ nhi mang chút lễ vật về không?”

“Son bột nước?” Ông ấy hỏi.

Hoài nghi tự nhìn chính mình: “Con có cần thứ này sao?”

Sư phó vuốt cằm: “Ta xem coi bộ rất thiết yếu.”

Tôi giận. Ông ấy còn chưa chịu hạ giận: “Ngươi nhìn Đỗ Nhược, rồi nhìn lại ngươi xem, lại nhìn thấy cái y các này của ta, ai...” Ông ấy làm ra vẻ biết vậy chẳng làm không nói hết.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Sư phó lần này nếu không mang về bảy tám da khuôn mặt thiếu nữ cho con, coi con có lật ngược cái y các của người lên hết không thì biết!”

“Không phải ngươi đã lật ngược hết lên rồi sao?” Nghĩ lại mới thấy cực kỳ hoảng sợ, “Ngươi không được...”

Tôi cười khò: “Sư phó vì muốn con sống yên ổn nên mới đi Hình đường một chuyến, người hẳn muốn tìm vốn chính là con, tội gì để cho người không liên quan gặp nạn chứ?”

“Sao ngươi lại biết?” Trong ánh mắt ông ấy lẫn lộn nhiều cảm xúc thương tâm cùng với ôn nhu chua xót, vào trong con ngươi của tôi càng thêm thê lương nhỏ bé bất đắc dĩ.

“Là lúc sư phó muốn đổi mặt cho con vào đêm đó, trước kia chỉ là hoài nghi.” Tôi gần từng tiếng, những lời nói này tôi chưa bao giờ nói trước mặt người khác, nó khiến cho tôi bị thương lo sợ, nhưng cũng bởi vì trần trọc trần trở hai năm, tinh thần mới được yên tĩnh.

Ông nhẹ nhàng nói tốt lắm, hơi hơi nhìn tôi, ánh mắt vô cùng ấm áp, tôi lúc này trong cảm giác ấm áp khó có được có chút thương tâm yếu đuối, thiên ngôn vạn ngữ, nghẹn trong cổ họng, rồi lại không lời nào để nói.

Xoay người lại, nắng sớm vừa lên, giọt sương ánh sương, mà trong mắt của tôi, cũng có hai giọt sương sáng lấp lánh.

Qua hơn mười ngày, sư phó không trở về, ngược lại sai người mang cho tôi bảy tám cái da mặt, mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng đều là da mặt của các cô gái thanh xuân. Tôi đứng dưới ánh mặt trời kiểm tra hết mấy cái da mặt này, như vậy khuôn mặt mới hết lạnh lẽo, không biết trên mặt người ta lột xuống bằng cách nào đây? Tâm lạnh không thôi, tôi ấy, chung quy, không thể không làm một người lạnh nhạt ích kỷ a...

Hóa ra, cái gọi thời thế tạo người là như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2-8: Giận quá hóa sai

Sáu người chúng tôi nhìn thấy nữ tử mặc quần áo màu đỏ tươi phong hoa tuyệt đại trước mặt tròn mắt há hốc mồm: Nàng ta đến đây, có thể dạy bọn tôi cái gì đây? Có khi nào là mi công? Hay là mị được?

Vãn Li cô cô trên đài đang bình tĩnh tự dung cấu gắt vô có, sáu người chúng tôi tựa như con nhím dựng thẳng, cảnh giác đề phòng, nhất trí biểu đạt nguyện vọng tốt đẹp của chúng tôi chính là: chúng tôi không muốn Vãn Li cô cô dạy nhóm chúng tôi, chúng tôi tình nguyện để cái tên hay quơ roi Uất Trì Cẩn kia đến dạy.

Con người ta phải chăng bị ngược đãi lâu ngày nên ngay cả tí ôn nhu cũng không chịu nổi?

Giọng nói của Vãn Li cô cô rất mềm mại a! Còn vui tai vui mắt đánh sâu vào thị giác, bao nhiêu nam nhân có cầu cũng cầu không được nữa là...

Có điều, có ai chưa nhìn thấy Đỗ Nhượng thay đổi đâu, xinh đẹp như hoa, sợ là nam nhân cũng không cưỡng lại được, nhưng đại đa số nam nhân không phải đều thích con gái nhà lành hết sao? Dưới ràng buộc của đạo đức, mặc dù đạo đức trong cung sớm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Nhìn nhìn Đỗ Nhượng, mặc dù cô ấy không bị coi như một lễ vật chuyển giao đi, nhưng lần này cũng phải đi đến tiền tuyến máu chảy mồ hôi rơi, có buổi tối Vãn Li cô cô nói với Đỗ Nhượng nhưng không cẩn thận bị tôi nghe được thế này: Trên giường, cũng là chiến trường của chúng ta!

Chiến trường của Đỗ Nhượng không cần phải nói cũng biết.

Nghĩ đến chiến trường của Đỗ Nhượng: lạnh lẽo!

Chiến trường không ngừng lạnh lẽo của cô ấy, còn có người mà cô ấy phải đối mặt trên chiến trường, cái lạnh ghê gớm ấy chính là Đỗ Nhượng phải cùng với tên địch nhân ấy phát sinh quan hệ!

Cũng may, cho tới bây giờ tôi cũng không thích nàng, biến một người mình thích thành một con người lạnh lẽo, quá trình này kỳ thật cũng vui vẻ gì.

Cô cô tinh tế kiểm tra một lần, vẫn là thờ dài: “Làm sao bây giờ? Vẫn chỉ có mỗi Thiên Tinh là có tiềm chất yêu nghiệt nhất?”

Nghĩ lại cái khuôn mặt ân hận biết vậy chả làm của sư phó tôi, tôi liền an ủi bà ấy: “Con đã làm cho quý thủ sư phó của con đủ khổ rồi, cô cô à, con cũng không muốn lại hại cô!”

Bà ấy cười, phong tình vạn chủng, cơ hồ khiến cho tôi không chế không được, thời khắc máu chốt kịp tỉnh táo lại, cũng may tôi là nữ nhân, không làm được gì. Bất quá, tôi vẫn muốn đi nhìn xem da thịt như nước dưới lớp quần áo kia của bà ấy, tôi thừa nhận suy nghĩ này rất vô liêm sỉ, đối với người khác đó là ý nghĩ không nên, cũng là nữ gián, tôi đứng nhìn ngơ ngác như tượng gỗ, bà ấy lại khước đi về phong tình vạn chủng. Không học là một chuyện, nhưng không thể ngăn cản dừng khi đi tìm chân tướng của tôi lại là chuyện khác!

“Thiên Tinh cười đến xuân tâm nảy nở như thế này, nếu không, chờ người cập cấp để ta tặng người một người nam nhân thấy sao?”

Bà ấy nghiêng lông mày, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vô hạn.

Ách? Nếu bà ta biết cái ý tưởng không biết xấu hổ đó của tôi, muốn nghiên cứu bà một phen, không biết có còn cười nổi nữa hay không? Hiện tại những tỷ muội cùng tôi luyện võ trừ tôi và Đỗ Nhượng, còn có năm người, năm người, tôi tính toán một chút, một buổi tối chắc là đủ rồi?

Trong lòng đang tính toán, làm sao mới có thể lừa các cô ấy đến y các đây?

“Thế nào hả?” Cô cô tiếp tục hỏi.

“Được nha!” Tôi gật đầu, hoàn toàn là theo bản năng, xong rồi nhìn thấy những vẻ mặt đang nín cười xung quanh, mới phát giác hiểu được ý tứ của câu nói kia, tặng cho tôi một nam nhân, a... Tôi không muốn sống nữa, một đời anh minh, hủy hoại chỉ trong chớp lát!

Cô cô tiếp tục, hóa ra hôm nay chẳng qua bà ấy chỉ đến thay mặt Uất Trì Cẩn dạy bảo, Uất Trì đi theo cung chủ xuống núi, lúc nửa đêm. Dạy xong rồi bà ấy cũng phải đi, chúng tôi đều biểu hiện vẻ mặt thờ dài một hơi nhẹ nhõm, may mắn may mắn, không bắt chúng tôi theo bà ấy học mị công! Sắc mặt của cô cô thoạt nhìn cũng không thoải mái, vì thế thời gian dạy chỉ kéo dài một canh giờ.

Sau khi cô cô đi rồi, bọn họ không có ý tốt vây tôi ở giữa: “Thiên Tinh này, không thể tưởng tượng được người tuổi còn nhỏ, đã muốn nam nhân rồi đấy

nha?”

Tôi là yêu nghiệt tôi sợ ai hả?

Giả bộ e lệ rụt rè: “Người ta cũng sắp cấp cấp rồi, các vị tỷ tỷ người đều là người từng trải, suy nghĩ một chút cũng sai sao hả?”

Mọi người đều hoảng hồn, sau đó đồng thời xông tới: “Đánh cái đồ tiểu tai họa nhà người, người cũng chính là tai họa trong cung, a di đà phật, nếu để người xuống núi, còn gì tuyệt vời hơn!”

Tôi chạy, sau lưng là một đám người váy áo màu xanh, hoa bướm loạn xạ.

Ngày đầu tiên, tôi cũng không đưa toàn bộ bọn họ đến y các, chỉ có Mai Chiêu cùng hai người khác đến đây, trước đây nghe nói tôi thích trò thay đổi mặt, mọi người trong cung cũng không ai dám tin tưởng tôi, nhưng các cô ấy lại không sợ. Các cô ấy tin tưởng uy tín của cái tên Bạch Mặc biến thái kia, tin tưởng tôi ở phía trước quyền thế dám uy chỉ có thể cúi thấp cái đầu tiểu nhân, bởi vậy, mới nghênh ngang tiêu sái bước vào y các.

Thợ săn giỏi, bình thường đều phải có kiên nhẫn.

Mà kiên nhẫn của tôi, chỉ có mười ngày.

Mười ngày này, tôi dẫn mọi người lần lượt đến y các, ở trong y các thỏa sức đi lại, thỏa sức ăn uống, thỏa sức nêu câu hỏi, tôi lại là một tiểu yêu ôn nhu dễ thân lại hiền lành, biểu lộ hiền lành đôn hậu của tôi khiến cho các cô ấy tin tưởng tôi, ngày thứ năm, có người đòi ngủ lại ở y các, trước kia có Uất Trì quân thúc, hiện giờ không ai quân thúc, tặng phẩm của người ở lại sẽ là rượu ngon mà sư phó đem giấu, vì thế ngày thứ ba kể từ hôm đó, tất cả mọi người đều chờ mong tiết mục của buổi tối này.

Cuộc sống của chúng ta, đâu có đơn điệu đâu nha!

Ngày thứ mười, ngày thu lười cũng đã đến.

Tôi trịnh trọng mời bọn họ, cung chủ có thể sắp về tới đây, Uất Trì chắc chắn cũng sẽ trở về. Kỷ niệm mười ngày tự do của chúng ta đi thôi!

Lúc trời sáng, tôi ngồi một mình trong đình uống rượu, tay chân lạnh lẽo, tứ chi phát run.

Tôi bắt đầu nghĩ mà sợ, bắt đầu chậm rãi tự hỏi, nghĩ xem cuộc đời sau này sẽ phải trải qua ở Hình đường hay là một nơi không thể nhìn thấy mặt trời, tôi chỉ duy nhất không nghĩ tới việc tự... tử.

Kỳ thật, tôi hôm qua lúc đối tới khuôn mặt thứ ba tôi liền hối hận, ngẩng đầu lên nhìn đêm dài nặng nề bên ngoài kia, đêm nay đúng là dài thật, tôi cuối cùng muốn tìm chút gì đó để làm, vậy hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng thôi!

Nhắm mắt lại, tôi bắt đầu nhớ nhà, nghĩ tới bốn con khi ở nhà của chúng tôi, khi còn bé lúc sư phụ tắm rửa cho tôi, còn cái tên giết con thô ác ấy nữa, hẳn nói ta là nha đầu xấu xa, nhưng mà cho dù có xấu hơn nữa, có lên trời cũng muốn cho tôi cơ hội sống sót, cho nên tôi nhất định phải sống thật tốt.

Cuối cùng, là một đôi mắt ấm áp, đó là lúc bị người trong biển người ghét bỏ, được huynh ấy tương trợ, huynh nắm tay của tôi, ấm áp, bình an, tôi đi theo huynh ấy, hoặc là, nếu lúc đó tôi đi theo huynh ấy thì, có thể có ngày hôm nay không, ngồi ở bên dưới những áng mây này, còn có nỗi hận có nên đứng dậy nhảy xuống vực sâu nghìn dặm hay không?

Sau đó, tôi đã ngủ, trong mộng có một thiếu niên áo trắng, mặt mày như vẽ, ánh mắt như xuân, hẳn dịu dàng nhìn tôi.

Đến ngay cả trong mộng tôi cũng rõ ràng: tôi đã hạ được các cô ấy rất nặng, nếu không sai chắc sẽ phải ngủ chùng hai ngày, nếu không lúc mới vừa tỉnh lại có thể sẽ bị khuôn mặt đầu heo của chính mình dọa cho ngốc, người đang trong tình huống xúc động rất dễ xảy ra bạo lực a, mà tôi, rất không hạnh hạnh vừa vặn là đối tượng bạo lực của các cô ấy!

Bọn họ, năm đánh một, trước khi đại chiến tôi vẫn nên phải ngủ một giấc cho ngon đã!

Sau khi xong việc tôi mới nhớ ra, đúc kết được một câu kết luận: giận quá hóa sai!

Ngày đó khi mọi người tỉnh lại, kinh hoàng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của mình bị biến thành đầu heo số một, nổi giận, trong đó có một người gọi là Hồng Anh tỷ tỷ hàm hồ tức giận tìm kiếm cái dao nhỏ khắp nơi, nói thẳng muốn xử tôi, cô ấy nói bởi vì tôi phá hoại giấc mộng làm cung chủ phu nhân xinh đẹp của cô ấy!

Cái này cùng với cung chủ phu nhân có liên quan gì sao? Mờ mịt.

Trước khi cô ấy ra tay còn hảo tâm mà giải thích một chút: theo như kể lại cung chủ đều mang tất cả các nữ hài tử đến gặp mẹ của ông ta, ông ta hiểu thuận, chỉ cần mẹ mình đồng ý, là có thể đội khăn đỏ đeo bạch ngọc trầm gả cho ông ta, Đỗ Nhược nói, cô ấy bỏ sung.

Tôi cười to, chuyện này cũng tiểu thật, hóa ra mấy năm nay các cô ấy đều mang tâm tình như thế đấy ư, cái chuyện về lễ vật kia, hóa ra Bạch Mặc chỉ nói với mỗi mình tôi thôi, ông ta có hiểu thuận đâu, người tàn khốc như ông ta, chỉ cần không giết mẹ mình cũng coi như sót lại chút lương tâm rồi, còn hiểu thảo ấy hả?

Thật sự nhìn không được mà, ôm cái bụng cười thật, bóp một tiếng. Ảnh Hồng liền cho tôi một roi cực kỳ bi thương, nhìn vẻ mặt cô ấy như vậy, ngược lại giống như tôi đánh cô ấy, lần lượt roi giống như cô ấy, lúc tôi đổi mặt cho cô ấy còn hạ chút thuốc tê vào, cô ấy hạ thủ thật đấy hả.

Ngoại trừ Mai Chiêu, ba người còn lại cũng ầm ầm xông lên, ập tới cho tôi ăn một roi, đánh cho tôi chạy trốn chết, lên trời xuống đất.

Tôi quay đầu về phía Mai Chiêu gọi to: Mai Chiêu người cũng không cần phải giả mù sa mưa đâu, có nổi giận thì mau đánh ta hai roi.

Nếu cô ấy không đánh, quay đầu lại sẽ bị đám người này cô lập, ngày sau cũng không sống dễ chịu, dù sao tôi cũng không bớt thêm được một roi nào. Tôi còn một cái tư tâm nhỏ, chọn khuôn mặt xinh đẹp nhất cho cô ấy.

Cô ấy cắn răng: “Thiên Tinh, ta thật sự thật sự rất thích khuôn mặt của mình!”

Vô nghĩa, hóa ra khuôn mặt này xinh đẹp thế sao, giờ nhiều nhất cũng là ‘tiểu gia Bích Ngọc’ thôi, ai không thích khuôn mặt bây giờ mới là đồ ngốc ấy!

Cô ấy quát cho tôi một roi, trên áo trắng ánh lên một vết máu, mẹ nó, xuống tay thực hả?!

Sau đó bùm bùm, năm roi đều đồng loạt quát tới, tôi lập tức da tróc thịt bong.

Mới đầu còn cảm thấy có chỗ đau đau, sau một hồi là đau khắp toàn thân.

Đánh được một nửa, Hồng Ảnh phát phát tay, mọi người nghỉ ngơi, tôi cũng thở hắt hắt, toàn thân đau đến đầu choáng não trường, chỉ hận không thể lập tức đánh chính mình cho ngắt xi, lại nghe Hồng Ảnh nói thêm một câu, tôi sợ tới mức xi cũng không dám luôn.

Hồng Ảnh nói: nha đầu này hủy khuôn mặt của chúng ta, chúng ta cũng hủy lại khuôn mặt của cô ấy thế nào?

Mọi người đều đồng ý, trong lòng tôi thầm nguyền rủa a, chán thật chán thật, ta hủy khuôn mặt của các cô, vẫn còn mạng để sống, các cô nếu hủy lại khuôn mặt của ta, e là sẽ không... có mạng mà sống thêm nữa!

Bạch Mặc đối xử với các cô thế nào? Việc làm này của ta chẳng phải là phó nước chảy về đông sao?

Tôi không biết lời đâu ra sức lực, nhảy về phía trước, không coi đường mà lật dật chạy về phía trước, loại chuyện ngu xuẩn thế này, ngàn vạn lần không được làm a...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Ván Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2-9: Bức hôn

Edit: EU

Không biết có phải lúc này trong cung đang tiến hành đại sự xuất chinh gì lớn hay không, thủ vệ ẩn nấp trong bóng tối chỉ hiện ra có một tên, đang định ngăn cản bước chân tôi đang chạy về hướng ngoài cung, nhưng nhìn thấy một đám người đang liều mạng đuổi theo phía sau, lại buông tha cho tôi, hoặc có lẽ là ngại người ra, tôi không bị bất cứ trở ngại nào chạy ra ngoài cung.

Một đám người ở phía sau nhao nhao ầm ĩ, biểu hiện này cho thấy nếu bọn họ không hủy được khuôn mặt của tôi thì sẽ không chịu bỏ qua, tôi càng chạy càng uể oải, càng chạy càng tuyệt vọng... cứ cho là chạy đến ngoài cung rồi làm sao, nhảy xuống vực?

Giữa hủy dung và nhảy xuống vực, tôi nên lựa chọn cái nào đây?

Đây là một vấn đề trọng đại, vấn đề cấp thiết đúng là thật không dễ trả lời mà.

Vừa chạy vừa nghĩ, mắt thấy bọn người phía sau sắp đuổi tới kịp, cái roi của Hồng Ảnh đã quát tới sau lưng tôi, cửa cung trong tầm mắt, tôi tức khắc nhảy ra ngoài, lại chạm phải một cái ôm ấp ấm, hương thơm lan tỏa.

“Cô cô cứu mạng a!”

Văn Li cô cô lập tức giấu tôi ra sau lưng bà, tôi thật không có hình tượng tứ chi chầm đất.

Sự tình liên quan đến mạng người, mặt mũi cũng trước hết quăng sang một bên, tôi đập đầu xuống đất, trước mắt là một đôi giày thêu bằng sa tanh màu xanh lơ có dính chút vết máu. Chạm rai ngẩng đầu lên, trong đôi mắt cực quyến rũ xinh đẹp tràn đầy vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa, là Đỗ Nhược.

“Thiên Tinh, cho dù ta có tao nhã vô song, người cũng không cần phải quỳ gối dưới váy của ta đâu?”

Tôi phi! Ngao mạn chậm rãi đứng lên, lau hết mồ hôi dính trên mặt, một tay dính máu. Quay đầu lại.

Phía sau một đám người nhìn thấy Văn Li cô cô, cũng đánh cảm hận thu lại roi da đứng đối diện.

“Các nàng la? Người?...” Cô cô hiển nhiên là hoảng sợ không nhỏ, nói chuyện cũng hiếm khi nói lắp.

Tôi khó thấy một hồi điên cuồng như thế này: “Con đem tất cả mấy sư tỷ đi đổi mặt hết!” Nói xong đón chờ ánh mắt sùng bái của bọn họ, quay đầu lại nghe thấy mấy tiếng hít phải không khí lạnh, ánh mắt của bọn họ nhìn tôi cứ như nhìn một kẻ điên, bệnh thần kinh.

“Người có phải muốn đi gặp Trầm Yên Nhiên hay không hả?” Cô cô không thể tưởng tượng nổi tôi sẽ ngu xuẩn tới mức này.

Tôi dừng cảm vung vẩy ống tay áo: “Con định đi đến chỗ Trầm đường chủ một năm rưỡi!” Đây cũng là tính toán lúc đầu, nói không chừng còn có thể né qua khỏi cấp cấp chỉ lễ.

Cô cô vô cùng đau đớn nhìn tôi chằm chằm, tựa hồ có chút không đành lòng, không biết phải xử lý ra làm sao.

Bốp! Sau lưng tôi ăn phải một cái roi thật rắn chắc, loại lực đạo này, trừ bỏ tên sư phó lòng dạ hiểm độc Uất Trì ra thì còn ai?

Tôi há miệng thở dốc, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều loạn lên hết, gian nan xoay người lại, vẫn không chịu đựng nổi, thật không có cốt khí mà ngã xuống.

“Uất Trì, người điên rồi sao?!” Văn Li cô cô rống lên.

“Nếu nàng ta thích đi bồi Trầm Yên Nhiên như thế, để ta đánh chết nàng ta trước rồi nói sau, miễn cho lúc đó nàng ta muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!” Trong âm thanh lạnh lùng của hắc hàm chứa sự tức giận, ngay trên đỉnh đầu của tôi.

Tôi thử thử, thế nhưng cũng không đứng dậy nổi, chậm rãi ngẩng đầu lên, quần áo nam màu lam, lại hướng lên trên, dừng hình ảnh, tôi có phải là đang nằm mơ không?

Chắc chắn rồi, lúc người ta yếu ớt thường rất dễ sinh ra ảo giác.

Tôi lại nhìn thử thêm lần nữa, mừng như điên, chỉ hận không thể đóng đinh người trước mắt lại: “Ngọc ca ca, sao huynh lại tới đây?”

Người trước mặt mặc dù mặc quần áo màu lam có dính chút máu, nhưng khuôn mặt này, tôi quyết không nhìn lầm.

“Ta không phải Ngọc, ta là Đông Phương Hàn!” Người nọ nghi hoặc và đề phòng cảnh giới trước mặt.

Tôi không chú ý tới sắc mặt của mọi người xung quanh, quyết định tạm thời xem nhẹ đau đớn toàn thân và nội tạng sắp chịu đựng không nổi kia đi, hóa ra trước khi chết còn có chuyện may mắn như thế a, cuối cùng cũng gặp được một người có chút liên hệ với người trong cái quá khứ đang dần biến mất đi, mặc dù chút liên hệ này có hơi gượng ép.

Cố gắng nở một nụ cười, Đông Phương Hàn không tránh khỏi lui về phía sau từng bước, lúc này tôi mới nhìn thấy hắc đi lại khó khăn, bộ dạng xem ra cũng không ít vết thương.

“Người làm gì mà cười dữ tợn thế?” Hắc hỏi.

Tôi khóc không ra nước mắt, tôi cũng muốn cười thật đẹp lắm chứ a, nhưng toàn thân rất đau đớn a!

“Thầy người nên vui thôi!” Câu này là lời nói thật.

Nhìn không được hỏi hết sức phấn chấn: “Người là tù binh?”

Hắc chắc có lẽ không chịu nổi sự cao hứng phấn chấn của tôi, vẻ mặt không hề giận, hừ mạnh một tiếng: “Bọn người ma giáo các người quá mức xảo quyệt! Ta làm tù binh người thấy vui sướng lắm sao?”

“Vui! Vui! Rất là vui!” Tôi không nhịn được lại cười, ước chừng là cười rất khó nhìn.

“Đồ yêu nữ! Tâm địa thật độc ác, thật không biết nhị ca của ta làm sao lại quen được người!” Gương mặt hắc càng nghiêm lại, tôi càng nhìn càng thấy xa xôi, nhìn không được vươn tay ra, chỉ thấy đầu ngón tay dưới ánh mặt trời là một mảnh màu đỏ chói, trong lòng còn định giải thích thêm một chút: không phải tôi vui vì hắc làm tù binh, mà là vui vì lúc sắp không nổi lại được nhìn thấy hắc!

Bất quá cũng không còn kịp nữa rồi, trước mắt tối sầm, tôi rất không chịu thua kém mà hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại, tôi đang ở Y Vân các của cô cô.

Tôi cười khi: “Cô cô, không phải người muốn tặng con một món quà trưởng thành sao? Vậy coi như là tặng Đông Phương Hàn cho con đi, con, con...” nho nhỏ cúi đầu, ra về thẹn thùng vô cùng, vẻ mặt này tôi luyện tập ít nhất cũng có mấy chục lần, đương nhiên thuần thục, “Con vừa ý tên tiểu tử này.”

Tôi thỉnh thoảng cũng lên bắt chước ánh mắt kiều mị quyến rũ của Đỗ Nhược, chơi rất vui.

“Vân Tiêu cung nhiều binh sĩ như vậy, bọn họ cũng không phong tình như tên tiểu tử này, người nhìn không nhiều, sao lại coi trọng tên tiểu tử đó được?” Về mặt Văn Li cô cô như không thể tin.

Lúc này tôi mới nhìn thấy tôi đang dựa vào trên một cái nhuyễn tháp trong sảnh, chung quanh có một đồng người.

Bà tiện tay trong đám đệ tử lôi ra một người: “Người này, Tiểu Tổng, một nhân tài tiêu biểu, ta cho ngươi đem hắn theo luyện tập, ngươi không chịu, thật không chịu, vậy...” bà lại giơ ngón tay ra, “Uất Trì hộ pháp cũng không tệ nha, tuy rằng về mặt có hơi đen, nhưng khẳng định mạnh hơn tên tiểu tử kia nha!”

Luyện tập? Tình yêu là từ luyện mà ra sao?

Tôi tuy rằng đối với việc này cũng không hiểu lắm, nhưng tuyệt không đồng ý với quan điểm này!

Tôi làm liều nhìn thoáng qua Uất Trì Cẩn, thấy sắc mặt của hắn còn đen hơn trước gấp mấy lần, ánh mắt sâu thẳm âm trầm, tức giận tiềm tàng, má ơi, tôi sợ tới mức run rẩy, chạy nhanh tới trên tháp co rụt lại, sợ hãi lại...cho tôi thêm một roi.

Giờ chơi sao, nếu cùng hắn ở chung một chỗ, vậy không phải mỗi ngày đều có bạo lực gia đình hết sao? Tôi lại không có khả năng chống lại bạo lực, đến lúc đó có kêu trời trời cũng không nghe, kêu đất đất cũng chẳng thâu a!

Tôi không rụt lại cũng không sao, hắn nhìn thấy tôi co rụt càng tức giận thêm, hiển nhiên ánh mắt cũng sắp phát hỏa, tôi sợ tới mức lắp bắp: “Uất Trì sư phó, ta, ta, không phải ta nói, là cô cô nói, ta cũng không có vừa ý ngài đâu!”

Cô cô nghe xong, vui vẻ, “Tiểu nha đầu, ngươi khen ngược à, ngay cả Uất Trì Hộ pháp của chúng ta cũng không thích, vậy còn ai đây?”

Tôi nhìn nhìn vẻ chật vật không chịu nổi của Đông Phương Hàn, hắn chính là đệ đệ của Ngọc ca ca nha, hôm nay lấy thân phận của tôi, đương nhiên không có cách nào có thể gọi huynh ấy một tiếng Ngọc ca ca, chỉ vì lúc còn bé, bị mọi người ghét bỏ, chỉ có huynh ấy cho tôi sự ấm áp, nắm lấy tay của tôi, tôi còn nhớ rất rõ đôi con ngươi ấm áp kia, huynh ấy nói: *tiểu muội muội, để ta dẫn muội đi ăn cơm!* Ấm áp đến tận bây giờ.

Nếu Đông Phương Hàn không may rơi vào tay Trần Vạn Sinh hoặc là Trầm Yên Nhiên, hậu quả không thể đoán trước được.

Đành phải cố nén lại, làm như không thấy ánh mắt của Uất Trì Cẩn: “Cô cô, con chỉ thích mỗi tên tiểu tử này thôi, hơn nữa bản lĩnh của hắn tệ như vậy, khẳng định chỉ là một người nhỏ nhen, người sẽ đưa cho con thôi.”

Khuôn mặt của Đông Phương Hàn đỏ bừng, chửi ầm lên: “Yêu nữ, Đông Phương Hàn ta cho dù có chết cũng sẽ không cho ngươi theo ý nguyện!” Người trẻ tuổi chính trực không che giấu.

Tôi cố gắng bước xuống tháp, đứng trước mặt hắn, nhìn thẳng vào ánh mắt trong veo kia, trong ánh mắt tiểu cô nương cười như hoa, đích thật là một yêu nữ mà. Có ai đã tốt bụng, thay tôi lau đi vết máu trên mặt, tôi không cần phải lấy một diện mạo xinh đẹp ra đứng trước mặt hắn: “Đông Phương Hàn, nhớ cho kỹ, yê nữ cũng có tên tuổi, ta là yêu nữ Thiên Tinh!”

Ngày đó mới bước chân vào chốn giang hồ, người giang hồ gọi tôi là yêu nữ Thiên Tinh! Đây cũng là nhờ công lao tuyên truyền mạnh mẽ của Đông Phương Hàn.

《Vô lâm chí》đề:

Yêu nữ Thiên Tinh

Vân Tiêu cung đồ

Trước khi cập kê

Thế gia Đông Phương

Tam công tử Hàn bị cướp

Gặp trai đẹp, vui hơn hờ

Thi được thả xuống núi

Sau khi cập kê

Khấp chốn giang hồ

Cùng Hàn dây dưa không rõ

Bức hôn không thành

Lúc ấy, Đông Phương Hàn vuron thẳng cổ, bộ dạng anh hùng khí phách hiển ngang lẫm liệt, đáng tiếc là tôi cũng không thương thức nổi cái khí tiết gì đó,

lục lợi trong người, ra tay như chớp, một viên thuốc xanh biếc đã theo yết hầu hần trôi xuống.

“Yêu nữ, ngươi cho ta uống thứ gì?” Hần giận.

“Trung tư phệ cốt!” Tôi cười kiêu diễm, “Uống cái này vào, ngươi đời này chính là người của ta!”

Cô cô kinh hãi: “Ngươi đã luyện thành trung tư phệ cốt?” Hiếm khi có lòng tốt nói với Đông Phương Hàn: “Viên thuốc này là một loại cỏ, trong phạm vi nhất định, chỉ cần Thiên Tinh nhớ ngươi, ngươi sẽ có cảm ứng. Đương nhiên, cảm ứng này cũng sẽ không có thoải mái!”

“Khi ta nhớ đến huynh, huynh sẽ đau đến phệ cốt! Bởi vì, cỏ này được nuôi dưỡng từ máu của ta.” Tôi cười tủm tỉm bỏ sung thêm. Đời này, cơ hội tôi có thể rời khỏi Vân Tiêu cung cực kỳ bé nhỏ, loại cỏ này, với hần mà nói cũng không có ảnh hưởng.

Khuôn mặt Đông Phương Hàn trắng nhợt, xanh đen lẫn lộn, gào thét với tôi: “Không bằng ngươi giết ta đi?!”

Tôi mỉm cười, rốt cục cũng có thể nhịn đau mà mỉm cười, tên Uất Trì vương bát đản này, tôi với hần không thù không oán, đã thương tôi nặng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-10: Dân dĩ thực vi thiên

Edit: EU

Tạm dịch: Người lấy lương thực làm chính

“Cô cô, nếu như tam công tử đã không thể thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta, sao không thả cho hần về nhà, để hần bàn bạc chuyện cưới xin với cha mẹ hần?” Tôi làm như không thấy sự găm giữ của Đông Phương Hàn, quay đầu lại thương nghị với Vân Li cô cô. Hôn nhân đại sự, có cha mẹ thì để cha mẹ làm chủ, không có cha mẹ thì đành phải tự mình làm chủ thôi!

“Chẳng qua chỉ là một tên nam sùng, cần gì phải phiền phức như thế chứ?” Đỗ Nhược bước đi tới, những ngón tay như bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt từ dưới cằm Đông Phương Hàn, đến mặt mũi, Đông Phương Hàn không thể cử động được, chỉ ảm ảm lên, “Yêu nữ, mau lấy cái bàn tay bản thủ của ngươi ra!” Lúc này tôi mới biết được, tên đó đã bị điểm huyệt.

Tôi thở dài: “Tam công tử, ngươi không thể chửi người ta bằng từ khác đi được hay sao? Chửi tới chửi lui cũng chỉ có mỗi từ yêu nữ, ta biết bọn ta đều là yêu nữ, ngươi cũng không cần phải phí công nhắc nhở a!” Không dấu vết kéo cái ‘lộc sơn chi thảo’ của Đỗ Nhược sang một bên, giả dờ tí muội thân thiết: “Muội muội biết tỷ tỷ thích thu nam sùng, thế nhưng người này đã là muội phu của tỷ, muội muội quyết định đời này không phải huynh ấy không lấy chồng, thỉnh tỷ tỷ hạ thủ lưu tình!” Sắc tâm không nhỏ, ‘nam nhân’ của tôi cũng dám tranh giành!

Đỗ Nhược há lại là loại người hiền lành, tức giận phun trào, tôi có chịu đựng nội tạng lệch vị trí, vui vẻ tiếp đón, nhìn sắc mặt của cô ta biến sắc, tôi thậm chí thở dài trong lòng, nguy hiểm thật!

Nội công của Đỗ Nhược cũng không tầm thường, thế nhưng hai năm nay tôi ăn của sư phó biết bao nhiêu là thứ thuốc tốt, chẳng lẽ đều vô bổ hết cả sao?

Cô cô bất động thanh sắc nhìn thấy hết cảnh tượng này, tôi tin bà ấy nhất định biết chuyện gì đang xảy ra. Đông Phương Hàn này, khuôn mặt giống hệt Đông Phương Ngọc, mặt mày như vẽ, chỉ có điều nhìn kỹ sẽ phát hiện, một người khí chất ôn nhu như ngọc, một người thì mạnh như lửa đốt, khó trách lúc tôi vừa nhìn thấy hần lại tưởng là Ngọc.

Môn hạ đệ tử của cô cô cũng nằm trong lý niệm ‘thực sắc tính dã’, thấy nam tử như Đông Phương Hàn, xuân tâm nhộn nhạo e là không chỉ có một mình Đỗ Nhược, Đỗ Nhược chẳng qua chỉ là người can đảm nhất trong đó, dám cướp người từ trong tay của tôi!

Trong tâm thâm hận: tiểu cô nương, để xem lần sau ta có cho ngươi thêm nhiều xuân dược không thì biết ha ha!

Hai ngày sau, Bạch Mặc cùng Trầm Yên Nhiên còn có quý thủ sư phó của tôi về tới Vân Tiêu Cung. Trước đó một ngày, cô cô đã thả Đông Phương Hàn xuống núi. Còn xuống núi bằng cách nào, tôi thật không được nhìn thấy. Uất Trì sư phó giúp tôi nhốt bọn người kia lại, lỗi tôi về y các, không nói thêm câu gì, quay đầu bỏ đi.

Nửa đêm, tôi một mình ở y các vắng tanh đau đến chết đi sống lại, cố ngồi dậy tìm một đồng thuốc nuốt vào rồi ngủ tiếp. Có hai viên thuốc mắc ở cổ họng không chịu đi xuống, đứng dậy nhắc cái ấm nước trống rỗng, ngăn người.

Ngăn người là vì viên thuốc vẫn chưa chịu đi xuống. Đành phải đi ra ngoài, ánh trăng như nước, đông trùng hạ thảo chiêm chiếp, yên tĩnh bình lặng.

Nhớ tới trên cái bàn gạch trong gác xép còn nửa bình rượu chưa uống hết, lúc cái bọn kia rượt đánh tôi vẫn còn, không biết bây giờ còn ở đó hay không.

cố gắng chống đỡ đi trên đường.

Suối ngọt ơi suối ngọt, cho ta uống tí rượu cái nào!

Rượu là thanh kiếm xuyên qua dạ tràng, rượu ngon lót bụng, ngũ tạng đau đến nổi cứ như lửa thiêu đốt!

Bộp!

Một cái roi da dài cuốn phẳng đi vào rượu, vào rượu rót xuống đất, vỡ tan tành, nước rượu văng tung tóe lên trên vết thương do bị roi đánh của tôi, tôi đau đến gào khóc.

Tôi chỉ biết, tôi chỉ biết khi nào thì ông trời sẽ đối xử tốt với tôi như vậy? Đó là nằm mơ đi!

Một cái bóng đen như mực đứng trước mặt tôi, toàn thân hắc y, con ngươi đen bị lửa giận thiêu đốt, kỳ quái, người tức giận hẳn nên là tôi mới phải chứ? Đây Uất Trì, đánh rớt vào rượu của ta, còn tức giận cái gì hả? Còn nữa, tự nhiên nửa đêm canh ba lại xuất hiện ở y các của ta, kỳ quái a! Hẳn định giết người à?

“Tốt lắm, còn biết đau!” Giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên, tôi không biết là vì đau hay vì sợ, không khỏi run rẩy.

Hắn bước tới phía trước từng bước, tôi vội vàng nhảy như thỏ, một cái nhảy này tránh không khỏi lại động tới miệng vết thương, thực tế mà nói toàn thân của tôi không chỗ nào không đau, cảm thấy đau đến từng lỗ chân lông, còn có nội tạng, cảm thấy đó giống như là một đồng phụ tùng đồ nát chất ở đằng kia.

Hắn lại bước tới phía trước một bước, chụp lấy cổ tay của tôi, tôi cảm giác dường như là đang bắt mạch, không cần bắt mạch tôi cũng biết được nội tạng của tôi bị trọng thương, vốn cũng không có nặng như vậy, thế nhưng tôi còn nghịch khí huyết đấu với Đỗ Nhục hết một hồi.

Hắn cau đôi lông mày đen đậm, sự nổi giận trong ánh mắt dần dần bị thương tiếc chiếm chỗ, tôi nghĩ chắc mình nhìn lầm rồi, vết thương này cũng là do hắn đánh, còn làm sao lại có vẻ như không đành lòng với tôi, nhất định là do tôi nghĩ nhiều rồi.

Hình như có một đôi tay đặt lên trên lưng tôi, hắn ngồi xuống chữa thương cho tôi, tôi nhắm mắt lại, cảm thấy có một luồng khí nóng chạy trong kỳ kinh bát mạch, như một bàn tay ấm áp, xoa nhẹ nhàng lên vết thương của tôi. Một sự ấm áp rất xa lạ bỗng nhiên, không thể đến trong lòng, vuốt nhẹ lên những sợ sệt đang ẩn nấp.

Một khắc sau.

Tôi nhìn đau phui phui đất dính trên quần áo, kỳ thật quần áo này cũng rách tung tóe, toàn thân dính đầy vảy máu, phui với không phui cũng không có gì khác, nhưng dưới ánh mắt khác thường của Uất Trì tôi thật không tìm được việc gì khác có thể làm.

Hắn không rên một tiếng nhìn tôi chăm chăm, tựa hồ như muốn nói với tôi cái gì đó, tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, không khỏi nghẹn ra một câu: “Người đừng nghĩ đánh ta xong rồi... lại trị thương cho ta, rồi muốn ta cảm ơn người! Lần sau thử để ta hạ được cho người đau đến chết đi sống lại xem... xong rồi cho người thuốc già, coi người có cảm tạ ta không?”

Về mặt của hắn dờ khóc dờ cười, muốn nói lại thôi, tôi chờ hắn giống như mọi ngày nói không có gì rồi bỏ đi, không ngờ hắn lại nói: “Sao người lại không chịu rửa miệng vết thương, rồi thoa được lên, mấy vết thương nếu xử lý không tốt sẽ bị nhiễm trùng, không thấy đau sao?”

“Đau chứ, sao lại không đau, ta đau đến muốn khóc, chẳng qua là không có ai nấu nước cho ta a!” Trước kia tôi không bị thương, tìm một con suối rảnh chịu lạnh tắm rửa sơ sơ rồi thôi, thế nhưng với thương tích như bây giờ không thể ra suối tắm rửa được. Sau khi mấy người hầu ở y các bị tôi dọa chạy hết, tôi rốt cuộc cũng không còn tắm nước nóng nữa.

Hắn đi phía trước, thấy tôi bất động, quay đầu lại hỏi tôi: “Phòng bếp ở chỗ nào?”

Gi? Hắn hỏi tôi phòng bếp ở chỗ nào? Hắn đói bụng à?

“Cái đó, cái đó, sư phó này, phòng bếp nhà của ta sớm tám năm trước đã không có người nào sử dụng rồi, không có gì ăn, thật thật đấy, còn ta lâu lắm rồi cũng không có ăn mấy thứ nóng hổi gì đó.” Trong lúc tôi đang cấp thiết giải thích với hắn, nếu không nói cho rõ ràng, vạn nhất hắn... lại cho tôi thêm một roi, tôi đây bị thương là không tránh được rồi?

Hắn dừng lại, hỏi tôi: “Người ăn cơm chưa?”

Oa a a! Rốt cuộc cũng có người chịu hỏi tôi cái câu hỏi ăn cơm chưa! Tôi chờ đã một ngàn tám trăm năm a! Nói đến kể từ sau khi y các không có người hầu, tôi đều ăn mấy thứ lặt vặt ở bên ngoài, có khi là trái cây, có khi là mấy bông hoa nhỏ, hoặc là nhai đi nhai lại mấy củ nhân sâm cũ, khó ăn nhất chính là trứng chim, đại loại là vì tanh, dính dính sệt sệt, một ổ bảy tám trứng cũng không đỡ đói... .

Cũng từng có suy nghĩ đến chỗ cô cô ăn ké, thế nhưng có vẻ bọn đệ tử của cô cô là loại người không phải khói lửa nhân gian thì không ăn? Cả ngày đều chỉ quan tâm cái gì mà tình a yêu a thực a sắc a, đều là loại người chỉ biết ăn no mặc ấm, bọn họ làm sao có thể hiểu nổi tình cảnh giãy dụa trên con đường no ấm của một người như tôi a?

Tôi quá kích động gần như lệ nóng doanh tròng, nhiệt tình bước tới nắm lấy tay Uất Trì nói không thành lời: “Ta, ta đã gần nửa năm chưa có ăn cơm,

bánh bao màn thầu mì sợi, như được thiện khó ăn nhất của sư phó cũng được nữa, so với ăn trứng chim sống còn ngon hơn nhiều, mấy cái đó, ách, ăn còn buồn non hơn...”

“Ăn trứng chim sống sao?” Hần lộ ra vẻ mặt ‘*ông trời a, nha đầu này có thể sống sót được cũng thật sự là kỳ tích*’, sau đó, cổ họng mấp máy, nét mặt giống như bộ dáng nuốt trứng chim sống của tôi, sắp nôn ra.

Tôi sợ tới mức chân tay luống cuống: một kẻ nổi danh giết người như ma như Uất Trì lại bởi vì ăn trứng chim sống mà ghê tởm buồn nôn sao? Hần ta có giận cá chém thớt với tôi hay không đây?

Nhanh chóng lấy cánh tay đang vịn vào tay áo của hắn giấu ra sau lưng, thấy hắn bình tĩnh, không có giấu hiệu tức giận, thở dài một hơi.

“Người đứng ở đây chờ ta một chút, ta đi một lát sẽ quay lại!” Hắn nói xong cũng không đòi ta trả lời mà bước đi.

Tôi một mình bất an đi qua lại vòng vòng trong đình, đi hết mười vòng hắn mới quay lại, trong tay còn mang theo một cái hộp thức ăn, tôi vui mừng thiếu điều muốn nhảy cẫng lên!

Tầng thứ nhất là bốn cái bánh bao, tầng thứ hai là một bát rau trộn thập cẩm, tầng thứ ba dĩ nhiên là một tô mì nóng hổi!

Tôi bỏ nhào tới, ăn bánh bao trước, lại ăn thêm một ngum mì sợi, hết sức chuyên chú! Cũng không quan tâm Uất Trì vào y các. Nói thật, bây giờ cho dù trong y các có bất cứ một món tuyệt thế bảo bối gì, chỉ cần hắn thích, lấy đi luôn cũng được!

Ăn uống no đủ, nắc cụt một cách phóng khoáng, ngay đến cái này cũng thân thiết như vậy, ngẫm lại, đã bao lâu rồi tôi chưa được ăn no nê một bữa? Là ăn no nê nha!

Uất Trì lại đi theo ánh trăng đến, bây giờ nhìn thấy hắn, cảm giác không phải là thân thiết bình thường, mà là, đối đãi com áo cha mẹ a.

“Ta có nấu cho người một ấm nước nóng, phòng của người ở chỗ nào? Để ta cho người tắm rửa một chút, nhớ cẩn thận rửa cho sạch miệng vết thương.”

Tôi mở to hai con mắt ra nhìn, người này, mà là Uất Trì sư phó mặt lạnh như băng của tôi kia sao?

Mang cho tôi com, coi như con chó nhỏ đáng thương ven đường cũng thôi đi, còn nấu nước nóng cho tôi tắm rửa? Có phải là tôi đang nằm mơ không?

Bất quá cho dù là con chó nhỏ, lấy tính tình của hắn, tâm trạng vui vẻ lắm thì coi như không thấy, tâm trạng không tốt thì cho một roi, khi nào thì đến lượt hắn tội nghiệp? Cái từ tội nghiệp này, đã sớm biến mất trên người của hắn! Cả Vân Tiêu Cung này, những người có thể lý giải và vận dụng từ tội nghiệp này phỏng chừng đều đã đi tìm Diêm Vương báo tin hết rồi!

Tôi có lẽ là ăn rất no rồi, có chút chóng mặt hồ đồ, mãi cho tới khi dẫn hắn đến trước cửa phòng của tôi, mãi cho tới khi hắn mang nước nóng tiến vào, mãi cho tới khi hắn nhẹ nhàng khép cửa lại, tôi mới chịu đựng run rẩy cởi hết quần áo, ngâm mình trong nước, nhìn thấy nước dần dần biến thành màu đỏ, vẫn không hiểu nổi Uất Trì bị làm sao nữa?

Mộng du?

Chuyện đêm nay nếu không phải là tôi nằm mơ thì hẳn chính là bị mộng du!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Vê Chấn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-11: Vô đề

Edit: EU

Ngày hôm sau Bạch Mặc trở về, tôi cùng với năm vị sư tỷ bị triệu đi gặp ông ta.

Quen nhìn năm người có diện mạo tương tự giống như tôi, bỗng nhiên thấy năm khuôn mặt xa lạ, cái loại tình huống này, cảm giác thật sự rất quái lạ.

Năm người họ nhìn thấy tôi thần thanh khí sảng, bị ăn hết mấy roi còn có thể có thần sắc như thế, ánh mắt cứ như mười cây đao cùng đồng thời phóng tới, sắc bén vô cùng.

Ách, năm người xa lạ? Mới nhìn rất dễ dàng...liên tưởng đến Tá thi hoàn hồn...

Tôi nhin không được run người một cái, thật là đáng sợ!

“Người làm sao lại có vẻ mặt như nhìn thấy quỷ thế? Bộ nhìn ta thật sự rất giống như nhìn thấy quỷ sao?” Giọng nói của Bạch Mặc vang lên trước mặt

tôi.

Bởi vì trên đường chỉ lo cùng với năm vị sư ty đánh mất, không đề phòng đã vào tới chính sảnh của Lâm Văn Các, Bạch Mặc đang mệt mỏi lười biếng ngồi trên ghế, hầu hạ bên cạnh chính là tăng băng Trầm Yên Nhiên.

Tôi không khỏi biện bạch: “Có sao? Ngài làm sao có thể so với quý chứ? Ngài còn đáng sợ hơn cả quý, quý thấy ngài e là sẽ sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây!”

Khuôn mặt âm u của Bạch Mặc lập tức thay thành vẻ mặt quái lạ: “Đứng trước mặt ta còn đáng sợ hơn nhìn thấy quý, sao lại không thấy người run cầm cập hả?”

Trần định! Trần định! Tôi hít sâu vào, chuyện gì tới sẽ tới, người này thích nhất là dùng dao cùn tra tấn người, không bằng tôi chọc cho ông ta giận dữ rồi chém tôi cho thống khoái!

Há mồm, cụp cụp cụp, nhanh chóng ngậm miệng lại, xem xét xung quanh, nhìn thấy mọi người đều có vẻ mặt kỳ lạ, khuôn mặt như tăng băng của Trầm Yên Nhiên cũng có chút vết rạn, Bạch Mặc thống khổ cau mày, nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của tôi, rốt cuộc không nhìn được cất tiếng cười to: “Đã có gan chọc ta, làm sao còn sợ tới mức hai hàm răng run lập cập hả?”

Tôi giận, tức giận trừng ông ta! Đối với sự nhát gan của chính mình cảm thấy chán nản vô cùng, hận không thể kiếm chỗ nào chui vào!

Loại gan dạ này, không phải sức lực, nói có là có sao.

Sợ quý, bộ đáng cười lắm sao?

Bạch Mặc so với quý còn đáng sợ hơn, buồn cười lắm sao?

Sợ là chuyện bình thường, không sợ mới là chuyện không bình thường ấy?

Im lặng. Tôi im lặng. Đối với người không bình thường mà nói, phản ứng bình thường của tôi trong mắt họ đều là trò cười!

Bạch Mặc cười đủ rồi, bưng ly trà lên uống một ngụm, dùng cặp mắt điên đảo chứng sinh của ông ta trừng trừng nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc như muốn cùng tôi thảo luận vấn đề gì đó: “Bây giờ chúng ta nói đến chuyện chính đi, vì sao người lại đòi hết khuôn mặt của mấy người bọn họ?”

Tôi dùng biểu tình van xin nhìn ông ta, có thể không trả lời được không hả? Chuyện này, ông biết tôi biết là được rồi, hà tất gì phải nói hết cho mọi người xung quanh, làm người phải ít huênh hoang! Đặc biệt là lúc làm chuyện xấu phải càng bớt huênh hoang!

Ông ta không hồn giận mà cau mày, bộ dạng thực không có kiên nhẫn: “Người nghĩ là làm cung chủ ranh lắm à?” Ngụ ý là không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với người.

Tôi cắn răng, trong lòng thầm hận! Dựa vào cái gì chứ? Người lòng dạ mang ý xấu mới không phải là tôi a! Hợp tình hợp lý ngẩng đầu lên, nhìn thấy năm cặp mắt căm tức, đuôi lý cúi đầu: ta đòi mặt cho các người là đúng, còn sai đó là không nên đòi bọn người trở nên xấu như vậy!

Lại ngẩng đầu, tôi cười đến tràn đầy yêu nghiệt, vui sướng khi người khác gặp họa: “Ta có nghe thấy một tin đồn, nghe nói nữ tử nào có khuôn mặt giống như tôi mới có thể trở thành cung chủ phu nhân tương lai, chủ nhân của Hồng văn bạch ngọc trâm, cho nên ta mới đòi khuôn mặt của các tỷ tỷ...”

Tôi đương nhiên biết tin đồn này có bao nhiêu không bài bản, tôi đây lại nói càng không có bài bản, lấy độc trị độc là biện pháp tốt nhất.

Sắc mặt của Bạch Mặc trong nháy mắt trắng bệch, ánh mắt quý dị, ông ta dùng âm thanh cổ quái tựa như quá mức kinh sợ hỏi tôi: “Người muốn làm cung chủ phu nhân? Người ái mộ ta?”

Quý mới muốn làm cung chủ phu nhân! Có quý mới ái mộ ông!

Trừ phi là đầu óc tôi bị phá hủy, đầu óc có bị phá hủy cũng không ái mộ ông ta!

Nhưng nhìn thấy ông ta kinh sợ cũng không nhẹ, tâm trạng của tôi không khỏi tốt lên, phóng cho ông ta một ánh mắt quyến rũ, cười đến xinh đẹp nói: “Đúng thế, ta ngay cả đến năm mơ cũng đều nghĩ tới cung chủ!” Đương nhiên là nghĩ cách giết ông ta để rời khỏi chỗ này.

Ông ta bị đôi mắt quyến rũ của tôi làm sợ tới mức run cầm cập, sẩy tay làm rơi nát chén trà trong tay, từ trên ghế ngồi dậy, phát phát tay như muốn đuổi ôn thân, “Năm người các người, đi về trước đi, Trầm, Thiên Tĩnh giao cho người dạy dỗ, nhất định phải khiến cho nó đánh mất ý niệm ái mộ ta trong đầu, còn có, sau này đừng để cho nó gặp Văn Li nữa, cái kiểu cười này, mau chóng thu hồi lại hết cho ta!” Nói xong đến ngay cả liếc mắt cũng không thêm nhìn tôi một cái vội vàng bỏ đi.

Tất cả mọi người đều lui hết, trong đại sảnh chỉ còn lại tôi và Trầm Yên Nhiên.

Tôi nhìn không được cười vô tâm vô phách, Bạch Mặc là người đầu tiên bị tôi ái mộ dọa chạy mất!

May mắn, may mắn là tôi không ái mộ ông ta, không một chút nào!

Những thứ được ái mộ, luôn phải tựa như những nguyên vọng tốt đẹp a quang minh a ước muốn dịu dàng a và cái gì đó giống vậy chẳng hạn, thế còn Bạch Mặc lại tựa như trong bóng đêm đặt vào một pho tượng khắc băng, lúc cười thoát nhìn có chút khoan dung, khoan dung lạnh như băng, mà ngay cả chút khoan dung này cũng không đáng tin, làm sao có thể vực dậy cảm tình tốt đẹp trong cái nội tâm tốt đẹp của tôi đây?

Thế nhưng không biết là vì sao, lúc Bạch Mặc bị sự ‘ái mộ’ của tôi dọa chạy, tôi lại cảm thấy sâu trong nội tâm có chỗ nào đó dâng lên một hơi thở thân thiết, tựa hồ giữa chúng tôi, có cái gì đó gắn liền mà người ngoài không thấy được?

Đó là một loại trực giác.

Trầm Yên Nhiên đến gần, cảm giác giống như là một tòa băng khác đến gần, ông ta dùng ánh mắt lạnh như băng nhảy bén nhìn tôi, hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

“Ta ái mộ cung chủ liền khiến cho cung chủ bị dọa chạy mất, ngươi không thấy buồn cười sao? Ta vốn còn tưởng phải nhận của ông ta một chương ấy chứ!” Lại cười tiếp, vẫn không nhận được.

Theo dự liệu sẽ phải bị một đòn tra tấn không ngờ đổi thành một màn tiểu thắng lợi, ban đầu còn nghĩ một cái tát thành hai quả táo ngọt, về tình về lý, tôi cũng đều nên vui mừng.

“Tốt nhất là ngươi nên thu hồi cái ý niệm ái mộ trong đầu ngươi đi! Ta sẽ khiến cho ngươi thu hồi cái ý niệm không nên kia, ai cũng có thể có ý niệm này, riêng ngươi thì không được!” Trầm Yên Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt của tôi, lạnh lùng cảnh cáo.

Tôi bị hấn chọc giận, nói không lựa lời, “Dựa vào cái gì ta không được? Khoan đã...” Chờ một chút, “Ta cùng với cung chủ của các người có liên quan, loạn luân? Ái mộ ông ta sẽ loạn luân sao? Đừng có nói ông ta là cha ta?”

Trầm Yên Nhiên cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi mắt của tôi, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương, vẻ mặt như lưu luyến, chỉ có điều cái loại yêu thương cũng giống như là sự hưng phấn của thợ săn đối với con mồi, sự say mê của họa sĩ đối với bức tranh hoàn mỹ, thậm chí ông ta còn dùng bàn tay lạnh như băng sờ sờ đầu của tôi, dùng giọng nói gần như hòa ái nói với tôi: “Thiên Tinh, ta sẽ cho ngươi biết sống không bằng chết được viết như thế nào, ngươi sẽ mau chóng quên đi những ý niệm loạn thất bát tao đó đi!”

Mười năm sau, tôi ngồi trong Thất Tuyệt Linh Lung Tháp, ăn điểm tâm ngon, uống trà nóng, đọc *Vô lâm chí* giết thời gian, đọc đến đoạn này không khỏi vỗ bàn cười to, cười không thể dừng.

Vô lâm chí viết: họa quốc yêu nữ Thiên Tinh, dung mạo khuynh thành, tâm địa rắn rết, ghen ghét thành tính, phạm là Văn Tiêu cung đồ, nam nhân có ý thích, đều thâu nhân làm khách, nữ nhân có sắc, coi như họa mà hủy khuôn mặt, Mặc cung chủ, Trầm Đường chủ, Tả hữu hộ pháp đều không may mắn thoát khỏi! Nghịch luân thành tính, người thân đều căm giận!

Tôi là một người – người thân đều căm phẫn, lúc ấy vô cùng đau khổ đi theo Trầm Yên Nhiên vào Hình đường, bắt đầu con ác mộng đáng sợ của tôi.

Hơn nữa, lúc ấy cái tay đó từng ôn nhu sờ qua bàn tay của tôi, tay của Trầm Yên Nhiên, không lúc lâu sau, trong mắt của tôi Trầm Yên Nhiên đã biến thành quỷ dạ xoa.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-12: Hối lộ

Edit: EU

Quà khuya tiếp đây!

Tay trái một cái bánh đậu xanh, tay phải cầm một chén trà nóng, ngồi ở công hình thất số năm, mỉm cười coi Trầm Yên Nhiên lột da rút gân. Người bị rút gân sống là một nam tử trên dưới chừng hai mươi lăm tuổi, trước ngực có ba vết sẹo dài, song cứ tin tưởng đi rất nhanh sẽ không có nữa, dưới sự xử lý của đôi tay khát máu của Trầm Yên Nhiên, tin rằng sẽ mau chóng biến thành một bộ thịt ech, xấu xí máu chảy đầm đìa.

Trong cái đĩa trên cái bàn nhỏ bên cạnh, còn có bốn năm miếng điểm tâm, tôi tính toán qua loa một chút, dựa theo tốc độ ăn điểm tâm gần đây của tôi, chờ tôi ăn xong rồi, Trầm Yên Nhiên cũng sẽ xong công việc.

Tôi ở Hình đường đã sắp gần nửa năm, công phu ăn điểm tâm ở cửa này là học được của Trầm Yên Nhiên.

Ông ta có thể vừa mặt không biến sắc lột da, còn có thể vừa ăn điểm tâm mà không có chút khùng khiếp nào. Ông ta có một người hầu chuyên dụng cho món điểm tâm, mỗi ngày chuyên môn làm điểm tâm, trong lúc ông ta đang vội vàng thì gấp từng miếng điểm tâm đút cho ông ta ăn.

Thằng cha biến thái này, lại là một kẻ điên thích ăn đồ ngọt.

Chuyện này khiến cho tôi có chút hoài nghi: phải chăng lượng đường nhiều có thể chống lại cái cảm giác sợ hãi kiểu này?

Ừ, còn cần phải chờ nghiệm chứng.

Đợi đến khi tôi ăn xong miếng điểm tâm cuối cùng thì Trầm Yên Nhiên cũng xong việc. Chúng tôi dùng nụ cười để chào tạm biệt lẫn nhau, giống như hai nhà hàng xóm ở cách vách đi chợ mua rau về gặp nhau, mà không phải là cai tù và tù nhân.

“Gần đây tốc độ ăn điểm tâm của ngươi nhanh hơn đấy chứ, có phải càng ngày càng thích ăn bánh đậu xanh không?”

“Gần đây thủ pháp của ông càng ngày càng chậm lại, chẳng qua chỉ là lột da rút gân thôi mà phải tốn thời gian ăn hết một mâm điểm tâm của ta, có phải già lắm rồi hay không?” Tôi không khách khí cười nhạo, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi.

Không phải chỉ là mỉm cười thôi sao, chuyện mấy khối thịt run lên, chỉ cần không chế được tốt nét mặt thần kinh và cơ thịt.

Trầm Yên Nhiên dùng cái thủ đoạn máu chảy đầm đìa rõ rành của ông ta khiến cho tôi hiểu biết thêm những bắp thịt dưới da có quắp ra sao, tôi chỉ cần học được cách kiềm chế.

Kỳ thật, chuyện này cũng không khó, nhớ lại lúc trước lần đầu tiên tôi mở mang kiến thức những thủ đoạn của ông ta đã phun ra hết nguyên cái bánh đậu xanh, thật sự rất ghê tởm, việc ngồi trước một bộ thịt ếch ăn còn kinh tởm hơn là phải ngồi trong hổ phân nhiều!

Nửa năm sau đó, nếu tôi tính không lầm, ông ta là một tên yêu nghiệt, điểm tâm tôi ăn so với ông ta ăn còn nhiều hơn.

“Ta đã nói rồi ngươi sẽ sớm thích ăn bánh đậu xanh thôi, sẽ càng ngày càng thích.” Ông ta cười khế, dưới ánh sáng của viên dạ minh châu càng trở nên âm lãnh vô cùng.

“Chứ không phải là ông dùng đồ ngọt để gây tê cái lương tâm của ông à?” Tôi nhin không được khẽ châm biếm. Cứ như thế mà khô héo ngày từng ngày, luôn không biết ông ta sẽ sử dụng biện pháp tra tấn gì với tôi, thần kinh căng thành một sợi dây đàn, chặt, dễ đứt.

“Lương tâm? Hừ, mấy thứ trẻ con đó có ăn được không, còn không bằng bánh đậu xanh, ngươi tốt nhất là quản lý tốt lương tâm của chính ngươi kìa!” Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của ông ta lướt qua trước mặt tôi, trong chớp mắt.

Ách... Tôi không thể không thừa nhận, người này nếu không làm ác ma, rất có tiềm chất thành quý, bay tới bay lui, đi đường so với quý còn giống quý hơn...

Đóng cửa lại, tôi kéo cái bô qua, bắt đầu nôn hết những thứ trong bụng ra, nôn cho đến khi cả một miếng cặn cũng không còn.

Sau đó, súc miệng, cảm giác trong miệng không còn chút mùi vị đậu xanh nào, ngã đầu đi ngủ.

Tôi bắt đầu nhớ lại những ngày tìm trứng chim sống qua ngày, những thứ đó mặc dù không no được lâu, nhưng mà sẽ không bị rối loạn tiêu hóa.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể là hoài niệm.

Đã nửa năm tôi không được nhìn thấy ánh mặt trời, không cần soi gương tôi cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt của mình, chắc là không khác gì so với Trầm Yên Nhiên.

Lúc tôi tỉnh lại, không biết là ban ngày hay là ban đêm, cảm thấy hình như trong phòng có người, vừa quay đầu lại đã thấy, hóa ra là Bạch Mặc.

Lão già đã biến mất nửa năm nay.

Xem ra thần sắc của ông ta rất tốt, so với vẻ mặt bị tôi dọa từ lần gặp cuối cùng cũng không thấy đâu, lúc này chắc có lẽ là đang nghĩ sâu xa, thấy tôi tỉnh lại, ánh mắt chợt lóe một cái, lại nghehnh đón trở lại, con mắt nháy rồi nháy, không có ý tốt.

Tôi lười đáp lại ông ta, quay đầu tiếp tục nằm, ngắm nhìn viên dạ minh châu bằng trứng chim cút ở góc phòng, tỏa sáng.

“Ngươi có muốn đi ra ngoài?” Ông ta bước đến gần hỏi.

Tôi nghiêng đầu nhìn: “Ông mà cũng có lòng tốt thế sao?” Nếu thật có ý tốt muốn thả tôi ra ngoài, sao lại còn để cho tôi nửa năm nay không thấy ánh mặt trời chứ?

“Ngươi hỏi lộ ta đi!” Ông ta còn giả bộ vô tội nhìn tôi.

“Ta? Hối lộ ông?” Thật không dám xác nhận, lão già này ở Vân Tiêu Cung cũng cho phép chơi trò trái pháp luật ư? Ngươi nghĩ thử xem, người này là ai a? Ông ta là lão đại của Vân Tiêu Cung đấy!

“Đúng thế, ta đợi ngươi lâu lắm rồi, chỉ có điều ngươi lại không chịu hối lộ cho ta, ta đành tự mình chạy tới đây thôi. Bộ ngươi nghĩ Vân Tiêu Cung của ta là mấy chỗ vô tích sự thanh chính liêm minh chó má gì đó à? Cũng đâu có phải là cơ quan quốc gia, lại càng không phải là chính khách (*politician*), vậy cần gì phải coi trọng mấy thứ đó!” Ông ta dày dạn có lý, đòi hối lộ một cách quang minh chính đại.

Tôi kháo! Sao không chịu nói sớm?!

“Không thì, người nghĩ rằng ta làm sao xây dựng được Vân Tiêu Cung này lên?” Ông ta liếc mắt nhìn tôi, xem thường và đồng cảm đều đủ cả, xem thường sự đần độn của tôi, đồng cảm với sự đơn thuần của tôi.

Tôi lại đánh giá mình từ trên xuống dưới, quần áo hài vớ tất cả đều là những thứ của ông ta, tài sản hữu hình một cái cũng không có.

“Ông thử nhìn xem tôi từ trên xuống dưới có gì đáng giá không?” Thật sự là chán nản, vô cùng chán nản. Nếu không phải Bạch Mặc, tôi còn thật không biết mình nghèo đến như vậy.

Thật có lỗi a thật có lỗi, hóa ra nghèo túng cũng là một loại sai lầm.

Ông ta lấy cặp mắt xem thường đánh giá tôi một cách toàn thể, so với nhìn một tên ăn mày không có gì khác biệt.

Tôi bị khí thế của ông ta quan sát không thiếu thứ gì, im lặng, lặng lẽ hi vọng có một chút giá trị.

“Nếu không thì, ta dùng đầu óc của ta coi như là hối lộ cho ông đi, sự phò của ta cũng khen đầu óc của ta rất tốt.” Hơi có chút nịnh hót nhìn ông ta, lo lắng không yên, cũng chưa từng nghe nói có ai lấy đầu óc của mình để đi hối lộ, thì cứ coi như tôi, coi như tôi là người đi tiên phong đi?

Chỉ cần để cho tôi rời khỏi cái nơi quý quái, đừng ăn bánh đậu xanh nữa.

Bạch Mặc lộ ra vẻ mặt ghê tởm: “Hả? Ta cũng không thích ăn não người, não người cũng chắc chắn không thể ăn, muốn ăn não người còn không bằng ta đi ăn não khỉ, thứ đó...” ông ta làm ra vẻ vô cùng hiểu được, cuối cùng đánh giá hai chữ: “Ngon tuyệt!”

Tôi bị ông ta chọc tức suýt nữa ngắt đi, tôi không thể trông cậy vào những câu nói bình thường của người này với tôi. Lại nói như thế nào, đầu óc của tôi cũng thuộc loại tài sản vô hình, giá trị là không thể đo lường, há lại để cho cái ánh mắt nông cạn của tên biến thái này có thể lý giải.

“Ngoại trừ ăn ông còn nghĩ đến thứ gì khác không?” Tôi nhẫn, tôi nhẫn, tôi nhẫn nhẫn nữa! Nhẫn đến nghiêng răng nghiêng lợi, hai hàm răng nát ra rồi nuốt xuống bụng!

Ánh mắt của ông ta lập tức phát ra ánh sáng, trong lòng tôi nảy lên một cái trực giác không tốt, lão già này chẳng lẽ lại nghĩ ra được cái gì khác sao? Toàn thân tôi ngay cả đến mấy miếng vá cũng đều là của ông ta.

“Ta nghe nói người tự tìm nhà chồng cho mình? Họ Đông Phưong?” Câu hỏi này rất uyển chuyển khúc chiết.

“Đúng vậy, ta lại không cha không mẹ, chẳng lẽ một mình sống quãng đời còn lại?” Đá vắn đề này ngược trở về, trực giác lần này cũng không có phí.

“Ừ đúng vậy!” Ông ta đồng ý gật gù đầu, chuyển sang câu hỏi khác: “Bất quá, người tương lai dù gì cũng là Đông Phưong gia Tam thiếu phu nhân, đến Đông Phưong gia mang chút sính lễ về đây đi? Người đã không cha không mẹ, Vân Tiêu Cung của ta coi như là nhà mẹ đẻ của người đi, ta nghe nói Đông Phưong gia có một viên *Hi thể chi châu*, vậy thì sính lễ là viên châu này thế nào?”

Tôi giận! Suýt nữa chửi ầm lên đồ vô liêm sỉ, xấu xa đê tiện, nghĩ đến tình cảnh của chính mình, cố gắng nuốt xuống, làm ra vẻ lo lắng: “Ông cũng biết Tam công tử này vốn không thích ta, ta cho hắn uống *tương tư phệ cốt* nên hắn mới bằng lòng đây thôi.”

Hạ tương tư phệ cốt là thật, hắn đồng ý là giả. Đông Phưong Hàn chẳng những mắng tôi đến *cầu huyết lâm đầu*, nói không chừng trong lòng còn hận không thể xé tôi thành trăm mảnh!

*Cầu huyết lâm đầu: có nghe nói chửi như xối nước vào mặt không, cái này không phải xối nước thôi, xối máu chó lên đầu!

Bạch Mặc thấy tôi từ chối cho có lệ, cũng không giận, chỉ lười biếng đứng dậy, bỏ lại một câu: “Ta mặc kệ người là dùng cách gì, đợi đến khi người cấp xuống núi, cũng phải đem viên châu đó về cho ta. Ta nghe nói viên châu kia tên cái gì từ cái gì châu ấy, trộm cũng được cướp cũng được hay là dùng sắc đẹp cũng được, tự người lo liệu!” Nói xong đi ra cửa.

Tôi nhẫn... tôi nhẫn... Tôi không thể nhẫn được nữa, mắt thấy thân ảnh màu trắng sắp bước ra khỏi cửa, tao nhã như thế, giống như mỗi bước bước đi ra đều có một vạn người ở sau lưng đang quỳ bái.

Tôi thật muốn một cước giẫm lên cái bóng màu trắng kia...

A a a a a.....

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi liền thật nắm tay đánh tới, quả đầu mới vừa chạm vào cái chất vải mềm mềm trơn trơn lạnh lạnh, vạt áo đương bay, phịch, đầu óc choáng váng, tôi cảm thấy chính mình giống như một cái bao cát văng ra, còn chưa kịp la lên, đã rơi xuống đất!

Bạch Mặc xoay người lại nhìn tôi, mỉm cười, tâm tình rất tốt: “Ta muốn có viên châu kia! Nhất định rồi!” Giọng điệu có chấp, đồ lão già vô lại, cố chấp, đáng hận!

Tôi không cách nào đánh bại lão già đáng ghét đó!

Sức mạnh cách nhau xa như vậy, khiến cho tôi nhìn không được bi ai vô cùng.

Bi ai vô cùng, khiến cho tôi quên đi đau đớn lúc đi ra ngoài bị vấp ngã xuống đất, chuyện xuống núi còn vui hơn cả chuyện tôi được rời khỏi Hình đường.

Trên đầu, viên minh châu quanh năm tỏa ra ánh sáng u ám, hình phỏng cách vách truyền tới âm thanh nức nở cứ như đã thú bị thương, thế giới này đáng sợ làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-13: Tiểu thư nhà ai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: EU

Cửa đá màu trắng nặng nề ở trước mặt tôi chậm chậm mở ra, màu vàng ấm áp của ánh mặt trời trong chốc lát như kim châm xộc vào trong mắt tôi, tôi nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, vẫn còn rất đau, đành phải xoay người, đi ngược lại với ánh mặt trời.

Mùi máu mốc meo ở bên trong dây dưa cùng hương vị của ánh mặt trời bên ngoài, phảng phất trong không khí.

Bên trong có một người chậm rãi bay tới, chẳng qua, lần này ông ta lướt rất chậm, thế mà trong tay còn cầm theo một cái hộp, không phải đựng da người, cũng có chút kỳ quái.

Sau khi ông ta lướt tới, trực tiếp nhét cái hộp vào người tôi, rồi dừng lại, đôi mắt lạnh như băng xoay chuyển hai vòng, mở miệng: “Tặng cho ngươi!”

Phản ứng đầu tiên của tôi hẳn là nên vứt đi, phản ứng thứ hai tốt nhất là phải ném cho thật xa.

Có ai từng thấy Diêm Vương tặng quà sao?

Cho dù có thấy, nói không chừng không phải núi đao cũng là chảo dầu?

Có lẽ suy nghĩ của tôi hiện lên trực tiếp trong ánh mắt, trên khuôn mặt lạnh như tảng băng của Trầm Yên Nhiên thế mà lại có chút vết rạn, tâm tình phá lệ tốt một hồi: “Bên trong có một ít điểm tâm, còn có một cái gương soi.”

Bánh đậu xanh sao? Đien lên mắt...

Gương soi? Dung mạo tôi có không ngay ngắn sao? Phải cần tới món đồ trẻ con này?

.....

Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hít thật sâu, nếu là sắp chia tay, làm thế nào cũng phải hỏi cho rõ ràng, lấy hết can đảm ra hỏi một câu: “Này, hình pháp mà ông chọn cho ta là gian thứ mấy thế?” (*Giống như 18 tầng địa ngục, chỉ hỏi ở tầng mấy ấy!*)

Lần này, con mắt lạnh như băng của ông ta thiếu chút nữa biến thành một đồng băng vụn rơi xuống đất.

“Ngươi không biết à? Hóa ra là ngươi ngốc thật!” Thất bại thờ dài, “Bộ ngươi nghĩ muốn lăng trì tinh thần của một người là chỉ cần làm cho thân thể của người đó đau đớn thôi sao? Ngươi á, tốt nhất là đi ra ngoài soi gương lại mình đi! Còn nữa, bánh đậu xanh mà ngươi phun mỗi ngày còn nhiều hơn so với ăn vào đấy?”

Tôi giận, hóa ra ông ta sớm biết tôi ăn vào rồi phun ra hết, lại vẫn lòng dạ khó lường nhìn tôi ăn, ngay cả cái dạ dày của tôi cũng không chịu buông tha... giận... đã sớm biết ông ta không phải loại người gì tốt rồi...

Bay lên đá tới một cước, nhưng lại lo lắng mất đi một chân...

Tiếp đó, một luồng phong đánh úp lại, tôi lùi về phía sau, vừa lúc cánh cửa màu trắng của Hình đường không có tiếng động khép lại, ngăn cách với mùi máu vô cùng u ám ở bên trong.

Tôi dựa cánh cửa đá chậm rãi ngồi xuống, ánh mặt trời rất đẹp, rất ấm áp chiếu lên trên người tôi, giống như một đôi bàn tay mềm mại, chỉ có ánh mắt không thể thích ứng với loại nhiệt độ này, có chút mệt mỏi, có chút chát.

Mở cái hộp ra, quả nhiên là có một cái gương hình thoi, phía dưới là một gói điểm tâm được bao lại, dạ dày theo thói quen lại cuộn lên, co quắp.

Cầm gói điểm tâm không thèm nhìn tới vứt đi, chắc hẳn Trần Yên Nhiên cũng không trông cậy tôi ăn hết gói điểm tâm này. Tiện tay cầm lấy cái gương, “A...” Người này, người này mà là tôi sao?

Người trong gương khuôn mặt tái xanh, màu da cũng đáng sợ như của Trần Yên Nhiên, một đôi mắt sâu đen tựa như biển cả sâu lắng, giờ phút này nổi lên sóng nước hoảng sợ, tóc tai hỗn độn, môi cũng là màu trắng, tựa như một con nữ quỷ...

“Aaaa...” Tôi lại nhịn không được thét chói tai.

Trần Yên Nhiên thật sự đã đạt được mục đích, tôi bị ông ta tra tấn đến dung nhan tiều tụy, nếu như lại bắt chước ông ta lướt đi đường, thì xác thực chính là một con nữ quỷ.

Rốt cục cũng hiểu được vì sao Trần Yên Nhiên chưa bao giờ bước bộ đi, cũng sắp giống như một con quỷ rồi, vì để đáp ứng yêu cầu của người xem, hẳn là phải nên bay đi.

Sau khi tôi hoảng sợ phát hiện ra sự thật là mình càng ngày càng xấu đi, cũng không rảnh bận tâm đến chuyện ném cái gói bánh đậu xanh đi.

Quăng cái gương đi, tôi tự cổ đứng dậy, thử lướt đi trên đường.

Thật ra, cũng không khó lắm.

Nhìn xem, chưa chi cũng đã dọa được một người rồi, một người mặc y phục màu đen, bị tôi dọa sợ đến mức đứng im không dám nhúc nhích, càng quý dị hơn là vẻ mặt cứ như những mảnh vụn của bánh đậu xanh.

Hur hur thực thực, hur hur thực thực tôi ném cái gói bánh đậu xanh đi...

Tôi tiếp tục lướt đi, làm bộ không nhìn thấy.

Tôi cũng không muốn vừa mới ra lại bị ăn roi.

“Thiên Tinh”. Uất Trì gọi đuổi theo.

“Hả?” Giả bộ mới phát hiện, tôi nhiệt tình bước tới, “Sur phó, ngài sao rồi? Đã lâu không thấy, đã lâu không thấy à... thật sự là lâu rồi không thấy...”

Thuận tay cầm lấy vạt áo của hắn chùi đi bụi của điểm tâm, nghi hoặc, với thân thủ của Uất Trì ám khí có nhỏ bằng cộng lông trâu hắn né cũng chả sao. Gói điểm tâm lớn thế mà hắn tránh không khỏi?

Không có đạo lý a!

Dưới thế tấn công nhiệt tình của tôi, Uất Trì vậy mà lại không nổi giận, gương mặt cứng ngắt thân thể dờ ra mặc tôi chùi lau bụi điểm tâm trên mặt và trên người, ánh mắt quý dị.

Tôi cười, trong mắt Uất Trì hiện lên một hình ảnh nữ quỷ đang cười với chiếc răng nanh dữ tợn, nhanh chóng ngưng lại nụ cười, nụ cười vẫn rất đáng sợ giống như quỷ, đoán chừng Uất Trì bị tôi dọa đến choáng váng, cho nên mới bị điểm tâm quăng trúng, không nói nên lời chẳng?

Tôi không không rên một tiếng lau chùi xong hết bụi điểm tâm, quay đầu bước đi, phía sau truyền tới tiếng bước chân của Uất Trì, tôi cắn răng một cái, lướt.

“Thiên Tinh, ngươi chạy cái gì? Bộ phía sau có quỷ đuổi theo à?”

“Uất Trì sur phó, ngài đuổi theo quỷ làm gì hả?” Tôi cười khở, dù sao cũng không ai thấy.

Người phía sau không thèm trả lời, thế nhưng tiếng bước chân vẫn như cũ.

Một lát sau, lúc nhìn thấy cổng chính của y các, phía sau truyền đến tiếng thở dài: “Ta chỉ muốn xem xem nửa năm qua ngươi sống thế nào, không có mệnh lệnh của cung chủ, ai cũng không được tự tiện vào Hình đường.”

“Thiên Tinh, sao ngươi lại nghĩ rằng mình giống quỷ hả? Ngươi vẫn rất đẹp...” Giọng nói dần dần nhỏ lại, nhỏ đến mức tôi gần như không nghe thấy, chỉ có một câu bay lọt vào lỗ tai của tôi: “Cho dù là quỷ, ngươi cũng là một nữ quỷ xinh đẹp nhất...”

Này, coi như là đang mắng hay đang khen tôi thế?

Quay đầu lại, phía sau không một bóng người, chỉ có mình tôi kéo lê bóng dáng tro tro đi ngang qua những cây hoa.

Rõ ràng là ban ngày, chẳng lẽ tôi lại nhìn thấy quỷ?

Cửa y các dần mở rộng ra, phóng mắt nhìn lại gần, lại thêm một cái nửa năm, tình nguyệt luân phiên, trong các cũng thay trời đổi đất, khóm hoa cẩm tú, không hoang vắng đồi bại như lúc tôi ở đây.

Gia nô gác cổng nhìn thấy tôi, vẻ mặt trong chớp mắt trắng không còn chút máu, cung kính chào đón: “Tiểu thư, người đã trở về!”

Tôi nhảy, lại nhảy thêm một cái.

Giây phút thấy tôi khi nào lại như vậy chứ? Trước kia lúc sư phó ở đây bọn họ coi tôi như là con chó, con mèo được thu lưu trong y các, mang vác không thêm điểm xia tới, sau khi sư phó vì tôi đi Hình đường chịu phạt một thời gian dài, kéo nhau chạy hết không thấy một bóng người, để lại một mình tôi chịu đói.

Sau khi đến Hình đường chịu phạt một vòng quay về, ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

“Tiểu thư? Không biết Tiểu Tứ đang gọi tiểu thư nhà ai a?” Tôi mỉm cười, dùng khuôn mặt tươi cười tiêu chuẩn của nữ quý. Cũng may người này là người hầu trước đây, tôi vẫn còn nhớ tên của hắn.

Tiểu Tứ có lẽ bị vẻ mặt của tôi hù dọa, cúi đầu tựa như có chút dấu hiệu của bệnh sốt rét.

Tôi mang tâm trạng tốt trở về phòng của mình, mở ra cửa đông các, ngồi trên giường tây các, không được tự nhiên gọi to một tiếng: “Người đâu...”

Lập tức có tên sai vặt đến đứng ở cửa: “Tiểu thư có chuyện gì phân phó?”

Lại là tiểu thư!

Tôi mỉm cười với tên sai vặt, trong lòng mang chút tà ác, cười đến khi tên sai vặt không biết làm sao, phun ra mấy chữ: “Bỏ tiểu thư muốn tắm rửa, nước ấm”

Tên sai vặt vội vàng chạy đi.

Nói thế nào tôi cũng mới vừa từ Diêm vương điện trở về, không muốn còn chút mùi máu tanh nào dính trên người, lại có xưng hô tiểu thư làm nản, lại cảm thấy mình có chút mùi vị tiểu nhân có quyền có thế.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, tôi đi tìm quý thủ sư phó.

Người hầu trên đường chỉ cho tôi nói ông ấy đang ở phòng thảo dược.

Tôi cảm thấy có chút nghi hoặc: Đổi tính rồi à? Ông ta luôn luôn không thêm quan tâm đến phòng thảo dược, trước khi tôi đến thì không biết sao, thế nhưng sau khi tôi đến đây thì đó chính là chuyện của tôi.

Muốn cái gì, sau khi hạ lệnh ông ta chỉ để ý đến việc mang theo con dao nhỏ dính máu rất là uy phong bên người, phun ra một chuỗi tên thuốc, xoay người tiếp tục bận bịu.

Lại nói, vị quý thủ sư phó không có chút võ công này của tôi hình như rất thích máu.

Trong phòng dược thảo, xung quanh tản mát *quang minh diêm [1]*, *ngưng thủy thạch [2]*, *tri mẫu [3]*, *uy xà [4]* gì gì đó, cả cảnh tượng cứ như mới vừa bị đánh cướp xong, những thứ ở đây, ngoài những thứ thuốc hỗn độn ra còn có một nam nhân trung niên đầu tóc bù xù đang vùi đầu nghiên cứu.

“Sư phó, người bị ai đánh à?” Tôi cười, dù sao cũng phải ra mặt nộ cười như khủng bố này với ông ta.

Sư phó chặt vật từ trong một cái hòm thuốc ngẩng đầu lên, đầy mắt đầy tơ máu, “Thiên Tinh người mau tới tìm giúp ta *khóa dương [5]*, ta tìm mấy ngày rồi, để ở chỗ nào thế?”

“Sư phó người tìm thuốc tráng dương làm gì thế?” Tôi vô cùng kinh ngạc. Khóa dương là vị thuốc cực kỳ tráng dương, còn hiếm hơn cả so với *nhục thung dung* và *liệt dương [6]*.

Trên mặt sư phó xuất hiện mấy ửng đỏ: “Té ra là người biết à? Ta nhớ rõ là chưa từng nói cho người khóa dương có công dụng gì mà?” Vô đầu, mặc cho rồi rầm kết thành một nhùi.

Tôi cười đắc ý, bao nhiêu thứ thuốc góp nhặt trong thiên hạ trong gian phòng thảo dược này, trong đó không có thứ nào mà tôi không biết hoặc là không biết được tính của nó.

Tôi bước tới, trong một canh giờ tìm khắp ngõ ngách cũng nhìn thấy dược cái hòm đựng khóa dương, tiếp đó, đi cùng sư phó ra khỏi phòng dược thảo.

Gương mặt xa lạ của một tên sai vặt bước tới, thấy chúng tôi, cúi người vấn an: “Chào các chủ, chào tiểu thư!”

Về mặt sư phó quái lạ nhìn hắn, nhìn xong rồi ông lại nhìn tôi, hỏi: “Ai là tiểu thư? Tiểu thư nhà ai thế? Ai biểu gọi cô ấy là tiểu thư?”

Tôi cũng kinh ngạc: hóa ra chuyện gọi tôi là tiểu thư sư phó cũng không biết à, còn tưởng đâu là do sư phó vòng tính chứ, đột nhiên lại quan tâm tới tôi. Tôi biết lắm trong cung này chả có một ai tốt mà...

“Là cung chủ phân phó, còn nói sau này đều phải gọi là Thiên Tinh tiểu thư.”

“Hắn ta lại muốn bao nhiêu con yêu quái thiêu thân nữa đây?” Quý thủ sư phó tức giận bất bình nói, hoàn toàn không thèm để ý đến người hầu đứng bên cạnh.

Trong lòng tôi dâng lên một dự cảm không tốt, mỗi lần đụng tới Bạch Mặc, đều không có chuyện gì tốt xảy ra, lúc này đây, người trong cung đem tôi nâng lên cao như thế, không biết lại có tính toán gì?

Tôi càng ngày càng có xúc động muốn bóp chết ông ta, nếu bóp ông ta không chết, vậy thì tôi đành tự bóp chết chính mình!

Nói chung bất kể thế nào cũng không thể sống trong cùng một cái không gian với ông ta.

Tuyệt không thể!

Mấy vị thuốc, mình không biết tí nào, hỏi bác google, bác ấy trả lại mấy tấm hình dưới đây!

[1]

[2]

[3]

[4]

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-14: Đại bài thị vệ

Đại sảnh Lâm Vân Các.

Tôi ló đầu vào trong, Bạch Mặc đang ngồi nhàn nhã uống trà.

Bên cạnh ông ta có năm tì nữ, gương mặt xa lạ.

“Thiên Tình, tôi đây, đang chờ người này.” Bạch Mặc sử dụng hình tượng người lãnh đạo thân thiết cứ như hôm nay là ngày họp mặt bạn hữu.

Tôi đành phải lê chân chậm chạp đi vào.

Trong lòng thâm khinh thường: không biết lão già này lại nghĩ ra chiêu gì để chinh tôi nữa đây?

“Năm người các người, còn không mau bước tới tham kiến chủ tử của mình!” Ông ta phát tay với năm vị cô nương kia, năm người liền đồng thời bước tới hành lễ lưu loát: “Tham kiến chủ tử.”

Tôi cẩn thận quan sát: năm gương mặt này có chút quen quen...không phải năm vị sư tỷ của tôi đó sao?

Ách ách ách.....

Tôi nhảy dựng lên, né màn chào hỏi của các cô ấy, chạy tới trốn sau lưng Bạch Mặc.

Bọn họ chu toàn hết sao? Có vẻ sĩ như thế tôi cũng không dám nhận, nhìn sắc mặt các cô ấy không tốt, nói không chừng còn đang nhớ tới chuyện khuôn mặt bị tôi hủy ấy chứ, mặc dù tôi vốn thật rất nghèo, nhưng cũng muốn có người để sai bảo, hưởng thụ chút ít tư vị làm phú bà, có điều nhận năm cái người coi tôi như kẻ thù này, nói không chừng đi ngủ cũng không an giấc!

Tóc của Bạch Mặc dài đến ba thước, đen thui lóng lánh, tựa như gấm vóc, nam nhân mà để một mái tóc đen dài như thế, đúng thật là phung phí của trời mà.

Chuyện mà ông ta còn ‘phung phí của trời’ hơn, đoán chừng cũng chẳng phải là một hai thứ.

Tôi nghe thấy tiếng cười rất nhỏ của ông ta, cứ như một con chuột trộm được dầu, “Thiên Tinh, ta đã sớm truyền lời xuống dưới, sau khi ta trăm tuổi thì truyền ngôi cho ngươi, cho nên ngươi đã là tiểu cung chủ rồi, người kế thừa chức cung chủ của Vân Tiêu Cung ta thế nào cũng không được quá mất mặt, vừa vặn ngươi cũng thích năm người này, vậy thì thu các cô ấy đi?”

Tôi thích?

Con mắt nào của ông nhìn thấy tôi thích các cô ấy hả?

Chẳng lẽ trong mắt ông những tia sáng bất chấp, báo thù điên cuồng không thể che giấu kia chính là tình cảm chân thành nồng nàn ẩn nhẫn hay sao?

Những lời vô nghĩa thế tôi đây sẽ không nhiều lời!

Tôi vung tay một chưởng, hướng tới cái đầu ỏ quạ dài ba thước kia, cũng không thêm bận tâm chính mình có phung phí của trời hay không.

Tay tôi khó khăn lắm mới nắm được một nhúm tóc màu đen vô cùng hoa lệ, mềm mại như sa tanh... chỉ có điều là không tìm được điểm dừng sức...

Khuôn mặt kinh ngạc của Bạch Mặc phóng đại ngay trước mắt tôi: “Thiên Tinh, từ từ mà nói chuyện, ngươi bị làm sao thế? Chẳng lẽ không đợi được đến lúc ta trăm tuổi à?”

“Ngươi tên yêu nghiệt này, chỉ sợ ta chết ông cũng còn chưa chết!” Tôi hét rống lên, người đang ở trạng thái nóng giận lúc nào cũng sẽ xúc động.

Xúc động là ma quỷ a!

Tôi còn chưa kịp hối hận, ông ta đã gạt đầu rồi, hơi hơi dăm chiêu: “Nếu ngươi còn xúc động thế này, dám đảm bảo là sẽ chết sớm hơn ta!”

Tôi sụp đổ!

Còn không bằng bây giờ để cho tôi chết đi!

.....

“Ta đã truyền tin tức xuống núi: người trong giang hồ đều đã biết ngươi là cung chủ kế nhiệm, ngươi làm ra mấy chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, sẽ bị người khác nhạo báng!” Ông ta rung đùi đắc ý, ý gần dờ mưới phần.

“Giang hồ cái rắm á!” Tôi nổi cáu thực bại hoại.

“Ha ha” ông ta cười, quỷ thần khó lường. “Hon hai mươi ngày nữa ngươi sẽ biết mùi vị rắm là thế nào?”

Tôi chỉ biết: đây mới là bản chất của ông ta!

“Tiện thể đến nhà chồng Đông Phương thế gia của ngươi lấy viên cái gì từ cái gì châu đó về cho ta!”

Tôi há miệng thờ đốc, lại bị ông ta giành trước một bước: “Đừng có nói ‘lấy cái rắm’, con gái nói mấy câu tục tĩu đó không có tốt, huống chi ngươi lại còn là cung chủ kế nhiệm, phải chú ý đến hình tượng, hình tượng!”

Không nói luôn.

“Xem xem, con nhóc này tóc tai lộn xộn.”

Ông ta gần như dịu dàng hiền từ vuốt ve mái tóc của tôi, vuốt thẳng lại mấy sợi tóc mai bị tản ra, tôi cảm thấy hình như có một cái gì đó cài lên trên tóc của tôi, “Có xinh đẹp không?”

Ông ta quay đầu hỏi năm vị sư tỷ.

Năm người năm vẻ mặt khác nhau, nhưng lại có một điểm giống nhau: miệng há to đến nỗi có thể nhét một cái trứng chim.

Chuyện gì lại khiến cho các cô ấy ngạc nhiên mà không kịp che dấu biểu tình thế?

Tôi dùng ánh mắt dò hỏi, Mai Chiêu ngay lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt trốn thiếu điều muốn rớt ra, Hồng Ảnh, Lục Điều, Ngư Dương, Tử Nguyệt nhìn ánh mắt của tôi đều ngậm miệng không nói.

Manh mối, chất ngọc ôn nhuận, đó là cái gì?

Hồng vẫn bạch ngọc trầm sao?

Tôi nhìn thẳng vào Bạch Mặc, chân thành, thành khẩn, trịnh trọng: “Cung chủ, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn làm cung chủ phu nhân! Chỉ cần ngài có lòng từ bi, thương cho ta miếng ăn làm một tiểu nha đầu là được rồi!”

Ngón tay Bạch Mặc cứng đờ trên đầu của tôi, vẻ mặt xấu hổ, phức tạp khó hiểu, “Khụ khụ khụ, mặc dù cây trầm này đúng thật là tín vật của cung chủ phu nhân, chỉ có điều, ta chưa bao giờ có ý định muốn cho người làm cung chủ phu nhân, người cứ yên tâm?”

Tôi ngay cả chớp mắt cũng không thêm, nhìn ông ta cười khò: “Vậy ta cũng không có nguyện vọng làm tiểu thiếp đâu a!”

Ông ta khó xử nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi oán giận, lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào ông ta: “Nha đầu thông phòng cũng đừng nghĩ tới, chết cũng không làm!”

Ông ta bị sặc, lùi về sau, bộ dạng tức sùi bọt mép, thật lâu sau, đến khi trong sảnh không còn nghe thấy bất cứ âm thanh gì, hô hấp của ông ta rút cục cũng thông lại.

“Hôm nay người về trước đi, mai ta dẫn người đi gặp một người.”

Tôi một mình ở trong phòng thảo dược cố gắng hai canh giờ, toàn thân hôi hám, vẫn không thể sắp xếp lại tất cả mọi thứ.

Không thể không nói, sức phá hoại của quý thủ sư phó cũng lớn thật.

Quay đầu lại nhìn, năm vị vệ sĩ của tôi mặt không chút thay đổi vẫn đang đứng bao quanh chen chúc ở cửa, tạo thành một bóng râm vô cùng lớn, chặn hết ánh sáng bên ngoài.

“Này, Mai Chiêu, người lại đây giúp ta sắp xếp lại mấy thứ này một chút đi.” Tôi ngồi xuống, thở hổn hển, lấy vạt tay áo lau mồ hôi.

Mai Chiêu bước tới một bước, Hồng Ảnh lập tức chắn trước thân thể của cô ấy: “Tiểu thư, chúng tôi chỉ phụ trách an toàn của ngài!”

Ý muốn nói là: tiểu thư, chúng tôi chỉ phụ trách giúp ngài chống đỡ địch nhân, không chịu trách nhiệm mấy việc vặt vãnh khác, cho dù ngài có một chết, cũng là tự tìm lấy, chúng tôi chỉ phụ trách khoanh tay đứng nhìn!

Tôi nhếch miệng, giả cười, sau đó tiếp tục làm việc.

Trong lòng thầm lời Bạch Mặc ra nguyên rủa một ngàn lần, cũng không hả giận!

Vệ sĩ cái quái gì chứ, người nào cũng cứ như là đại gia.

Thật ra tôi cũng không tin là Bạch Mặc cấp cho tôi năm vệ sĩ thật, biết rõ giữa chúng tôi có bao nhiêu khúc mắc, lại còn an bài như thế, nói rõ ra là không muốn tôi sống dễ chịu thôi.

Ăn cơm

Tôi cảm bát lên, nhìn thấy năm người đứng thẳng trước mặt tôi, đều đang thẳng mắt nhìn tôi, đột nhiên toàn bộ khẩu vị mất hết, được rồi, tôi thừa nhận là tôi không chịu nổi ánh mắt tha thiết như thế, từ khi đến đây, ngoại trừ ánh mắt ‘tha thiết’ của Trầm Yên Nhiên nhìn tôi ăn bánh đậu xanh ra, cho dù là chết đói cũng không có ai nhìn tôi như thế.

“Các tỷ ăn đi!” Tôi mệt mỏi phát phát tay, đứng dậy.

Trước khi ra khỏi cửa, quay đầu lại nhìn, năm vị vệ sĩ của tôi đang ngồi giống như đại gia, mùi thức ăn thơm phức, bữa tối thịnh soạn của tôi ời!

Khóc không ra nước mắt a!

Tôi đi tìm Bạch Mặc, quả thật là chờ không kịp đến ngày mai.

Tức tối: “Hay là ông khỏi cần cấp vệ sĩ cho ta, bọn họ là ai cơ chứ, đây không phải là muốn tôi không được sống bình yên sao?”

Ông ta thờ ơ đối với lời chất vấn của tôi, gật đầu cười đáp: “Đúng thế. Sao ta lại phải để cho người sống dễ chịu chứ?”

Tôi hít sâu, nắm chặt quyền, định bảo vệ tôn nghiêm của tôi, nhớ lại kết quả của mỗi lần bảo vệ tôn nghiêm, đành không nói được lời nào tiêu sái rời khỏi.

Tôi thề, có một ngày, tôi sẽ không để cho ông sống được yên thân!

Quyết không!

Ngày hôm sau rời giường, Mai Chiêu mang đến cho tôi một bộ quần áo phức tạp màu xanh lơ, cổ tay áo có thêu một đóa hoa mộc lan, viền váy cũng thế, mặc dù các sợi chỉ thêu đồng màu, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, cũng khiến cho người ta hoài nghi đóa hoa này mọc từ trên quần áo, không

những thế, mà còn có mùi thơm của hương hoa mộc lan.

“Cung chủ lệnh cho chủ tử đổi sang bộ quần áo này.”

Tôi cũng nghĩ thế, nếu không phải Bạch Mặc, cô ấy sao lại đến đây giúp tôi thay quần áo chứ?

Mai Chiêu mặt không chút thay đổi giúp tôi mặc quần áo vào, giúp tôi vấn Lư vân kế, sau đó lại cẩn thận giúp tôi cài Hồng văn bạch ngọc trâm, cô gái trong gương gương mặt tái nhợt, chỉ có đôi con ngươi đen, đen đến kinh người, lấp lánh như gom hết vô số ánh sao, ánh trăng.

Người này, là tôi sao?

Trên người của tôi hằng năm đều ngấm trong mùi thuốc, nâng ống tay áo lên ngửi thử, trên quần áo này đúng có hương hoa ngọc lan thật.

Hơi nghiêng đầu, trên gương mặt thanh tú mà xa lạ của Mai Chiêu chợt lóe lên chút u buồn, tôi chỉ đành giả bộ không thấy, đứng dậy đi gặp Bạch Mặc.

Ăn mặc sang trọng thế này, không biết là định đi gặp ai?

Mà người này, phải chăng sẽ tiết lộ bí mật tại sao tôi lại đến chỗ này?

Một đường vừa đi vừa nghĩ, chỉ thấy trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, mới phát hiện nãy giờ mình căng thẳng đến nổi đổ mồ hôi, mở tay ra, hiện lên bốn vết cầu thật sâu màu tím, cũng may, cũng may, không có chảy máu.

Nếu không bộ xiêm y màu xanh lơ này có thể đã bị phá hủy...

Đó mọi người biết, người chị ấy đi gặp là ai!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2-15: Ai là Bạch Mặc

Edit: EU và Bella

Vân Tiêu Cung trước giờ có một khu cấm địa, đó chính là tầm các cửa các cung chủ nhiệm kỳ. Tên cung điện được đặt theo tên các vị cung chủ, thực ra Vân Tiêu Cung ngoại trừ phòng nghị sự ở chính điện ra, còn lại đều là những tiểu lâu lung linh, tựa như những chấm nhỏ, điểm xuyết xung quanh.

Sau khi học trận pháp cùng Uất Trì Cận xong, tôi mới hiểu tất cả tiểu lâu này đều được xây dựng theo kiểu “Tinh La trận pháp”, trận này là sự kết hợp giữa bầu trời và ngôi sao, nếu không phải là người trong cung mà đột nhập vào đi lung tung, nếu không may sẽ bị mất cái mạng nhỏ.

Tôi một thân mặc váy thêu của Cẩm Tú Phưởng bước vào Lâm Vân Các, sau lưng là năm vị vệ sĩ, buông mắt cúi đầu, theo hầu hai bên.

Bạch Mặc nhìn thấy tôi, ánh mắt tựa như bị thất chặt dừng lại trên người tôi, mây đen cuộn cuộn, mưa cuồng gió dữ.

Tôi thử thăm dò: “Ta không phải là kẻ thù của ông đó chứ?”

Bạch Mặc thoáng chốc thu hồi mây đen trên bầu trời. Lão già này, cũng thích làm trò quá chứ.

Ngược lại Uất Trì đang đứng hầu phía sau ông ta vẫn bình tĩnh nhìn tôi, khiến tôi nhớ tới dáng vẻ cả người dính bánh đậu xanh của hắn ngày đó, suýt nữa cười ra tiếng.

Bạch Mặc đứng dậy, lệnh cho tất cả mọi người không được đi theo, chỉ dẫn mình tôi rời khỏi.

Một đường không nói chuyện, chúng tôi đi tới tâm cung của cung chủ – Lư Vân các, chỉ thấy hoa lá dày đặc, phong cảnh tú lệ

Tôi chân chừ, đứng trước cửa không chịu đi vào.

Bước vào một bước, sẽ có bí mật gì đang chờ tôi đây?

Ở trong cung, biết được bí mật mà có khả năng giữ bí mật chỉ có một loại người, người nằm dưới đất...

Tôi không khỏi run rẩy: tôi cũng không muốn bị vùi vào trong đất lạnh như băng nha, tôi còn chưa chơi đủ đâu...

Bạch Mặc quay đầu nhìn tôi đang do dự, cười đến hàm răng trắng sáng trong miệng dưới ánh mặt trời khê tán ra khí lạnh, tôi chỉ thấy một luồng khí lạnh

phả ra từ hàm răng ấy, nụ cười này, nụ cười này quả thực chính là nụ cười của cú mèo.

“Ngươi không dám vào à?”

“Có gì mà không dám vào chứ?”

Tôi ngẩng đầu, một cước bước vào cấm địa trong truyền thuyết của Vân Tiêu cung: cũng không có gì đặc biệt, chỉ là dạ minh châu nhiều hơn chỗ khác một chút, trang hoàng tráng lệ hơn chỗ khác một chút, điểm tâm trông ngon miệng hơn chỗ khác một chút a...

Bạch Mặc trực tiếp kéo tôi vào nội thất, trên tường nội thất có treo một bức tranh, khiến tôi như bị đóng đinh tại chỗ.

Nhìn rồi lại nhìn, trái tim bé nhỏ nhảy lên thình thịch, không chịu nằm im trong lồng ngực – nữ tử trong bức tranh kia thoát nhìn rất giống tôi, chẳng qua sắc mặt hồng hào hơn tôi, ánh mắt sáng ngời, nhưng y phục hay trang sức, thậm chí đến cả hồng vân bạch ngọc trên đầu, không có cái nào không giống.

Ánh mắt nghi ngờ của tôi chuyển sang trên mặt Bạch Mặc, như không thể tin, bức tranh này nhất định có dính líu to lớn với tôi.

“Đây là bức họa của mẹ ngươi, thấp nén hương đi?” Về mặt của Bạch Mặc bình tĩnh, giống như biển rộng sau khi thủy triều dâng, sau khi tắt cả buồn vui tang thương qua đi trong ánh mắt, ít nhất lúc này, tôi nhìn không thấu tâm tư của ông ta.

Tôi cãi bừa: “Bà ấy không phải là mẹ ta!” Nhưng trong lòng một chút lý do cũng không có.

Nếu nữ nhân này thật sự là mẹ tôi, nhưng sao lại ở trong các cửa Bạch Mặc, vậy thì Bạch Mặc là gì của tôi?

Ông ta không phải là cha tôi! Chỉ ít tôi cũng khẳng định được điều này.

Giữa con cái và thân sinh, luôn luôn có một loại cảm giác kỳ diệu không thể kháng cự, giữa tôi cùng Bạch Mặc không hề có.

Như vậy, chắc hẳn ông ta là tình nhân của mẹ tôi? Vì yêu sinh hận?

.....

Bạch Mặc mất kiên nhẫn, “Rốt cuộc là ngươi có thấp hương không hả?”

Tôi vội vàng thấp ba nén nhang, cắm xong rồi vái tay, vừa ngẩng đầu, lại bị kinh hãi, đặt mộng ngồi xuống đất nghĩ thầm: bức vẽ mỹ nhân này, lần đầu tiên nhìn tôi chỉ cảm thấy bình thường, chỉ là vừa này, tôi thấy ánh mắt mỹ nhân kia lay động, mười phần là ánh mắt người sống! Thậm chí còn có lông mi thật dài...

Thật đáng sợ nha...

Tôi thấy khí lạnh trong thân thể mình cứ như một con rắn thở phì phò chậm chạp bò trên lưng, há mồm, giọng nói bỗng dưng nín bặt, một chữ “sợ” mắc kẹt trong cổ họng, quanh quẩn, nhưng vẫn không thể phun ra được...

Bạch Mặc cười đến không có ý tốt: “Thấy rồi chứ? Đây là người mà ta mang ngươi tới gặp!”

Ách... Hóa ra con mắt trong bức tranh này có thể chuyển động được... rõ ràng là ban ngày...

Tôi chảy mồ hôi ròng ròng, tóc gáy toàn thân chống ngược lên, nâng cao cảnh giác.

Thật sự là sợ hãi tới cực độ, lại sợ sệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn bức tranh: Ôi mẹ ơi! Vị mỹ nhân này, nếu bà thật sự là mẹ của ta hoặc thân nhân gì khác, cũng đừng hiện hồn dọa ta sợ thế chứ?

Ủa? Ánh mắt kia lại biến thành ánh mắt trên giấy vẽ, tuy cũng sáng cũng đen như mực, nhưng chung quy vẫn là nét vẽ, không bằng ánh mắt hiện lên rõ nét của người thật.

Chẳng lẽ, là do tôi hoa mắt sao?

.....

Không biết là Bạch Mặc khởi động cơ quan nào, chỉ nhìn thấy bức tranh dường như đang nhẹ nhàng di chuyển, hóa ra bức tranh này là một tấm màn, sau khi tấm màn bị kéo lệch sang, mở ra một địa đạo, chỉ vừa đủ cho một người đi qua, từ miệng địa đạo có thể nhìn thấy ánh sáng của dạ minh châu sáng trưng bên trong...

Người này đúng là giàu có thật..., bất cứ chỗ nào cũng được khảm một cái bệ bằng ngọc bích, trên đó đặt một viên dạ minh châu để chiếu sáng.

Ông ta kéo tay tôi đi vào địa đạo, càng đi xuống càng ẩm ướt, không biết tại sao, tim tôi cũng càng lúc càng đập dữ dội. Tôi lại quay đầu nhìn cửa địa đạo tối đen, lúc chúng tôi bước vào xong cánh cửa liền nhẹ nhàng khép lại, im hơi lặng tiếng.

Chúng tôi đi cũng không nhanh, đi được không bao lâu, thông tới đầu địa đạo.

Một cây cột màu trắng dựng đứng trong phòng ngầm dưới đất, lụa mỏng tóc bạc trắng, dĩ nhiên là một người, đầu tóc bạc phơ, cùng với y phục màu trắng trên người hòa thành một màu, nhưng vẫn không thể phân biệt được cái nào trắng hơn cái nào.

Căn phòng ngầm này càng có nhiều dạ minh châu, chiếu sáng lung linh khắp phòng, giống hệt ban ngày, chỉ có điều ánh sáng rực rỡ này vô cùng lạnh lẽo như băng, không như ánh mặt trời ấm áp.

Thân ảnh màu trắng chậm rãi xoay người lại, tôi...tôi...ông trời ơi, người này ngoại trừ bộ trường sam trắng như tuyết, nhưng khuôn mặt và bộ dạng lại giống Bạch Mặc như đúc, chẳng qua là bởi vì nhiều năm sống dưới lòng đất, nên màu da trắng gần như trong suốt.

“Ông...ông...ông còn có sở thích thu thập nam nhân à? Nam nhân có bộ dạng giống như ông cũng thật bất hạnh nha...” Tôi run rẩy hết một hồi, vẫn không nhìn được phát biểu ý kiến.

Nam nhân bất hạnh kia tựa hồ cũng không ý thức được sự bất hạnh của mình, chỉ nhìn tôi chăm chăm, khuôn mặt ẩn hiện sự xúc động, không rõ lắm, nhiều sự phức tạp, từng cái từng cái xoẹt qua trong ánh mắt.

Bạch Mặc trừng mắt liếc tôi, tựa như đối với sự tưởng tượng nông cạn của tôi cảm thấy bất mãn, “Ca ca...” Quay đầu lại, hướng nam nhân đầu bạc không may kêu lên.

Nam nhân kia không chút để ý ừ một tiếng, trừng mắt không hề rời khỏi người tôi.

A, hóa ra người này là ca ca của ông ta a...

Kỳ lạ chính là trên người nam nhân này tản ra một loại hơi thở rất thân thiết, tôi tựa như con chó nhỏ đi quanh ngửi ngửi trên người ông ta, một vòng, hai vòng, ba vòng...

Hai nam nhân rốt cuộc không thể nhìn được nữa, nhất tề hỏi tôi: “Ngươi ngửi thấy cái gì?”

Tôi ngơ ngác: “Ông ở dưới đất lâu như thế, mà lại không có mùi a?”

Sắc mặt hai người thay đổi ở mức độ khác nhau, nhưng rốt cuộc tôi vẫn không thể nói trên người nam nhân này tôi ngửi thấy được hơi thở quen thuộc? Nói với một người xa lạ có bộ dạng kỳ quái mới gặp lần đầu gặp như thế, biết đâu ông ta hiểu lầm rồi sao?

Bạch Mặc không thể nhìn được nữa: “Thiên Tinh, ông ấy là cha ngươi!”

Gi...Tôi đỡ người tại chỗ...

“Ông ấy là cha ngươi!” Bạch Mặc hiếm khi nào nhắc lại lần nữa, chưa từng có vẻ mặt quá ôn hòa.

Tôi xoay quanh, lại xoay quanh, tiếp tục xoay quanh.....

“Ngươi xoay tròn làm gì thế?” Vẫn là Bạch Mặc thiếu kiên nhẫn, lại đặt câu hỏi.

“A, hóa ra bộ dạng cha ta là thế này a!” Tôi cảm khái, sau khi biết trên đời này còn có cha mẹ, mặc dù tôi không có phản ứng gì quá lớn, cũng chỉ tò mò bộ dạng của bọn họ là như thế nào thôi. Ừ cũng không có gì đặc biệt lắm, ngoại trừ một cái đầu bạc ra.

Người đàn ông được Bạch Mặc bảo là cha của tôi rốt cuộc cũng có vẻ mặt đau đầu, biểu tình này năm đó từng xuất hiện trên mặt Phong Tiểu Thiên, bởi vậy tôi mới có ấn tượng khá sâu.

“Có phải đầu óc con bé có vấn đề hay không?” Nam nhân tóc bạc nghiêng đầu ôn hòa nhỏ giọng hỏi Bạch Mặc đang đứng hóa đá bên cạnh.

Bạch Mặc chỉ nở một nụ cười hết sức xấu hổ.

“Ông là cha ta, vậy còn người này?” Tôi chỉ tay vào Bạch Mặc, quay đầu hỏi vị ‘cha tôi’ đang hoài nghi đầu óc tôi có vấn đề kia.

“Là thúc thúc của con, đệ đệ song sinh của ta!”

Về mặt tôi kích động, tim đập liên hồi, gần như không kịp dời bỏ nhào về phía Bạch Mặc, mừng như điên, “Thúc thúc a, con rốt cuộc cũng tìm được người! Tại sao người lại không chịu nhận con chứ?” (*Sốc quá!*)

Bạch Mặc lùi về phía sau một bước, không thể hiểu nổi sự kích động của tôi, giờ phút này, tôi không phải là nên ôm cha đẻ mình khóc lớn một hồi sao, đến đoạn cha con nhận nhau sao? Làm sao lại hướng về phía thúc thúc không có liên quan gì như ông ta chứ?

Tôi đương nhiên phải bỏ nhào, tất nhiên là cần phải bỏ nhào! Tôi đã sớm nghĩ đến làm như thế, tôi thề đấy!

Về phần cha ruột tôi, tôi nay nhận cũng không muộn, hơn nữa đó có phải là cha ruột tôi không vẫn còn chưa xác nhận xong.

Tôi nhào một phát nhảy vào lòng Bạch Mặc, hai tai ôm lấy cổ ông ta, rồi cúi xuống cái cổ mát lạnh mê người của ông ta, a ô một tiếng không chút khách khí cắn vào, trong miệng lập tức xộc tới mùi máu, thân mình của ông ta cứng đờ trong nháy mắt, còn chưa kịp xác định tình huống trong nháy mắt đã bị tôi cho thêm một chương, đặc biệt là ở trước mặt ca ca của ông ta, tôi xoay đầu sang trước ngực ông ta, quay lưng nhào vào lòng nam nhân tóc bạc, ngẩng đôi mắt to thuần khiết vô tội, ngay cả miệng vết thương vẫn chưa kịp lau, còn thật sự nghiêm túc hỏi một câu: “Ông thật là cha ta sao? Ông tên là gì?”

Trực tiếp xem nhẹ nguy hiểm sau lưng, tôi không tin dưới ở dưới mí mắt của ‘cha tôi’ Bạch Mặc dám làm gì tôi.

“Ta tên Bạch Mặc.” Ông ta cười đến âm áp dịu dàng, cũng giống như nụ cười của Nhiễm Tu sư phụ, khiến cho tôi an tâm, không phải phòng bị.

Ách...

...Tôi quay đầu, nhìn nam nhân sau lưng đang cầm gậy cau mày nhìn tôi, trên áo có một vết máu uốn lượn chảy xuống, hình như chỗ tôi cắn cũng chẳng tốt lành gì, chảy không ít máu...

Chột dạ cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn nam nhân tên Bạch Mặc kia, “Vậy ông ta là ai thế?”

Rốt cuộc người nào mới là Bạch Mặc đây?

Sao rồi thế này!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Vẻ Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-16: Mây trôi về đâu

Phiên âm: Lưu tàn mác tấn

Nam nhân được xưng là cha tôi – Bạch Mặc nói: “Hắn là Bạch Ngôn.”

Về mặt Bạch Ngôn lúc này cũng bình tĩnh lại chút ít, đang cầm máu.

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi một chút, nhưng trong thời gian ngắn vậy thật đúng là không biết nên hỏi như thế nào, đành phải lờ câu trực tiếp nhất ra hỏi: “Bức họa treo ngoài kia thật sự là mẹ tôi sao?”

“Đúng thế.”

“Ông đã nhốt bà ấy lại à, vậy mẹ tôi đâu?”

“Chết rồi...” Bạch Mặc thật có vẻ u ám, còn trả lời thành thực. *(Chữ thật ở đây là thật – giả nhé mọi người!)*

Ba người chúng tôi ngồi vây quanh một cái bàn, Bạch Mặc thật ngồi ghé bên trái tôi, Bạch Ngôn ngồi đối diện với tôi.

“Ừ, là thế à, ông ta,” tôi chìa tay về phía Bạch Ngôn, “Đệ đệ ruột của ông, không bằng cảm thú, ham muốn quyền thế của ông, ái mộ vợ ông, ghen tị với tất cả mọi thứ của ông, cho nên đã tìm cách nhốt ông lại, khiến cho ông vợ con xa cách, hai bàn tay trắng?” Tôi vỗ vỗ tay, dưới ánh mắt như muốn giết người của Bạch Ngôn rút ra kết luận.

‘Cha tôi’ nét mặt kỳ lạ, hàm chứa ý cười, gật đầu: “Những lời con nói có chút không ăn khớp, ngoại trừ không thích mẹ con ra, những chuyện khác có thể được xem là như vậy.”

“Cảm ơn lời khen!” Bạch Ngôn lạnh lùng gật đầu, động tới miệng vết thương trên cổ, khoe miệng không khỏi nhếch một chút.

Kỳ lạ, bộ tôi có khen ông ta sao?

“Hắn cảm ơn con vì con khen hắn không bằng cảm thú!” ‘Cha tôi’ có lòng tốt giúp tôi giải thích nghi hoặc.

Từ này, là dùng để khen người sao? Khuôn mặt tôi đầy dẫy chấm hỏi.

Lầm bầm: “Thế nhưng các ông cũng không thể dựa vào bề ngoài mà nhận định tôi là người Bạch gia nha...”

Đương nhiên, ở sâu trong nội tâm, tôi vẫn có một nửa ý nguyện, hi vọng mình là người Bạch gia, bởi vì nếu không phải là người của Bạch gia, không biết Bạch Ngôn sẽ lại đưa tôi đến chỗ – không nhận ra người nào để tra tấn, mặc dù làm người của Bạch gia cũng chả phải chuyện gì quá vinh quang, chuyện liên quan đến tính mạng, tôi vẫn phải cố mà làm chứ sao.

Bạch Ngôn lạnh lùng nói: “Trước ngực người có một cái bớt hình hoa mai trắng.”

Tôi nhảy dựng, chữ ằm lên: “Nói ông không bằng cảm thú đúng thật là không nói sai, dù gì cũng coi như là thúc thúc của tôi rồi, sao lại còn nhìn trộm tôi tắm rửa chứ?”

“Thị nữ xem giúp! Lúc đến đây người bị hôn mê.” Về mặt của ông ta chống lại.

Lần này tôi còn chưa kịp nhảy dựng lên, bên cạnh đã nhảy lên một người, vung tay hướng về phía Bạch Ngôn nói: “Hoa ra đệ đã sớm biết Thiên Tinh là con gái ta...”

Bạch Ngôn nhảy dựng lên, “Là của huynh hay là của Nhiễm Tu, ai biết được?”

Nhiễm... Nhiễm Tu...

Tôi như bị sét đánh bưng tỉnh, tin tức này đối với tôi quả thực đã kích quá lớn, hèn gì Bạch Ngôn từng nói mẹ của tôi là một nữ nhân là loi ong bướm, hóa ra đến ngay cả thân thể của tôi cũng là một câu đố khó có thể mở miệng.

Không được, tôi nhất định phải biết rõ ràng!

Hai đại cao thủ so chiêu, tiểu lâu la như tôi không có biện pháp gì can ngăn, chỉ có thể phóng tới ngăn đón Bạch Mặc, dù gì ông ta cũng đối xử với tôi hiền lành hơn chút.

Trong phòng vốn chật chội, hai người lại đã tới lui mười chiêu có thừa, một màn rối loạn, trước khi tôi ngăn hai người họ lại, dạ minh châu chung quanh cũng đã bị đánh nát hơn phân nửa, nửa phòng âm u.

“Hai người bọn ông ngồi xuống nói rõ ràng, rốt cuộc tôi là con của ai?”

Bạch Mặc bị tôi ngăn cản, thu hồi chiêu pháp, Bạch Ngôn thấy Bạch Mặc không động thủ, cũng ngừng lại. Cái bàn chính giữa đã bị hủy, chỉ có thể đứng.

Bạch Mặc nhìn tôi, trong căn phòng chỉ còn một nửa ánh sáng bề ngoài quanh quẩn của ông ta rốt cuộc cũng lộ ra, “Thiên Tinh, con thật sự là con gái của ta, là con gái của ta và mẹ ruột của con, chỉ là lúc con vừa sinh ra đã bị Bạch Ngôn bắt mất, mẹ con trong cơn giận dữ đi tìm con, rốt cuộc... rốt cuộc nửa đường vì thân thể mà qua đời.”

Bạch Ngôn nhẹ mỉm cười: “Thiên Tinh, mẹ của người Lưu Vân trời sinh tính tình phong lưu, là thanh mai trúc mã với Nhiễm Tu, sau khi gặp được ca ta, xuân tâm nảy mầm, ngày thành thân với Nhiễm Tu theo ca ta rời khỏi Nhiễm phủ, một nữ nhân đã quá thân, ai biết được người là tạp chủng của Nhiễm gia hay là Bạch gia?”

“Câm mồm! Ta cướp Lưu Vân đi vào đêm đông phòng, nàng vốn không chịu đi, là ta cướp nàng. Có phải là con của ta hay không chẳng lẽ ta không biết sao?” Bạch Mặc giận dữ, cơ hồ lại muốn đánh tiếp.

Tôi... tôi...

“Người mà ông cướp là vợ của Nhiễm Tu sư phụ tôi cũng chính là mẹ tôi ư? Mẹ tôi không phải là vợ của ông?” Tôi cẩn thận xác nhận lại.

Người này, thật sự là cha của tôi sao?

“Lưu Vân đã bị ta đoạt đến, thì chính là vợ của ta, làm sao còn có thể là vợ của tên Nhiễm Tu ngu ngốc kia?” Bạch Mặc đắc ý dào dạt, giống như một màn năm đó tái hiện lại.

Tôi chỉ cảm thấy hơi thở bị nghẹn ở ngực, tất cả mọi thứ đều đã rõ ràng rành ròi, Nhiễm Tu sư phó nuôi dưỡng đứa con gái của tình địch của mình; Bạch Ngôn hận tôi, bởi vì không biết tôi rốt cuộc là tạp chủng của ai, nên mới hận mẹ ruột của tôi...

Thế nhưng, làm sao tôi lại đến bên cạnh Nhiễm Tu sư phó được chứ?

Thế giới này sao mà hoang đường thế...

Tôi tin tưởng lời nói của Bạch Mặc, ông ấy là cha ruột của tôi, cha ruột như thế, đánh cướp vợ của người khác lẽ chẳng khí hùng, chỉ cần mình thích là đoạt về, hóa ra Bạch Ngôn biến thái cũng không bằng một nửa ông ta...

Tôi có chút yếu ớt hỏi Bạch Mặc: “Mười mấy năm qua tại ông lại không đi tìm tôi?”

Bạch Ngôn giận, chỉ vào Bạch Mặc: “Ta chỉ giam hãm có một tháng, thế mà hãm lại thà chết cũng không chịu rời khỏi căn phòng ngầm này.”

Bạch Mặc thần nhiên nói: “Trừ phi người có thể mang con gái ta và thê tử ta cùng trở về, nếu không ta sẽ không rời khỏi nơi này.”

Tôi cười, lại cười, hóa ra là như thế, Bạch Ngôn sưu tập những cô gái có khuôn mặt giống mẹ tôi là vì muốn làm cho Bạch Mặc rời khỏi căn phòng này.

“Đệ cũng đã chịu đựng quá đủ sự rét lạnh của cái Vân Tiêu Cung này rồi, đệ không muốn lại làm Bạch Mặc nữa, đệ là Bạch Ngôn! Đệ không bao giờ... muốn làm bóng dáng của người khác nữa!” Trên gương mặt của Bạch Ngôn toát lên sự luống cuống mà chưa bao giờ tôi nhìn thấy, ông ta kích động đi tới đi lui.

“Thiên Tinh đã trở về rồi, huynh cũng nên ra ngoài đi!”

“Luu Vân đâu? Thê tử Luu Vân của ta đâu?” Bạch Mặc đau đớn, tựa như là đang chất vấn Bạch Ngôn.

Tôi không nhìn được cười, cảm thấy chuyện này cứ giống như một giấc mộng, chưa bao giờ ngờ hóa ra thân thể của tôi không chịu được như thế, hồi nhỏ không biết tôi còn ngây ngô cười hỏi: “Su phụ, người cưới về cho con một su nương đi!”

Su phụ su phụ, những lời này, những thứ ân oán vương mặc ấy, cuộc đời này là thế, khiến cho người buồn bực không vui, đối với đứa con gái của tỉnh địch như con, cảm giác của người ra sao hả?

Có phải cũng có suy nghĩ giống như Bạch Ngôn không?

Có phải cũng hận đứa tạp chủng này không, tuổi trẻ nông cạn, tôi không hề phát giác...

Sự ra đời của tôi, nhất định là một đoạn nghiệt duyên khó mà giải, hận nhiều hơn yêu...

Bạch Mặc bước tới kéo tay của tôi, da thịt cùng da thịt ruột thịt tiếp xúc, như cùng thừa nhận huyết mạch dưới làn da trắng trong suốt kia, tôi nhìn không được cười đến nôn mửa, cảm thấy ghê tởm máu trong thân thể của chính mình...

Chưa bao giờ có cảm giác khó chịu đến thế!

Ghê tởm.....

Tôi chỉ là một đứa con roi!

Tôi khê vuốt tay Bạch Mặc, bàn tay của cha tôi, người sinh ra tôi, nhìn thấy ánh mắt của ông ta, ánh mắt ông ta bị nhốt trong phòng tối mười lăm năm, âm trầm trong suốt, cô chấp, mặc cuồng, còn có tuyệt vọng khiến cho lòng tôi có chút đau đớn, là bởi vì mẹ của tôi sao? Ông ta cố chấp không chịu đi ra ngoài, là bởi vì rời khỏi căn phòng tối này, cuộc đời đầy ắp tình yêu này đã không còn hình dáng nhỏ bé nào đó sao?

Tôi nhẹ giọng nói: “Bạch Mặc, Luu Vân đã chết rồi!”

Sau đó, buông tay, quyết tuyệt, quay đầu bỏ đi!

Cảm thấy trong lồng ngực có chỗ nào đó đau đến co rút lại, sau đó thả ra, lại coi rút lại, rồi lại thả ra, hít thở trong lúc ấy rất đau đớn, giống như ánh mắt của Bạch Mặc, ánh mắt tha thiết của ông ta sau khi nghe tôi nói ra câu nói kia đôi đồng tử bỗng nhiên có rút lại, đau đớn khổ sở cũng tựa như đau đớn trong lòng tôi.

Hóa ra, chúng tôi thật sự là cha con, ít nhất lúc đau thương cũng giống nhau.

Mây trôi về đâu.....

Tôi còn không nhìn được cười lên, nụ cười tiêu chuẩn yêu nghiệt, lãnh tiết kiêu diễm, câu nhân hôn phách, điên đảo chúng sinh.....

Tôi tin rằng, tôi có loại tư chất này!

Nếu từ nhỏ tôi chính là một yêu nghiệt, có một người cha đoạt thê tử của người khác, thế thì tôi đành làm một yêu nghiệt thật sự vậy!

Cho dù tôi có không làm yêu nghiệt, người khác cũng sẽ gọi tôi là tiểu yêu nghiệt thôi!

Bước từng bước một, tôi rời khỏi cái thông đạo u ám, từng bước một, dường như mỗi một bước sau đó, phảng phất nửa cuộc đời còn lại của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2-17: Xuống núi

Trên Vạn Đoạn Nhai, tôi lẳng lặng đứng thẳng, tay áo tung bay, như suy nghĩ.

Bạch Ngôn đứng bên cạnh. . . không đứng, ra khỏi phòng tối, ông ta chính là Bạch Mặc. Phía sau ông ta là năm vị vệ sĩ nửa bị ép buộc của tôi.

Trở ra phòng tối, Bạch Mặc cùng chủ Vân Tiêu Cung triệu tập các huynh đệ, tuyên bố một sự kiện: Thiên Tinh chính là đứa con gái đã thất lạc nhiều năm của ông ta, ngay từ bây giờ trở thành Thiếu chủ trong cung.

Tôi làm trò trước mặt chúng cung đồ khoan thai bước tới phía trước, thân thiết gọi “phụ thân!”

Bạch Mặc thụt lùi về phía sau, tiếp theo sau đó trông ánh mắt như giăng một màn sương mờ, khoé miệng cố nén run rẩy ôm chặt lấy tôi, thân thể cứng ngắt.

Ánh mắt của tôi lướt nhanh qua cổ ông ta, cười nham, biểu hiện này khiến ông ta vô cùng hải lòng.

Sau đó ông ta cũng rất cương quyết đóng gói tôi bắt xuống núi.

Tôi đối với con đường trước sau vô cùng tò mò, thế nhưng ông ta lại dẫn tôi đến trước vực sâu này.

“Thiên Tinh con mau mau xuống núi sớm một chút, ta không tiễn nữa!” Ông ta cười trộm, nhét vào tay tôi một cái gói màu lam, “Đây là mấy thứ ta chuẩn bị giúp con.”

“Đa tạ phụ thân!” Tôi cười duyên, định bước tới cho ông ta một cái ôm chia tay, dù sao phía trước cũng không có đường, có phải ông ta đang đùa với tôi không thể!

Gương mặt Bạch Mặc lộ ra vẻ ác lạnh, không chút lưu tình vung tay áo khiến cho tôi không thể không lui lại, mắt thấy vẻ ác lạnh trên khuôn mặt ông ta dần dần mất hẳn. . . thế mà ông ta lại đánh tôi rơi xuống vách núi!

Bối rối sợ hãi cũng không thể nào nói hết được tâm trạng lúc này của tôi, thân thể cứ như một cái lá sắp lụi tàn trong nháy mắt, gió núi phàn phật, tay áo tung bay, tôi cố gắng nghĩ cách khống chế tốc độ rơi xuống, thế nhưng quả thật là rất khó khăn, trong lúc bối rối nhìn lên trên, cũng không biết tôi rơi xuống bao xa, thế nhưng phía dưới mái nhà có hai chiếc xe ngựa đang phóng đuổi theo, bình thường mây mù lượn lờ, hoàn toàn không nhìn thấy rõ. *(Đoạn này mình không hiểu nó nói gì luôn)*

Trên nóc có hai cái chấm nhỏ, là đầu tóc đen tuyền.

Tôi cố gắng xoay người một cái, vung tầm ti trong tay ra, về phía cái cọc sắt trên nóc!

Nguy hiểm thật a!

Còn chưa kịp rơi xuống đất, hai người trên nóc đã tiến lên chào: “Tham kiến tiểu cung chủ!”

Tôi xoa ngực, áp chế cảm xúc đang bốc lên, ngẩng đầu dậy, lại nhìn thấy cứ như tiên nữ hạ phàm!

Năm nữ tử trang phục năm màu sắc khác nhau, cùng với dáng dấp bất đồng nhẹ nhàng lướt đến, váy áo tung bay, vô cùng xinh đẹp!

Sau đó, tiên nữ hạ phàm, tản trừ tiên khí, lại thanh năm vị thị vệ dáng mạo bình thường của tôi, chỉ có điều là sắc mặt không được tốt, xanh xanh trắng trắng, nghĩ tới thôi cũng đủ kinh hãi!

Tôi không nhịn được cười: “Các tỷ cũng bị đẩy xuống đây à?”

“Ừ!” Hồng Ảnh đáp.

Tôi lại cười, Bạch Mặc đúng là trời sinh bại hoại!

Có người xấu xa là do hoàn cảnh lớn lên, mà cũng có người bản tính vốn đã là một tên bại hoại.

Không nghi ngờ gì nữa, Bạch Mặc thuộc về nhóm thứ hai.

Bốp!

Trên đầu chột đầu, một vật mang theo tiếng gió rớt xuống, trúng đỉnh đầu tôi rồi rớt xuống đất, chong chớp mắt có một cái gì đó rớt xuống trên nóc, hiện lên một luồng sáng, rớt xuống vách núi.

Tôi há hốc mồm, nhìn lên trên, một màn mưa mình châu, cái này giống cảnh gì nhỉ?

Lão điên đó đúng là có tiền thật?

Mưa mình châu xong rồi, có một cái gói đồ màu lam nhìn có chút quen quen đang lác lác rơi xuống, một sợi tầm ti, rớt vào trong ngực.

Trên gói đồ còn có một mảnh giấy nhỏ màu trắng, trên đó viết một câu: “Thiên Tinh, đây là lộ phí tiếp theo ta chuẩn bị cho ngươi!”

Điên mất a!

Thật là muốn bò lên trên căn ông ta thêm một cái, Bạch Ngôn cái lão hồn dân này!

Tôi dám chắc ông ta là cố ý!

Quay đầu lại, hai thủ vệ tròn mắt đứng dưới sườn dốc: “Còn không mau lên đường?”

Một người đáp: “Đi thì đi, nhưng mà cửa ở chỗ này không có dễ mở, cơ quan nằm ở phía trên kia!”

Cơ... cơ quan? Cửa...

Đó là cái gì vậy?

Tôi nổi điên nhảy vọt lên trên, giờ tay đụng vào mái nhà, thạch bích nào có thể đụng cũng gõ qua hết một lần, vô cùng phần nộ phát hiện quả thật có một chỗ phát ra ánh sáng...

Có đường không đi, ông ta lại đẩy tôi xuống dưới vực, dọa chết người...

A a a a.....

Tôi vô cùng cảm phần, hướng lên Vân Tiêu Cung phía trên kháng nghị mấy tiếng, ngay cả chim cũng chưa kinh động được có nửa con...

Hai thủ vệ đứng hai bên mái nhà kéo hai sợi dây xích, một lúc lâu sau, trước mặt đã là một đồng dây xích, từ từ kéo lên một vật, hình như là cái học, lại không biết lớn hơn cái học được mấy lần.

Sáu người chúng tôi ngồi trong cái học lớn, cái học lớn vững vàng nghiêng xuống, hóa ra là phía dưới có bánh xe, miệng học được dây xích cố định, thân học lại có dây xích quấn quanh, có thể khiến cái học từ dưới lên.

Tình hình là thế, thật là có chút kỳ lạ, không lẽ lương thực của chúng tôi nằm trong cái học này sao...

.....

Mây mù tan hết, gió núi hiu hiu, một cái học to một bên là vách núi và một bên là đỉnh núi, phía dưới là cọc sắt, bốn thủ vệ.

Sáu người chúng tôi mười hai tay không, lết xuống chân núi.

Mình làm chương này xong cũng chả hiểu cái gì là cái gì luôn! Kết thúc quyển đầu!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tiểu tặc hái hoa

Edit: EU

Chúng tôi rời khỏi tử lâu, đi tiếp đến Thành Nam tìm một khách điểm nhỏ.

Chưa đến một lúc, con đường lớn chật chội đã ồn ào, sáu nữ tặc đánh cướp công tử của đô đốc phủ Vân Châu!

Mai Chiêu ghé người trên lan can lầu hai nhìn ra bên ngoài, sợ đến mức đột nhiên đóng cửa lại, “Hình như chúng ta gặp rắc rối rồi...”

Tôi xem xét, gật đầu đồng ý: “Gặp rắc rối thật. Chư vị có muốn để lại di ngôn gì không? Đắc tội với quan lại lớn thế này, vào trong ngục không chết e rằng cũng bị lột da!”

Mai Chiêu thấp giọng: “Ta còn muốn đi gặp cha mẹ và em trai của ta!”

Xi! Hồng Ảnh khinh thường: “Nhiều lời quá, không phải bảo là sáu nữ tặc sao? Chia thành tốp nhỏ thì không đúng nữa rồi?”

Mọi người đồng ý.

Thế nhưng đối mặt với năm tấm ngân phiếu và một đồng bạc vụn, cái đám người không trượng nghĩa này lại bắt đầu thi thảm: sức lực là do bọn ta bỏ ra, thiếu chủ chỉ được chia chút ít thôi? Dù sao cũng không thể xé tấm ngân phiếu làm đôi?

Nhìn thấy một ít bạc vụn trong tay, tôi khóc không ra nước mắt!

Thuốc của tôi cũng rất đắt tiền lắm chứ bộ?

Mai Chiêu, Thanh Điều, Ngự Dương, Tử Nguyệt tách ra đi, về nhà thăm cha mẹ, hẹn một tháng sau gặp lại.

Chỉ có Hồng Ảnh bằng lòng đi theo tôi.

Mọi người đi rồi, tôi nhìn Hồng Ảnh đã đổi sang nam trang cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ sư tỷ đã không bỏ rơi ta lại một mình!”

Cô ấy trừng trừng mắt khinh thường: “Cho dù bây giờ ta có về thăm cha mẹ họ cũng không chịu tiếp nhận ta, sao lại không đi theo người để tiếp tục tra tấn người chứ?!”

Tôi tôi tôi...

Sao toàn gặp phải tiểu nhân không thể, còn lại thích mang thù thế này, tưởng đâu trải qua việc cùng chung mối thù ngày hôm nay, cái bọn người này đã tha thứ cho tôi rồi chứ...

Hai người bọn tôi hóa trang thành nam tử trẻ tuổi đang đi lai rai trên đường, nghe đồn đại.

“Người nói thử xem tên mập mập kia là quan phủ hay tên mặc đồ áo lam là quan phủ hả?” Tôi vừa ngất ngất mấy cánh hoa vừa nhỏ giọng hỏi Hồng Ảnh.

Bạc chia cho tôi vốn không nhiều, mua thêm hai bộ quần áo nữa gần sạch trơn.

“Đương nhiên là người mặc đồ lam rồi! Nhìn phong thái của hắn...chắc chắc...” Hồng Ảnh khen ngợi.

Tôi cười: “Sư tỷ chảy nước miếng với tên đó? Không thì đêm nay tỷ đi lên lút đi hái hắn đi?”

Hồng Ảnh rõ ràng có chút lo lắng: “Chúng ta cùng nhau đi đi?!”

Tôi bị dọa một cái: “Câu này sao giống Đỗ Nhược nói thế?”

Sau đó, sau đó.....

Tôi vốn cũng có chút động tâm, muốn nghiên cứu lông mi của tên đó thêm một chút, trên đời này sao lại có đôi lông mi xinh đẹp đến kỳ quái như thế, còn kỳ quái hơn là lại mọc trên đôi mắt của một nam nhân...

Mặc y phục dạ hành, ra cửa phòng, liền nhìn thấy một cái bóng màu đen từ phòng Hồng Ảnh lóe qua, tôi lặng lẽ bám theo sau đuôi, thầm cười sự nóng vội của cô ấy.

Đường đã thăm dò lúc ban ngày, tìm kiếm cũng không có gì khó khăn.

Mất thấy cái bóng đen đang tựa trên ngói lưu ly, mắt nhìn xung quanh, tôi cũng bước tới, nhỏ giọng cười nhạo: “Hóa ra sư tỷ còn nóng vội hơn ta? Cho dù có đến hái nam nhân cũng không cần phải nóng lòng đến thế chứ?”

Hồng Ảnh vậy mà lại không cãi lại, chỉ cẩn thận nhìn xuống phía dưới.

Phía bên dưới nhìn sơ qua có vẻ là thư phòng, bốn vách tường đều là sách, gần cửa sổ có một cái bàn, ngồi xung quanh có ba người, một ông lão trung niên, gương mặt uy nghiêm, lại còn có hai người vừa mới bị đánh lúc ba ngày là tên mập mập và tên mặc đồ lam.

Lão nhân đang hỏi tên mập mập: “Hàng Nhi từng gặp sáu cô gái đó chưa?”

Mập mập đáp: “Con xác định là trước giờ chưa từng nhìn thấy sáu kẻ có lai lịch cổ quái đó, chẳng qua là gần đây trong giang hồ có lan truyền, Tiểu cung chủ của ma giáo là một nữ tử hảo sắc, giết tiền cướp sắc, lên lút dây dưa với biết bao nhiêu vị thế gia công tử, khiến cho họ thần hồn điên đảo! So với Văn Ly còn hảo sắc không thua gì, không biết có phải là ả ta không thôi? Hôm nay nữ tử được gọi là thiếu chủ hình như còn vừa ý biểu ca...”

Tôi quay đầu sang hỏi Hồng Ảnh vẫn đang cúi đầu bên cạnh: “Người mà bọn họ đang nói là ta sao? Dụ dỗ thế gia công tử?”

Hồng Ảnh giờ một ngón tay ám chỉ phía bên dưới, tôi đành phải tiếp tục xem tiếp.

Tên mặc đồ lam lộ vẻ mặt lúng túng, cắt ngang lời tên mập mập, “Dừng đừng lo lắng quá, con quyết sẽ không để cho yêu nữ kia đạt được mục đích!”

Tôi giận: “Người nào cũng gọi ta là yêu nữ, ta gọi lại hắn như thế thử xem hắn có chịu không! Không phải chỉ vừa ý đôi lông mi của hắn thôi sao, hôm đó biết vậy đã nhổ hết cho rồi, hừ hừ!”

Hồng Ảnh kè sát vào lỗ tai của tôi nói: “Người không phải là yêu nữ vậy đêm hôm khuya khoắt chạy tới chỗ này làm gì?”

Rầm rầm rầm...

Tôi trượt chân đạp vỡ hai miếng ngói lưu ly...

Giọng nói của người này... sao sao lại... lại là giọng nói của nam nhân.

Khuôn mặt bị che khuất chỉ lộ ra mỗi ánh mắt, dĩ nhiên tôi không thể nhìn ra.

Trong ánh mắt kia mang theo nụ cười ác ý, có cảm giác gì đó quen thuộc.

Người trong phòng hét to lên: “Ai ở trên đó?”

Tôi giật mình, thân thể quỳnh lên như mũi tên lao xuống, vung băng tiêu ti luyện trong ngực ra, không có chỗ quán, trong lúc cấp bách đành tạm thời quán lên người tên che mặt.

Tên đó vốn định chạy, lúc này bị tôi làm cột kéo lên, kéo trượt ngược trở lại.

Người trong phòng cũng chạy ra hết, đang hoảng loạn không biết băng tiêu ti luyện quán lấy chỗ nào trên người hắn, sao lại thu hồi không được, buộc lòng phải kéo theo tên đó chạy trốn.

Tôi dựa vào một gốc cây hoa hòe ở ngoại ô thở hổn hển như trâu, tên hắc y nhân trước mặt có vẻ kỳ quái, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi thở hổn hển: “Nhìn cái gì? Bộ chưa nhìn thấy yêu nữ bao giờ sao? Còn không mau cởi băng tiêu ti luyện của ta ra?”

Hắn tháo băng tiêu ti luyện, đưa cho tôi đồng thời ra tay nhanh như chớp, lột khăn che mặt của tôi xuống.

“Tiểu bạch si, hóa ra là ngươi!”

Phảng phất như mấy trăm năm trước, từng có một người ngang ngược gọi tôi như vậy.

Người bịt mặt kéo khăn che mặt xuống, trông mắt sụp xuống, mi dài lẫn với tóc, trong giọng nói có chút vui mừng không thể hình dung được, đột nhiên kéo tôi ôm vào lòng.

“Khụ... khụ... khụ... Phong Tiểu Thiên, nếu huynh không buông ra ta bị nghẹt chết cho xem...”

Kỳ lạ thật, tôi nhớ rõ ràng quan hệ trước kia của chúng tôi cũng không có tốt tới mức này nha, bỗng nhiên chợt dạ nhớ tới nguyên nhân tôi bỏ nhà đi: cho huynh ấy ăn túy hoa âm.

Ha ha, tôi có hơi chợt dạ né tránh tầm mắt dán chặt của huynh ấy, người trước mặt đã cởi bỏ hết tính trẻ con của một thiếu niên, toát ra hơi thở nguy hiểm.

Không biết vì sao, ánh mắt của huynh ấy vắn vẹo đến dữ tợn, tôi nhớ lại những trò đùa dai của mình, xa cách lâu như vậy, đừng nói người này mang thù đến giờ chứ?

“Bây giờ ngươi đang là tiểu cung chủ của Vân Tiêu Cung?”

“Hi hi, chuyện đó, là trùng hợp thôi!” Tôi cười gượng, sau đó cẩn thận lùi về sau một bước.

Quả nhiên, con người đúng là không nên làm nhiều chuyện thẹn với lòng.

“Ngươi giết tiền cướp sắc, câu dẫn thế gia công tử?” Huynh ấy từng bước áp sát, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi ngấm ngấm lại, cẩn thận trả lời: “Giết tiền à, chỉ có một lần, cướp sắc, tạm thời vẫn chưa thành công. Câu dẫn thế gia công tử... Đông Phương Hàn có tính không?”

Chẳng ngờ Phong Tiểu Thiên lại giận dữ, âm trầm nhìn tôi, “Mấy năm không gặp, ngươi cũng tiến bộ quá chứ! Nếu tiến bộ như thế, sao không đi gặp sư phụ của ngươi? Mấy năm nay ông ta tìm ngươi đến tóc bạc!”

Trong lòng tôi nảy lên chút đáng ghét, hổ thẹn với sư phụ, khiến tôi không dám đi gặp mặt ông ấy, thân thể của tôi đối với ông ấy mà nói là một điều vô cùng châm chọc.

Chắc là thấy tôi không cẩn thận lộ ra nụ cười khổ, vẻ mặt của Phong Tiểu Thiên hòa hoãn lại, dường như cho rằng tôi còn thuốc cứu chữa, làm lại người tốt, thực kiêu ngạo vỗ vỗ đầu của tôi, nói một câu khiến cho tôi tức phun máu: “Biết sai có thể sửa, biết thiện là tốt rồi!” (Câu thoại này mình chém, nguyên văn của nó là ‘biết sai có thể sửa, thiện mạc đại yên’!)

Tôi kéo huynh ấy ra đánh giá từ trên xuống dưới, hỏi lại: “Huynh làm việc có chữ ‘thiện’ không mà nói?”

Huỳnh ấy có vẻ có chút đồng ý với câu nói của tôi, đôi mắt phượng híp híp lại, ngưng mắt nhìn tôi, “Ngươi câu dẫn Đông Phương Hàn, hủy trong sạch của hắn?”

Tôi nhanh biện bạch: “Cái gì mà hủy trong sạch? Muội cũng không phải hái hoa tặc!”

“Lúc vừa gặp không phải ngươi đang làm một hái hoa tặc chân chính sao!” Ánh mắt huỳnh ấy lộ ra tia hung ác, vẻ như nếu ngươi lại ngụy biện nữa đánh ngươi hộc máu trước rồi hãy nói sau.

Tôi nhìn nhìn huỳnh ấy cao hơn tôi hai cái đầu, cam chịu mà ngậm miệng lại, dù sao cũng không thể nói là tôi đi sưu tập lông mi?”

Nói ra ai tin hả?

Ngẫm lại, nhớ ra chút tình tiết mà Đông Phương Hàn lộ ra ngoài: “Vậy muội sẽ chịu trách nhiệm với Đông Phương Hàn, nếu không được thì đành cưới hắn thôi!”

“Ngươi là nữ tử, là gà!” Huỳnh ấy sửa lại cho đúng, như chợt hiểu ra rồi lại tức giận: “Để ta đi làm thịt tên tiểu tử đó, yên tâm đi, ngươi không cần phải phụ trách với hắn! Thế nhưng, sau này không được đi... hái hoa nữa!” Huỳnh ấy nói có chút khó khăn, ba chữ sau tựa như là ba quả mọng, ở trong miệng bối rối một hồi, mới được phun ra.

Ách.....

“Thật ra huỳnh cũng không cần phải đi giết Đông Phương Hàn đâu? Có hắn mới không muốn cưới muội!”

Phong Tiểu Thiên hùng hồn: “Ngươi có chỗ nào không xứng với hắn? Hắn còn không muốn cưới ngươi?”

Tôi cười khỏ, chúng tôi vốn là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Hắn ta là Đông Phương thế gi Tam công tử, danh gia vọng tộc, còn tôi là yêu ma quỷ quái người người đều tránh sợ...

Nếu Đông Phương Hàn nghĩ vậy, nói vậy, Đông Phương Ngọc cũng sẽ nghĩ như thế chứ...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xử (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Tiểu nhân đặc thế

Tôi một cước đá văng cửa phòng Hồng Ảnh, dưới ánh đèn dầu như hạt đậu, mái tóc đen của Hồng Ảnh buông dài, ánh mắt mờ mịt:

“Thiếu chủ, nửa đêm rồi sao ngươi không ngủ đến đây làm gì?”

“Tỷ còn dám hỏi? Không phải đã nói là cùng đi hái hoa sao?” Con tức giận của tôi thật sự không từ nào có thể hình dung.

Cô ấy đã lấy lại được chút tỉnh táo, kinh ngạc, “Bộ thiếu chủ đi hái hoa thật à? Chỉ nói chơi thôi mà!”

Ách.....

Tôi nhin không được trọn trăng mát, vung thẳng băng tiêu ti luyến trong tay ra, Hồng Ảnh cũng không chịu yếu thế quơ lấy roi chặn lại.

Chớp mắt một cái, Phong Tiểu Thiên ở sau lưng đã vút qua chế trụ Hồng Ảnh dưới giương.

“Đây là thuộc hạ của ngươi sao?” Nét mặt của hắn tối sầm, khóe môi khê cong, chăm chọc hỏi tôi.

Tôi theo bản năng mà gạt gạt đầu, còn cách nào khác sao? Mấy vị thù vạ này của tôi đều là đại gia không ấy!

“Thuộc hạ của ta mà vậy, đã sớm quăng đi cho chó ăn rồi!” Khuôn mặt lạnh như băng của hắn nhẹ buông ra mấy chữ, Hồng Ảnh không khỏi run rẩy mấy cái.

Trong đầu tôi đột nhiên nảy lên một trò đùa, bước tới một bước lột áo khoác của Hồng Ảnh, chỉ còn lại mỗi cái yếm màu vàng, nhẹ nhàng xoa xoa phía bên trên cuống hoa sen, “Không ngờ sư tỷ trong thiên hạ anh dũng hào hùng bao nhiêu, thì bên trong cũng xinh đẹp quyến rũ bấy nhiêu!” Ngón tay từ trên trượt xuống thắt lưng, “Tỷ không theo ta đi hái hoa, không bằng bây giờ để Phong Tiểu Thiên hái đi hé! Hắc hắc!”

Hồng Ảnh lộ cảnh xuân ra ngoài, khổ nỗi lại đang bị chế trụ, vẻ mặt phẫn nộ thê oán, thật là xinh đẹp quyến rũ không gì bằng, vẻ ngang ngược hung hăng trước đó cũng không thấy đâu.

Tâm trạng tôi vui như mở cờ, cười hi hi nhìn Phong Tiểu Thiên: “Này, thủ hạ của muội xinh đẹp thế này, bây giờ muội quyết định tặng cho huynh, đêm nay hai người liền động phòng hoa chúc đi hé! Chỉ cần nhớ ngày mai mang sính lễ tới đưa cho muội là được rồi!”

Giương mặt Phong Tiểu Thiên vốn đã đen như đất nồi rồi lại còn đen hơn, quơ lấy cái chần trên giường không đầu không đuôi bao Hồng Ảnh lại, “Mặc Thần Vũ nguoi... Tiểu bạch si trời đánh này!”

“Này, sao huynh lại chửi nguoi ta thế chứ, huynh...”

Miệng còn chưa kịp nói hết câu sau đã bị một bàn tay to lớn không chút lưu tình nào bịt lại, tiếp đó kéo kéo kéo, bị lôi như lôi chó kéo vào một căn phòng cách đó không xa.

Đóng cửa đốt đèn, Phong Tiểu Thiên nắm tôi ném lên trên giường.

Tôi ngã ạch xuống giống như bao cát, sau đó lấy tay sờ sờ cái mông bị đau, thật không có can đảm kháng nghị: “Có lòng tốt tặng mỹ nữ cho huynh cũng không được à, đừng nói với muội là phương diện đó của huynh không được nha? Không được cũng phải nói sớm chứ, làm gì phải tức giận? Cũng không phải là muội không trị được!”

Cơ mặt hấn giật giật, tôi vội vàng bước tới, lấy túi châm trong ngực ra, rút ra một cây châm ngấm ngay huyết đạo đâm xuống.

Về mặt của huynh ấy như không thể nhìn được nữa, túm lấy cổ tay tôi, gầm lên: “Ngu ngốc, nguoi làm gì thế hả?”

Tôi khó khăn gỡ từng ngón tay của huynh ấy ra, đau thật a, nguoi này từ nhỏ vốn đã không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc, bây giờ tôi cũng không dám mong chờ huynh ấy đã hiểu được, “Châm cứu giúp huynh đây, muội thấy da mặt huynh co giật, nếu không kịp chữa trị, đây thần kinh cơ mặt không may bị tê liệt thì phiền lắm!”

“Làm sao mà mất tích ba năm, vẫn là bộ dạng ngu ngốc thế hả, một chút tiến bộ cũng không có!”

Huynh ấy thờ dài, đầu đầu nhìn tôi, vẻ tàn ác đã tam hết, nhưng về mặt vẫn còn mang theo chút dịu dàng thương tiếc nói không nên lời.

“Bước tới đây ngồi này, kể cho ta biết mấy năm nay muội ở đâu? Đã làm gì?”

Tôi ngần ngại, có chút mê hoặc nhìn huynh ấy, ách... không thể không nói huynh ấy hoàn toàn không hợp với phong cách thân thiết ám áp kiểu này... Đây là về mặt mà trước tôi chưa từng nhìn thấy trên gương mặt huynh ấy, thật mới lạ...

Hình như tôi bị câu nói của huynh ấy mê hoặc rồi bước qua thật, ngoan ngoãn ngồi xuống, suy nghĩ hết một hồi, chỉ nói được mấy chữ, “Đều ở Vân Tiêu Cung, trốn thoát không được đành phải ở lại đó, cả ngày luyện võ, học y” đầu cúi càng thấp, “Hết rồi”

“Muội rời Vân Tiêu Cung khi nào?”

“Mới mấy ngày thôi!”

Thần sắc huynh ấy có chút kỳ quái, “Ba năm nay muội vẫn ở Vân Tiêu Cung sao? Chưa bao giờ xuống nói à?”

Tôi gật gật đầu, cẩn thận hỏi lại: “Sao thế?”

“Kỳ lạ... vậy muội dụ dỗ Đông Phương Hàn lúc nào?”

Tôi khinh bỉ: “Đừng có nói khó nghe thế, muội cũng không có dụ dỗ hấn, hấn ta bị bắt tới Vân Tiêu Cung, muội vì cứu hấn nên mới bắt hấn hứa lấy muội, rồi thả hấn ra.”

Ánh mắt huynh ấy vô cùng nghi ngờ nhìn tôi, nhưng vẫn không nói tiếng nào.

Tôi nổi nóng, nhảy dựng lên định cời y phục. “Bọn muội vẫn trong sạch, không tin huynh nhìn thạch sùng sa do Văn Li cô cô điểm cho muội này!”

Huynh ấy bỗng nở nụ cười, cảm động không nói nên lời, tên này trước giờ đối xử với tôi không là lãnh – giễu cũng là nóng – phúng, chưa hề hòa nhã, hiếm khi nhìn thấy huynh ấy tươi cười, thế mà lại khiến tôi nhìn đến ngây nguoi.

Dựa theo cách nói của Trầm Yên Nhiên chính là da mặt của tên này bị thiếu vận động, cơ mặt trước đó đều đã bị bóp méo hết ạch.

“Được, ta tin muội trong sạch!” Huynh ấy chìa ra một cánh tay ấn tôi xuống ghế, mỉm cười đánh giá tôi, dùng ánh mắt tinh tế dán chặt lên mặt mũi của tôi.

Tôi không thể nhìn được nữa, “Huynh cũng đừng có dùng ánh mắt dâm loạn như thế nhìn muội được không a? Buồn nôn chết được! Muội muốn đi ngủ!”

Không biết sao, hai má trên mặt hơi nóng nóng, tôi đứng dậy, một cước đá văng cái ghế, đi thẳng ra ngoài, chân tay song song.

Huynh ấy cũng không có ngăn tôi lại, nửa ánh trăng lơ lửng, gió đêm hiu hiu, không biết có phải tôi nghe lầm không, hình như huynh ấy đang ở trong phòng cúi đầu cười.

Ngày thứ hai tôi còn chưa rời giường, Phong Tiểu Thiên đã gõ cửa ở bên ngoài.

Tôi ló nửa cái đầu rồi bù xù ra ngoài, “Mới sáng sớm gõ cái gì mà gõ?”

Huỳnh ấy ghét bỏ lùi lại một bước, “Còn không mau rửa mặt chải đầu, thủ vệ của muội bỏ đi rồi.”

Nửa người còn lại của tôi cũng trườn ra cửa, sừng sốt nhìn huỳnh ấy, “Huỳnh sáng sớm chạy tới phòng thủ vệ của muội làm gì?”

Huỳnh ấy hoảng sợ nhìn tôi, thò tay túm chặt vạt áo trước của tôi lại rồi đẩy tôi vào trong, linh hoạt đóng cửa phòng lại, tất cả động tác lưu loát liền mạch.

Tôi chậm rãi ngồi dậy từ trên mặt đất, phui phui bụi.

Người này bị bệnh quái quỷ gì thế? Mới thấy tôi là đánh ngã, chẳng lẽ nhìn tôi giống bao cát lắm sao?

Cúi đầu xuống nhìn thấy thắt lưng bị bung ra, lộ ra nửa bộ ngực trắng như tuyết, giận, “Không phải chỉ lộ ra có chút thịt thôi sao, huống chi còn đâu phải thịt của huỳnh, huỳnh khản trương cái gì hả?”

Hiện nhiên độ dày của ván cửa thấp hơn so với tưởng tượng của tôi, Phong Tiểu Thiên tức giận rống ở bên ngoài: “Nói nữa ta liền lột sạch muội ném ra đường cái đấy!”

Mấy câu nói còn chưa kịp ra khỏi miệng của tôi đều chuyển thành oán thầm.

Đồ tên gian thần lộng quyền!

.....

Ơ?

Tôi nhặt miếng giấy mỏng trong lòng ra, trên đó có viết nguyệt ngọc nấy, “Thiếu chủ, thủ hạ về thăm cha mẹ, một tháng sau gặp lại.”

Phong Tiểu Thiên vừa mới đưa cho tôi sao?

Ha ha, thật là một tin tốt, Hồng Ảnh hôm qua bị tôi dọa đến bỏ chạy.

Hồng Ảnh này, dễ bị dọa thế ư?

Không ngờ được những cái đuôi này của Bạch Ngôn cứ thế tạm thời rời khỏi tôi một thời gian.

Mặc dù không hiểu được lúc trước tại sao lại sắp 5 cô ấy làm thủ vệ cho tôi, theo như tôi đoán, bảo vệ tôi không phải giả, giám thị tôi cũng là thật.

Bạch Ngôn vừa không muốn tôi chết, cũng không định để tôi sống quá thoải mái.

Tôi thu dọn quần áo xong xuôi, đã nhanh tới buổi trưa.

Phong Tiểu Thiên đang ngồi bên một cái bàn gần cửa sổ, thấy tôi xuống lầu, vẫy tay với tôi:

“Mau tới đây, ăn tí điểm tâm uống chút trà nóng trước đã, lát nữa đồ ăn mới được bưng lên.”

Tôi miễn cưỡng ngồi xuống, cố dè con buồn nôn xuống, cẩn thận hỏi huỳnh ấy, “Điểm tâm này đừng nói là đồ ngọt nha?”

Huỳnh ấy gật gật đầu, “Là đồ ngọt, không phải trước kia muội luôn oán hận vì không được ăn điểm tâm sao, thèm đồ ngọt đến lợi hại.”

Nghi ngờ: “Muội có từng thèm đồ ngọt đến lợi hại sao? Tám phần là nương tử nhà huỳnh nôn ọe rồi, có phải là thèm ăn đồ ngọt dữ lắm hông? Muội xem sách y trên đó đều nói như vậy đấy.”

Đôi môi mỏng của Phong Tiểu Thiên cong thành hình cung đẹp mắt, “Nói vậy! Đây là bánh đậu xanh hảo hạng, mềm mại ngọt thơm.”

Tôi phun.

Đã lâu như vậy, nghe thấy bánh đậu xanh vẫn còn nôn mửa theo phản xạ.

Tựa như chút vết thương, tưởng là khỏi hẳn rồi, lâu lắm mới mở ra xem, ngoại trừ đau vẫn là đau.

“Muội sao thế? Sao lại phun dữ thế này?”

Tôi nhẹ nhàng phóng ra cửa sổ, ôm lấy cái dạ dày của tôi chia chia vào đĩa bánh ngọt, “Huỳnh ăn đi, nhớ là sau này đừng đặt mấy cái bánh đậu xanh này

trước mặt muối, đậu xanh cũng không được.”

Nói xong đứng sát mép đường không nhìn được phun ra, từng giọt vị chua xót, nước mắt nước mũi cùng nhau ra, tôi ngẩng đầu lên, nhìn ánh mặt trời ngày hè, mây trôi ngàn dặm, ở nơi nào đó có chút lo lắng?

Phía sau truyền tới một tiếng quát nộ: “Bộ người không thấy đường à, còn không mau tránh ra?”

Quay đầu lại, bốn người khiêng một cái kiệu rực rỡ đang chậm rãi bước đến, bốn tên khiêng kiệu cao lớn vạm vỡ, vừa nhìn là biết không phải hạng người dễ dàng.

Tôi còn đang suy nghĩ xem nên tặng cho bốn người bọn hán tử một nắm dấm hay là u phù hương, Phong Tiểu Thiên đã vọt ra từ song cửa, bước tới tặng cho tên to cao vừa trách mắng tôi một bạt tai.

Tên đó đang nâng cái kiệu, không có cách, đành mặc tay người.

Đại hán giận dữ, buống cổ kiệu nhắm ngay Phong Tiểu Thiên đánh tới.

“Chó trông cửa nhà ai thế, không lo làm hết bổn phận của mình, ở ngoài đường sửa cái gì?” Phong Tiểu Thiên xoay người, cười âm lãnh.

Ba hán tử kia dù đã buông cổ kiệu ra, nhưng vẫn không nhào vô, chỉ chuyên tâm nhìn tên còn lại đang đánh với Phong Tiểu Thiên.

Mất thấy hán tử kia sắp bị đánh bại, ba hán tử mới đồng thời nhào tới, cục diện thành bốn người vây đánh với mỗi mình Phong Tiểu Thiên.

Tôi nhìn chiêu chiêu tàn nhẫn không chừa đường sống của bốn tên hán tử, mà Phong Tiểu Thiên lại dư sức thắng, không khỏi yên lòng phóng qua chiến trường, vọt tới trước cửa cấm kiệu, trong miệng cười duyên: “Có bốn người bọn người hộ chủ thể này, chẳng lẽ trong kiệu này là một cô nương nũng nịu xinh đẹp sao?”

Tôi thân mặc nam trang, nói ra câu này chỉ vì muốn làm cho bốn tên hán tử kia phân tâm, nói thế không khác gì chòng ghẹo.

Bốn hán tử kia định quay lại cứu chủ, không biết làm sao, Phong Tiểu Thiên này vô cớ tới gây rối quả thật không dễ đối phó, nhất thời không kịp.

Trong lòng tôi thầm cân nhắc: người trong kiệu này hoặc là một người không có khả năng tự bảo vệ mình, hoặc là cao thủ trong cao thủ, chỉ đành một kích, một kích tức trúng.

Xuất băng tiêu ti luyện trong tay ra, nhắc mình che lên, lại không có động tĩnh, cúi người sang nhìn, hóa ra một vị công tử mắt lồm tai sụp, mặt không chút huyết sắc.

Nghe thấy động tĩnh, có hết sức mở mắt, lại đột nhiên có chút tinh thần, trên gương mặt tái nhợt phỉếm chút hồng: “Thiên Tinh, nàng đến rồi à?”

Tôi sợ tới mức thụt lùi lại một bước, này... này cũng thái quá lắm rồi nha? Tôi vốn không biết người này à?

Tên công tử bị bệnh thấy tôi định đi, chìa bàn tay gầy như xương gà ôm chặt lấy tôi, kêu to “Nương tử đừng đi! Nương tử đừng đi...”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xử (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Tạ gia si lang

Cánh tay bị một đôi tay gầy xơ xác nắm chặt, người cũng sợ tới mức không dám nhúc nhích, ngốc đờ tại chỗ.

Nếu không có ánh mặt trời đang chiếu chói chang trên đầu, tôi còn thực hoài nghi mình gặp phải quỷ.

Mồ hôi lạnh ứa ra từ trên đỉnh đầu nhỏ từng giọt từng giọt xuống, người cũng không thể máy may chuyển động, tựa như bị bóng đè giữa ban ngày ban mặt.

“Tiểu bạch si, người bị hạ cổ?” Bên tai vọng tới một tiếng rống giận vang tựa như sấm, toàn bộ âm thanh vang từ xa đến gần, lúc này tôi mới thấy năm người đó đã quần áo bên cạnh tôi, một tên cao to trong đó thấy tôi và công tử kia thâm tình nắm tay nhau, giận dữ, vung đao chém xuống, ánh đao lóe lên, khí lực lại đang hướng về phía cánh tay của tôi.

Trong lúc va chạm nảy lửa, tôi giãy tay né tránh, tiếc rằng tên công tử chết tiết này vẫn nắm gao không chịu buông tay ra, buộc lòng phải một kéo một đẩy, để cho cái xác bệnh đến gầy như que củi dựa vào trong ngực của tôi.

Lại hồng bét, tên hán tử kia thấy tôi lợi dụng công tử nhà hán, càng ra sức chém về phía tôi, tôi vốn trông cậy vào tên bệnh công tử này để lấy lại hơi

sức, mở miệng giải thích với đầy tớ nhà hán một chút, tiếc rằng tên bệnh này vào trong lồng ngực của tôi rồi liền thỏa mãn nhắm mắt lại, trong lúc tôi đang cố sức vừa đi chuyển vừa tránh né bỗng nghe hán hỏi một câu: “Thiên Tinh, bộ gần đây người đôi phần hương sao? Trên người mang theo mùi hương của thuốc, nhưng mà lại rất dễ chịu!”

“Đi chết đi!” Tôi giận dữ, nắm hán đẩy ra.

Bị bệnh đến sắp chết, mà còn ở đây nghĩ đến chuyện ăn đậu hủ của bốn cô nương!

Biến cố đột nhiên phát sinh, hán tử kia luống cuống tay chân tiếp công tử nhà mình, tôi vừa lúc đeo theo tên bệnh công tử nhào tới, ngón tay khẽ nhúc nhích, điểm huyết của tên hán tử kia.

Tay tên hán tử không thể đỡ, tên bệnh công tử cứ như sợi mì mà ngã xuống, hán kêu lên vẻ đáng thương: “Thiên Tinh Thiên Tinh, sao nàng có thể nhẫn tâm thế hả?”

Phong Tiểu Thiên cũng đồng thời chế trụ được ba tên còn lại, cau mày định bước qua gõ đầu tôi, tôi nhấc chân đá qua, lại bị huynh ấy dễ dàng né tránh.

Tên bệnh công tử kia ánh mắt đau đớn nhìn tôi: “Thiên Tinh, lâu rồi nàng không để ý tới ta, hóa ra là nàng đã thích người khác? Không phải nàng nói nàng rất muốn làm nương tử của ta sao?”

Tôi nhìn hán có chút khó xử: “Ta đúng thật gọi là Thiên Tinh, chỉ có điều quả thật ta không phải nương tử của ngươi, hơn nữa, nương tử cũng không thể tùy tiện muốn nhận là nhận đâu?”

Tên hán tử muốn chém tôi lúc này chửi ầm lên: “Yêu nữ, người hại công tử nhà bọn ta đến như vậy, chẳng lẽ còn sợ hán bệnh chưa đủ nặng sao? Mau dẫn tên gian phu kia của ngươi bỏ đi, nếu không Tà gia bọn ta nhất định sẽ không để yên cho ngươi đâu!”

Tôi ngoảnh đầu qua nheo mắt nhìn mấy tên Phong Tiểu Thiên: “Nhìn huynh giống gian phu?” Gật đầu, khẳng định, “Có hơi giống thật!”

Nhìn người này phong thần tuấn lãng, tuấn mỹ vô song, quả là giống gian phu thật.

“Hừ!” Phong Tiểu Thiên âm hiểm liếc mắt nhìn tên hán tử kia, “Ta chính là phu quân của nàng, chỗ nào tới lượt gian phu?”

Tôi thấy tên bệnh công tử kia nghe Phong Tiểu Thiên nói xong, vẻ mặt như vẻ mặt thống khổ tuyệt vọng, thấy không đành, nâng cánh tay sờ sờ đầu của hán, an ủi: “Người đừng quá đau lòng, huynh ấy quả thật không phải phu quân của ta,” thấy mặt hán mới vừa bị thương đã vui trở lại, mỉm cười có lòng tốt nói với hán: “Vị hôn phu của ta là Đông Phương Tam công tử Đông Phương Hàn!”

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ tình nguyện từ một phía của tôi.

Tôi không tin Đông Phương Ngọc sẽ không đến gặp “em dâu chưa xuất giá” này?

Bệnh công tử sắc mặt trắng bệnh, nôn ra một búng máu, xong rồi bất tỉnh.

Ánh mắt Phong Tiểu Thiên cứng đờ, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn tôi một cái, trong phút chốc tôi không khỏi co rúm người lại.

Cãi chà cái cối: “Muội cũng đâu có định làm cho hán bất tỉnh đâu?!”

“Hán chết thì có liên quan gì tới ta nào?!”

Tôi chớp chớp mắt nhìn: “Hán chết rồi huynh phải mang tiếng xấu là gian phu ấy!”

Huynh ấy bỗng nhiên bước tới gần tôi, mỉm cười: “Vậy thì muội chính là dâm phụ?”

Ồ!

Hai chữ này sao lại ghê tởm thế? Tôi thiếu chút nữa lại nôn.

Tà gia biệt viện, tự phiên điệp vũ, liễu hạ đào khê. (*)

(*) Hai câu thơ này trích trong bài thơ Vọng hải triều của Tần Quán.

Hoa mai thưa lạt,

Mảnh băng tan chảy,

Gió đông thâm báo xuân ra.

Hang vàng chơi ngông,

Thú đồng đương lớn,

Tạnh trời đồng phẳng thần thơ.

Nhớ truyện lâm bámx xe nhò.

Khi tơ bay bướm lượn,

Ý nghĩ diết da.

Rặng liễu, khe đào,

Sắc xuân gán loạn khắp từng nhà.

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)

Lúc Phong Tiểu Thiên còn đang cười ác ý, bốn người kia đã khiêng tên bệnh công tử về biệt viện Tạ gia.

Bệnh công tử tên Kinh Hồng, Tạ Kinh Hồng.

Con trai độc nhất của Tạ gia.

Tạ gia trong triều được coi là vọng tộc, nhiều thế hệ thư hương, nhưng phụ thân của Tạ Kinh Hồng lại cố ý không chịu đi con đường làm quan, dốc sức vào kinh tế.

Tới tay Tạ Kinh Hồng, đã hình thành nên một quốc gia nhỏ độc lập kinh tế ở phía nam.

Bốn tên hán tử vốn nhất quyết không chịu, nhưng Phong Tiểu Thiên lại cười nhạt nói với bọn họ: “Bọn ta cũng không định đi theo lấy mạng của chủ tử các ngươi đâu, chẳng qua vị cô nương này chính là thần y.”

Tên hán tử muốn chém tôi lúc này tỏ vẻ xem thường, nhưng vẫn cố nhịn không cãi lại.

Tôi giờ tay bắt mạch hết một lúc, nhú mảy, nhìn đôi chân mảy vừa dày vừa đen đậm, giống như hai mảng tằm đen nằm trên trán, hình ảnh vô cùng thê thảm, không khỏi bật cười.

Sau đó, hỏi một cách nghi hoặc: “Công tử nhà các ngươi có luyện võ công không?”

“Chưa từng, công tử không biết võ công.”

“Vậy thì lạ thật đây, công tử các ngươi tựa như bị một loại võ công vô cùng âm độc gây thương tích, thái dương kết âm (lấy dương nuôi âm), hơn nữa lại còn dùng loại võ công chí âm này dùng trên người một nam nhân không có chút võ công, thật là rất nhẫn tâm.

Hán tử kia dùng ánh mắt chỉ trích nhìn tôi, chỉ còn thiếu nước chia ngón tay vào mặt tôi nói người nhẫn tâm đó là ngươi đây.

Dù sao tôi cũng bị người khác coi như ác độc khinh bỉ quen rồi, lúc thăm nhất còn đánh nhau với bọn nô bộc, quần áo tả toí, cả người đầy vết thương, ánh mắt như thế đối với tôi không có chút lực sát thương nào.

Tôi ngoảnh mặt làm ngơ, mỗi ngày chỉ đi sớm về tối chữa trị bệnh cho tên Tạ gia công tử kia.

Phong Tiểu Thiên thỉnh thoảng đi ra ngoài, không biết đi làm cái gì, một hai canh giờ rồi quay về, tôi trông coi Tạ Kinh Hồng, huynh ấy trong coi tôi.

Năm ngày cứ thế trôi qua, trong thời gian đó Tạ Kinh Hồng tỉnh lại ba lần.

Lần đầu tiên tỉnh lại hán gọi tôi là nương tử, tôi tức quá, đâm một châm hán liền bất tỉnh, dù sao hán cũng sống dở chết dở, đâm thêm một châm cũng không chết được.

Tên hán tử muốn chém tôi cũng đang canh giữ, thấy tôi hung tợn đâm xuống một kim, gấp đến mức thiếu điều ngực phập phồng, còn nghi ngờ y thuật của tôi, mấy vị đại phu xung quanh đều nói có châm cứu cho công tử nhà hán cũng không có tác dụng, vất vả lắm mới gặp được một người bằng lòng điều trị, hán không có can đảm thì cũng thôi đi. Sau đó lại thấy Tạ Kinh Hồng hô hấp vững vàng, mới thả lỏng mà yên tâm.

Lần thứ hai tỉnh lại hán nhìn tôi một hồi, rồi há miệng thở dốc, không dám kêu “nương tử” nữa, thấy tôi hung tợn giờ tay cầm lấy cây châm, đổi thành kêu “Thiên Tinh”, tôi đứng làm đám không làm.

Hán cũng giống trước đó tiếp tục mê man.

Dám gọi ta Thiên Tinh, có thể thấy được người tà tâm vẫn chưa hết, còn dám tiện nghi ta!

Tôi quơ quơ cây ngân châm trong tay kêu gào lên.

Tên hán tử bên cạnh kia lại hỏi: “Ngươi bảo người tên Thiên Tinh, lại không cho chủ tử nhà ta gọi Thiên Tinh, vậy chứ gọi người cái gì hả?”

Ách...

Tôi dừng ngân châm lại, do dự, “Vậy thì cứ gọi là Thiên Tinh đi... Bất quá lần sau ta sẽ không châm cho hán hôn mê...”

Hán tử kia hét to lên: “Ngươi quan báo tư thù, sao không chịu thừa nhận là ngươi cố ý đi...”

Tôi cười kiêu mỹ với hán, sóng lông mày lấp lánh, “Thi châm quan trọng là phải tâm bình khí hòa, nếu người lại làm ồn nữa, ta sợ ta cũng sẽ kích động theo, một châm không chính xác, châm lâm huyết, ngộ nhờ chủ tử nhà ngươi cả đời cũng không tỉnh lại, thì lỗi chính là do ngươi!”

“Còn bảo ngươi không phải Thiên Tinh, Thiên Tinh chính là cười như vậy! Khiến cho người ta xương cốt đều mềm nhũn!” Hán tử kia ngẩn ra một hồi, lại khôi phục phần nộ như lúc chém tôi.

Tôi đau đầu, thực không có tâm tình phần nộ với hán, một người có lòng căm thù sâu sắc đối với tôi, bộ mặt căm hận, hai mắt bốc hỏa, nhưng tôi lại không thể đập tặc con lừa giận này của hán...

Móng tay bắn ra, một mảnh thuốc màu hồng nhạt khiến cho hán ngã xuống một cách im hơi lặng tiếng...

Ừ, cuối cùng cũng yên lặng, tôi tin chắc vượt lên gương mặt không cam lòng của hán, cười: “Không phải ngươi nói xương cốt đều mềm nhũn sao? Thuốc này của ta gọi là Tô cốt tán, xương cốt của ngươi bây giờ chắc cũng không khác gì bã đậu, thoải mái chứ? Không phải ngươi thích xương cốt mềm nhũn sao hả? Ngươi tròn mắt nhìn như thế thì làm sao ta chữa khỏi hết cho chủ tử của ngươi đây.”

Nhìn con ngươi lập tức chuyển động của hán, tôi cười khò: “Bộ ngươi nghĩ ta muốn hạ độc ngươi lắm à, về mặt vừa rồi của ngươi xấu quá, ta chỉ sợ ta nhìn không được mà bốc da mặt của ngươi lên thôi,” nhìn không được nên mới oán giận một lát: “Được tô cốt tán này ta phổi vô cùng mắc, tạ vẫn còn đang luyện đây này, chờ chủ tử của ngươi tỉnh ta nhất định phải kê thêm tiền thuốc men.”

.....

Lần thứ ba tỉnh lại, Tạ Kinh Hồng học khôn, ánh mắt trong veo, mỉm cười nhìn tôi, “Cô nương, đa tạ ơn cứu mạng!”

Gi?

Tự thừa nhận mình nhận lầm người? Cũng thật không dễ dàng a....

Tôi tò mò hỏi: “Làm sao ngươi nhận ra ta và vị nương tử kia của ngươi không giống nhau thế?”

Hán hơi xấu hổ, đỏ mặt nói: “Lúc Thiên Tinh cười rộ lên hoặc là không cười cũng đều rất hấp dẫn, rung động lòng người, còn cô nương thì không có kiêu mỹ như vậy...”

Không phải vô cớ, tôi bỗng nhiên nghĩ tới một khuôn mặt tương tự, nụ cười kiêu mỹ kia...

Tay thăm móc ra một cây ngân châm, “Ngươi bảo ta không xinh đẹp bằng nương tử của ngươi?”

Tạ Kinh Hồng cũng không nhìn thấy tên hán tử nằm trên sàn nhà lạnh lẽo đang cố sức chớp chớp mắt ám chỉ hán đừng có nói lung tung, chậm rãi nói từng từ một: “Thiên Tinh phong tình vạn chủng, có thể dễ dàng thu hút ánh mắt của nam nhân, mà cô nương thì không thể!”

Ngân châm trong tay như điện, tôi tức muốn sôi máu, không chút do dự liền đâm xuống, tên ngốc chết tiệt này, lại còn có can đảm dám bảo tôi không xinh đẹp...

Tức điên a...

Không bằng một châm đâm chết hán cho rồi!

Người phía sau còn nhanh hơn tôi, lúc ngân châm sắp đâm vào da thì có một chỉ phong kéo xoạt ra.

Không cần quay đầu lại cũng biết, chính là tên nhóc Phong Tiểu Thiên chứ ai!

Tên đại hán kia thờ dài một hồi, dừng chớp chớp mắt, còn Tạ Kinh Hồng lúc này mới biết là tôi tức giận, nói năng gập ghềnh: “Cô... cô nương...”

Tôi vừa nhấc cằm, ánh mắt lạnh lùng: “Còn dám nói ta không xinh đẹp không, cẩn thận coi chừng bốn cô nương cho ngươi một châm là khỏi rời giường luôn!”

“Cô nương cũng rất... rất đẹp a...” Hán ca ngạo mà không có chút thành ý nào.

Tôi nhào tới nhìn chăm chăm vào con ngươi trầm tĩnh của hán: “So với nương tử Thiên Tinh của ngươi thì thế nào?”

Hán cắn răng một cái, cứ như là bất cứ giá nào nói: “Nương tử của ta đẹp hơn cô nương một chút!”

Tôi cũng không dùng ngân châm nữa, bắn ra một ít thuốc bột, hán bất tỉnh!

Có điều là vẫn phải chờ dài một chút: Có thể bảo hộ nữ nhân mình ngưỡng mộ trong lòng như thế, sao hẳn lại là một gian thương chứ?

Nữ nhân thần bí kia thật đúng là làm cho tôi tò mò quá đi, có thể khiến cho một nam nhân một lòng như vậy, tôi có cần phải nghĩ cách gặp mặt nàng không đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Lại thấy Đông Phương

Tạ Kinh Hồng hết ngủ lại tỉnh, hết tỉnh lại ngủ, không ngờ đã qua hơn nửa tháng, một vị bệnh công tử mất lồm tai sụp lúc trước giờ đã lộ ra vẻ tuấn tú, mặc dù sắc mặt còn hơi tái nhợt, cũng không che đi được chất vàng ngọc và khí ung dung.

Sau khi chính miệng Tạ Kinh Hồng tự mình thừa nhận tôi không phải là ‘nuơng tử’ trong miệng hắn, tên hán tử chém tôi đối xử với tôi cực kỳ cung kính, không thấy chút xú nào coi khinh của lúc trước.

Cái tên Tạ Viên biết tôi là ân nhân cứu mạng của chủ tử nhà hắn, ánh mắt sùng bái cuộn cuộn cứ như nước sông, chảy dài không dứt... (phía sau lướt bớt một đồng câu chữ phán đoán hoa hoa lệ lệ).

Phong Tiểu Thiên trêu tôi: “Chẳng lẽ Tạ Tam nhìn muội bằng hơn hai con mắt, đừng nói muội liền nghĩ Tạ Tam thích muội nha?”

Tạ Tam đây chính là cái tên hán tử chém ta, so với ánh mắt lúc mới gặp tôi, ánh mắt bây giờ gần như có thể được coi là thâm thương trộm nhỏ.

Tôi cười ngọt ngào: “Rồi sao nào? Ánh mắt mến mộ so với ánh mắt thù hận dù sao cũng dễ hưởng thụ hơn mà?”

“Nếu Tạ Tam cảm kích muội cứu chủ tử nhà hắn, đòi lấy thân báo đáp rồi làm sao bây giờ?”

Àch...

Quả thật tôi cũng chưa nghĩ tới chuyện này, chỉ là nghĩ tới thân hình to cứ như gấu của Tạ Tam, rồi cảnh cầm cây đao đuổi theo tôi, trong lòng thầm đổ mồ hôi lạnh...

“Nếu Tạ Kinh Hồng có thành ý, thì sao không chịu lấy thân mình ra báo đáp đi?” Nhớ tới khuôn mặt tuấn tú của Tạ Kinh Hồng, như tô như họa, không khỏi cười ha hả không ngừng.

“Ngu ngốc! Ít mơ mộng hão huyền đi!” Phong Tiểu Thiên chột đứng dậy, xụ mắt lướt đi cứ như gió.

Tôi cười nịnh nọt đuổi theo, bán mặt của hắn mới có chút dụ đi, “Có chuyện thì mau nói, đừng có mặt dày như thế!”

“Ta đến đây lâu rồi, mà còn chưa được ra ngoài mua sắm nữa...”

“Sao không đi đi? Chẳng lẽ muốn ta vác muội ra ngoài à?!”

Tôi chìa tay ra, trong lòng bàn tay có mấy miếng bạc vụn đến đáng thương, chỉ có vài đồng tiền.

Hắn mỉm cười đầy ẩn ý rồi móc trong người ra một tấm ngân phiếu, ôi một ngàn lượng lận đấy, thấy tôi chảy nước miếng rùng rùng. Đoạn giờ qua giờ lại trước mặt tôi, lúc tôi còn đang mừng rỡ đến sắp thở không nổi thì bèn đem nhét ngược lại vào trong người...

Tôi không chút do dự gơ tay chụp lấy, thì bị một bàn tay to bắt lại, chưa kịp thu lại lực đạo, theo quán tính, tôi ngã vào một vòng ôm ấm áp, trán áp vào một nơi mát lạnh đến lạ lùng, cảm xúc ấy khiến tim tôi cảm không được đập loạn xạ, ngốc đờ tại chỗ.

Quãng thời gian dài ở Vân Tiêu Cung, nhiều lần nhìn thấy môn hạ đệ tử của Văn Li cô cô ở chỗ mấy khóm hoa tươi rúc rờ trong các cung điện hẻo lánh lút thân mật, mà cái bất khả tư nghị mềm mại gì đó là cái gì, tôi không cần nghĩ cũng biết.

Sắc mặt của tôi nhất định so với thoa son môi còn hồng hơn, tôi nghe thấy Phong Tiểu Thiên trên đỉnh đầu của tôi cười khẽ một tiếng, phần nộ ngẩng đầu lên, hắn đang lảng lảng chăm chú nhìn tôi, ngay trên đỉnh đầu của tôi, giống như đang chờ tôi vừa nhấc đầu lên là có thể nhìn thấy hắn...

Nhưng ý cười trong đáy mắt hắn như ngọn sóng giữa hồ, tản ra từng vòng, che cũng che không được.

Tôi không rõ ý cười kia nghĩa là gì, cảm giác như ánh mặt trời mới ló dạng sau con mưa, không cho nhìn gần...

“Đồ ngốc, đi thôi!” Giọng nói trong ấn tượng của tôi chưa từng dịu dàng đến như vậy, bàn tay to ấm áp của hắn nắm lấy tay tôi, không cho cự tuyệt

không chịu buông ra.

Mà tôi, cứ ngỡ ngác như vậy đi theo đến đường lớn...

Lúc mới đến Vân Châu, chỉ cảm thấy nơi này xe ngựa ồn ào, cờ tửu nghiêng chào, cái gọi là nhan sắc nhân gian, hương vị phàm trần, chính là thế này.

Cho dù có nhìn thấy một người phụ nữ chanh chua đang đánh đá đang chửi đồng bên đường, tuy là ngôn ngữ thô tục, nhưng cũng cảm thấy thú vị bội phần.

Phong Tiểu Thiên dắt tay tôi, cùng nhau đi dạo trong chợ, nhìn những ngón tay linh hoạt nặn người, không cần tốn chút công phu, một cái người nhỏ thành hình trông rất sống động. Người đùa khi chọc con khi nhỏ kêu la chỉ chút đến bực bội đầy mặt, nhưng chỉ cần một cái roi sắc bén, con khi kia liền ngoan ngoãn lại như lúc đầu...

Tôi chưa từng có tâm trạng thoải mái đi dạo giữa phố xá thế này, cứ vậy đi một đường chơi một đường ăn một đường, Phong Tiểu Thiên lúc đầu nắm chặt tay tôi không buông, không lâu sau đó hai tay dù có xách một đồng thức ăn và đồ chơi, cũng không chịu buông tay của tôi ra.

Vào lần thứ N hấn dùng tay trái nắm lấy áo của tôi kiên quyết lôi tôi từ trong một đồng người lộn xộn ra, sắc mặt không được tốt nhìn tôi chằm chằm, “Xiếc tạp kỹ mà muội cũng xem à?”

Tôi gật đầu, ánh mắt hồn nhiên ngây thơ, “Ừm, muốn xem muốn xem, muội cho tới bây giờ còn chưa từng xem mà!”

Trên mặt hấn lại hiện lên rõ loại biểu tình đau đầu: “Cái đó có gì hay mà xem?”

“Muội chưa từng xem bao giờ.”

“Nếu không thì, chúng ta tìm một chỗ ở tửu lầu nào cao một chút, vừa ăn vừa xem được không?”

Tôi nhìn sang trái ngó sang phải, chọn cái tửu lầu bên tay trái đi vào, lê lét lên tới một chỗ ngồi ở gần cửa sổ lầu ba mới ngồi xuống.

Tiểu nhị đi lên gọi món ăn, tôi còn chưa kịp mở miệng, Phong Tiểu Thiên đã xua tay trước, “Điểm tâm bánh ngọt đều miễn hết, dọn lên mấy món nhỏ là được rồi.”

“Keo kiệt!” Tôi túm cái túi giấy đặt lên bàn, liếc sơ qua chiến lợi phẩm của tôi, hậu tri hậu giác phát hiện: Ngoại trừ đồ chơi, mấy thứ ăn được tôi chọn đều có vị cay, hóa ra khẩu vị của tôi đã sớm thay đổi.

Vị giác trước đó vị phản ứng của dạ dày đối với vị ngọt và điểm tâm đều là buồn nôn, nên lúc chọn mấy thứ này bất giác liền bỏ qua mấy loại có vị ngọt.

Người này, ngày thường thì châm chọc khiêu khích tôi, hóa ra cũng có lúc chu đáo?

“Không biết có điểm tâm mặn hay cay gì không?” Tôi nhỏ giọng lầm bầm, có chút không được tự nhiên liếc nhìn hấn một cái, nhằm tỏ ra áy náy, không hề ngờ được ngược lại với cái trừng mắt lạnh lùng, chỉ có một đôi mắt ấm áp, chưa từng có ánh mắt nào ấm áp đến như vậy, khiến cho trái tim tôi được sưởi ấm một lúc.

Cái cảm giác này, quả là có chút không quen.

Tôi không khỏi duỗi cổ xoay đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn đám đông bắt đầu khởi động, đây cũng là thời cơ đắt khách của mấy tiểu thương bán hàng rong bên cạnh.

Hai nam tử cùng với một nữ tử đi qua dưới lầu, cùng nhau bước vào, khiến tôi neho mắt chú ý. Nữ tử bên cạnh mặc trang phục màu đỏ, dáng người là lứt; nam tử đi bên cạnh nàng mặc trường sam màu lam, cái màu lam này nhìn có chút quen mắt, thân ảnh kia nhìn cũng có chút quen mắt; nam tử bên cạnh mặc quần áo màu tối, cho dù rất xa, dường như cũng có thể cảm nhận được khí thế lạnh thấu xương của hấn, người đi ngang qua hấn đều né ra xa, không nhận được ngẩng đầu nhìn hấn thêm một cái, ánh mắt liền cẩn thận đặt trên người nữ tử và lam sam công tử bên cạnh.

Lam sam?

Trực giác trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt tức giận bùng bùng của Đông Phương Hấn. Sau này từ mấy hủu gái trong cung bát quái mới biết được hóa ra người này thích nhất là mặc lam sam đi rêu rao khắp giang hồ.

Chẳng lẽ?

Tâm thần động, từ trong người lấy ra một cây ngân châm thoỉ nhẹ, thân ảnh lam sam công tử đang đi giữa phố xa kia không nằm ngoài dự liệu dừng lại, sau đó đột nhiên té ngã, không chút hình tượng mà lăn lộn trên mặt đất...

Trên mặt hiện lên biểu tình rất vừa lòng, Phong Tiểu Thiên cười âm hiểm nhìn tôi, “Không ngờ muội lại còn biết hạ cổ người ta? Mấy năm nay muội sống thế nào? Sao lại đi học thứ yêu thuật đó!”

Thu hồi ngân châm chưa tới một lút, Đông Phương Hấn trên mặt đất quả nhiên không còn gãy dựa nữa, có vẻ như sức cùng lực kiệt, nữ tử mặc hồng sam ngồi xổm xuống quan tâm, lại bị Đông Phương Hấn dùng một chiêu không chút thương tiếc đánh văng ra xa.

“Chắc chắn, người này cũng giống như huynh, đều không biết gì là thương hương tiếc ngọc!” Tôi cảm thán! Cũng may tôi không có ý định gả cho hắn, bằng không cũng chỉ có nếm mùi đau khổ.

“Muội nói gì?” Phong Tiểu Thiên âm âm lãnh lãnh, cảm thấy giọng nói cận kề đến khó tin, quay đầu lại nhìn, gương mặt đang gần trong gang tấc kia, trong đôi mắt phượng hẹp dài lộ vẻ tức giận hùng hục, làm cho tôi co quắp.

“A, muội là nói muội cũng chỉ có nuôi một con cở này thôi, cũng chỉ hạ có một người. Bộ huynh nghĩ nuôi cở dễ lắm à? Giống như cùng ăn cùng ngủ à?” Tôi giả bộ hỏi ngược lại hắn, hy vọng có thể cứu lại lửa giận của hắn.

“Muội hạ cở Đông Phương Hàn?”

Tôi chỉ phải gật đầu. Đây là sự thật, có nói sao cũng vô dụng.

Trước đây cô cô có nói tôi chỉ cần nhớ tới Đông Phương Hàn là hắn sẽ nhận được cảm ứng, kỳ thật bà không biết cái tình huống này chỉ những người yêu nhau mới có, cái đó người ta gọi là thần giao cách cảm.

Mặc dù cở đó là tôi bỏ máu ra nuôi, nhưng cũng chỉ có thể dùng ngân châm để thúc dục nó.

Phong Tiểu Thiên lùi về chỗ ngồi, đôi mi hơi dài giãn rồi lại nhú lại, hắn gọi tên của tôi: “Thần Vũ... Thần Vũ... Người dùng máu mình nuôi cở, ngay cả đồ ngọt trước kia thích ăn đều cũng chán ghét đến buồn nôn, ba năm nay, rốt cuộc là người trải qua thế nào?” Không biết vì sao, tôi lại nghe thấy trong giọng nói của hắn mang theo chút đau, mà loại đau đớn này lại làm cho trong lòng tôi hiện lên chút cảm giác khác thường.

Tôi cũng được coi là một người không cha không mẹ, lo lắng cho tôi nhất cũng chỉ có mỗi sư phụ, sau khi biết rõ gút mắt giữa thân thể của tôi với ông và cha mẹ thân sinh của tôi, tôi rất sợ phải đối mặt với ông. Vân Tiêu cùng chúng, đa số đều là loại người âm hiểm độc ác nhìn chằm chằm vào tâm mắt của tôi, người quan tâm tôi.

Sự đau đớn của Phong Tiểu Thiên khiến cho tôi cảm thấy rất gần gũi, tựa như mình là một đứa trẻ ở bên ngoài bị thương về nhà, so với sự đau đớn trên người đứa trẻ cha mẹ còn cảm thấy đau hơn, sự thương xót này khiến cho lòng người âm áp, âm áp không muốn vứt bỏ...

Đáng tiếc tôi biết tôi đương nhiên không hưởng thụ được loại âm áp này, tựa như ngọn đèn dầu xa xa của nhà người ta, đó là nơi kiềm chế gian khổ mà họ đi, còn chỗ tôi đi lại là một cái góc tối nào đó, chung quanh bao bọc bởi ánh sáng xanh rờn trong ánh mắt của dã thú...

Tôi cười dửng dưng: “Nuôi cở đó là vì không ai chơi với ta, nuôi con sâu chơi với ta, còn chuyện ghét ăn ngọt à, đó là vì có nửa năm liền bởi một người ăn, cho nên chán ngấy.”

Tôi vừa nghĩ tới nửa năm mất đi tự do mất đi ánh sáng đó, nụ cười trên mặt có chút cứng lại, cảm nhận được ánh mắt tra xét của Phong Tiểu Thiên, nụ cười lại chậm rãi hé hé ra...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Tử giáng châu

Xa xa, Đông Phương Hàn cự tuyệt nữ tử áo hồng đang muốn đỡ lấy, tự mình đứng dậy phủi bụi trên quần áo.

Nhìn theo bóng lưng, nàng kia hình như đưa cho Đông Phương Hàn thứ gì đó, Đông Phương Hàn xoay người, tôi vừa kịp nhìn thấy hắn nhét một viên thuốc nuốt vào trong miệng.

Thật không hiểu nổi cái tên này, mới vừa rồi còn đẩy nàng kia, sao giờ không sợ nàng kia cho hắn uống thuốc độc? Chẳng qua là nhìn vẻ mặt uống thuốc của hắn, quả thật có ba phần giống như uống thuốc độc.

Ba người hắn tiếp tục xoay người đi tiếp, ngay vào lúc tôi còn đang thất vọng phải dời ánh mắt nàng kia bỗng vụt quay đầu lại, liếc nhìn xung quanh, tựa như đang tìm người nào, lúc hai người phía trước còn chưa phát giác ra đã quay đầu đi.

Tôi ngồi trên ghế, giống như pho tượng.

Nếu như tôi không nhìn lầm, nữ tử mặc áo hồng tôi vừa nhìn thấy, gương mặt trắng hồng, người không điểm sứt (trang sứt), nhưng lại có chút hương vị kinh điển.

Người kia, quen thuộc mà lại xa lạ – Đỗ Nhược.

Ngoại trừ nàng, trên đời này tôi còn chưa thấy ai có gương mặt giống tôi như thế.

Nhưng nàng tựa hồ như cũng có chút thay đổi, hơi thờ ơ chứa chút quyến rũ, không giống như vẻ ngốc nghếch của tôi, nhưng lại có chút... đáng yêu...

Đỗ Nhược cũng sẽ đáng yêu sao?

Tôi sờ sờ mặt mình, có chút chần chờ hỏi Phong Tiểu Thiên: “Huynh có cảm thấy vẻ mặt của ta đôi khi cũng có chút đáng yêu?”

Gương mặt ảm áp trước đó của hắn sớm đã không thấy đâu, chỉ còn đáng vẻ như sắp nổi điên: “Ngươi? Đáng yêu? Ngu ngốc thì giống hơn ấy?!”

Tôi tức giận đứng dậy, biết tên ranh này sẽ không phun ra được lời gì hay lắm mà!

“Này, huynh xem đi, nữ tử kia chính là Thiên Tinh của Tạ Kinh Hồng!”

Tất cả những phân vân từng có đều nói thành một đường thẳng, rõ ràng là phải phần nộ, phải bước tới hung hăng cho nàng một bạt tay, rõ ràng là nên lập tức hiện thân chỉ thẳng vào nàng là đồ giả mạo, nhưng không biết vì sao, lại lùi bước.

Đồng môn nếu quá quắt thì cũng là đồng môn, tính kế không chịu được cũng là tính kế, cho dù không từng có tình nghĩa, nhưng phản bội trá trở như vậy cũng sẽ làm cho người ta phát sợ.

Phong Tiểu Thiên trầm tư: “Nữ nhân xấu thế nào mới đi giả làm ngươi, thật đúng là không có lời!”

Có lẽ là chỗ nào đó trên gương mặt tôi hiện lên vẻ bi thương, Phong Tiểu Thiên không bỏ qua cơ hội châm biếm.

Tôi nghi hoặc: “Chẳng lẽ Tạ Kinh Hồng nói thật sao? Ta quả thật không đẹp bằng người đó?”

Phong Tiểu Thiên đứng dậy cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt phượng sáng quắc như phát sáng: “Hắn nói đúng đó, ngươi còn kém xa! Người nhiều lắm chỉ là một xú nha đầu!”

Tôi có chút tiếc nuối: “Vậy là phí tâm quá rồi!”

“Ngươi quen nữ nhân đó?” Hắn ngầm đoán về mặt tôi, cẩn thận hỏi.

“Sư tỷ của ta, tên Đỗ Nhược”.

Đỗ Nhược... Đỗ Nhược...

Hai chữ này cứ mãi quanh quẩn trên đầu lưỡi của tôi, quả là tên rất hay đấy chứ, tôi cười cười, ngẩng đầu, nhìn về phía mấy người đang đi phía xa xa trên đường, coi như không quen không thấy, Đỗ Nhược, chúng ta, phải xem như vậy rồi?

.....

Tạ Kinh Hồng đang ăn cơm, thấy tôi đi vào, hoảng đến mức cơm dính trên mặt cũng không biết, đứng dậy nhiệt tình mời: “Ăn cơm ăn cơm ăn cơm...”.

Tư thế có vẻ rất sợ tôi không ăn cơm không có việc gì làm rồi kéo hắn ra đâm vài châm.

Đại thiếu gia hắn thật sự là mệnh tốt, hơn nửa tháng dưỡng đến mức da cũng thành da trẻ con, thịt cũng thành thịt trẻ con, nếu dưỡng nữa cũng có thể phóng thêm vài châm.

Tạ Tam ở bên cạnh dùng ánh mắt ra dấu mấy lần hắn cũng không hiểu, càng nhiệt tình hơn với tôi, như chỉ hận không thể dùng đĩa của mình đến tự đút cho tôi ăn.

Tôi thầm cười trong bụng, trình độ ăn ý của hai người này thật làm cho tôi thán phục! Cố tình nhìn theo hạt cơm trên mặt hắn ngẩn người, dưới cái nhìn chăm chú của tôi gương mặt của hắn càng lúc càng hồng.

“Ngươi có gì xấu hổ sao?” Tôi tò mò, khuôn mặt của nam nhân này hồng đến mức có thể so với ngọc diện phù dung.

Gương mặt hắn càng thêm nhẵn nhụi: “Sáng nay có người nói cho tại hạ, cô nương cứu tại hạ, cố ý muốn tại hạ lấy thân báo đáp!”

Tôi phụt cười, ai mà nhanh miệng thế?

Hắn kiên trì bất khuất: “Cô nương muốn gì cũng được, vàng bạc châu báu, phẩm là thứ gì trên đời này đều có thể, ta tất có cách tìm được cho cô nương, nhưng tại hạ quyết không thể lấy thân báo đáp!”.

Tôi vò vò đầu thất bại, cực kỳ hoài nghi nhan sắc của chính mình: “Bộ dạng của ta chẳng lẽ không bố lắm sao?”

Vì sao nhiều thiếu niên tài tuấn như vậy đều cực kỳ kháng cự lại tôi, từ Đông Phương Hàn cho đến tên mặc đồ lam không biết tên kia, còn có Tạ Kinh Hồng, người ngay từ đầu thâm tình bắt đi đào mắt mới chữa bệnh xong liền đi tình biệt ly; đến cả Phong Tiểu Thiên biết nhau từ nhỏ cũng đối xử với tôi khá lạnh lùng, chẳng lẽ từ ái mộ này chỉ là giả định thôi sao?

Ái mộ à ái mộ, vì sao tôi không ném được tư vị được người khác ái mộ là thế nào vậy?

Có chút tự ti mà mở miệng: “Ta nói thật với ngươi, nương tử kia của ngươi ta có quen...”

Tạ Kinh Hồng nhào tới, tựa như muốn ôm tôi vào lòng, kích động đến dật vu ngôn biểu, “Nàng ở nơi nào? Tên gọi là gì? Ta khi nào có thể đến hỏi cưới?”

Tôi thuận tay lấy trong người ra một cây ngân châm giờ gần tới trước mặt hắn, hắn lập tức lui ra xa, dùng ánh mắt đáng thương như con chó nhỏ bị vứt bỏ nhìn tôi.

Tôi cảm thấy mình quả thật là yêu nghiệt, gặp ánh mắt như vậy cũng không chút mềm lòng, “Nàng tên Đỗ Nhược, bắt quả muốn kết hôn với nàng trước mặt người phải đồng ý trao đổi với ta, bốn tiểu thư là tiểu cung chủ của Vân Tiêu cung, cung chủ tương lai, hôn sự này đương nhiên bốn tiểu thư đồng ý!”

“Cô nương muốn sinh lễ gì? Tại hạ đều cố gắng chuẩn bị!” Tạ Kinh Hồng hứa chắc.

Đồng ý rất thông khoái, trong lòng tôi có chút không vui, người như Đỗ Nhược cũng có nam tử nguyện ý vì nàng mà bị dồn đến bước này. Cầm phần, tại sao tôi không có?

Tôi đến gần sát hắn, cười đến quỷ dị: “Ngươi có từng nghe nói Đông Phương Thế Gia có cái gì từ cái gì châu không?”

“Từ giáng châu!”

“Sinh lễ chính là viên châu đó!”

Tôi nhìn bộ dạng hắn như muốn nhảy cẫng lên, tựa như không thể nhịn được nữa, nhưng lại e ngại cây ngân châm trong tay tôi, nở nụ cười khoái chí.

“Từ giáng châu?”

Tôi xoay xoay quả mạn màu tím trong tay, nghi hoặc: “Chính là viên châu có màu sắc như vậy sao?”

Vì sao Tạ Kinh Hồng nghe điều kiện xong, còn không có chút lo lắng? Ngay cả mạng sống cũng nguyện hi sinh, một viên châu kia thì có là gì!

Phong Tiểu Thiên bung một đĩa giống như là điểm tâm từ bên ngoài bước vào, tiện tay đặt lên trên bàn, ngồi xuống, không chút để ý nói: “Đầu bếp Tạ gia mới làm điểm tâm, hương vị rất ngon, ngươi ném thử xem”.

Tôi chán ghét mà nhíu mày, “Mang đi mang đi! Đừng khiến ta nôn!”

“Chỉ nhìn điểm tâm thôi cũng nôn sao?” Hắn hỏi rất khẩn trương.

Tôi chia chia vào đĩa bánh: “Cho dù có không muốn phun, nhưng nhìn đến đĩa bánh tệ như vậy cũng không nhìn được mà phun ấy! Tạ gia mời ở đâu ra tên đầu bếp xuẩn đần như vậy chứ, sao còn không mau đuổi đi cho rồi?”

Về mặt hắn có chút tức giận, đôi mắt phượng hẹp dài đánh giá tôi một lát, “Chỉ cần ngươi ăn một miếng, ta liền kể cho ngươi chuyện về Từ giáng châu!”

Tôi bị tráng cảm lấy một miếng bánh xấu nhất có màu đỏ khó chịu liếc mắt nhìn, nhắm mắt lại cho đại vào miệng, đang chuẩn bị tư thế nôn mửa, hắn nói ăn một miếng chứ không có nói không cho phun!

Ừa?

Tôi mở to hai mắt không thể tin: “Có điểm tâm lạt nữa à? Sao ta lại không biết chứ?”

Trong miệng có chút hương vị thơm thơm cay cay, không có vị ngọt ngất đến ghê tởm.

Lại nhặt lấy một miếng bánh màu xanh, cho vào miệng vậy mà lại mùi hương thơm ngát đậm vị sữa cùng rau xanh, rất là ngon miệng.

Tôi ăn liên tục mấy miếng, Phong Tiểu Thiên chỉ ngồi cạnh mỉm cười nhìn tôi thử từng miếng từng miếng hoặc là cay hoặc là lạt, còn có một miếng bánh có mùi vị cay đắng nhàn nhạt, đắng không quá đắng, càng tỉnh tể ở chỗ, đầu lưỡi còn có vị trà.

“Điểm tâm này hương vị thế nào?”

Tôi lau cái miệng dính đầy bột phấn bánh, “Mùi vị cũng không tệ lắm, chỉ là hình dạng hơi xấu!”

Phong Tiểu Thiên cười có chút mất tự nhiên, “Lần sau ta sẽ nhắc đầu bếp, giờ ta sẽ kể cho ngươi nghe chuyện Từ giáng châu”.

Từ giáng châu, theo giang hồ đồn đại là bảo vật gia truyền của Đông Phương gia, có thể làm người chết sống lại, bảo dưỡng dung nhan, tăng công lực cho người luyện võ, chữa trị bách độc. Thế nhưng đó đều là đồn đãi, sự thật thế nào, ngoại trừ các thế hệ trưởng môn nhân của Đông Phương gia, chưa có ai từng thấy. Vì vậy, các thế hệ trưởng môn nhân đều trở thành bức vách gánh nạn, là bởi viên châu này.

Trong võ lâm, có khối người thêm nhỏ dải viên châu này, phàm là những người đi đến đảo Lư Ly không một ai sống sót.

“Đảo Lư Ly?”

Ồ!

Đó là nơi nào?

Tò mò!

“Các thế hệ Đông Phương gia sống ở đây, nhưng cũng có buôn bán qua lại với các hoàng tộc của các quốc gia, đều là các món bảo vật biển. Thế hệ này của Đông Phương thế gia còn có một vị quý phi”. Phong Tiểu Thiên chỉ thần nhiên nói đến đây, nhưng cũng đã khiến tôi dự báo được tương lai bị thảm vô cùng của mình.

Cái viên châu quý quái kia, tôi vốn chỉ muốn đùa Tạ Kinh Hồng, cũng không trông cậy vào hắn có thể đoạt được cho tôi, nhưng nhìn trước mắt mà nói, cho dù là tôi có lấy được thì e là cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Tôi thờ dài, “Đông Phương quý phi, đây là điển hình của nghiệp quan (*) cầu kết!”

(*) Nghiệp quan: tức là liên hôn của thương nhân và triều đình.

Nói trắng ra phải là liên hôn vững mạnh mới đúng!

Đông Phương gia tự chiếm một đảo, đóng cửa tự mình làm quốc chủ, nơi như vậy mà lại còn dùng đến liên hôn ấy, nếu thật sự là liên hôn, trừ phi có lý do bất đắc dĩ...

“Cho nên, lần này trừ bỏ định chia cắt Tạ thị còn có một thế lực thần bí ở bên ngoài, còn có người của Đông Phương gia, Giang Bắc Uất Trì Bảo của Uất Trì gia”.

Chia cắt Tạ thị?

Tôi nhảy dựng lên, “Nói vậy mấy ngày nay huynh vội vàng là vì tra việc này sao?”

Hắn mỉm cười gật đầu, trong mắt hiếm khi xuất hiện vẻ tán thưởng, nhưng khi con ngươi vừa chuyển, khuôn mặt lại hiện lên vẻ trào phúng vô tận: “Hon nửa năm trước ta đã ngưỡng mộ tên tuổi yêu nữ Thiên Tinh, thiên kiều diện, đầy dịu dàng, không thể ngờ được thiên kiều diện này lại chính là người? Nếu như có người muốn bắt người làm quân cờ, đây nhất định là một mưu kế, ta đương nhiên phải điều tra!”

“Mỹ nhân kế?”. Tôi mờ to mắt, nhớ tới Đỗ Nhược, chỉ có thể lý giải như vậy, mà đây lại là sở trường của nàng ta, phân vân một lúc, vẫn chậm rãi nói: “Huynh nói còn có một thế lực thần bí cũng muốn chia bát canh này có phải là Vân Tiêu cung không?”

Phong Tiểu Thiên mặt mày ung dung, “Nếu giải thích thế này, cũng có thể lý giải được”.

Tôi buồn rầu, có hơi chút đau đầu, “Nếu khi bọn họ tranh chấp lợi ích, ta nên giúp ai đây? Chắc là vẫn kiên quyết đứng về phía Vân Tiêu cung hả?”

Phong Tiểu Thiên vẫn luôn duy trì nụ cười lạnh nhạt trên mặt, khóe môi hơi nhếch lên: “Ngốc quá, người đường nhiên là sống chết mặc bây!”

Tôi cố kìm nén sự mâu thuẫn trong đáy lòng, hắn cũng không biết tôi là con gái của Bạch Mặc, cũng không biết tôi sẽ lo lắng cho Đông Phương Ngọc, cho nên mới nói đơn giản như thế...

Lấy một miếng điểm tâm đặt vào miệng, lại là một miếng có vị trà xanh, “Huynh giúp ta điều tra một người”.

“Ai? Nam nhân hơn mười sáu tuổi dưới bốn mươi tuổi ta nhất quyết không tra!” Đôi môi bạc khẽ há, hai gò má hắn cười cong cong.

Tôi không khỏi bật cười: “Vừa vặn phù hợp với điều kiện của huynh, Giang Hàn, một trong tứ đại hộ pháp của Vân Tiêu cung, có tiếng giỏi tính toán, nhất là làm ăn buôn bán, ta hoài nghi chuyện Tạ gia có liên quan tới hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Đỗ Nhược

Tôi đi quanh Tạ Kinh Hồng một vòng rồi lại một vòng, người này hôm nay ăn mặc giống như chó, cả người vận nguyên một bộ gấm vóc màu trắng cang

tôn thêm khuôn mặt xinh đẹp như phù dung, có vẻ ngọc thụ lâm phong.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, cuối cùng dứt khoát níu chặt vạt áo bên hông như có chết cũng không buông, mặt có chút đề phòng: “Thiên... Thiên Tinh, cho... cho dù cô có đi thêm mấy vòng nữa cũng đừng có nghĩ đến chuyện ta cởi quần áo ra!”

Tôi khó hiểu: “Ban ngày ban mặt, người lại không đi ngủ, cởi quần áo ra làm gì?”

Hắn tức giận hỏi lại: “Chứ không phải cô ham muốn sắc đẹp của ta? Có ý đồ muốn nhúng chìm ta?”

“A à, ta có chút khó hiểu người lúc trước còn nhìn giống như que củi ăn mặc vào cũng được đấy chứ, nếu người mà chết đi, trên đời này không phải là mất đi một tên quần là áo lụa sát con gái nhà lành chứ nhỉ?”. Mờ to hai mắt nhìn, tôi lại còn cực kỳ nghiêm túc hỏi hắn.

“Vậy chứ sao cô lại dùng cái ánh mắt như mê đắm này nhìn ta hả?” Hắn có chút không giận, bàn tay níu chặt vạt áo cũng nói lỏng ra.

Nhìn cái tên đã được Đỗ Nhược dạy dỗ này xem, thật có chút tính tình tam trình cửu liệt!

Hắc hắc...

“Mỹ nhân, có phải hôm nay nàng định đi hẹn ai không? Nhìn cách ăn mặc ‘nhân khuôn cầu dạng’ như vậy?”. Tôi tiếp tục dùng ánh mắt như mê đắm như trong miệng hắn để đánh giá!

“Ta là nam nhân, không phải mỹ nhân! Ta đi gặp người của Đông Phương gia, bàn chuyện làm ăn!”. Hắn đỏ mặt biện giải với tôi.

Tôi cười rộ lên, “Mỹ nam nhân, vậy mỹ nam nhân đi”, với con mắt của một người chuyên đổi mặt của tôi, trên đời này ngoại trừ mỹ nhân chính là sừu nhân (người xấu), nếu nói tỉ mỉ thêm thì cũng là nam nhân và nữ nhân, “Người muốn đi lấy Tử giáng châu hả? Cho ta đi với!”

Hắn hết chịu nổi, lại tức giận: “Không phải!”

“Không phải cũng phải dẫn ta theo, ta muốn gặp Đông Phương Hàn!”. Tôi cười nhìn hắn, cân nhắc nếu như hắn không nghe lời tôi có nên cho hắn một chút mê hồn tán không đây?

Có lẽ hắn nhìn thấy ánh mắt của tôi không phải lương thiện bình thường, đành phải không nề hà mà gật gật đầu!

Sáu người chúng tôi rời khỏi Biệt Viên của Tạ gia, đến Thính Phong các gặp người của Đông Phương gia.

Cái tên Phong Tiểu Thiên này, không biết gần đây đang làm cái quái gì, hai ngày nay cũng không thấy hắn đâu.

Thính Phong các nghe nói là nơi tụ hội của những kẻ rành rang phú quý trong thành, không đức cao vọng trọng không quyền thế không phú quý không được vào. Chỉ là đi với Tạ Kinh Hồng, thật không lo bị ngăn lại.

Bên ngoài Thính Phong các trồng rất nhiều trung tượng phi*, một tòa tiểu lâu lung linh nằm ở giữa, có tiếng đàn sáo du dương, quả là một nơi thanh nhã.

(*) hay còn gọi là trúc đốm, tương truyền Vua Thuấn đi tuần ở Thương Ngô bị băng hà, hai vợ Vua Thuấn thương chồng than khóc ở khoảng giữa Trường Giang và Tương Giang nước mắt vẩy lên cây trúc, từ đó da trúc có đốm.

“Mỹ nam nhân...”. Tôi mới vừa mở miệng, Tạ Tam bỗng phốc bật cười, phía sau hắn khuôn mặt của Tạ Đại, Tạ Nhị, Tạ Tứ đều vặn vẹo, vẻ như thống khổ lắm không bằng.

Tạ Kinh Hồng đỏ mặt trừng mắt hung hăng liếc nhìn tôi: “Cô cảm miệng cho ta!”

Tôi thấy năm người này như hổ rình mồi, cứ cho là Tạ Kinh Hồng không có võ công, bốn người kia mà cùng ra tay thì tôi cũng không đánh lại, nếu vậy thì, cứ tặng cho bọn họ một gói độc được là được rồi...

Nhưng thứ độc được này, bình thường đều dùng để đối phó với người lạ, quen quá rồi... thôi khỏi xuống tay vậy...

Tôi lấp bắp: “Vậy, Tạ mỹ nhân là được chứ...”.

Giương mặt của Tạ Kinh Hồng lại càng thêm đỏ, cứ như là một đóa hoa hồng, “Cô đồ yêu nữ mau cảm miệng!”.

Tôi cũng không tức giận lắm, “Ta chỉ định muốn nói cho người ta không ăn điểm tâm ngọt thôi!”.

Đôi mắt đen láy nhấp nháy trên khuôn mặt đỏ ửng, nhưng lại có chút ngơ ngác.

Phía sau bỗng truyền đến một tiếng cười, Tạ Kinh Hồng mới giật mình lại, hung hăng trừng mắt liếc nhìn tôi, hắn quay đầu lại chào hỏi với nam tử phía sau: “Vân huynh đã lâu không gặp!”.

“Vị cô nương này không muốn ăn điểm tâm thì huynh cũng không cần kêu điểm tâm thôi! Tạ mỹ nhân! Có điều là, điểm tâm ở đây rất nổi danh, cô nương không ăn điểm tâm vậy ăn gì?”. Một giọng nói mát lạnh mang theo ý cười vang lên.

Tôi xoay người ngẩng đầu lên, kêu lên sợ hãi: “À! Hóa ra là người, lông mày xinh đẹp của ta, chúng ta lại gặp nhau!”.

Nam tử cả người vận đồ màu trắng lẳng lẳng đứng dưới rừng trúc xanh, trên gương mặt bạch ngọc là đôi chân mày rất đẹp mà tôi từng gặp, như hai con bướm đang đập trên hai đầm nước lạnh.

Thấy tôi, đôi cánh bướm bung ra, đầm nước như nổi sóng phần nổi: “Yêu nữ cô, thì ra ở đây!”.

Ánh mắt Tạ Kinh Hồng đầy khiển trách liếc nhìn tôi, “Thiên Tinh, cô đắc tội với Vân huynh lúc này? Sao còn không mau giải thích với Vân huynh?!”

“Hừ! Không phải chỉ là thân thích với phủ đô đốc thôi sao!”. Đêm đó ở trên nóc nhà tôi nghe thấy hắn nói: “Đừng đừng nghĩ nhiều, ta quyết không bỏ qua cho yêu nữ kia!”.

Nói xong không khỏi toan tình nhìn hắn, tôi ngoại trừ học được thuật dịch dung còn nghiên cứu cách đổi giọng ở chỗ Trầm Yên Nhiên, lúc về có tự luyện tập, bắt chước thanh âm của hắn giống như đúc.

“Tặc tử đêm đó hóa ra là cô à!”. Khuôn mặt của tên họ Vân kia biến sắc, con giận như cuộn trào.

Tôi cười hi hi nhìn hắn, lại nhìn sang Tạ Kinh Hồng đang mây mù dày đặc không biết có gì, dáng vẻ như định che chở cho tôi nhưng lại không biết nói gì, khoát tay, “Các người đi trước đi, lát ta sẽ quay lại tìm người!”. Chợt lắt người, nhanh như chớp, đã bỏ bọn họ lại phía sau.

Nhìn thần sắc của hai người hắn, tôi cũng không muốn làm cho tên ngốc Tạ Kinh Hồng kia khó xử.

Xa xa nghe thấy tiếng chất vấn của Vân công tử với Tạ Kinh Hồng: “Sao Tạ huynh lại có quen biết với yêu nữ này?”

Không biết hắn sẽ trả lời thế nào nhỉ?

Bất quá tên họ Vân kia cũng không biết: trong thiên hạ có hai Thiên Tinh, yêu nữ này không phải yêu nữ đó!

Thật ra không cần thiết phải giải thích cho hắn.

Một mình tôi đi dạo trong rừng trúc hết nửa canh giờ, lặng lẽ quẹo sang bên kia tòa tiểu lâu, lén lút đi lên.

Cũng không biết Tạ Kinh Hồng với Đông Phương Hàn hẹn ở gian nào, thăm dò từng gian một thì không hay lắm, tôi đánh phải ả trên một cái xà ngang nhìn xuống dưới.

Không bao lâu, trên lầu từ trong phòng thứ ba bên tay trái có một nữ tử mặc áo hồng đi ra, hai bím tóc buông thõng, như liễu trong gió đang đi xuống lầu.

Đỗ Nhược, tôi nhớ rõ trước kia chưa từng chải kiểu tóc này, lúc cùng học võ chung nàng luôn cười nhạo tôi là đồ quê mùa, giống như bà lão, chỉ biết thắt bím tóc, bây giờ vì già làm tôi lại không được son phấn, phải thắt bím tóc, quả là có chút làm khó nàng rồi.

Tôi lặng lẽ nhảy xuống, nhảy ra song cửa sau đuổi theo nàng, nàng cũng chưa đi xa.

Hôm nay đi theo Tạ Kinh Hồng vốn chính là muốn gặp Đỗ Nhược. Hôm đó thấy nàng đi theo Đông Phương Hàn cảm thấy chuyện không đơn giản như tôi vẫn nghĩ. Tiếc là không được nhìn thấy bộ dạng của Tạ Kinh Hồng lúc nhìn thấy Đỗ Nhược...

Đỗ Nhược có lẽ là biết có người đi theo, vòng qua rừng trúc rồi đi chậm lại, xoay người khẽ mỉm cười quyến rũ: “Không biết là vị bằng hữu nào, sao không hiện thân?”

Tôi cười mỉm tiêu sái bước ra ngoài: “Đã lâu không gặp, Thiên Tinh!”.

Hai chữ Thiên Tinh bị tôi nghiêng chặt, toàn bộ biểu hiện cho thấy tôi đang áp chế sự tức giận! Nếu tôi không nhấn mạnh, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức giết người.

Đỗ Nhược cười dịu dàng, không có chút gì gọi là xấu hổ hay hối hận, không giống như tôi dự đoán, ít nhất nàng cũng phải có chút thẹn thùng chứ?

“À, hóa ra là tiểu cung chủ à, thuộc hạ vô tình mạo phạm tên tuổi của ngài, chỉ là chắc ngài không biết thuộc hạ đã giúp cho thanh danh của tiểu cung chủ ngài trên chốn giang hồ hiển hách hơn sao? Tiểu cung chủ không phải nên cảm tạ thuộc hạ sao?”. Sóng mắt lưu chuyển, óng ánh lấp lánh, xinh đẹp không thể tả!

Tôi không thể không có chút tự ti mà nghĩ: Tạ Kinh Hồng và Phong Tiểu Thiên nói không sai, Đỗ Nhược đích thực còn đẹp hơn tôi!

Nhưng nghĩ tới lời nàng vừa nói, con giận mới áp xuống lại dâng lên: “Người đồ mỹ nhân rắn rết!”.

Đỗ Nhược vẫn trấn định, giống như không nghe thấy những gì tôi vừa nói.

Tôi đành phải tốt bụng thuật lại một lần nữa: “Đỗ Nhược người là đồ mỹ nhân rắn rết!”.

Lần này đến phiên nàng nổi giận, vạt áo nổi gió, một mảnh lụa màu trắng liền đánh tới.

“Thiên Tinh nguoi là đồ nghiệt chủng của Bạch Mặc!”

Tôi né khỏi động thủ của nàng, mảnh lụa lại giống như rắn đánh tới, đành phải cời bằng tiêu ti luyện ra nghênh địch, miệng cũng không nhàn rồi, cười khanh khách đáp lại nàng: “Không phải nguoi vẫn luôn muốn làm phu nhân của tên yêu nghiệt Bạch Mặc, mẹ kế của ta sao? Đừng có nói là còn muốn sinh thêm một tiêu yêu nghiệt đấy nhé?”

“Nguoi...”. Nàng tức giận, sát khí càng dữ dội hơn, ti luyện của tôi với lụa trắng của nàng trên không trung dần dần cảm thấy có chút tức giận, một người liều mạng muốn giết tôi, chưa chiến đã dùng hơn ba phần, mà tôi lại không có ý định giết nàng, về phần sát khí chiến đấu phía trên tôi đã thua một.

Bước chân dần dần hỗn loạn, một cánh tay của tôi làm ra vẻ thò vào trong ngực, Đỗ Nhược vùng mảnh lụa định ngăn cản tôi – nàng biết rất rõ lợi hại của độc được của tôi – tôi tung chưởng phản thủ, hai người bắt đầu so đầu nội lực hết một lúc!

Tôi cảm thấy như có một luồng sức mạnh làm chấn động ngũ tạng lục phủ, nhưng nhìn sắc mặt của Đỗ Nhược, cũng không tốt hơn bao nhiêu, nàng lao đảo lùi về sau một bước, vệt vàng rời đi...

Tôi ngồi xếp bằng ngay tại chỗ, một ngụm chất lỏng ấm áp từ khoeo mồm chậm rãi chảy ra, sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, một giọng nói mát rượi vang lên: “Hóa ra cô mới đích thực là tiểu cung chủ của Vân Tiêu cung Thiên Tinh à!”

Tôi biết chủ nhân của giọng nói này, chính là người mà tôi cướp sắc chưa toại – Vân công tử...

Hắn bước tới phía trước ti mi đánh giá tôi, cứ như là chưa từng gặp qua tôi, tôi cường chế khí huyết bốc lên, với bộ dạng lúc này, hôm nay định sẵn là chịu thiệt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Quan binh cướp trộm

Hắn bước tới phía trước ti mi đánh giá tôi, cứ như là chưa từng gặp qua tôi, tôi cường chế khí huyết bốc lên, với bộ dạng lúc này, hôm nay định sẵn là chịu thiệt rồi...

Tôi hung tợn trừng hắn, dùng ánh mắt nói cho hắn đến gần tôi quá coi chừng khó giữ cái mạng nhỏ, lại thấy hắn mở miệng cười: “Cô mà trừng mắt nữa, kéo con nguoi rớt ra bây giờ!”

Ách.....

Nụ cười nhẹ nhàng của hắn, mang theo chút dịu dàng mềm mại, khiến tôi chớp mắt ngây người, không phải hắn nên tức giận sao? Không phải nên bắt lấy tôi phanh thành tám miếng sao? Sao lại còn cười ảm áp như thế?

Trong lúc tôi còn đang nghi hoặc, hắn lại ra tay như chớp, điểm mấy huyệt lớn của tôi.

Mà chân khí khắp người tôi đang cuộn cuộn như nước sông chảy dọc theo kỳ kinh bát mạch, mấy điểm vừa rồi, giống như ngăn cản dòng nước lũ, chân khí khắp người tan tác tán loạn, một búng máu rớt cuộc cũng phun được ra khỏi miệng, trái tim như có ngàn cây kim, châm đau không chịu nổi...

Hai cái đầm nước lạnh của hắn rõ ràng đang chiếu lên khuôn mặt đau đớn đến vặn vẹo của tôi, bởi vì huyết đạo cả người bị chế, động cũng không động dậy được...

Tôi cắn răng cố chịu, chết cũng không rên ra tiếng, không trách được người này chính là vì nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ của tôi nên mới đối đãi như thế, răng bặt chặt lấy bờ môi dưới cũng không cảm thấy đau, mọi ngóc ngách trong cơ thể như bị xào nấu, môi ngược lại lại không thấy đau.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt lấy bím tóc của tôi, sau đó xuống tới khuôn mặt vặn vẹo của tôi, hơi dừng lại trên môi, thẳng xuống cổ, cuối cùng chậm rãi dò xét trong lồng ngực của tôi...

Tôi lại phun thêm một ngụm máu, rớt cuộc nhìn không được chửi ầm lên: “Nguoi cái đồ đâm tặc sắc lang mau dừng tay ngay! Nếu nếu còn không thu lại móng vuốt của nguoi, cẩn thận có ngày ta sẽ làm cho nguoi...”

Không thể không tiếc nuối mà nói, đã nhiều năm như vậy, cho dù có tự mình đến đầu đường xem, nhưng trình độ mắng chửi người của tôi so với trước cũng không tăng được tí nào, rất nhiều thứ đều do thiên phú quyết định, tỷ như độ lạnh lợi của mồm miệng...

Bởi vì nghe xong lời tôi nói, hắn chẳng những không nổi giận, còn không thu móng vuốt ở trong lồng ngực của tôi ra, chỉ mỉm cười đưa tiếp vào trong...

đau đớn khiến cho tôi gần như mất đi cảm giác, tôi lại vẫn có thể cảm giác được bàn tay nam nhân ở bên trong y phục...

Ngay vào lúc tôi tức giận đến sắp nôn ra máu hần lại thoải mái từ trong ngực của tôi xách ra một cái gói to tinh xảo...

Tôi... tôi... tôi...

Đó là bảo bối mà tôi vợ vết được mấy năm nay, lần này xuống núi tôi gói gọn lại mang theo trong người...

“Người... người không được giết tiền...” Tôi trừng mắt hần, chịu đựng cái trán đỏ mồ hôi lạnh mở miệng.

“Tại sao ta không được?”. Hần hát hát đôi lông mi đẹp.

Tại sao không được?

Cái này tôi lại không nghĩ ra được, ở trong tình thế đau đớn khẩn cấp thế này cũng khó mà tập trung tinh lực lại nghĩ tại sao không được, nhất thời ghen lời.

Hần lại thần nhiên kiểm tra móng tay của tôi, một ngón tay cũng không buông tha, tôi giận, cộng với đau đớn, càng thêm tức giận lớn giọng: “Người là chó hả? Đến móng tay của người khác cũng xem?”.

“Nghe nói tiểu cung chủ Thiên Tinh của Vân Tiêu cung theo học quỷ thủ độc ý Trần Vạn Sinh, ta còn không nghĩ đến tuổi nhỏ như vậy đã mất mạng!”.

Tôi lại trừng to mắt, nghe nói Vân Tiêu cung vô cùng bí ẩn, bí mật trong cung hiếm có người biết, Bạch Ngôn này mấy năm nay làm ăn kiểu gì không biết, gốc gác đều bị phơi ra ánh sáng, còn không tự biết nữa!

Hần kiểm tra từng cái xong, yên tâm nhét túi bảo bối của tôi vào trong lòng ngực của mình, giờ tay giải huyệt cho tôi.

Tôi ngã oặt xuống đất, thấy tên kia ăn cướp mà mặt không đỏ khí không suyễn, bỗng nhớ tới một chuyện: “Người là người của quan phủ!”

“Người là kẻ trộm!”. Hần cười nhạt nói tiếp.

Tôi không thừa nhận tôi là kẻ trộm, nhưng có quan nào mà cướp của trộm không?

Không phải đều là trộm cướp bóc của quan phủ sao?

Cắt đồ xong rồi, hần rất thuận tay ôm lấy tôi, sau đó nhấc tôi ra khỏi rừng trúc.

Tôi hoài nghi nếu không phải do thể trạng của tôi tương đối quá lớn, tám phần là hần cũng sẽ nhét tôi vào ngực...

Đi được một đoạn đường, tôi phát hiện hần càng đi càng lệch, hiển nhiên không phải đi về hướng lầu chính của Thính Phong các, mà là hướng ra ngoài. Bởi vì chung quanh Thính Phong các là rừng trúc, cũng không có tường hay cửa lớn vây quanh, có thể tiện cho khách từ bốn phương tám hướng đến đây, lẽ dĩ nhiên cũng có thể chọn một hướng bất kỳ rời khỏi...

“Người cướp đoạt con gái nhà lành!”. Tôi quả trách hần, thấy xa xa có một dãy tờ đi tới, đang nghĩ xem nếu tôi lớn tiếng kêu cứu mạng không biết có được cứu trợ hay không.

Tuy rằng người này đã giải huyệt đạo của tôi, nhưng chân khí vừa mới ngăn, theo như kinh nghiệm của tôi xem ra, tôi tám phần là tẩu hỏa nhập ma, lúc này nói chuyện cũng khó khăn, mặc dù đau nhức không bằng sự đau đớn khi huyệt đạo bị chèn, nhưng mơ hồ có xu thế bị áp xuống, cả người mệt mỏi, không thể nhúc nhích.

“Nếu cô muốn kêu thì thử hô lên xem, xem có được cứu giúp không!”. Hần cười khanh khách nhìn tôi, hai cánh bướm như đang vỗ cánh.

“Cứu mạng a... cướp đoạt dân nữ này... cứu...”.

Tôi khó hiểu nhìn tên người hầu xa xa trong chớp mắt bỗng thay hình đổi vị đi đến trước mặt, sau đó, rất không nhân đạo mà lấy tay bưng kín miệng của tôi...

Tôi... tôi... tôi...

Kêu sai rồi?

Hay là đầu óc của tên đầy tớ này có bệnh? Bộ hần không nghe thấy ai đang kêu cứu mạng sao?

Chẳng lẽ trên trán của người này có viết: Người của quan phủ?

Sau đó... tôi lại bị điểm huyệt, chỉ là lần này bị điểm á huyệt.

Tôi oán hận nhìn tên đầy tớ không có đầu óc này, bỗng thấy hần quỳ một đầu gối xuống đất, thần thiết nhìn tên họ Vân, rất không may, tôi nghe thấy hần

gọi: “Công tử gia, nếu ngài ôm như vậy ra ngoài bị người khác phát hiện không tốt lắm, để thuộc hạ lập tức mang xe tới?”

Mang xe tới đây giúp đỡ công tử nhà ngươi cướp bóc? Tôi nhìn không được quay sang trợn trắng mắt, thấy tên họ Vân kia điểm nhẹ phía dưới, người hầu kia tựa như một làn khói nhẹ nhảy vọt ra ngoài, hắn lại quay đầu lại chớp chớp mắt với tôi và cái, không giấu được ý cười.

“Đã sớm nói cô thử xem mà cô còn gọi?”.

Tôi tức giận trừng hắn, hắn đã sớm biết cái kết quả này sao...

“À, ta quên mất là cô không nói được, không sao, ta nói cô nghe là được, ta tên là Vân Khiêm, cô nhớ cho kỹ, Vân Khiêm...”.

Tôi nhắm mắt lại, quyết định không nhìn, không nhìn hàng lông mày xinh đẹp của hắn, không nhìn hắn đang lăm nhăm bên tai của tôi, và quan trọng nhất là không nhìn đôi tay cường tráng của hắn đang ôm lấy tôi cùng với từng đợt hơi thở tươi mát nam tính...

Kiên quyết không nhìn.....

Sau khi tên đầy tớ mang xe ngựa tới, Vân Khiêm xem tôi cứ như một bao lương thực nhét vào trong xe ngựa, sau đó, cũng xoay người chui vào, tìm chỗ ngồi thoải mái rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tôi nằm nghiêng trong thùng xe, cảm thấy hắn không có định di chuyển tôi để tôi có thể thoải mái hơn một chút, đành phải nín đau tự mình nhích nhích.

“Sao thế? Cô nằm không thoải mái sao?”. Hắn chợt vỗ đôi cánh bướm, cười tủm tỉm đích hỏi ta.

Quý mới thoải mái, ta cũng không phải lương thực...

Hắn thấy tôi không lên tiếng, duỗi tay kéo tôi vào trong lòng ngực.

Mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái lập tức bao lấy tôi, tôi hấp hấp cái mũi, không rõ vì sao trên người tên này lại có mùi hương dễ chịu như vậy?

Sau đó, bắt tri bắt giác ngủ mất...

Đến khi tôi tỉnh lại, trước mắt hiện lên một khuôn mặt cỡ bánh bao siêu lớn, cách ánh mắt của tôi chưa tới một thước. (Một thước của TQ không phải 1mêtr nhé, hình như cỡ 3 tấc thì phải)

“Tỉnh rồi tỉnh rồi, biểu ca!”.

Khuôn mặt bánh bao chợt kêu to, tôi sợ tới mức giật bắn người, rốt cuộc mới nhớ ra đây là cái tên mập mập mà trước đó bị Hồng Ảnh đánh, công tử của Vân Châu phủ từng mời chúng tôi ăn uống ở lâu đài... tên gì nhỉ?

“Này... này Hàng Nhi, mau mang cho ta chén nước?”

Tên mập mập ngần ngừ, chắc là không ngờ tôi lại vênh mặt hất hàm sai khiến như thế.

Một bàn tay thon dài trắng nõn bưng một chén nước đưa tới trước mặt tôi, tôi liền trực tiếp cầm lấy nuốt ừng ực hết mấy ngụm, sau đó ngẩng đầu lên, thấy đôi con ngươi như đầm nước lạnh của Vân Khiêm.

Mập mập càng ngáy người, ngón tay cứ ta cô á cô cả nửa ngày, cuối cùng lại nhìn nhìn biểu ca của hắn, “Biểu ca bưng trà cho cô ta sao?”

Tôi có chút kỳ quái: “Biểu ca ngươi cũng không phải thiếu mất cánh tay với chân, sao lại không thể bưng nước giúp người khác hả?”

Mập mập ngẫm lại, tựa như cảm thấy tôi nói rất có lý, cũng không phản bác, đôi mắt tí hí cứ nhìn tôi chằm chằm, tựa như là phát hiện ra thứ gì đó quý giá.

Tôi bị hắn nhìn đến sồn tóc gáy, không biết người này định làm gì?

“Biểu ca, huynh tặng nha đầu này cho đệ đi, nha đầu này chơi vui lắm, cho đệ mượn chơi hai ngày đi!”.

Tôi phun...

Chơi vui? Tôi là món đồ để chơi sao?

Và lại hắn cũng đã qua độ tuổi cần đồ chơi rồi ấy nhỉ?

Bỗng nhiên nhớ tới lời Vân Khiêm từng nói trong nhà người này cơ thiếp nhiều vô số, đừng có nói là hắn định...

Tôi nhìn về phía Vân Khiêm cầu cứu, nói thế nào thì người này thoát nhìn cũng có vẻ như là một người khiêm tốn, mặc dù có làm nên chuyện cực kỳ vô sỉ là cướp bóc của tôi cường thường tôi, nhưng so với tên mập mập đầy thịt giống như lợn, tôi lại vừa ý Vân Khiêm...

P/s: Mình thấy anh Vân Khiêm này có tố chất làm nam chính lắm, thế nhưng mà... thật là tiếc... Mình là điển hình của đầu óc “con chim non”, thích người xuất hiện đầu tiên, nhưng không biết sao trong truyện này mình lại thích anh Ngọc hơn, dù anh chả có phải là nam chính!

Hôm nay mình cũng năng suất quá!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Ngoại truyện Vân Khiêm

Tuyên Đức năm thứ mười ba, ta xuất phát từ Đế Kinh, đi thẳng vào nam, đến Vân Châu.

Vân Châu đô đốc Trình Ngân là dưỡng của ta, tráng kiện uy vũ, di xinh đẹp, nhưng ngoài dự đoán của mọi người là sinh biểu đệ si ngốc.

Chứng si ngốc của biểu đệ hồi nhỏ cũng không rõ ràng, nhiều nhất là đặc biệt thương yêu mấy tiểu nha đầu chút, thương yêu giống như là tỷ muội của mình, mà không phải người hầu.

Bỏ đầu tóc trái đào, nhanh chóng đến năm hơn mười tuổi, tình cảm cũng khác đi, biểu đệ Trình Chi Hằng lại có một phòng cơ thiếp, mặc dù không có chính thể, nhưng một phòng oanh oanh yến yến tới lui thăm hỏi, hẳn vậy mà trái phải nhìn chung quanh, bằng lòng thuận theo. Không thể không nói, khi còn bé chúng tôi đều nhìn tới lui, thẳng nhóc này vẫn không được vô không xong, am hiểu nhất chính là lừa con gái.

Đêm khuya người tỉnh, biểu đệ cười hi hi hỏi ta: “Cơ thiếp trong quý phủ của biểu ca chắc là xinh đẹp hơn gấp trăm lần của đệ nhỉ? Ở Đế Kinh, biểu ca lại là đại tài tử đương thời, con trai của hữu tướng, chắc chắn là có rất nhiều danh môn thực viện đề ý đến biểu ca?”

Ngoài cửa sổ đêm khuya sương nặng hạt, tôi buồn ngủ đành thuận miệng trả lời hắn: “Cô gái làm cho ta động tâm sợ còn chưa ra đời nữa là?”

Ít nhất, là còn chưa gặp được...

Tôi đã từng gặp vô số cô gái, hoặc kiều mỵ như xuân, hoặc nghiêng liệt như hạ, hoặc thanh ảnh tiêm đậm, thậm chí, đến hậu cung của đương kim thiên tử, ba nghìn giai nhân, sở kiều giả chúng, ta đã từng gặp, cũng giống như những đóa hoa vô cùng tú lệ ngoài dã ngoại hoặc ngự hoa viên, chỉ làm cảnh đẹp, tư thời tư địa, không thể bận lòng.

Mà lần ta vào nam này, cũng không nói cho biểu đệ, chỉ vì du sơn ngoạn thủy, mà là vì Tạ gia.

Tạ gia, nhà cao cửa rộng, kinh hoa quan lại, quyền khuynh vua và dân, lại vì một Tạ Lưu Vân, bèo dạt mây trôi.

Tạ Lưu Vân chính là bảo muội của tả tướng tiền nhiệm đương triều Tạ Đan Vân.

Tạ Đan Vân tuổi còn trẻ đã nhậm chức Tả tướng, tài ba ngang dọc, khôi ngô tuấn tú, không ai sánh bằng.

Kinh thành tứ tộc, Tạ Văn Tề Nhiễm, ba gia tộc kia cũng có ba người nổi danh cùng với hắn.

Vân gia là Vân Bằng phụ thân của ta, Tề gia Tề Ngân, Nhiễm gia Nhiễm Tu.

(Nhiễm Tu là sư phụ của Thần Vũ)

Nhưng có vẻ ông trời rất coi trọng gia tộc Tạ gia, dù đã có tài tử Tạ Đan Vân hiếm thấy rồi, lại ban thưởng thêm một nữ tử khuynh thành vô song Tạ Lưu Vân.

Cái gọi là khuynh thành, cái gọi là vô song, là sau năm tháng phong trần vẫn còn có người khi nhớ để lại lời bình cho Tạ Lưu Vân.

Thình thoảng ta cũng sẽ nhớ tới Tạ Lưu Vân nổi danh nước kinh thành lúc ấy, dung mạo tài tình như thế nào mới có thể dẫn tới nam tử của ba gia tộc còn lại và vô số con dòng cháu giống cùng tranh đoạt, tha thiết ước mơ?

Nhưng mà, bất luận như thế nào, nàng cũng chính là một bóng dáng mơ hồ, tư lự năm xưa không thể che đi về diễm lệ, nhưng lại để vận mệnh sương lạnh buốt xương

Nghe nói, vào ngày Tạ Lưu Vân thành hôn với Nhiễm Tu, bị một người không rõ lai lịch bắt cóc, một năm sau, nàng lại ăn mặc thành phụ nữ ưỡn bụng trở về nhà mẹ đẻ.

Từ lúc nàng bị bắt Nhiễm Tu đã bỏ nhà đi khắp nơi, để tìm kiếm thể tử.

Một năm đó, phụ thân của Tạ Lưu Vân và tiền nhiệm tả tướng Tạ Đan Vân vừa mới về hưu, Tạ Đan Vân trẻ tuổi ngồi lên vị trí tả tướng chưa đầy một

tháng. Tạ gia liền phải hứng lấy gièm pha như vậy.

Con gái bị cướp chẳng những không giữ gìn trinh tiết mà còn mang theo một cái nghiệt chủng trở lại, lão tã tướng tức giận, ôm hận xuống cửu tuyền.

Tạ Đan Vân đau lòng vì mất cha, đem mọi tội lỗi quy hết lên người bào muội mà mình từng thương yêu nhất, tuyên bố Tạ gia không biết nữ nhân vô liêm sỉ này, toàn bộ ân oán, cắt bào đoạn nghĩa.

Sau đó Tạ Đan Vân từ quan, trong triều mất đi Tạ thị, kinh thành lại thiếu mất một tài tử Tạ Đan Vân.

Càng không ai biết, Tạ Lưu Vân bị huynh mình đuổi ra khỏi nhà, đã lưu lạc phương nào.

Vài năm sau, phía nam dần có tin tức của Tạ thị, Tạ Đan Vân dựa vào sự thông minh tài trí của mình, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, làm cho khu vực phía nam bao gồm cả Vân Châu mười sáu châu cát cứ thành một quốc gia kinh tế độc lập.

Năm ngoái phía bắc người Hồ khiêu khích, chiến sự liên miên, quốc khó nguy cấp, người đầu tiên đương kim thiên tử nghĩ tới là Tạ thị.

Khi ta lĩnh mật chỉ, trên đường đến Vân Châu, sẽ nhớ tới nữ tử vô tội bị huynh đuổi ra khỏi nhà Tạ Lưu Vân, lúc trước danh chấn kinh thành, không biết khí khái thế nào?

Những chuyện này, cũng chỉ là ngẫm lại.

Chuyện năm xưa, cũng đã trôi qua rồi, ta lại làm sao không biết?

Ngày thứ hai đến từ lâu gặp khách, mới giật mình biết Tạ thị sớm đã thay đổi người cảm lái, Tạ Đan Vân giao hết gia nghiệp đồ sộ cho đứa con trai trẻ tuổi của mình Tạ Kinh Hồng quản lý, còn mình thì lên làm lão thái gia.

Cũng tại nơi này ngày này, biểu đệ luôn luôn thương hương tiếc ngọc lại bị một nữ tử hung hăng đánh.

Biểu đệ ngu ngốc, mập mạp, đẩy lòng lại thiện lương.

Các cô gái nhìn thấy đều biết hẳn là công tử của phủ Vân Châu đồ đốc, cũng sẽ không so đo dính vào, hẳn nhìn mấy cô gái này, vẫn vô cùng vui vẻ cười nhận lấy những cô gái có ý đồ riêng này, đồng ý giúp đỡ.

Chỉ là chưa từng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của biểu đệ trước mặt con gái.

Ta đang thương nghị với đám thuộc hạ chuyện làm sao lấy lương thực của Tạ gia, chợt nghe thấy tiếng gào thét như giết heo.

Sau đó ta chỉ nhìn thấy đôi mắt kia, hai con ngươi trong vắt, như mực điểm chút son, đứng ở giữa năm thị nữ của nàng, thoát nhìn không biết ai mới là chủ tử thật sự.

Một cô gái cầm chân gà nói gì đó không rõ lắm: “Hắn dám ham muốn sắc đẹp của thiếu chủ nhà ta!”.

Nàng nghiêm trang hỏi ta: “Ngươi nói ta không xứng với ham muốn của hắn?”

Ta lấy làm ngạc nhiên, trước giờ chưa từng nghe giọng điệu này, nếu đổi là cô gái khác, ta sẽ cảm thấy nàng là người lỗ mãng, nhưng cảm giác mà nàng đem lại cho ta chính là một đứa nhóc đang đứng trước mặt, tức giận bất bình chất vấn ta: chẳng lẽ ta không xinh đẹp sao? Không đáng để hắn thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Tám nữ nhân

Tôi giương mắt nhìn Vân Khiêm, tận lực không chế ánh mắt của mình sao cho không để lộ vẻ thèm nhỏ dãi ba thước sắc đẹp của hắn mà là đáng vẻ điếm đàng đáng yêu, tranh thủ sự đồng tình của hắn, đừng giao ta cho tên mập mạp này, đừng a đừng. . .

Đôi mắt của tên mập mạp tên gọi cái gì mà Hàng Nhi kia cũng đầy vẻ mong chờ nhìn Vân Khiêm, đôi mắt nhỏ ti hí mở to ra chưa từng thấy, giống như từ hạt dưa trũng thành hạt đậu phộng.

Tài là dưới ánh mắt mãnh liệt như thế của hai người bọn ta, Vân Khiêm cũng lười nâng mí mắt, quả là thần nhân!

Thần nhân cuối cùng thần nhiên nói: “Cho ngươi mượn chơi ba ngày!”.

Tôi lập tức cảm thấy như trời đất xoay chuyển, tuyệt vọng vô cùng, chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

Lại nói, mặc dù tôi có cổ động thuộc hạ giết tiền cướp sắc của hân, nhưng không phải là cướp sắc chưa thành sao?

Tên này, có phải là quá nhỏ nhen không?

Lúc tên Hàng Nhi mập mạp gọi người nâng tôi rời đi, tôi rõ ràng nhìn thấy ánh mắt vui sướng khi người gặp họa của Vân Khiêm, hân đứng ở phía sau thân nhiên phân phó một câu cho mập mạp: “Nha đầu đó không ăn bánh ngọt!”.

Tôi khóc không ra nước mắt diễm đạm đáng yêu nhìn hân: đại ca à, vấn đề bây giờ không phải là ta có ăn hay không ăn, mà là ta có bị người khác ăn hay không ấy, ngươi làm sao mà hiểu được hả?

Sau lại suy nghĩ cẩn thận người nọ quyết tâm trả thù, nên có lẽ giả bộ đáng thương trong mắt hân cũng không có tác dụng gì, vì thế hung tợn trừng mắt liếc nhìn hân một cái, trên mặt hân vốn đang tràn đầy ý cười một cách vân đạm phong thanh, bị ánh mắt hung tợn của tôi làm chấn động, không cười nữa!

Tôi bị mập mạp kích động nâng vào một gian hương khuê.

Nói là hương khuê, đó là vì phòng ở đây có mùi hương nồng nặc, tôi nghĩ cả nửa ngày mới có thể đoán được phòng này có mười ba loại mùi.

Hương hoa linh lan, hương trái cây, áo ngủ gấm có thiêu hoa văn đều được huân bằng loại đàn hương tốt nhất, mùi son phấn của nữ nhân, có mùi hoa hồng, hoa đào, hoa quế, đủ mùi hương, tôi cũng không quen thuộc với các mùi son phấn, chỉ là dựa vào mùi để phân biệt, còn có huân hương trên quần áo của nữ nhân, tôi nghĩ được tổng cộng mười ba loại.

Đáng sợ nhất là, tôi còn bị một đồng nữ nhân nũng nịu vây quanh, ngấm tẩm một chút, có khoảng tám người.

Tám người này vây quanh tôi không ngừng đánh giá bình luận, người này một câu: “Gia, vị muội muội này rất đẹp đó!”

Người kia một câu: “Gia, đợi hôm nay muội muội vào động phòng, Minh Nhi nhất định sẽ giúp trang điểm thành một tiên nhân!”

Tôi phun!

Động... động động phòng?

Cùng một đầu heo?

Lại một lần nữa tôi ý thức được sâu sắc nguy cơ của mình, ngốc một lát nữa có phải sẽ có người mang tôi đi tẩy tẩy rửa rửa, sau đó mang đến trên giường làm như một mâm đồ ăn cho tên mập mạp chết tiết này ăn?

Lúc này mới chợt phát hiện trên giường toàn một màu đỏ, trên bàn còn có một đôi nến đỏ long phượng, cả một phòng màu đỏ, ngoại trừ tám người cam lục lam tím còn có một tên mập mạp chết tiết cả người vận cẩm bào màu tím sẫm, nhìn sao cũng thấy giống một tên nhà giàu mới nổi...

“Này, mập mạp ngươi lại đây!”. Tôi lớn tiếng gọi.

Tên mập mạp ngần ngừ, phản ứng lại, nhấc chân bước tới.

Tám nữ nhân bị tôi quát, tất cả đều dờ người khó hiểu, sau khi biết người được kêu là tướng công mập mạp của các nàng lại càng trợn mắt há hốc mồm, chân tay luống cuống...

Tôi chia chia tay vào tám người đang ngây ra như phỗng, “Mập mạp, mau đem nữ nhân của ngươi ra hết đi, ồn quá, ta muốn ngủ!”.

Chịu được nhiều đó nữ nhân so với tẩu quả nhập ma còn thống khổ hơn!

Mập mạp phát phát tay, dùng dáng vẻ thân thiết của cấp trên mỉm cười nói với cấp dưới: “Các nàng lui hết cả đi, nàng đang mệt, muốn nghỉ ngơi!”.

Hai trong tám người ai oán liếc mắt nhìn tôi, rồi quay đầu đi, ba người dịu dàng hành lễ với mập mạp, trong đó có một người khổ khuyên: “Gia, muội muội không nên gọi ngài như vậy!”. Thấy khuyên giải không có hiệu quả, ba người thất vọng bỏ đi.

Ba người còn lại, một người bước tới cho tôi một cái tát, “Yaz, ngươi cũng quá không biết lễ nghĩa rồi, dám nhục mạ gia?”

Loại người này tôi cũng đã thấy nhiều rồi, Uất Trì và Hồng Ảnh cũng như vậy, trên tâm lý thật không có nhiều phản ứng, chỉ là trên mặt có chút đau đầu, còn có khẩu khí nói chuyện của nàng, kinh ngạc hỏi lại: “Nhà ngươi xuất thân từ son tặc sao?”

Ngắm lại tôi dường dường là tiểu cung chủ của Vân Tiêu cung, bị nha đầu xuất thân từ son tặc mắng không hiểu lễ nghĩa, có phải có chút ủy khuất không hả? Cái này cũng giống như là tay làm nghề rèn sắt nói với đồ tể làm nghề giết mổ để hờn ngực: “Ya, quần áo không chỉnh tề, đứng là không biết lễ nghĩa!”

Mấy thứ cấp bậc lễ nghĩa đó, có thể thay thế cơm ăn không? Có thể làm tiền tiêu không?

Nữ nhân kia ngần ngừ, chửi tôi một câu: “Có ngươi mới xuất thân từ son tặc!”.

Hở?

Nàng tưởng tôi đang mắng nàng sao?

Tôi hiếm khi có lòng tốt nói với nàng: “Ta xuất thân là ma giáo!”.

Nàng chớp chớp mắt, vẫn không hiểu.

Tôi đành phải cố lấy sức ngồi dậy, “Người thử chống lưng hô to lên: Ya! Rồi nói thêm câu nữa: đường này do ta mở, cây này do ta trồng, nếu như muốn qua lại, để lại tiền mồi lộ! Chính là hình tượng của một sơn tặc hoàn mỹ!”.

Cái này là do Mai Chiêu kể với tôi, cô ấy nói nghề nghiệp tốt đẹp mà sau này cô ấy hướng tới chính là nữ sơn tặc, chiếm núi làm vua, vào rừng làm cướp, mặc kệ trời đất!

Lúc đó chúng tôi đang ngồi trong đình nằm phía trước y quán uống rượu ngon thơm được trong mật thất của sư phó, có lẽ là do rượu vào, nha đầu kia không nhớ là mình đã nói nhỡ miệng.

Tôi cười trêu ghẹo cô ấy: “Người đừng có chi lo mà cướp vàng bạc châu báu, ngày nào đó gặp được một lang quân như ý cùng nhau cướp về núi đi!”.

Lúc đó gương mặt của cô ấy dưới ánh trăng mờ ảo, chỗ tối chỗ sáng, mang theo chút cô đơn phiền muộn, trong không khí của Vân Tiêu cung thoang thoang mùi hoa nở. Kì hương, mùi hương mê hoặc quý dị, không giống hương vị của nhân gian, cũng không phải hương vị của thiên đường, cảm giác là một mùi hương như con ác mộng không bao giờ tỉnh, trong mùi hương không thể giấu được sự sợ hãi bức người đến trần trọc.

Ai ngờ cô ấy gạt đầu, “Người nói đúng, đúng a!”. Sau đó, không chút khách khí ném bầu rượu không sang, thiếu chút nữa đập trúng vào đầu tôi!

Lại sau đó, cô ấy liền say ngã trong đình.

Sau đó nữa cô ấy đã bị tôi lột da đổi mặt, không bao giờ là... Mai Chiêu của quá khứ nữa, những lời tâm sự vô tâm của chúng tôi lúc đó nào biết...

Cô ấy cũng không bao giờ... nhắc đến chuyện làm nữ sơn tặc nữa...

Tôi bị một nữ nhân lay lắc, rốt cuộc về tới hiện thực.

Hai người còn lại cũng cùng nhau nhào tới, dùng sức lung lay tôi, ánh mắt như mũi dùi cắm trên người tôi, cái người bị tôi mắng là sơn tặc lại bước tới quát lên mặt tôi thêm một cái tát, “Dám mắng ta là sơn tặc, lớn mật lắm rồi!”.

Tôi bị xoay đến trời đất xoay chuyển nôn ra một búng máu, rồi phun vào người nữ sơn tặc, nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, hai nữ nhân đang nắm lấy tôi lay động cũng bị dọa đến choáng váng, ngơ ngác nhìn xung quanh, sợ hãi hỏi: “Gia, nàng có chết không đấy? Thiếp chỉ lắc nàng ta thôi, sao lại phun ra máu chứ?”.

Mập mạp kinh hãi, chỉ vào ba người này: “Các nàng, các nàng ra ngoài hết cho ta!”.

Ba nữ nhân oán độc liếc mắt nhìn tôi, rồi vội vàng rời đi.

Tôi vô cùng kích động vô cùng sùng bái nhìn mập mạp, hấn nhào tới động tay động chân, hỏi một tràng câu hỏi: “Nha đầu cô sao thế? Đau chỗ nào? Sao lại hộc máu?”.

Tôi thờ hồn hển, cả người đau đến muốn ngất đi được, vẫn nhìn không được khen hấn: “Người có thể trừng trị tám người này, quả là không đơn giản à!”.

Nếu là tôi bình thường, một chút thuốc là có thể trừng trị tám người đó, mà tên này, không cần tới độc dược cũng có thể trừng trị được tám người, quả là lợi hại thật!”.

Trên gương mặt mập mạp của hấn lại xuất hiện dáng vẻ như đại ra, tôi còn chưa kịp đợi hấn chuyển sang vẻ bình tĩnh đại ngộ, liền hôn mê bất tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quy về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Về nhà

Tỉnh lại lần nữa, tôi phát hiện mình đã được chuyển sang phòng khác, phòng này lấy màu xanh nhạt làm chủ đạo. Đói bụng thật, không biết có phải là do chưa tỉnh ngủ không, vì sao cảm thấy đói cứ như là mấy ngày chưa ăn cơm vậy.

Tôi cố lấy sức chống tay đứng dậy, lại phát hiện mình động đậy được, chỉ có cả người còn mệt mỏi không có sức, thử vận khí, chân khí đi đến đâu, đều

thông suốt không có trở ngại, chắc là có cao nhân tương trợ, giúp tôi đã thông kinh mạch.

Bò xuống giường, chậm rãi ngồi lên ghế, rót một chén trà đang định đưa tới miệng, bên ngoài bỗng vén rèm, một cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi đi vào, gương mặt bình tĩnh không có gì kỳ lạ, mất một mĩ, nhưng đôi con ngươi trầm tĩnh ôn hòa.

“Sao cô nương lại ngồi dậy?”. Cô ấy khấn trương bước tới, thấy tôi đang ngồi yên uống trà, có vẻ như thở phào nhẹ nhõm.

“Ba ngày nay cô nương sắp hù chết công tử và biểu thiếu gia, biểu thiếu gì vì giúp cô nương chữa thương, hai ngày nay cũng chưa chợp mắt...”. Nha đầu kia lại nhai cần nhân cái gì đó không ngừng, tôi nghe vào trong tai chỉ cảm thấy thú vị, từ nhỏ đến lớn chưa có ai đồng dài ở bên tai tôi như vậy, có người đồng dài như thế, coi như là trải nghiệm mới, cảm giác này... ừ... cũng không tệ lắm...

Vội lại... ba ngày? Tôi đã ngủ ba ngày?

Hèn gì đôi như vậy...

Sau đó tôi mới biết hóa ra biểu thiếu gia trong miệng cô ấy chính là Vân Khiêm, chút cảm kích đối với cao nhân ra tay trợ giúp tôi thông suốt kinh mạch trong phút chốc tan thành mây khói: nếu như có người cho người một đao rồi sau đó dùng được chữa trị vết thương cho người thì người có cảm kích hẳn được không?

Nhưng đối với nha đầu hết sức trung thành với “biểu thiếu gia”, tôi cũng không nói gì thêm.

Tôi bây giờ đã hoàn toàn là một kẻ nghèo hèn không xu dính túi rồi, bạc không có còn đỡ, đến cả bảo bối giữ nhà cũng bị tên hỗn đản kia cướp lấy.

Xem ra, tôi có nên thừa dịp thân thể đã tốt hơn thuận tay lấy về...

Tôi còn chưa đợi được cơ hội đến, mập mạp đã đến đây.

Hắn ngồi xuống đối diện với tôi, có chút tiếc nuối tỏ vẻ: tôi, làm nha đầu hẳn mượn chơi, sau khi gặp được tám vị cơ thiếp của hắn, trong đó đặc biệt có ba vị vô cùng hung ác, lại sợ đến mức hôn mê bất tỉnh! Hắn không ngờ là gan của tôi lại bé đến thế, mà ba nữ nhân kia gan lại to đến thế, đối với trình độ hung ác của ba vị nữ nhân của mình hắn thật sự là mới thấy lần đầu, nhưng đã tiến hành trừng phạt đích đáng! Đối với chuyện đã làm tôi bị kinh hãi tỏ vẻ áy náy rất chân thành! Hắn vốn còn định dẫn tôi đi chơi, nhưng nhớ tới lúc tôi ngất xỉu, khuôn mặt cực kỳ hung ác của biểu ca Vân Khiêm, ba ngày cho mượn đã hết, cho dù có còn, ước chừng mượn nữa cũng khó!

Mượn tới mượn lui, nói cứ như, tôi là đồ vật không bằng?

Lúc ấy tôi đang ngồi ăn cơm, mới vừa múc một cái trứng bồ câu tròn tròn trắng trắng cho vào miệng, nghe đến đoạn mập mạp nói khuôn mặt hung ác của Vân Khiêm lúc tôi ngất xỉu không cẩn thận nuốt luôn nguyên một cái trứng ngon lành.

Cũng giống như cái thực quản của tôi bị cưỡng chế tiếp nhận cái trứng bồ câu, tâm của tôi cũng không thể nào tiếp nhận cái thông tin mà mập mạp mới vừa kể cho tôi, nó sẽ làm tôi khó tiêu.

Tôi còn không hiểu nổi, cái tên Vân Khiêm kia, hẳn hận tôi thế sao?

Tôi bị hắn điểm huyết đến tẩu hỏa nhập ma, bị cướp hết bảo bối hộ thân, còn chưa đủ làm tiêu tan chuyện tôi làm với hắn sao?

Tôi cố gắng trấn an cái dạ dày của mình, buông thìa xuống, lại hỏi mập mạp: “Vân Khiêm đẹp vậy, chẳng lẽ là lỗi của ta sao?”.

Mập mạp thu hồi vẻ mặt nuối tiếc, vội nói: “Không phải không phải, đương nhiên không phải lỗi của cô!”.

Tên mập này coi bộ thông minh, Vân Khiêm đẹp đương nhiên không phải chuyện của tôi, mà là chuyện của ba mẹ hắn.

“Là người xinh đẹp, mặc kệ có là nam nhân hay nữ nhân, đều nên chuẩn bị tinh thần bị cướp sắc, người xem có đúng không?”.

“Đúng, đúng, đúng!”. Mập mạp gật đầu liên tiếp, bỗng có chút dở khóc dở cười nhìn tôi.

“Nhìn cái gì? Có nhìn thêm nữa cũng vô dụng!”. Tôi trừng hắn, đồ cái tên khiến cho người ta ăn mất ngon, cũng may là tôi vừa ngã đầu ngất xỉu, đã ba ngày trôi qua, thời gian cho mượn cũng hết, thứ bốn cô nương không phụng bồi: “Điện mạo của người như vậy, không bị cướp sắc cũng không phải lỗi của người, hẳn là lỗi của cha mẹ người!”.

Tôi cũng đành ra về tiếc nuối mà nhìn hắn.

Khuôn mặt béo ụ của hắn hơi vắn vẹo, cứ như là đau đớn vì bị tào bôn.

Tôi có lòng tốt an ủi: “Cũng may cũng may, người biểu ca người gặp là ta, chứ nếu gặp người khác, sớm bị giết tiền cướp sắc, trong sạch cũng khó giữ được!”.

Khuôn mặt béo ụ của hắn có thể nói là không hề phúc hậu đánh động vào dây thần kinh thị giác của tôi, bi kịch của thế gian, rất vắn vẹo, tôi từ từ đứng dậy, đến gần mặt hắn, muốn nghiên cứu tỉ mỉ xem khuôn mặt của hắn sao lại vắn vẹo thành xấu đến vô tiền khoáng hậu thế này, thuận tiện an ủi hắn:

“Người cũng đừng nên đau lòng, đối với người có đến tám nữ nhân như người mà nói, trong sạch đã sớm không cần phải nói đến!”.

Hắn mở to hai mắt hỏi: “Nam nhân cũng cần trong sạch sao?”.

“Oh”, tôi khẽ sát vào mặt hắn, dùng đầu ngón tay sờ soạng một chút, cảm lấy ngón tay sờ sờ, vẫn theo lệ dính đầy dầu: “Người lại không rửa mặt?”. Sau đó đưa ngón tay cọ cọ lên cằm bảo của hắn.

Đang cọ hăng say, sau áo bỗng bị người ta xách lấy, tôi bị một người xách tới ngồi xuống ghế, người nọ còn rất cẩn thận vuốt vuốt chỗ quần áo nhăn do bị kéo của tôi.

Bây giờ tôi cũng đã rõ vì sao khuôn mặt của mập mập lại vận vẹo đến biến thái như vậy, bởi vì cái người mới vừa xách lấy tôi đang ngồi ngay ngắn ở ghế đối diện, cách cái song cửa được điêu khắc hình bông hoa, hắn nghe tôi ở trong này đang thao thao bất tuyệt một cách hùng hồn đầy lý lẽ rằng chuyện hắn bị cướp sắc là tất nhiên!

Người nọ lộ ra đôi hàm răng trắng sáng, đôi con ngươi đen láy như đầm nước lạnh âm trầm nhìn tôi, đôi môi khẽ nhếch, nhưng không mở miệng lên tiếng.

Tôi bị hắn nhìn chăm chú cũng chỉ có một cảm giác: lông tóc dựng đứng!

“Đã lâu không gặp...”. Cố gắng kéo nhẹ da mặt, tranh thủ trước khi lông tơ trên người còn chưa dựng hết tôi nở nụ cười, không phải người ta đều nói là không đánh người cười sao?

“Sao vậy? Ta nhớ tới hôm qua lúc ta giúp cô đã thông kinh mạch chúng ta còn trần truồng mặt đối mặt mà, sao không thấy trăm trò khen ngợi hết vậy?”. Vân Khiêm không có ý tốt nhìn tôi, thấy sắc mặt tôi như sắp thành than, khoe môi khẽ nhếch lên, công thành một vòng cung xinh đẹp, chỉ là trong mắt không có ý cười.

“A a a...”.

Tôi phần nộ đứng dậy, lao thẳng tới đứng trước mặt hắn, “Người dám hủy hoại sự trong sạch của ta, ta phải hủy trong sạch của người!”.

“Cô định hủy trong sạch của ta thế nào?”. Hắn lạnh lùng hỏi.

“Ặc...”. Tôi nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên nhớ tới năm tên tùy tùng đang ở Tào doanh mà lòng đang ở Hán kia của tôi, mấy tên này mặc dù ăn cây táo, rào cây sung, nhưng tin rằng hủy trong sạch của một nam nhân vẫn dư sức.

Bàn tay khó khăn lắm mới nhào tới bóp cổ hắn đành phải chậm rãi thu trở về, “Còn chưa nghĩ ra được cách hủy thế nào...”. Hừ hừ.

Cái chuyện, hủy trong sạch của một người, sư phó chưa từng dạy qua, cô cô cũng không dạy, đành trông chờ vào thực tiễn, tốt nhất là có ai có thể chỉ tôi cách thực nghiệm, để tôi mô phỏng bắt chước xem.

Tôi quay đầu lại, kêu mập mập: “Mập mập lại đây, làm mẫu cho ta xem thử làm sao phá hủy sự trong sạch của biểu ca người?”.

Sắc mặt của mập mập khó coi, “Này, này, chuyện khuê phòng, đâu thể nào làm mẫu được chứ?”.

Quay đầu lại, sắc mặt của Vân Khiêm rõ ràng càng khó coi hơn của mập mập, giống như trong miệng có một đồng ruồi bọ nuốt không trôi được, rất thống khổ.

Lại một lần nữa, tôi cảm thấy bất lực, chung quy cũng không thể bắt hắn làm mô phỏng cho tôi xem được.

“Không cần phiền tới biểu đệ, để ta làm mẫu cho cô xem!”. Hắn bỗng nhiên cười quỷ dị, chậm rãi bước tới gần tôi, đầu ép xuống, tôi trơ mắt nhìn thấy một đôi ngọc lưu ly đen như mực tôi gần... tôi gần, đôi lông mày xinh đẹp đen dày, dày mà chính tề ngay ngắn, hai hồ nước sâu thăm thẳm bí như mê hoặc lấy tôi, trong nháy mắt khiến cho tôi có chút sợ sệt, sau đó, một cái gì đó mềm mại lạ lùng bỗng áp lên, môi của tôi bỗng cảm thấy có chút mùi vị trong trẻo lành lạnh, giống như con rắn chui vào, khuấy đảo trong miệng của tôi, khuấy đến mức đầu óc tôi nóng lên, cả người rã rời, tôi còn nghi ngờ bản thân tẩu hỏa nhập ma còn chưa tỉnh đường tốt, hoặc là tình hình hiện tại quá mức quỷ dị, nhìn không được nhẹ cắn một cái... .

Người trước mặt bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, cái vật mềm mại kia rốt cuộc cũng rời khỏi, nhưng cặp mắt đen gần kề vẫn chưa di chuyển, mà lại càng ánh lên thần sắc âm trầm mà tôi không hiểu, giống như một con gió lốc nào đó.

Tôi thẹn quá thành giận, nhào tới bóp lấy cái cổ trắng như ngọc của Vân Khiêm, tôi muốn bóp chết hắn... .

“Bây giờ cô biết hủy trong sạch là thế nào rồi chứ hả?”. Hắn cười khê, mà không sợ mấy ngón tay của tôi còn đang bóp lấy cổ hắn.

“Không phải là vấn đề trong sạch”, tôi giận dữ, thật là hông mà, “Là tại người ăn an ninh hoàn của ta, ta nếm thấy mùi vị trong miệng người...”.

Đó là lẽ vật tôi trộm được định để dành cho Nhiễm Tu sư phụ ấy... .

Năm đó sư phụ vì thiếu hai vị thuốc, đi khắp đại giang nam bắc vẫn không tìm được, mà trùng hợp là tiền xuân la và hợp hoan, chỉ Vân Tiêu cung mới có.

Nhớ tới quãng thời gian đó của người, tôi mất hết thời gian hai năm để phối viên thuốc này, mỗi thành phần trong đó nhiều hoặc ít đi một chút thì hiệu quả

điều trị cũng không giống nhau, mà tên chết tiệt này lại trộm lấy ăn...

Vân Khiêm lại hỏi: “Cô không quan tâm đến trong sạch của cô à?”

“Trong sạch là cái rắm á!”. Tôi nói không lựa lời.

Lúc luyện an ninh hoàn xong, tôi mới mười bốn tuổi, vô cùng vui sướng, mỗi ngày thuốc không rời người, chỉ nghĩ tới nếu có một ngày gặp lại sư phụ, ông ấy thấy tôi vì ông mà chế được không biết có bao nhiêu vui sướng, mặc dù không biết có gặp được không, nhưng đây là hi vọng duy nhất của tôi lúc ở Vân Tiêu cung.

Tôi muốn về nhà, quay về ngôi nhà có sư phụ và bốn con khỉ, sống những ngày đơn giản yên bình, không bao giờ... rời khỏi Vong Ưu cốc nữa.

Sau khi biết được chân tướng trong mật thất, tôi vẫn còn có một ý nghĩ, chỉ trông mong ngày đó có thể trộm quay về Vong Ưu cốc một chuyến, trộm nhìn sư phụ, tôi vĩnh viễn không thể nào quên được người nam nhân dùng ánh mắt dịu dàng của mình nhìn tôi, nắm tay tôi dạy tôi học từng thứ thuốc chữa bệnh, lúc tôi bị ốm luôn ôm tôi vào lòng. Vào mùa đông, tay chân đều lạnh lẽo, là người còi ngoại bào, cầm lấy tay chân lạnh như băng của tôi ôm vào trong người mình, dùng độ ấm của cơ thể để sưởi ấm không chỉ tay chân, mà còn có tâm.

Khi đó chưa có hiểu biết, cho là lẽ đương nhiên, người yêu thương tôi là đương nhiên, sau lại mới hiểu được, cũng không phải!

Đó là vết sẹo ở trên miệng vết thương của người, tôi chính là vết vảy dư ra kia, ngày nào không trừ, ngày đó người còn đau đớn, không quên được quá khứ. Nhưng người lại dùng sự dịu dàng nhẫn nại mà chăm sóc vết thương che chở cho cái vết vảy là tôi sớm nên theo vết thương khép lại rồi rời ra.

Tôi thu hồi móng vuốt, lẳng lặng ngồi xuống, bỗng dưng nhớ tới giấc mộng trước khi tỉnh lại kia.

Sau này tỉnh lại tôi cũng quên đi, nhưng ngay lúc này, tôi rốt cuộc đã nhớ ra, trong mộng vóc dáng của tôi nhỏ nhắn, đáng đáp có lẽ là mười tuổi, đi một mình về nhà.

Mùa xuân trong Vong Ưu cốc rất trong lành, hoa lá sum sê, có một con thỏ rừng trên đường mòn to gan liếc mắt nhìn tôi, nhoáng một cái không thấy tăm hơi.

Tôi đi qua một khe núi nhỏ, có thể tưởng tượng được căn nhà ngói đỏ tường trắng, còn có bốn con khỉ với bốn màu sắc khác nhau trong lồng sắt, vô cùng vui sướng.

Ngay vào lúc bước qua khỏi khe núi tôi như ngây dại, trong mộng cũng không thể tin được: Vong Ưu cốc xinh đẹp có mọc thành bụi, như một đồng hoang tàn, điều hâu bay lượn thỏ hoang hoành hành, có một con cáo mỏ nhọn nhìn thấy tôi, quay đầu bỏ chạy...

Trong giấc mộng tôi cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, không nhà để về không chốn để trông cậy khiến tôi thêm thê lương...

Sau đó, tôi tỉnh lại khỏi cơn mơ, theo bản năng giấu giấc mộng vào nơi sâu nhất trong đầu, rồi giường uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Ngưỡng mộ xấu hổ

Sau ngày hôm đó, mỗi khi gặp Vân Khiêm, tôi luôn có chút hoang mang rối loạn, trong lòng tựa như có một cơn gió bão, vì vậy lúc nào tôi cũng dắt theo mập mập đi chơi.

Tĩnh tĩnh mập mập thật ra rất hiền lành, lại giỏi hiểu ý người khác, cho dù rót trà cũng cầm trong tay cho hơi nguội rồi mới đưa cho tôi, ăn tôm cũng lột sạch hết vỏ rồi mới đặt vào bát cho tôi.

Điểm tốt của hắn quả thật ít ai bằng.

Ngoại trừ... ngoại trừ bộ dạng không thể nào ra ngoài nhìn người khác...

Mà cái tên Vân Khiêm rất nhận người kia, tôi vẫn tránh là tốt nhất.

Tôi cũng không rõ là vì sao vừa nhìn thấy hắn là sẽ tránh đi, mặc dù trong lòng biết rõ đây không phải là kẻ sách lâu dài, tất cả bảo bối của tôi đều nằm trong tay hắn, nhưng thân thể vô cùng kiên quyết thà chết cũng làm vậy, chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của hắn ở phía xa xa, hai chân liền tự phát tự động chuyển hướng.

Còn cái tên kia hình như cũng không có vẻ gì muốn gặp tôi, mỗi lần nhìn thấy xa xa cũng chỉ dừng lại một hai giây rồi tiếp tục đi về phía trước, đến chào cũng không chào, trong mắt hắn chắc tôi có lẽ cũng như một nha hoàn lắm!?

Mỗi lần nhìn thấy nha đầu Hồng Anh của tôi, hấn còn bắt chuyện một tiếng, cho dù có bắt gặp con mèo nhỏ của Hồ Thị – tiểu thiếp của mập mạp nuôi cũng vuốt ve một chút.

Còn khuôn mặt đối với tôi lúc nào cũng lạnh lùng.

Chắc chắc, tôi đến con mèo cũng không bằng!

Kỳ thật tôi cũng rất muốn không nhìn tới hấn, nhưng mỗi lần nhớ tới cái túi bảo bối bị hấn cướp đi xong, là không thể nào không nhìn cho được.

Sau bảy tám ngày, thân thể tôi cũng dần hồi phục lại như ban đầu, liền quần lấy mập mạp đi dạo xung quanh phủ đô đốc. Mò mẫm tới lui hai ba lần, bố cục ở đây tôi cũng đã biết được đại khái.

Hậu viện là nữ nhân khắp thiên hạ của mập mạp hấn và cha hấn, thư phòng và công sự phòng đều nằm ở phía tây, Văn Khiêm cũng ở phía tây. Mà chỗ tôi ở thì nằm quay về hướng nam, ở gần một đồng nữ nhân của mập mạp.

Mặc dù mấy nữ nhân này không có tới tìm tôi gây rắc rối, nhưng cùng ở dưới mái hiên, ngẩng đầu không thấy cũng có lúc cúi đầu thấy.

Sáng sớm ngày thứ chín tôi còn đang quần lấy mập mạp bắt hấn dẫn tôi sang phía tây đi dạo, hấn lấp bắp, ấp a ấp úng: “Thiên Tinh, cô... cô lại... lại sang phía tây, có phải cô thích biểu ca của ta rồi không?”.

Tôi nhin rồi lại nhin, tự nói với mình là mặt hấn đã đủ xấu, đừng nên xấu thêm nữa, mới có thể xúc động mà áp chế không vung quyền, sau đó, có chút ngưng ngưng mà trộm nhìn hấn: “Làm sao người biết thế?”.

Thật ra là tôi rất muốn nói với hấn: tôi thích chính là vì biểu ca của hấn đã lấy đi một đồng đồ của tôi!

Mập mạp nhìn tôi đắc ý: “Ngày nào cô cũng chạy sang bên kia, luôn quần lấy tôi đi dạo quanh phòng của biểu ca, hơn nữa lúc nào cũng hỏi đi hỏi lại cách bố trí đồ đạc trong phòng biểu ca, làm sao ta không rõ cho được?”.

Tôi tròn mắt, có ra vẻ điềm đăm đáng yêu, “Người cũng biết thanh danh của ta hư hỏng thế nào mà, biểu ca người nếu biết ta nổi sắc tâm với hấn, không chừng sẽ lấy đao rượt ta, ta chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian thôi”.

Mập mạp càng tỏ vẻ rất đồng tình nhìn tôi, “Đúng vậy, thanh danh của cô đã đủ không xong, muốn ở cạnh biểu ca ta, sợ là có chút khó khăn, thế nhưng cô không cần phải lo, ta sẽ giúp cô! Chỉ là... chỉ là làm chính thể e là không được, tiểu thiếp... tiểu thiếp chắc là không...”.

Tôi cười như vô tội, dưới tay lại ngậm cổ ra vẻ, trên gương mặt hiện rõ vẻ đau lòng, ờ há một tiếng, bỗng từ bên người tôi vụt chạy ra ngoài.

Tôi cười ha ha đuổi theo, lớn tiếng ồn ào: “Mập mạp chết tiệt, xem người lại nói lung tung!”.

Mập mạp không có khinh công, thân thể phì phì chạy nhìn giống như một cục thịt đang lăn lộn, tiểu không nói nổi, tôi cũng không dùng hết sức như chơi trò mèo bắt chuột đuổi theo phía sau hấn, trong vườn trăm hoa đua nở, như mảnh gấm xán lạn, ánh nắng ấm áp, đúng là một ngày mùa hè trong năm mà tôi thích nhất.

Mập mạp né khỏi mấy người, chạy đến ướt đầm mồ hôi, thấy tôi còn đang điên cuồng đuổi theo, vẫn không ngừng, nhưng đột nhiên va phải tiểu thiếp Hồ thị mới từ chỗ rẽ có cây cối sum sê đi ra.

Tiểu thiếp Hồ thị, chính là cái mụ son tặc kia, người dù có hung hãn, nhưng cũng rất xinh đẹp. Búi tóc vắn kẻ cao cao, trang phục hề hơi mỏng, lảng lơ quynh rũ, bị mập mạp va vào, chỉ nghe thấy lèng xèng lèng xèng, cái đầu đầy châu ngọc cái rớt cái rơi, cả người như một hình chữ đại nằm trên con đường đá nhỏ trong vườn, mập mạp cũng rất chướng tai gai mắt nhìn Hồ thị dưới người.

Mập mạp thừa cơ há mồm thờ hớn hển, đình trệ ngã xuống người Hồ thị.

Hồ thị thét chói tai, thấy người trên người mình là mập mạp đành nín bật, mặt mày u oán, nước mắt lã chã, thật khiến cho người ta tội nghiệp.

Tôi đi quanh nhị vị hai vòng, thấy hai người còn chưa có ý định đứng lên, đành phải ngồi xổm xuống ôm hai đầu gối.

“Mập mạp, nữ nhân của người khóc kia!”. Tôi lạnh lùng quăng một câu, trong thoáng chốc Hồ thị thu lại vẻ tội nghiệp, buồn bực liếc nhìn tôi.

“To gan, cô dám gọi gia như thế? Còn không mau lúi xuống đánh ba mươi trượng!”.

Nữ nhân hung dữ này, lại ra uy với tôi nữa rồi.

“Thật... thật sự là phải đánh ba mươi trượng sao?”. Tôi tiếp tục hỏi thật cẩn thận... không phải vậy chứ... Tôi thực không nghĩ vậy nha...

“Đương nhiên!”.

Nàng nằm ngửa trên mặt đất, cổ hết sức ngẩng cổ lên, vẻ mặt vẫn hung hăng.

Mập mạp ở trên người nàng, còn đang thờ hồn hèn, đến nửa câu cũng không nói nên lời, tôi thấy đáng về ôm ôn hương nhuyễn ngọc đầy hương thụ của hân, đành phải nói nhỏ: “Đặc tội!”.

Băng tiêu ti luyện trong tay nhẹ nhàng quán lấy, đặt mập mạp sang một bên. Mặt Hồ thị có chút vui vẻ, đang định xoay người bỏ dậy, băng tiêu ti luyện của tôi lại ra tay lần thứ hai, quán nàng xoay vòng vòng, rồi đặt xuống đất, sau đó bỗng có một giọng nữ kêu lên thảm thiết, vang lên trong hoa viên!.

A à, tôi rút cuộc cũng biết vì sao lão Uất Trì lại thích dùng roi đánh người như thế, còn có Hồng Ảnh, nói một câu không vừa ý là động roi, hóa ra đánh người cũng là chuyện rất sáng khoái. . .

Tôi sáng khoái là vì ý mạnh hiếp yếu, ức hiếp kẻ yếu, cái người yếu đuối kia lại còn không có chút năng lực phản kháng!

Rất sáng khoái!

Tôi đang đắc ý, sau lưng bỗng truyền đến một tiếng nổi giận: “Dừng tay!”.

Phần nộ xoay người lại, Vân Khiêm đang xanh mặt đứng cách đó hơn năm bước, không thể tin nhìn tôi.

Tôi nghĩ ánh mắt của tôi so với hân càng không thể tin, cứ cho là vì kẻ khác, xem ra khi một người nổi giận giọng nói cũng sẽ thay đổi theo, ấy, coi bộ phải quay về tìm Trầm Yên Nhiên nghiên cứu lại. . .

Có điều là, tốc độ đi đến của hân còn nhanh hơn tôi nghĩ nhiều. . .

Theo sau hân, theo thường lệ là một đám nha hoàn vú già đứng xa xa.

Đây gọi là hiệu ứng Vân Khiêm, hân ra ngoài thì thôi, chứ bên trong phủ đồ đốc luôn có một đám nữ nhân âm thầm đi theo.

Vân Khiêm nổi giận đi đến trước mặt tôi nhanh như gió, tay vung một chưởng, đánh vỡ cả hình tượng khiêm tốn trong lòng chúng nữ nhân.

Tôi xoay người chạy, dọc theo mập mạp vừa mới đứng dậy và Hồ thị quần áo hỗn độn đang nước mắt nước mũi là chả.

“Yêu nữ, đứng lại!”.

“Không đứng lại! Ta đánh ngươi đấy?”.

Ách.....

Vân Khiêm giật mình, bước chân chậm lại, nhưng vẫn không bỏ qua đuổi theo tôi.

“Không phải người của ngươi, ngươi đau lòng cái gì? Hay là ngươi với ả sơn tặc này có một chân?”. Tôi cười hi hi tiện thể nháy mắt về phía mập mạp đang gây ra như phồng.

Tên này chắc có lẽ cũng chưa từng thấy bộ dạng tức giận của Vân Khiêm, lại còn là nổi điên lên, Vân Khiêm lúc này như người mới trong mộng tỉnh lại nghe thấy câu nói của tôi thiếu chút nữa lao đảo.

Sắc mặt của Vân Khiêm quái dị, không biết biện bạch như thế nào, chỉ đành dứt khoát đuổi theo tôi.

Không ngờ mập mạp lại hô to: “Biểu ca đừng đuổi nữa, nếu huynh thích Hồ thị, chỉ cần huynh không chê, ta tặng nàng ấy cho huynh là được rồi!”.

Trong mắt Hồ thị hiện rõ vẻ vui mừng, khí thế hùng hăng của sơn tặc mất hết, chỉ đứng tại chỗ thẹn thùng nhìn Vân Khiêm không biết làm thế nào cho phải, ngay cả đau cũng quên luôn.

Trong bóng râm phía sau lưng tôi có nữ tử cảm thán: sao nữ tử này không đánh ta đi? Nếu nàng đánh ta, gia tặng ta cho biểu thiếu gia thì tốt thật!

Giọng nói mặc dù nhỏ, nhưng với nội lực của Vân Khiêm, chắc là hân sẽ nghe thấy, khuôn mặt tuần tú xanh lè, trông rất đẹp mắt. Hân vốn có thể biện bạch, nhưng sau khi nghe thấy tiếng nghị luận xong ở phía sau bụi cây, ngưỡng mộ như vậy, ngưỡng mộ xấu hổ như vậy, có lẽ là vị thiếu gia này chưa từng gặp qua chắc!

Vợ bạn không thể đùa, huống chi còn là thiếp của đệ?!

Tôi tò vò rất thông cảm liếc nhìn mập mạp, tôi nghiệp, hân có tám nữ nhân, nhưng lại không biết có mấy người thật lòng với hân.

“Này, mập mạp, không bằng ngươi tặng hết tám người cho biểu ca của ngươi đi?! Biểu ca ngươi chắc sẽ thích lắm!”. Tôi chỉ e cho thiên hạ không loạn, không ngừng cố gắng. Nghĩ đến cảnh tám kẻ gây tai họa kia vây lấy hân, miệng không nhịn được cười.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng sức khỏe, rốt cục tôi cũng phát hiện, chỉ cần là lúc Vân Khiêm không khống chế được cảm xúc sẽ dễ đối phó hơn lúc bình thường nhiều.

Mập mạp vô tâm tiếp lời: “Chỉ cần biểu ca thích, ta tặng hết cho biểu ca cũng không sao!”.

Woa, tên mập này, quả là rộng rãi a...

Tôi thông cảm chuyển mục tiêu sang Hồ thi còn đang chìm đắm trong mộng xuân, nữ nhân cảm y ngọc thực, hóa ra cũng giống như những thứ quần áo châu ngọc trên người mình, có thể tùy ý làm đồ tặng đi.

“Hàng Nhi, ta cũng không phải muốn nữ nhân của ngươi, thế nhưng... nếu không giáo huấn yêu nữ này, lần sau lại không biết còn bày ra trò gì! Lời cô ta nói mà ngươi cũng tin sao?!”

“Tin chứ!”. Mập mập gật gật đầu, “Thiên Tinh rất tốt! Đó đều là lời đồn đãi bên ngoài, không phải là thật... ít ra mấy ngày nay, cô ấy cũng không có... không có làm gì phi lễ độ!”.

Tôi nôn a!

Rốt cuộc cũng lĩnh giáo được mập mập không phải đàn độn bình thường, đầu óc không phải ngu xuẩn bình thường, mà là quá mức ngu xuẩn.

Cho dù là có ham nam sắc, cũng phải cảnh đẹp ý vui chứ hả?

Huống chi lại là con tiểu yêu thuộc loại chưa từng song tu như tôi, sau khi gặp qua một đồng cực phẩm nam sắc trong Vân Tiêu cung, cho dù đối với nam sắc bình thường cũng không mấy may dao động, nói gì là một người cực siêu xấu như hắn.

Tiếc là tay nghề của tôi chỉ có thể từ đẹp đến xấu, nếu để tên mập mập này bị tôi động, chỉ có thể là không có xấu nhất, mà là xấu hơn thôi!

Lạnh thật!

Lại nói, muốn cảnh đẹp ý vui, cũng không khó lắm.

Thí dụ như lúc này: tôi chủ động đi đến trước mặt Vân Khiêm, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói với hắn: chỉ cần hắn trả lại đồ cho ta, ta sẽ lập tức rời khỏi đồ độc phủ!

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn khẽ cười: có thấy ai cướp xong rồi đem đồ trả lại cho người bị mất bao giờ chưa?

Tôi nghĩ, nếu như mình làm son tặc, cướp được đồ tốt đương nhiên cũng sẽ không trả lại, đành phải lác đầu.

Lại ngẫm lại, vẫn không cam lòng, không sợ chết bước tiếp về phía trước, đến khi nhìn thấy rõ ràng đôi lông mi đen dày của hắn mới dừng lại, nghiêng răng uy hiếp: Nếu không trả lại bảo bối cho ta, ta sẽ đại náo lật cả đồ độc phủ này lên!

Vân Khiêm lạnh lùng nói: tùy ngươi! Dù sao đây cũng không phải là nhà của ta!

Hòa đàm đến đây đã định trước là vỡ tan, tôi tức giận bắt bình đi trở về, tiện thể núm cánh tay của mập mập đi theo. Trong tiếng hít không khí kinh ngạc của một đám phụ nữ và đầy tớ, mập mập ngoan ngoãn đi theo tôi.

Tình huống này trong mắt bọn họ chỉ có một lời giải thích: công tử nhất định là đã bị yêu nữ này du dỗ!

Mập mập đang đi theo tôi không khỏi hơi do dự ngoảnh đầu lại vẫy tay với biểu ca hắn: “Biểu ca nếu huynh thích mấy tiểu thiếp kia của đệ, cứ nói với đệ một tiếng, lát nữa đệ sẽ đưa đến phòng huynh...”.

Lời nói của hắn hết như nghiệm chứng lại suy đoán của mọi người: công tử có yêu nữ, hận không thể tặng hết tám người phụ nữ của mình cho biểu thiếu gia!

Xa xa, thấy vị công tử bị câu nói nhẹ nhàng lại rõ ràng như ánh trắng sáng của mập mập làm giật mình đến dờ ra tại chỗ, không khỏi mừng như nở hoa!

Ha ha, ngày nào còn không trả đồ cho ta, gút mắt ngày đó còn chưa xong!

p/s: Anh mập này cũng dễ thương phết, hi vọng là chiều này sẽ làm xong kịp phiên ngoại. Đạo này đang thực tập nên không có nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Ván Quy Xử (Quay Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Phiên ngoại 2 – Vân Khiêm

Ngoài thư phòng của dưỡng có ngàn can Tân Trúc(1), trong rừng trúc ánh nắng mặt trời lúc giữa trưa bị cắt thành nhiều đốm sáng nhỏ.

Ta nhìn ra cửa sổ, trong cảnh tượng thế này, càng tỏ thêm sự mất ngủ sau giữa trưa, ta hơi buồn ngủ, không cẩn thận đánh ngáp ra tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngủ nghe dậy bảo, không khỏi xóc lại mười hai phần tinh thần.

“... Huỳnh đệ các người làm loạn đến mức không thể tưởng tượng nổi, trước đó thì nói với ta là không có xích mích gì với yêu nữ kia, giờ thì hay quá rồi, người mang cô ta vào phủ, Hằng Nhi suốt ngày chỉ vây quanh cô ta, nghe nói hôm qua yêu nữ đó còn đánh Hồ thị, Hằng Nhi không chỉ không nói câu nào, mà còn đi theo yêu nữ kia mất...”.

Dương uy vũ vốn xuất thân từ quân nhân, tổ tiên đi theo Thế Tông gây dựng giang sơn, ba đời tần đế, ông cũng được coi là một dũng tướng.

Quân nhân nói chuyện, trước giờ đều không quanh co lòng vòng, chuyện hôm qua, không biết là ai nhiều chuyện, báo cho dương biết.

Nhớ tới khuôn mặt cười đắc ý của yêu nữ kia hôm qua, không biết sao, vốn đương nổi giận ta lại không tự chủ được nhếch khóe miệng, dương khẽ chuyển mắt, cuối cùng bị ông bắt gặp...

“Chuyện này có gì buồn cười? Chẳng lẽ là Hằng Nhi lại làm chuyện gì khiến người ta buồn cười sao?”.

Ồ... ta bỗng giật mình hồi hồi, vừa rồi, ta đã nở nụ cười sao?

Chỉ là không khỏi nhếch khóe miệng, trong mắt người khác, là nụ cười ư?

Bị giáo huấn xong đi ra, xuyên qua lầu các, chậm rãi thả bước theo dọc hoa viên, nhờ ánh nắng sáng rực, sưởi ấm cả lưng.

Ngày ấy mang yêu nữ hồi phủ, vẫn không nghĩ nhiều, chỉ là ý thức mách bảo.

Mới nghe danh xâu yêu nữ, chưa được thấy yêu diện.

Mới quan yêu nữ, cả đời cũng chưa từng gặp phải chuyện vô cùng nhục nhã...

Gặp mặt lại, ta cũng không biết là nàng, nghe giọng nói trong sáng dễ nghe của nàng bảo không ăn bánh ngọt, xoay người lại, mới nhục từng khắc sâu trong đáy lòng lại đau nhức...

Mà lần này, mới được xác định, ánh mắt trong trẻo đến sáng rực đó, cô gái tựa như đứa bé từng chất vấn ta, hóa ra chính là sắc ma dâm oa mà giang hồ đồn đại gần đây, không biết sao, trong tâm lại có hơi chút phiền muộn, cho dù là sau khi bị nàng làm nhục, vẫn phiền muộn, cô gái có ánh mắt như vậy, lại là sắc ma sao?

Ta bị nàng làm nhục, nỗi nhục này, có khi nằm đêm nhớ lại, càng thấy giống như trò đùa dai của một đứa trẻ, ngoài vòng pháp luật...

Bị một đứa nhóc khi dễ, chẳng lẽ lại khi dễ ngược lại sao?

Ta bắt đầu do dự...

Rất nhanh, đáp án được công bố.

Cô gái đi cùng với Đông Phương Hàn cũng tên Thiên Tinh, người mặc trang phục màu hồng, dung mạo tương tự, nhưng hơi thờ lại bất đồng hẳn.

Đôi mắt quyền rũ hút hồn, dáng người mềm mại không xương, lúc đi lại như có làn gió thom mát, con người hết sức lãng lợ...

Ta lặng lẽ đi theo đuôi, nghe hai cô gái đối thoại, lúc này mới hiểu ra, cô gái từng đánh cướp của ta mới chính là Thiên Tinh thật, tiếng xấu trên người, cũng là bị đồng môn gieo nên...

Trong lòng, lại thầm mừng rỡ...

...

Hai ngày nay bận rộn giao thiệp với Tà gia, tiếp khách qua lại với tài phiệt khắp nơi, hết cách...

Lại bước tiếp về phía trước, bỗng muốn tới chỗ của Hằng Nhi, bóng cây khẽ động, bên cạnh bỗng chui ra một cô gái kiều mị rực rỡ, nàng kia tiến đến khom người hân hoan cúi đầu chào: “Chào biểu thiếu gia!”.

Ta không chút quan tâm phát phát tay, cơ thiếp của Hằng Nhi quá nhiều, ta cũng không quen, cũng chưa bao giờ đánh giá tí mĩ...

Nghĩ đến đây, không khỏi nhếch khóe môi, nhớ tới nha đầu bướng bỉnh đó hôm qua ở đằng xa hô lên: “Này, mập mập, không bằng người tặng hết tám người cho biểu ca của người đi?! Biểu ca người chắc sẽ thích lắm!”.

Sự đắc ý này, khiến đôi con người trầm tĩnh lóe sáng, cả khuôn mặt đều phỉm nên vẻ lạnh lợi, xinh đẹp không tả nổi.

Cô gái đó bước tới phía trước thêm một bước, lại hơi ngừng đầu, để ta nhìn khuôn mặt của nàng được rõ ràng hơn, trong giọng nói không thể phát giác ra mấy may hương vị cầu xin: “Biểu thiếu gia không nhớ thiếp thân thật sao? Hôm qua... hôm qua biểu thiếu gia còn cứu thiếp khỏi tay của yêu nữ kia

mà! Nếu biểu thiếu gia không chê, thiếp nguyện làm nô tì, báo đáp đại ân của biểu thiếu gia!”.

Ta không thể không nhủu mày, lúc này mới nhớ ra cô gái này là người mà hôm qua được ta ngăn khỏi roi của Thiên Tinh, nàng ta lớn tiếng kêu thảm thiết đến vậy, ta nghĩ, ít nhất cũng phải nằm trên giường đến bảy tám ngày, uống ta tức giận, tưởng đâu yêu nữ kia sống lâu trong Vân Tiêu cung cho nên lòng dạ tàn nhẫn cũng là bình thường, có điều lại đi động thủ với nữ tử yếu đuối không biết võ công!

Hóa ra, hóa ra là thủ đoạn của cô gái này, thủ đoạn tranh thủ sự thương tiếc động tâm của nam nhân, tiếc là yêu nữ kia không hiểu, chứ nếu...

Mà nàng, thấy ta giận dữ, lại càng vui vẻ hơn, cũng không giải thích.

Đúng vậy, nàng không giải thích, từ lúc đánh nhau với cô gái giả mạo Thiên Tinh kia xong cũng không đề cập đến chuyện đó, người khác gọi nàng là yêu nữ, nàng cũng chỉ cười hì hì.

Vì sao lại không giải thích chứ? Không giả thích với ta là nàng vẫn chưa hạ độc thủ với nữ nhân kia, chỉ giờ trò đùa ả ta chứ?

Trong viện của Hằng Nhi có một bụi cấm tú, trong bụi cấm tú nghiêng dựa hai người.

Một nam một nữ.

Người nam chính là Hằng Nhi, người nữ chỉ buộc hai bím tóc đơn giản, váy màu tím nhạt, con ngươi như sao sáng, quang hoa lưu chuyển, trên gò má hiện lên một lớp đỏ nhàn nhạt, vô cùng xinh đẹp, nhìn kỹ lại là yêu nữ Thiên Tinh.

Hai người một người mang theo một vỏ rượu nhỏ đối ẩm, cách rất xa chỗ đó trong nhà thủy tạ có một ca nữ đang hát, tiếng đàn khoan thai.

Thiên Tinh ngửa cổ trút rượu vào, nước rượu theo cái cằm khéo léo như ngọc uốn lượn chảy xuống... Cách uống hào sảng lỗ man (thô lỗ, dã man) thế này, nếu những nhân sĩ trong giang hồ bị yêu nữ Thiên Tinh câu hồn say mê nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ thế nào đây?

Sau đó... sau đó... yêu nữ kia tiện tay kéo ống tay áo gần đó của Hằng Nhi lên lau vết rượu, rồi tiếp tục ngón rượu.

Hằng Nhi lấp bắp, tựa như nói không nên lời, phóng mắt ra bốn hướng, cho dù là nữ nhân bur hân nhất của hân có lẽ cũng chưa từng như thế, “Thiên Tinh, cô... đó là ống tay áo của ta, sao cô... sao cô lại có thể tùy tiện lấy lau nước miếng chứ?”.

“Ta chưa bao giờ phun nước miếng! Say cũng sẽ không phun!. Nàng hồn nhiên không thèm để ý đến thái độ của đương sự, thuận miệng bác trở về.

Hằng Nhi ngây ngốc hai giây mới phát hiện vấn đề mấu chốt vốn không phải là rượu hay không phải nước miếng, mà vấn đề là lấy ống tay áo của hân lau!

“Sáng nay ta mới mặc, là cửu chuyển sa, sản phẩm đắt nhất của Hồ Châu đấy... Chẳng lẽ cô không có khăn tay sao hả?”.

“Ồ, rất quý sao? Chỉ là lau lên hơi lạnh lạnh, lại không thấm nước, cũng không phải là thứ gì tốt mà, làm chi mà đau lòng dữ vậy?”. Về mặt yêu nữ khinh thường, có vẻ không cho là đúng.

Ta thăm thàn, cửu chuyển sa nổi danh tinh xảo nhẹ mỏng thẳng thốn, tục truyền phải dùng đến sợi cửu chuyển phức tạp nhất dệt nên, một thước trị giá một lượng vàng, cũng nổi danh là thước vàng.

Lại trút thêm một ngụm rượu, lại tiện tay kéo ống tay áo đã dính đầy rượu của Hằng Nhi lên lau tiếp, dưới ánh mắt khóc không ra nước mắt của Hằng Nhi rất trấn định tự nhiên mà quăng ống tay áo hân lại, chớp chớp cặp mắt đen nhánh của nàng, “Nhắc tới khăn tay, lúc ta xuống núi vốn có mang theo một cái, bất quá, lúc mới lần đầu gặp người không phải lau tay xong rồi làm mất sao? Ta nghèo đến cháy túi, tiền đâu ra mà mua thứ này hả?”.

Ta theo bản năng sờ sờ ống tay áo, trong tay áo có một mảnh khăn lụa, ngày đó sau khi được giải huyệt ta nhặt được trên mặt đất, không biết nên nói tâm trạng lúc ấy thế nào, chỉ nhặt lại rồi tự mình giặt sạch, mang theo người.

Một góc của khăn lụa, có thêu một chữ “Vũ” xiêu xiêu vẹo vẹo, không biết là ý gì?

Mà chữ kia, nhìn cô gái uống rượu như trút nước trước mặt, không khó để nghĩ chữ thêu trên khăn khó coi thế này ngoài nàng ra không có người thứ hai làm được!

“Xẹt...”.

Bên kia một bên tay áo không bị lau rượu của Hằng Nhi bị yêu nữ mạnh mẽ xé một mảnh, nàng tiện tay gấp gấp, rồi qua quét nhét vào ngực!

Đừng nói là nàng... nàng lấy làm khăn tay chứ?

“Cô... Thiên Tinh... cô xé quần áo của ta làm gì thế?”. Hằng Nhi lùi về phía sau, cả người co rụt lại, đã không thể dùng oán giận để hình dung, đến cả chất vấn, cũng có vẻ chột dạ!

Yêu nữ kia cười vô cùng thân mật, hoàn toàn không có vẻ tự giác: “Người nói thứ này may quần áo không tệ, ta xé một miếng làm khăn tay”.

Quả nhiên... quả nhiên... là yêu nữ trời sinh, ngay cả suy nghĩ cũng khác người!

Lòng ta thầm cười đến run rẩy, vẫn nhắc chân đi qua.

(1) Tân Trúc, một thành phố ở phía Bắc của Đài Loan

[2] Bụi cầm tù là cái này

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Trộm

Tôi nằm trên xà nhà mai phục cả buổi trời, mãi cho đến khi cả đồ đạc phủ đều tất hết đèn, hạ trùng kêu vang, trăng rằm dần khuất, chỉ có chỗ quẹo hành lang lóe lên ánh sáng của lồng đèn, chốc chốc lại có tiểu tốt tuần tra nhẹ nhàng đi qua, còn lại đồ một mảnh yên tĩnh, mới khẽ nhảy xuống khỏi xà nhà.

Trong phòng, lúc này chỉ có một người đang ngủ, tất nhiên là cái người cướp bảo bối của tôi.

Dưới những câu truy hỏi không phiền cũng chán của tôi, mập mạp từng miêu tả lại tỉ mỉ bài trí của căn phòng này.

Ngay cửa là một cái ghế thêu, phía bên tay phải là đồ dùng hàng ngày, bài mấy món đồ cổ quý giá, mấy vật này đều là do mẹ của mập mạp chuẩn bị cho Vân Khiêm.

Bên tay trái bố trí bình phong được làm từ đá cẩm thạch, phía sau là cái giường làm bằng gỗ đàn, cạnh giường là tủ quần áo điêu khắc hoa văn. Giường là do mập mạp thu xếp, lúc ấy bảo muốn lên giường nằm thử, mập mạp ra về mờ ám liếc mắt nhìn tôi, nhấn mạnh rõ độ rộng, thư thái, cùng với trọng lượng chịu được của cái giường.

Có lẽ mập mạp cho rằng nửa đêm tôi sẽ mò sang đây, nên mới hỏi cho rõ ràng để đi cướp sách, bởi vì cái vẻ tán thành không giống bình thường, nhìn mập mạp đang gắng sức vô điều kiện giúp tôi lên lút hái hoa, cảm thấy hẳn đúng là một người anh em, một người anh em xấu xí và mập mạp.

Tôi lên móc từ trong người ra một nắm thuốc nhẹ tung ra, một cổ mùi thơm kỳ dị lập tức phủ kín căn phòng, cổ sức bực mùi, ghét, cái mùi mắc ói này cũng chỉ có mập mạp mới có thể chịu được... đây là xuân dược mà mập mạp vì muốn giúp tôi hái hoa nên mới làm riêng cho tôi, mùi hương không đậm như bình thường, nghe nói được tính cũng không phải mạnh như thường, chỉ nghe nói vậy thôi.

Hết cách, dưới tình huống bị cướp đến nghèo trắng tay, tôi cũng chỉ đành dùng tạm cái loại mắc ói này.

Nhẹ nhàng di chuyển sang hướng bên trái, đập vào mắt là tấm màn lụa xanh mỏng, một người mờ mờ ảo ảo đang ngủ, hít thở say sưa đều đặn...

Tôi lao thẳng tới màn lụa, thử sờ, là đôi tay ấm áp, tiểu mỹ nhân nằm nghiêng trên giường.

Sờ nữa, lòng ngực tiểu mỹ nhân nóng nóng.

Lại sờ nữa... không không không...

Mỹ sắc trước mặt, tôi cảm lòng không được, phạm sai sót, đụng đến đai lưng của tiểu mỹ nhân...

Mặc dù cái muốn sờ nhất chính là lồng ngực của tiểu mỹ nhân, có đánh chết tôi tôi cũng không tin, là có ai lại đi giấu thứ này ở trên đầu, để xa tầm tay trẻ em không phải sao? (Câu này mình không có chém đầu nhé!)

Bàn tay tôi không ngừng chậm chậm lần mò quanh quần cái eo nhỏ của tiểu mỹ nhân, không biết nên tiếp tục hướng về phía trước hay là lần xuống dưới nữa, bụng cũng không có ngăn, có ai dám cam đoan là vị công tử bề ngoài ngấn nấp lương lệ này sẽ không đem đồ giấu vào chỗ kín đáo mà người khác không lần mò ra chứ?!

Tôi từng lên nhìn thấy tên trộm có đầy tiền là Bạch Ngôn lên lút vén vạt áo, nhét hai viên dạ minh châu trong căn phòng tối của Bạch Mặc vào, về mặt đó thập phần là một tên trộm.

Tôi cũng không hiểu nổi, tất cả trần bảo trong Vân Tiêu cung này đều là của ông ta, còn trộm đến trộm đi, đi làm cái về lên lút chi chứ?

Ngay vào lúc tôi còn đang do dự có nên sờ xuống tiếp hay không, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không kiên nhẫn bỗng vang lên: “Cô rút cuộc có muốn sờ xuống tiếp hay không? Hay là thử xem nhĩ!”.

Tôi không khách khí đáp lại: “Ai cần nguoi lo!”.

Nói xong tìm đến chỗ âm thanh, mới chợt phát hiện người đang nằm nghiêng trên giường không biết đã duỗi thẳng bao giờ, chắc là lúc tôi ngây người rồi, đương nhiên nhả quan sát tôi, hít thở vững vàng ngân nga, tôi đoán trên mặt còn mang theo nụ cười bồn chồn, đêm rất tối, nhìn không rõ lắm.

Cũng may, cũng may, trời rất tối, nên hắn cũng không nhìn rõ được vẻ mặt của tôi.

Tôi chỉ cảm thấy có một dòng nhiệt nóng hổi tỏa lên, lan đến tận óc, đỏ cả mặt giáp cả mang tai.

Cướp đồ hay cướp sắc cũng không đáng xấu hổ, đáng xấu hổ chính là bị hắn bắt tận tay.

Bị bắt tận tay chứng tỏ tài nghệ của tôi không cao, còn chờ cải thiện.

Xoay người, tôi chần chờ phát phát tay, “Vậy thì ngủ ngon nhé!”.

Mới đi được hai bước, chợt nghe thấy một giọng nói rất khê rất kiềm nén: “Cô cũng thế!”.

Nếu là ngày thường với thân thủ của hắn chỉ e rằng đã sớm ngồi dậy bắt người bắt người, giờ bỗng dừng lại trực tiếp đuổi người đi?

Lớn bụng lại thử quay ngược trở lại, người trên giường vẫn nằm im không nhúc nhích, dứt khoát đốt cái nến nhỏ đến xem, tiểu mỹ nhân trên giường mắt phượng hơi xao động, trên màu da xanh nhạt tinh tế đầm những giọt mồ hôi trong suốt, đôi mắt nước sâu dưới cánh bướm cuộn trào mãnh liệt, tôi không khỏi nhẹ nhàng ực nuốt nuốt nước miếng.

Sau khi ở Vân Tiêu Cung bị vô số mỹ sắc độc hại, lại còn đi thêm sắc đẹp đến nhỏ dãi ba thước.

Tay tôi không khỏi nhẹ vuốt lên, lấy mảnh vải bị xé từ trên người mập mạp từ trong người ra tạm thời làm khăn tay, giúp tiểu mỹ nhân lau mồ hôi.

“Cô, tôi đây làm gì?”. Tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng mở miệng.

“Cướp sắc... không không không, trộm... trộm đồ...”.

Có lẽ là sắc đẹp trên người, tôi vừa hé miệng đã lỡ khai ý tưởng kinh người của mập mạp ra, lại sửa miệng, càng sai đến thái quá, lập tức từ hái hoa tặc biến thành tên trộm...

Tôi khần trương, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi, trán cũng ướt nhẹp, tay chân bủn rủn, thật muốn ngắt cho rồi, nghiêng người tới, tiểu mỹ nhân trên giường nhìn có vẻ rất mát lạnh rất đã khát... Xiết chặt ngón tay, do dự nên nhào tới hay lui về sau...

Tôi đi tới đi lui ở sau hoa viên rất lâu, lâu đến mức mặt trời cũng sáng bùng, mập mạp ngáp dài tìm đến, “Ồ? Quần áo cô sao lại ướt thế?”.

Đây có tính là vì ai dãi nắng dầm sương không?

Thời khắc cuối cùng, lương tâm tôi nổi lên, nghĩ tới chuyện không may Vân Khiêm bị tôi hái, bị phá hủy trong sạch, chẳng phải là bắt tôi phụ trách sao?

Nếu tôi không chịu phụ trách, hắn khóc lóc nỉ non, đòi sống đòi chết, thì làm sao bây giờ?

Hào tâm hỏi một câu: “Chẳng may... chẳng may ta không cẩn thận hái nguoi, nguoi có bắt ta phụ trách không?”.

“Cô đương nhiên phải phụ trách hết!”. Hắn kiên định nói cho ta biết.

Tôi sợ tới mức chạy trời chết!

Chạy vào trong trốn, tôi bỗng vô cùng bội phục Đỗ Nhược, cô ấy hái nhiều nam nhân như vậy, chẳng phải sẽ có cả một đám người đuổi theo bắt cô ấy phụ trách hay sao?

Văn Li cô cô càng là cao thủ trong đó, bội phục thật bội phục thật...

Trong đêm tối không rõ phương hướng, chui vào hoa viên đồ đốc phủ, ban ngày không thấy hoa viên đó có gì, ban đêm lại rất lạ thường, lại thêm suy nghĩ hỗn loạn, loay quanh trong rừng cả tối.

Mặt trời lên sáng rọi, tôi mới lò mò ra được khỏi rừng, thì gặp mập mạp.

Tôi chỉ dùng mắt trông trắng mắt nhìn hắn, tỏ vẻ đầy bất mãn, “Này, mập mạp, được đó của nguoi làm từ đâu ra thế? Khó người chết được!”.

“Khó... khó ngủ? Đó là loại xuân dược tốt nhất, ta mua ở Nghênh Xuân quán đấy. Một trăm lượng bạc một tiền lận!”.

Nghênh Xuân quán?

Chặc! Nhắc tới Văn Li cô cô thiên kiều bá mị của tôi có nhiều tràng nổi tiếng ở khắp các châu phủ, cô nương trong tràng đều là tuyệt sắc, tài nghệ phi phàm, Nghênh Xuân quán này, chắc chắn là tràng đứng tên bà.

Cô cô cũng thật là, trong tay có rất nhiều được tốt, lại đi đem loại kém cỏi nhất phối với một đồng mùi hoa nồng nặc, giá tiền còn đắt thái quá, làm khó mập mạp.

Lại nhìn mập mạp, nhìn sao cũng là một khuôn mặt đôn hậu thành thật dễ bị lừa!

Tâm trạng đột nhiên trở nên tốt hơn... tốt hơn tốt hơn...

Mập mạp rất chăm chú nhìn tôi, “Tôi qua cô... đắc thủ chứ?”.

Tôi lắc đầu.

Gương mặt béo của hắn kéo tới đủ loại phức tạp, thất vọng cùng tiếc nuối.

“Vậy tôi qua cô ở đâu?”.

Tôi chìa tay về phía rừng cây sau lưng, cánh rừng này cũng quái, vào rồi là khó ra.

Sắc mặt mập mạp bỗng nhiên trắng bệch, không nói câu nào kéo tôi đi về phía trước, chốc lát cánh rừng kia biến khỏi tầm mắt.

Lần hành động này, thất bại thảm hại.

Cách ngày trong phủ lan truyền: tôi qua biểu thiếu gia gặp chuyện, ra sức tóm thích khách, địch không lại, thân bị ba đao, thích khách bỏ chạy, biểu thiếu gia bị trọng thương vân vân.

Lúc tôi thức dậy rời giường, ngày đã về tây, nghe những lời ấy, cộng thêm chút suy đoán, nghi hoặc: tên nhãi Văn Khiêm này sẽ không vu cho tôi là thích khách chứ?

Kéo mập mạp đi cùng, mập mạp đứng ở đầu giường của Văn Khiêm, chớp đôi con ngươi bé tí ti cười đen tối: “Biểu ca, Thiên Tinh mới thức dậy nghe nói huynh gặp chuyện, bèn vội vàng sang đây, tấm lòng này à...”.

Bỗng ngừng lại câu nói đầy ý tứ, khiến mọi người đứng xem xung quanh chẳng biết đâu là đâu.

Dưới ánh mắt đe dọa của tôi hạ nhân liên can đều nói đuôi nhau ra ngoài hết.

“Nói đi, ngươi rút cuộc muốn thế nào mới chịu trả bảo bồi lại cho ta? Cho dù có cướp, cũng phải cho chuộc lại đồ chứ?”. Tôi hung tợn tiến tới, nhìn thẳng vào cái tên vẫn đương nhân nhả nằm trên giường kia.

“Giao mười vạn lượng bạc ra đây!”.

Tôi trừng mắt hắn, tên này quả là điên quá rồi?! Định lừa tiền tôi à?

Bây giờ đừng có nói là mười vạn lượng, cho dù là mười lượng, tôi cũng giao không ra nữa là!

Tôi dùng ánh mắt cầu sự giúp đỡ nhìn về phía mập mạp, tên kia quay đầu sang nhìn hoa văn của cái giường, có cái gì hay mà nhìn chứ? Trước đó là ai đã bảo cái giường này do một tay hắn chọn chứ, chẳng lẽ hắn còn chưa nhìn rõ bên trên khắc hoa văn gì sao?

“Mười vạn này tốt nhất là tự cô kiếm đi!”. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên, cứ như đòi mạng.

“Nếu ta tự mình buôn bán lời được mười vạn, ngươi chắc chắn sẽ cho ta chuộc đồ chứ?”.

“Ừ”.

Muốn nôn thật!

Gặp phải người thế này, đánh không đánh lại, lấy bạo chế bạo chỉ hạ sách sau cùng, cách tốt nhất chỉ có hoà đàm giao hảo, chịu nhục tiếp nhận điều kiện của hắn.

Bước tới giẫm cho mập mạp một cước, đôi mắt tí hí của hắn hé ra nhìn tôi, thấy ánh mắt của tôi càng híp hơn mắt của hắn, bùm bùm miệng, không dám lên tiếng.

Lúc này tôi mới thấy tâm trạng dễ chịu hơn nhiều!

Kéo mập mạp nghênh ngang đi ra mà không thèm ngoảnh mặt lại, bỏ lại cái tên nằm trên giường nghe nói là do mắt không ít máu đang cười nhạt nhìn bóng dáng tôi rời đi.

Tôi không khỏi ác độc nghĩ thầm: không chừng tôi qua là do hấn dục hóa công tâm, ói ra đồng máu!

P/s: Chương sau, Xuân được đăng cấp, để xem chị dùng cách gì kiếm tiền đây!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Xuân được đăng cấp

Bên trong Nghênh Xuân quán, gương mặt của tú bà dày giống như vỏ quýt phơi khô, bên trên trét một lớp phấn dày, thấy tôi và mập mạp, phấn trên mặt do cười mà rơi là tả xuồng.

Mặc dù tôi còn tự cho mình là phong lưu tiêu sái, nhưng vỏ quýt dày vẫn lao thẳng tới mập mạp, uốn éo cái cổ như đường dính chặt lấy mập mạp: “Áy tiểu công tử, sao hôm nay lại rảnh rỗi ghé Nghênh Xuân quán vậy?”.

Thần sắc mập mạp hiếm gặp nhăn nhó, đối với vỏ quýt dày vừa đỏ lại vừa hồng kia, không biết nên lời lý do gì ra đây.

Vỏ quýt dày quá rõ cười rộ lên, “Tiểu công tử không nói mụ mụ cũng hiểu mà, hôm nay bảo đảm sẽ khiến cho hai vị đây hài lòng ra về!”.

Tôi cười mập mờ với bà ta: “Mụ mụ không cần phải đi đâu, vị huynh đệ này của ta muốn cùng mụ mụ...”.

Vỏ quýt dày thoát ngẩn ngơ, tiếp đó là thụ sủng nhược kinh cười như một nhúm hoa, “Tuy rằng mụ mụ đây đã sớm không còn buôn bán, có điều nếu như hôm nay tiểu công tử cố ý... Vậy thì mụ mụ cũng không dám chối từ”, bàn tay mập ù tiện thể vuốt ve sờ sờ trước ngực mập mạp: “Quan gia, hóa ra đây mới là khẩu vị của ngài, ta bảo hèn gì cô nương ở Nghênh Xuân quán ta ngài không trúng chấm được cô nào?!”.

Gương mặt mập mạp như mây ráng màu hồng như quả dưa hấu mới bở, ánh mắt u oán liếc nhìn tôi, ngụ ý là: huynh đệ, chú ý bản thiêu của cô chính là thể này đây hả?

Tôi vốn dĩ hết sức quanh co, hôm nay cố ý ăn mặc thể này, đầu đội mũ bạch ngọc, chân mang giày lưu vân, gấm cầm chức xanh nhạt phú quý, thắt lưng xanh ngọc, linh kiện trên người, không chỗ nào không được chọn từ trong cái rương đồ thượng đẳng củ mập mạp, đến cả cái chiết phiết ngọc cốt trên tay ngọc trụ cũng là dương chi mỹ ngọc. Trang phục cả người phú quý thể này, biện pháp chính là sắc dụ, mục tiêu chính là vỏ quýt dày này, ai ngờ vào Nghênh Xuân quán xong, vỏ quýt dày này lại dính lấy mập mạp không tha, coi cái kẻ phong lưu tiêu sái trước mặt là tôi đây như không có, đúng là có mắt như mù...

Lúc đầu nhớ lại từng nhìn thấy đại danh Vân Châu Nghênh Xuân quán trên sổ sách của Văn Li cô cô, mỗi tháng thu nhập mười vạn lượng, giờ nhìn thấy thái độ của mụ tú bà này, thật hoài nghi ánh mắt của Văn Li cô cô...

Bị xô xô đẩy đẩy, mập mạp đi theo tú bà vào một cái sân nhỏ cực đẹp sau viện, bà ta nhắc tấm màn phóng mị nhãn với mập mạp: “Mời công tử vào, đây là khuê phòng của ta! Vì tiểu ca này phiền ngài đứng ngoài, khi nào xong mụ mụ ta sẽ trả công tử nhà ngài lại cho ngài!”.

Hờ... hóa ra nãy giờ người ta tưởng đâu tôi chỉ là người hầu tầm thường theo cạnh cơ đấy?

Tôi nửa xấu hổ nửa bức bối liếc mắt đưa tình nhìn tú bà nói: “Sao mụ mụ khiến cho tiểu sinh ta đau lòng vậy? Tiểu sinh ta cũng vì hâm mộ đại danh mụ mụ mới đến đây, này... mập mạp... Trình công tử đã đáp ứng cho tiểu sinh có thể cùng các người...”.

Tú bà hồ nghi liếc mắt nhìn tôi: “Chưa đủ lòng đủ cánh, còn muốn chiếm tiện nghi của mụ mụ ta, phiền ở đây giùm!”. Không khỏi phân trần bước về phía trước gõ lên trán tôi, tôi thuận thể cười hì hì chặn lại cái tay mập béo phì đang sờ soạng người của bà ta, chẳng hề để ý mà xoay người rời đi.

Con bà nó!

Ai bảo da mặt của tôi phấn nộn chi chứ?

Điều đó cho thấy tôi chăm sóc rất tốt!

Không phải tôi chỉ thiếu thước tắc thôi sao?

Sao có thể hoài nghi vóc người tôi không nẩy nở được chứ?

Chẳng lẽ nữ nhi bọn tôi phải cao lớn thô kệch, giống như cái tên mập mạp đó?

Nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng, ước chừng đã đến lúc, đang định gõ cửa bước vào, bỗng nghe thấy tiếng kêu thê thảm của mập mạp vang lên: “Thiên Tinh ơi cứu ta! Thiên Tinh...”.

Tựa như một cô gái trước khi bị thất tiết lâm vào tuyệt vọng giãy dụa la lên, tôi anh dũng bước tới, đá văng cửa, chuẩn bị mỹ nhân cứu anh “hùng” (con gấu), thấy cảnh tượng trong phòng, mặt đỏ tai hồng quay đầu bước đi...

Trong phòng vô quyết dày đã cời hết đồ chỉ còn một cái yếm cộng với tiết khô, nhào tới đang định lột quần áo của mập mập ra, mập mập bộ dạng cứ như cô gái tiết liệt túm lấy quần áo không buông tay, chỉ nghe mấy tiếng rẹt rẹt âm thanh xé quần áo, mập mập mắt thấy mình sắp trần truồng, lại kêu la chỉ sợ lúc này mới gọi e cũng đã quá muộn, lúc tôi đi vào chỉ nhìn thấy hai đồng thịt trắng bóc, mập mập chỉ còn cái khó và vô quyết dày chỉ còn cái tiết khô và yếm màu hồng, nối liền nhau, rất đủ kích thích.

Tôi đứng ở cửa tiến không được lùi cũng không xong, sau lưng, mập mập lại vô cùng thâm lương vô cùng ai oán kêu lên: “Thiên Tinh cứu ta...!”.

Nghe mà run rẩy a...

Băng tiêu ti luyện trong tay áo xuất ra, cuốn theo một cái thân hình to mọng ném ra cửa, cái thân hình ở ngoài cửa lăn hết hai vòng mới ngừng lại được, lúc tôi này mới phát hiện là cuốn nhầm người rồi, trên thân hình to mọng này là màu hồng, chứ không phải màu xanh trứng muối... Huỳnh đệ à, không cần thận cuốn nhầm rồi...

Sau lưng có một khối cơ thể lao thẳng tới, tôi bị giam trong một lồng ngực ấm áp đầy thịt, mà người đang giam tôi kia thịt mỡ cả người đang run lên đầu đầu: “Thiên Tinh, đáng sợ thật... Xấu nữa thôi là ta không còn được gặp cô nữa rồi...”.

Tôi bị ghim thiếu chút nữa không thở được, tên mập này nhìn bình thường, hôm nay mới thấy, sức lực cũng mạnh thật, tôi giãy cả buổi cũng không thoát ra được, đành phải luồn một tay ra sau lưng vỗ vỗ trấn an hẳn: “Mập mập, không sao rồi, không sao rồi, về nhà ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì nữa!”.

Chợt cảm thấy sau lưng có hơi nóng tới gần, dưới tư thế gần như là bị mập mập cường hôn khó khăn xoay đầu lại, chống lại gương mặt dữ tợn, con người màu đỏ, gương mặt trắng bệch, đáng sợ không nói nên lời, gương mặt kia áp sát tôi, cười ha ha đến nước miếng búng ra, một mùi hương nồng nặc xông đến mức tôi phải lùi thẳng ra sau.

“Ha ha ha, diện mạo xinh đẹp thế này, để cho mụ mụ yêu thương người nhà!”.

Mùa hè năm Tuyên Đức thứ mười ba, con em trong những gia đình phú quý quyền thế quần là áo lụa ở Vân Châu đều lên dốc hết sức ra để mua được một bình nhỏ Túy Tiên Nhân lấy làm vinh.

Túy Tiên Nhân, quả là xuân dược đẳng cấp, không mùi, nhưng dùng hoặc ngửi vào thì cực khoái, tuyệt không thể tả, tuyệt không thể tả a.

Đây được gọi là chỉ có vừa ý, chỉ có thể bằng lòng thử mà không thể truyền... không thể truyền a...

Nhưng loại xuân dược đẳng cấp này lại ngàn vàng khó mua, nghe nói phải ở kỹ viện Nghênh Xuân quán lớn nhất Vân Châu tiêu xài số tiền nhất định mới có đủ tư cách mua được xuân dược này.

Lúc được này mới được lưu thông, tú bà Nghênh Xuân quán vì để cảm tạ một vị quý công tử nào đó đã nhiệt tình đến ủng hộ nên tặng một bình nhỏ, vị công tử này sau khi dùng xong khó mà kiềm chế được vui mừng, liền khoe với mọi người.

Sau đó thì có người tới cửa cầu muốn mua loại dược này, mới biết là giá cả xa xỉ.

Dù giá cả có xa xỉ, nhưng tiêu thụ thì vẫn rất tốt.

Trong khoảng thời gian ngắn, Túy Tiên Nhân danh tiếng vang xa.

Nói tới ngày đó, tôi bị đôi mắt dữ tợn của tú bà trừng tới mức suýt ngất xỉu, thời khắc máu chốt, mập mập bị phần chết được ấn tôi vào cái lồng ngực béo phì của mình, bịch một tiếng, đôi môi đỏ mọng tuyệt mệnh của tú bà dùng trên mặt mập mập.

Tôi lấy lại tinh táo quăng băng tiêu ti luyện trong tay ra, quán lấy một gốc cây đại thụ trong viện, ôm lấy hông mập mập tà tà vọt lên, dựa vào lực của băng tiêu ti luyện chặt vật lắm mới dùng được trên tán cây.

“Tiểu huynh dài mau xuống đây đi!”. Tú bà khàn giọng hét giậm chân ở phía dưới.

Tôi thờ hồn hèn xong mới đáp: “Không xuống!”.

Mập mập chết tiết, mệt chết ta, chưa từng kéo vật gì nặng bay lên thế này.

Quay đầu lại chợt phát hiện gương mặt của mập mập tái nhợt gắt gao túm lấy tay tôi, “Thiên... Thiên Tinh... ngã xuống dưới có bị biến thành bánh thịt không...”.

Tôi tròn mắt, huynh đệ à, ngã xuống chỉ có người thành cái bánh thịt, ta không có nhiều thịt thế đâu!

Lộp bộp...

Bên tai truyền đến tiếng răng va lộp cộp, bộ dạng mập mập rất sợ hãi, chỉ thiếu điều ngồi phịch ở trên cây trở thành một đồng thịt nát, “Thiên... Thiên

Tĩnh... Ta sợ độ cao...”.

Thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà!

Tôi dờ khóc dờ cười liếc nhìn hắn, bỗng dưng có chút thông cảm cho người cha Vân Châu đồ độc của người này, nghĩ tới người nọ cũng là nam tử hán thân 7 thước cao, tôi từng lên rình trộm trên nóc phòng, giọng nói vang vang, khuôn mặt nghiêm nghị, mới nhìn đã biết là chinh chiến sa trường, sao lại sinh ra đứa con không nên thân như vậy chứ, vẫn không được võ không xong, bộ mặt xấu xí nhất gan như chuột, quả thực là không đúng tý nào!

“Thiên... Thiên Tĩnh...”.

Tôi tính toán khoảng cách, lại thờ dài tiếp, rồi thì rồi vậy, cũng may, ngã xuống cũng có cái làm đệm lưng.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đệm lưng phía sau, khiến cho hắn bình tĩnh trở lại, “Mập mập, sợ thì nhắm mắt lại đi, chỉ cần ôm chặt lấy ta là được rồi... Ta muốn sang nóc nhà ở phía đối diện...”.

Hắn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại.

Tôi nhịn không được sờ sờ đầu của hắn, chưa thấy ai nghe lời tôi như vậy... Haha.

Kỳ thật, từ rất lâu tôi đã biết, giữa tưởng tượng và hiện thực có sự chênh lệch, mục tiêu của tôi là nóc nhà gần nhất, nhưng tôi quên mất là lúc này không thể mượn lực của băng tiêu ti luyện, cho nên lúc giẫm được mái ngói rồi rơi xuống trong lòng vẫn nén giận, nhắm mắt lại nghĩ tới cảnh lúc ngã xuống có khi nào thành bánh thịt hay không... ủa... không đau đớn như trong suy tính, cảm giác mềm nhũn.

“Thiên Tĩnh, mau đỡ ta ngồi dậy với!”.

Tôi mở to mắt, thấy thời khắc cuối cùng mập mập ôm tôi vào ngực, mập mập làm đệm thịt cho tôi, đau đến nhe răng, không khỏi thấy xúc động, người này, trong mắt tôi chính là một tên ngốc có thể quấy phá với tôi bất cứ lúc nào, không có võ công, đến nỗi còn sợ độ cao, lại vào thời khắc mấu chốt giúp tôi chống đỡ đau đớn.

Tôi cũng sợ đau, rất sợ rất sợ đau, thật sự.

Tôi nhẹ nhàng hỏi hắn: “Người không sợ đau sao?”.

Hắn đáp, “Sợ! Rất sợ! Nhưng càng sợ cô đau hơn!”.

“Huỳnh đệ”, tôi kéo hắn, “Ta có loại thuốc tốt nhất, ngã cũng không sợ!”.

Cười hi hi kéo hắn ngồi dậy, cố sức xem nhẹ cái cảm giác ấm áp hiện lên trong lòng.

Rất lâu, đã rất lâu rồi, chỉ thấy mình lạnh lẽo, trong ngực trong tâm đều rất lạnh, lạnh thấu xương.

Thuận tay sờ sờ xoa bóp cánh tay mập mập, ừ, sờ mập mập vẫn rất ấm áp đấy chứ.

Mụ tú bà nhào tới, tôi kéo mập mập bỏ chạy, chỗ ngã xuống vừa vặn gần cửa viện, rất thuận lợi chạy ra sân.

Sang tiền sảnh, trước khi chạy ra tới cửa Nghênh Xuân quán không quên kéo tấm màn ở hành lang bao lấy người mập mập.

Ngày thứ hai tôi lại đến, tú bà hai mắt lấp lánh ánh vàng đón tôi vào trong.

Trải qua một trận kinh hồn như hôm qua, mập mập sống chết cũng không dám cùng tôi đến Nghênh Xuân quán nữa.

Thương nghị xong xuôi, tôi lấy mỗi cái bình dược nhỏ giá là tám trăm lượng bán cho tú bà, mà chuyến này, tôi chỉ mang theo mười bình nhỏ.

Tú bà vui sướng hài lòng hỏi tôi: “Không biết thuốc này của công tử có tên chưa?”.

Tôi lắc đầu, chuyên chú bắt tay vào việc điểm ngân phiếu.

“Vậy gọi là Túy Tiên Nhân đi!”.

“Tùy bà!”.

Tôi thông thả chậm rãi ra khỏi Nghênh Xuân quán, lại không biết nhờ vào mỹ danh của Túy Tiên Nhân, trong nhân gian còn lưu truyền một câu chuyện cười khác: rằng công tử béo đồ độc phủ, ngày đó sau khi dùng Túy Tiên Nhân, cưỡng cầu tú bà Nghênh Xuân quán, trần truồng lộ thể hỏi phủ!

Trên phố truyền đến truyền đi, cuối cùng cũng có người bùng tỉnh đại ngộ: A, hóa ra đây là khẩu vị của Trình công tử, thích nữ nhân lớn tuổi!

Từ đó về sau, mỗi lần tôi với mập mập đi trên phố luôn có người chỉ trỏ, phụ nữ hơi lớn tuổi xa xa nhìn thấy mập mập, đều trốn tránh, sợ bị cưỡng cầu...

Chương sau anh Đông Phương Ngọc ra sân, nhưng anh này ra sân là mình lại thấy buồn! Mà anh mập mạp trong truyện này cũng chỉ tình chỉ nghĩa thật! Điểm danh các anh nam trong truyện xem nhĩ:

– Anh Phong Tiểu Thiên: quen từ nhỏ, làm thịt thỏ cho chị ăn, làm bánh không ngọt cho chị ăn...

– Anh Đông Phương Ngọc: lúc chị làm ăn xin, anh này đã cru mang chị...

– Vân Khiêm: lúc chị bị thương thì cứu chị...

– Mập mạp: lúc té ngã thì làm đệm thịt cho chị...

Thật ra viết đến chương này, tác giả vẫn chưa biết cho ai làm nam chính!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Kịch chiến

Một tháng sau đó, lúc tôi với mập mạp đang đi dạo trên phố vô tình nhìn thấy Tạ Kinh Hồng, tên tiểu tử đó mang theo bốn tên hộ vệ mặt sắt nhân nhả đi qua, sau lưng là rừng chiều quanh co, kéo theo năm cái bóng người thật dài.

Lúc đó tôi đang ngồi cùng với mập mạp trên lầu Đại Đóa Khoái Di, tên kia đi ngang qua dưới mí mắt của tôi. Đây là một ngày hiếm hoi được thanh thoi trong một tháng nay, từ ngày buôn bán với mụ vô quỷ dày, ngày nào tôi cũng vui mình trong phòng thuốc, chế được cả ngày lẫn đêm, chế thuốc, đếm bạc.

Tôi lấy mảnh lụa trong người ra lau lau miệng, gọi mập mạp: “Huynh đệ, xuống dưới nhanh lên”.

Mập mạp buông cái chân vịt còn đang gặm xuống, vui vẻ chạy theo tôi.

Chạy được nửa đường, hần mới nhớ tới hỏi: “Thiên Tinh, cô đang định chạy đi đâu thế?”.

Tôi đưa ngón tay chia về phía Tạ Kinh Hồng đang nhân nhả bước lại rai phía trước, cố cẩn thận để không bị hần phát hiện.

“Thiên Tinh, cô lên kút với người khác sau lưng biểu ca ta à?!” Mập mạp như chợt tỉnh ra.

Tôi nắm chặt quả đấm, giọng đến trước mặt hần rất có tính đe dọa: “Thấy rõ không? Đây là cái gì?”.

“Đấm tay!”. Hần thành thật trả lời. Lại nói, mập mạp luôn là một thằng nhóc thật thà.

Nếu có một ngày phải động thủ với thằng nhóc thật thà này, tôi thật sự có hơi không đành lòng.

“Vậy sao còn nói lung tung? Quan hệ giữa ta với biểu ca người là gì?”.

“Cô là nữ nhân của biểu ca ta!”.

Tôi không thể không nói, sức nhẫn nại của tôi hơi kém, mắt trái của mập mạp nhanh chóng có một vòng đen.

Ai, thiên hạ này, bị đánh đều là mấy đứa nhóc thật thà.

“Không phải cô đã hái biểu ca của ta rồi sao? Vậy thì ta nói sai rồi, biểu ca ta là người của cô!”. Thằng nhóc thật thà mắt đã đen hết một bên, uyển chuyển nói.

Trước khi lương tâm tôi trời dậy lại xuất ra một quyền, sau đó ảo não xoa xoa mặt của hần, thân thiết hỏi: “Huynh đệ, còn đau không?”.

Hết cách, ai biểu sức nhẫn nại của tôi kém quá chi, nghĩ đến chuyện mập mạp lấy người làm đệm thịt cho tôi, lương tâm lại trời dậy tạch tạch.

Mập mạp dùng ánh mắt hết sức oán nhìn tôi, há miệng thờ đốc, cũng không chịu nói gì nữa.

Ai, vậy là được rồi! Sớm biết kết quả vậy thì đừng có nói lung tung!

Lại nhìn về phía trước, Tạ Kinh Hồng đã nghênh ngang đi vào Nghênh Xuân quán.

Mập mạp thấy tôi nhắc chân muốn vào Nghênh Xuân quán, mặt mày tái đi, hỏi như đau lòng chết được: “Thiên Tinh, cô còn muốn vào đây nữa à?”.

Về mặt đau lòng cứ như nương tử đang tức giận bắt bình lôi kéo tướng công nhà mình rồi hỏi chốn trăng hoa!

Còn tôi, chính là tên tướng công bạc tình đó, bỏ rơi tiểu nương tử với ánh mắt vô cùng ai oán vô cùng ủy khuất lại bước thẳng vào Nghênh Xuân quán. Trong túi tiền ở thắt lưng, có mười bình Túy Tiên Nhân nhỏ, đây là kết quả luyện được đêm qua.

Mập mạp phía sau cũng chỉ đành trơ mặt nhìn.

Sớm có quy nê thông báo cho tú bà, bà ta vui vẻ ra chào đón, mắt thấy đôi tay mập ù sắp đáp đến trên mặt mình, tôi nhanh chóng cời cái túi bên hông xuống, nhét vào tay bà ta.

Đôi mi nhân của bà ta mang theo gần dờ quở trách, “Tiểu huynh đệ cũng không chịu nể mặt cho mụ mụ ta, mụ mụ ta thật thương tâm quá đi à!”.

Trái tim nhỏ của tôi đập thình thịch, lòng tơ trên người dựng thẳng hết lên, quả nhiên khó thương thụ nhất là mỹ nhân ân a.

Cố chịu mùi phấn son, kéo tú bà ra sau, “Mụ mụ mới này có nhìn thấy Tạ Kinh Hồng bước vào không?”.

“Tạ công tử? Ngài tìm hắn làm gì?”. Trong đôi con ngươi trên gương mặt quét tầng tầng lớp lớp phấn của tú bà đột nhiên lóe lên tia sắc bén, có lẽ là do tôi đã nhìn nhầm, chớp mắt đôi con ngươi lại như đầy từ sắc.

“Chuyện này... chuyện này... nói ra sợ khiến mụ mụ cười chê, ta vốn rất ngưỡng mộ Tạ công tử...”.

Tú bà trơ bộ mặt như vô quýt dày giạt mình nhìn tôi: “Tiểu huynh đệ là đoạn tay áo sao?!”.

Rồi bỗng như hiểu ra gật gật đầu, có chút thương xót nhìn tôi: “Không phải mụ mụ trách ngài, Tạ công tử này à, là một công tử thế gia, chỉ thích mấy cô nương xinh đẹp, tiểu huynh đệ nên tị phần tâm này đi?!”.

Tôi cố áp chế nụ cười như sắp nổ tung trong lòng, ra vẻ “tình sâu ý nặng” nhìn tú bà: “Mụ mụ cứ cho ta đến phòng cạnh bọn họ cũng được, chỉ để ta có thể được liếc nhìn Tạ công tử một chút, muốn ta tị phần tình cảm này đi cũng được!”.

Tú bà lại chớp chớp cặp mắt lơ đãng của mình, ra vẻ khó xử nhìn tôi: “Không phải ta không giúp ngài...”.

Tôi vội lấy từ trong người ra một cái chai nhỏ, “Trong chai là yên mỡ lộ dùng để dưỡng nhan sắc, thoa vào có thể giúp da mặt hồi phục vẻ tươi trẻ...”.

Hai mắt tú bà như tỏa sáng nắm chặt cái bình nhỏ trong tay, cứ như sợ tôi đổi ý, “Tiểu huynh đệ diệu thủ thần y... mụ mụ cũng không thể chối từ, Thúy nê đâu rồi, mau dẫn công tử vào phòng chữ thiên số 2”.

Cách vách phòng chữ thiên số 2 chính là phòng số 1, tú bà bảo Tạ Kinh Hồng đang ở bên trong, trừ bỏ hắn và ba vị hộ vệ mặt đen, còn có ba vị công tử.

Tôi rất tò mò, không biết Tạ Kinh Hồng đi hẹn hò với ai, không phải nữ nhân, mà lại là nam nhân!

Lúc Thúy Nê dẫn tôi vào trong, chỉ chỉ vào một bức mỹ nhân đồ bên vách tường bên trái, sau đó xoay người đi mất.

Tôi cuộn bức họa mỹ nhân lên, phía sau có một cái lỗ nhỏ có thể nhìn coi.

Mấy cái kỳ xảo nhìn coi này, quả là thấp kém, không biết là tên nào mang bức vẽ này ở Vân Tiêu cung tới đây? Hoặc là, năm đó sau khi Bạch Ngôn đạo qua Nghênh Xuân quán xong, lúc về liền trang trí bức mỹ nhân đồ kia, khó hiểu thật.

Lén nhìn sang, Tạ Kinh Hồng đang dựa lưng về phía tôi, đối diện với hắn là Vân Khiêm, tôi chợt ngó ra, tên này bình thường hay ra vẻ đạo mạo, lúc nào nhắc tới tôi cũng nghiêng răng nghiêng lợi gọi yêu nữ, sao lại cũng đến mấy chỗ thế này?

Ha ha, để xem tôi tiếp đoán hắn thế nào đây!

Nhìn tiếp sang bên cạnh, người ngồi bên trái là Đông Phương Hàn, bên cạnh Đông Phương Hàn chính là... khoan đã, người kia, người kia, tôi gần như nước mắt lã chã, có câu nói thế nào nhỉ?

Tìm người khắp muôn nơi, bỗng chợt quay đầu lại, người lại nơi ngọn dầu!

Lúc đuổi theo Tạ Kinh Hồng, trời đã xế chiều, đây đưa cả nửa ngày, dưới ánh nến, khuôn mặt nghiêng của người nọ dưới ánh sáng hơi mờ khuất, không biết đương xoay đầu nói gì với Tạ Kinh Hồng, trên ngũ quan tuấn nhã nở nụ cười nhợt nhạt, trong thoáng chốc tôi như được nghe thấy âm thanh của xuân về hoa nở, vạn vật sinh sôi.

Người kia, lúc còn nhỏ từng dắt tay tôi đi qua đêm tối, giống như bảo tàng ở sâu trong trí nhớ, khi đã được bói lên, sẽ phát sáng lấp lánh, đoạt đi tất cả nụ cười trong tâm mắt tôi, gương mặt mỉm cười không thể nào quên được...

Không thấy được vẻ mặt của Tạ Kinh Hồng, nhưng sắc mặt của Vân Khiêm có vẻ không vui lắm, Đông Phương Hàn trừng mắt cau mày, chỉ có Đông

Phương Ngọc là cười nhạt.

Không biết là ai động thủ trước, Tạ Đại và Tạ Nhị che chở Tạ Kinh Hồng lùi về sau, để Tạ Tam và Tạ Tứ đánh với Đông Phương Hàn của tôi, Vân Khiêm và Đông Phương Ngọc chớp mắt đã vượt quá mười chiêu, nhìn cách hai người ra tay, ước chừng trong chớp lát bất phân thắng bại.

Tôi vốn còn tưởng Vân Khiêm cùng một phe với Tạ Kinh Hồng, nhưng nghe hỗn chiến trong phòng, Tạ Kinh Hồng lại lớn tiếng nói với Vân Khiêm: “Vân công tử, mặc dù huynh với ta cũng coi như là thế giao, nhưng tình thế hiện cấp bách, huynh với Đông Phương gia hiệp bức Tạ mỗ như thế, cũng đừng trách Tạ mỗ trở mặt!”.

Trước đó thanh âm bọn họ nói chuyện đều rất nhỏ, tôi chỉ mơ hồ nghe thấy cái gì mà độc chiếm này, chia ba bảy này, giống như một đám đạo tặc đang chia cửa, giờ phân chia không đều, mới đến nông nỗi này.

Câu nói của Tạ Kinh Hồng khiến tôi tưởng đầu Vân Khiêm và huynh đệ Đông Phương là một phe, nhưng thấy Đông Phương Ngọc và Vân Khiêm cả hai đều đang bắt phân, nhìn không có vẻ gì là giống một phe.

Loạn hết loạn hết loạn hết cả rồi.

Tôi hoảng hốt xông ra ngoài, đẩy cửa phòng thứ nhất ra rồi quát lên: “Dừng lại đi! Đừng đánh nữa!”.

Mấy tên ở đây, tôi vốn thật không muốn nhìn thấy bọn họ ẩu đả nhau, cái tên Vân Khiêm ấy, chắc là giam tôi lại rồi tra tấn tôi suốt một ngày cho tới chết, Tạ Kinh Hồng thì thôi đi, ngựa là ngựa hồ là hồ, cũng coi như có chút giao tình, sẽ không phải chết, về phần Đông Phương Hàn ấy à, hình như giữa chúng tôi còn có một cái hôn ước cùng cố, khả khả, quan trọng nhất là: Đừng làm Ngọc ca của ta bị thương. .

Nhiều năm không gọi, nên nhất thời có chút kêu không ra lời.

Những người đó vốn dĩ đều đã ngừng lại, nhưng trông thấy chạy vào cửa là một tên tiểu tử, không chớp mắt, tiếp tục đánh.

Hết cách, hôm nay tôi chỉ mặc quần áo thị vệ bình thường, từ cái ngày sắc dụ không thành ấy, đến khi làm ăn phát đạt thế này, tôi lại quăng đi hành vi sắc dụ đó, kỹ thuật mức đó, tôi còn chưa được thuần thục cho lắm. .

Bọn này, cũng là hạng người trông mặt mà bắt hình dong, nếu bây giờ đứng đây là một thiếu nữ xinh đẹp nũng nịu, như Đỗ Nhược vậy, hét một tiếng dừng, phỏng chừng đều dừng lại hết.

Tôi túm lấy cổ áo Tạ Kinh Hồng ở bên cạnh, hét lớn. “Tạ Tam, người không cần chủ tử nhà người à?!”.

Tạ Đại và Tạ Nhị bên cạnh đứng im bất động, chỉ chuyên chú nhìn trận chiến, về mặt cứ như tôi đang liếc mắt đưa tình với chủ tử nhà bọn hắn, còn bọn họ thì nên lảng tránh. Mặc dù cổ áo của Tạ Kinh Hồng bị tôi nắm, nhưng lại nháy mắt nhìn tôi, như tỏ rõ không coi sự uy hiếp của tôi ra gì.

Ngược lại chỉ có Tạ Tam, dù rất vội nhưng vẫn ngẩng đầu lên chào hỏi tôi: “Thiên Tinh cô nương đợi lát đã, ta xử tên tiểu tử này xong rồi sẽ tán gẫu với cô nương sau!”.

Bốp!

Một thanh kiếm tuốt khỏi tay, hóa ra là kiếm của Đông Phương Hàn bị Tạ Tứ không buồn mở miệng khêu ra, hắn như thất hồn lạc phách nhìn tôi, thì thào: “Người là Thiên Tinh?”.

Vân Khiêm không chút khách khí: “Yêu nữ, cô chạy tới đây quấy rối làm gì hả? Sao còn không mau về kiếm bạc đi?!”.

Ngược lại cái người vẫn luôn mỉm cười, chậm rãi xoay người lại, nụ cười không giảm, thản nhiên nói: “Cô chính là yêu nữ Thiên Tinh quán quyết si mê tam đệ ta sao?”.

Mọi người trong phòng đều dừng đánh, nhìn tôi.

Tôi lại cứng họng, chưa lúc nào tôi lại có cảm giác hận mình không thể nhỏ bé như cát bụi như thế này, lơ lửng không thấy.

Huynh ấy nói: Cô chính là yêu nữ Thiên Tinh quán quyết si mê tam đệ ta sao?

Yêu nữ Thiên Tinh, chính là một kẻ lẳng lơ dám lừa không chịu nổi giang hồ đang đồn đãi, ai cũng có thể làm chồng!

Chuyện này, tôi biết, nghe xong còn lấy làm trò cười,

Lúc ấy là trò cười.

Còn bây giờ, không phải, tôi đứng yên nhìn vào đôi con ngươi đang mỉm cười kia không thấy được dù là một chút vẻ dịu dàng, nụ cười tựa như chiếc mặt nạ của người đó, mà bên dưới nụ cười, đang che giấu thứ gì, tôi cũng không biết. Mà điều tôi luôn thiếu khuyết chính là dò đoán tâm lý của nam nhân, nhất thời tam khắc, lại không thể hiểu nổi nội tâm người thiếu niên đã từng vô cùng thân thiết với tôi bây giờ đã thành một nam nhân trưởng thành với nụ cười thản nhiên xa lạ, tôi thậm chí còn hoài nghi chúng tôi đã từng quen biết chẳng, nếu không thì, huynh ấy chỉ là một bóng hình luôn ở trong lòng tôi, đến giờ cũng chưa từng rời khỏi đó, nhưng không can hệ gì tới người này.

Tôi ngây dại, bị chính ý niệm trong nội tâm mình làm sợ đến mức ngây dại.

Quen một người, thích một người, có lẽ chỉ trong một nụ cười một ánh mắt hay một câu nói vô tâm, nhưng để hiểu rõ một người, cũng là một quá trình chậm chạp mà gian khổ. Tựa như đá ngầm yên ổn dưới mặt biển sâu, chỗ hung hiểm đều ở tận đáy lòng, người không thể nào dò xét được.

Trong lúc vô ý tôi lại chợt nhìn thấu được nội tâm của mình tình cảm bị giấu kín mà đến chính mình cũng đã từng mơ hồ không rõ, giây phút này chợt hiểu ra, tôi thích thiếu niên bạch y nhanh nhẹn kia, tâm tư thuở thiếu thời của cô gái đã giao cho thiếu niên ấy, nhưng người nam nhân đang đứng trước mặt này cũng chính là thiếu niên kia, nam nhân có nụ cười tương tự nhưng lại rất xa lạ.

Có lẽ là tôi hỏi lâu không đáp lại, chỉ nhìn hần ngơ ngác đến xuất thần, nụ cười của huynh ấy cuối cùng có một vết rạn, lông mày hơi nhíu cho thấy lúc này có vẻ không vui, mà ánh mắt của huynh ấy thế mà lại mang theo một chút xiu hoang mang.

Tôi nở nụ cười, phong tình vạn chủng yêu mị lan tràn, “Vị này chắc là Nhị ca nhỉ? Chuyện ta với Tam công tử, nói vậy chắc huynh cũng đã biết, lần này ta xuống núi chính là đến bàn bạc chuyện hôn sự với tam công tử!”.

Gương mặt Đông Phương Hàn đỏ lên, lại nhìn không được chửi ầm lên, “Yêu nữ, người đến ai cũng lấy làm chồng được, chết tâm đi?!”.

Đông Phương Ngọc cười lạnh nhạt: “Chuyện này, thứ không thể theo! Hôn nhân đại sự, không phải trò đùa con nít?”.

Tạ Kinh Hồng và Vân Khiêm đều khá rõ, chuyện Đỗ Nhược giả trang thành tôi, hai người họ đều hiểu rõ sự tình, về mặt người trước là đồng tình, còn người sau là vui sướng khi người gặp họa.

Tôi theo thói quen sờ sờ cái túi bên hông, thật muốn lột cái bản mặt chướng mắt của tên Vân Khiêm này, sờ thấy trống không, không khỏi thở dài, tên này còn yêu nhiệt hơn cả tôi, tôi nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu yêu, còn hẳn phải là một lão yêu vạn năm.

Tôi quyết tâm không thềm quan tâm tới tên lão yêu vạn năm này, bước thẳng đến gần Đông Phương Hàn, nở nụ cười, “Phu quân, chúng ta lại gặp nhau!”. Dưới tay lại chế trụ mạch môn của hắn.

Đông Phương Hàn mới đầu bị nụ cười của tôi mê hoặc, không chút phòng bị, giờ bị chế ngự, càng thêm tức giận, “Yêu nữ, ai là phu quân của người chứ? Không sợ bị thối lười sao?”.

Đầu lưỡi không thối, nhưng trong lòng lại giống như có cái lỗ nhỏ hơi khó chịu.

Muốn nói không quan tâm không quan tâm, nhưng bên trong lúc nào cũng không thể không chế được tâm tình này nở, dưới gương mặt mang theo nụ cười hữu lễ lạnh lùng của huynh ấy, trong lòng có tia nhói nhói đau.

Xem đây, người kia, người mà tôi nhớ ba năm, huynh ấy lại không nhận ra tôi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Tâm chàng như sắt

Tôi làm như không thấy sự tức giận của Đông Phương Ngọc, cười hi hi nhìn vào mặt của hắn, vào mắt người khác không chừng lại là cảnh tượng khác.

Bởi vì Vân Khiêm lạnh lùng nghiêm mặt mắng nhỏ một câu: yêu nữ!

Tạ Kinh Hồng thì cười đến hết sức đen tối, chỉ có Đông Phương Ngọc, về mặt vẫn trước sau không đổi, chỉ thần nhiên nói: “Xin tiểu cung chủ vui lòng buông tay ra cho, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”.

Con tôm?

Tiểu cung chủ?

(Con tôm phát âm là xia1 mǐ3, tiểu cung chủ là xiao3 gong1 zhu3, không biết có giống không nữa, chắc tại anh Ngọc đang hơi hoảng hốt).

À, nhớ rồi, đây là danh hiệu mà Bạch Ngôn gán cho tôi mà, người thừa kế tương lai của Vân Tiêu cung.

“Lời của nhị ca không đúng rồi, bản cung chủ nắm tay phu quân nhà mình, lẽ nào cũng sai sao?”. Tôi cười khanh khách, cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng hết cả lên mới ngừng lại.

Khiến người khác ghê tởm cũng thôi kệ, tội gì tiện thể làm mình ghê tởm theo, làm vậy không đáng tí nào!

Thuận tiện quét mắt quan sát mọi người xung quanh, nhìn phản ứng của bọn họ.

Tạ Kinh Hồng vốn đã tập mãi thành quen, Vân Khiêm ghét bỏ nhìn tôi, giống như tôi là quả trứng thối không bằng, chả đáng nhìn. Tôi lại vòng về nở nụ cười kiêu mị với hắn, dịu dàng nhìn sang, lại thấy hắn hoảng hốt...

Nụ cười của tôi khủng bố lắm sao?

Sau đó, cảm thấy trên lưng như có một con đầu đon kéo tới, Đông Phương Hàn hô to: “Đại ca!”.

Tôi chậm rãi xoay người lại, sau lưng là nam nhân đã từng mới liếc mắt nhìn xa xa đã thấy lạnh thấu xương, trường sam màu đen, ở khoảng cách gần, khó mà che được vẻ tàn bạo trong mắt, trên người là một thanh bảo kiếm đã ra khỏi vỏ, lóe u quang lạnh lẽo.

“Về sau lúc đau bụng đừng có ăn thứ gì bậy bạ!”. Lơ lơ mơ mơ an ủi Đông Phương Hàn, thầm bội phục bản thân, đã đau đến sắp ngã xuống thế này rồi mà còn cố sức để an ủi người khác.

Về mặt Đông Phương Hàn mờ mịt.

“Hơn một tháng trước, cô gái cùng đi với các người, mặc đồ màu hồng...”.

Tôi có lòng tốt nhắc nhở, Đông Phương Mặc đại danh鼎鼎 bên cạnh không phải người mới mẻ gì.

Đông Phương Mặc, người thứ kế thứ năm của Đông Phương thế gia.

Gia tộc Đông Phương cư ngụ ở đảo Nam Hải, trước kia từng có thiên gia lui tới, trong hoàng cung có rất nhiều trân bảo đều xuất từ Đông Phương thế gia, thế hệ này của Đông Phương gia còn có một vị quý phi.

Nói ngắn gọn, Đông Phương thế gia hắc bạch lưỡng đạo đều hỗn tạp.

Cao thủ đương thời có không ít vị xuất phát từ Đông Phương thế gia.

Mới đầu tôi cũng khó hiểu vì sao một thế gia như thế lại hắc bạch đều thông, sau này lúc nghèo đến làm cướp mới hiểu được: tiền có thể mua được cả quỷ thần, huống chi chỉ là người?

Đông Phương gia là một con dê to béo bỏ, bọn họ tích cực bảo hộ mình để không bị người khác làm thịt, đồng thời cũng là một con sói tham lam, khước trương khắp nơi.

Nói là “như phong tri thiên” cũng không sai, trước mắt là tình huống tài phiệt mấy bên muốn chia cắt Tạ Thị, không thỏa thuận được hiệp nghị mới dẫn đến trở mặt.

“Yêu nữ, buông tam đệ ra!”.

Đông Phương Mặc bị bỏ lại sau lưng không cam lòng tức giận quá, chưởng phong như bóng với hình.

Nói đến tên Đông Phương Mặc này, chắc là người cầm lái lúc này của Đông Phương gia.

“Đông Phương Mặc, người cũng không cần ra về huynh đệ tình thâm, còn nhớ đến dạ mê lan ba năm trước không?”.

Cổ nén khí huyết đang bốc lên trong lòng, khó khăn lắm mới thoát được một kích của hắn.

Cảm thấy như có một luồng khí cuộn cuộn sắp xộc thẳng lên trên, cũng giống như chuyện cũ dâng trào trong đầu óc của tôi, không sơ tán được.

Tôi vốn chỉ đoán, nhưng thấy gương mặt Đông Phương Mặc có chút biến sắc, sát khí hùng hục, thoát thấy chuyện lớn không ổn.

Chưởng phong như mang theo vạn quân sấm chớp ập đến, tôi lần trốn trong đám người, chạy vòng quanh Đông Phương Hàn và Đông Phương Ngọc, vẫn không thể thoát khỏi truy sát ở phía sau.

Trong mơ từng hiện lên một cảnh tượng rất khủng bố: một người nổi điên quyết tâm muốn giết tôi cho bằng được!

Bốn tên Tạ gia kia đều cầm búa xông ra trận, xoay lấy Đông Phương Mặc nhưng vẫn bị đánh bay ra, Đông Phương Hàn do dự tiến lên, bị đại ca hắn tóm lại ném ra ngoài.

Mặt mũi Đông Phương Ngọc u ám nhìn tôi chằm chằm, đồng tử đen bức người, đáy lòng tôi có chút dễ chịu đi, ít nhất huynh ấy cũng nhớ tới dạ phù lan của ba năm trước, đêm đó, chúng tôi phúc họa cùng nhau, cho dù huynh ấy không có lấy được chút động tác gọi là giúp đỡ.

Chưởng ngại vật trong phòng bấy giờ thừa lại Tạ Kinh Hồng và Vân Khiêm còn có Đông Phương Ngọc.

Vung băng tiêu ti luyện tới, cuốn Tiểu Tạ văng ra, nhắm thẳng về phía lưng Vân Khiêm trốn, tên yêu nghiệt này, chỉ mong hắn có thể giúp tôi ngăn được

một lúc.

Bốn tên Tạ gia có hết ba người đứng dậy vung búa về phía tôi, ba tên này trước đó vốn giúp tôi ngăn cản Đông Phương Mặc, nhưng thấy tôi ném chủ tử của bọn họ ra ngoài, hộ chủ nóng lòng, đều xông tới, chỉ có Tạ Tam còn chút đầu óc, trong lúc chờ đợi, chạy tới cạnh trông coi chủ tử nhà mình.

Vân Khiêm và Đông Phương Mặc đứng một chỗ đầu nhau, còn ba tên Tạ gia thì vây lấy tôi, hỗn chiến chuyển dời, đến gần chỗ Đông Phương Ngọc, tôi lùi bước hướng về phía huynh ấy, một mối đầu với ba tên hỗn đản nhà Tạ gia.

Trong tiềm thức, tôi luôn nghĩ, Đông Phương Ngọc sẽ không bao giờ gây bất lợi cho tôi.

Cho nên, bỗng một cơn đau đốn đánh úp tới lần thứ hai, lúc tôi mang theo ánh mắt không thể tin nổi nhìn huynh ấy, thứ mà tôi thấy cũng chính là một đôi mắt không thể tin giống vậy.

*Anh Ngọc à, một chương này đừng nói là tan nát tim nữ chính, ngay đến em cũng... aizzz.... đừng có hối...

Điều khiến tôi không thể tin nổi là vì tín nhiệm của huynh ấy.

Còn điều không thể tin của huynh ấy lại là không hiểu nổi sao tôi lại đi đưa lưng về phía huynh ấy mà không chút nào phòng bị, nơi chỉ cần đưa tay là có thể công.

So với đau nhức trên thân thể, tâm lại càng đau hơn cả vết thương trước mắt.

Dù cho tình thế trước mắt rõ ràng như thế, huynh ấy đã rành rành nhận ra tôi, còn tôi lại thầm nhỏ nhoi hi vọng, tin rằng huynh ấy ít nhất cũng còn nhớ đến chuyện ba năm trước, nhớ đến đêm dạ mê lan kia, kết quả, không đề cập tới thì thôi, nói đến đêm đó, lại chọc huynh ấy nổi lên sát khí.

Sát khí trong mắt còn dày hơn, không chút lơ là!

Chẳng lẽ, là trí nhớ của tôi đã nhầm lẫn rồi sao?

Không có đêm dạ mê lan kia, mà chỉ là một giấc mộng của tôi, tỉnh mộng rồi không chút dấu vết? Với huynh ấy tôi lại là người xuân khuê trong mộng kia chẳng, mộng tỉnh cũng quên mất?

Trước mắt như đầy sương mù, thân thể lúc này do không có ý chí điều khiển, chậm rãi khuỵu xuống, trong bụng như có dòng nước xiết dâng, mùi máu tươi trào ra khỏi miệng, lại một lần nữa tôi được thể nghiệm võ công mèo cào dẫn tới hậu quả thảm bại của mình.

Ba búa đồng thời hạ xuống, hàn quang tứ phía...

“Dừng tay lại!”.

Giọng nói của Tạ Kinh Hồng vang lên ở cửa, búa của ba tên kia ngưng lại sát đầu tôi, sau đó đồng thời lùi lại!

Ba cái tên đầu óc ngu si này, chờ tôi khỏe lại nhất định phải lột hết da bọn họ, trút hận!

Tôi nằm trên sàn nhà lạnh như băng nghĩ thế.

Cảm giác được lọt vào một vòng ôm ấm áp, tôi hơi hốt hoảng, nhẹ giọng gọi: “Ngọc ca ca, chúng ta... cuối cùng đã gặp lại!”.

“Tiểu bạch si, muội mở to mắt ra mà nhìn xem ta là ai đây này?”. Một giọng rống giận bên tai tôi.

Sức lực cả người đều bị lôi hết ra để ngăn cản cơn đau đốn xâm nhập, tư duy gần như trì trệ, được một lúc rốt cuộc tôi cũng chợt nhớ ra, “Phong Tiểu Thiên... hi hi... huynh về rồi à... muội muốn ăn huynh... huynh làm bánh lát... cho muội nha...”.

Sau cùng cũng rơi vào bóng tối đen kịt, đen vô bờ bến, nhưng vững chắc an toàn, vô tri vô giác cũng không tỉnh dậy.

Nhiều năm sau, tổ chức sát thủ “Nhất ngôn đường” (không nói hai lời) khiến người ta sợ sệt nhất chốn giang hồ đổi thành quán điểm tâm đặc sắc, những tên sát thủ này rửa tay gác kiếm, tẩy sạch mùi máu tanh, lúc làm điểm tâm lại tức giận bất bình trừng tôi: đúng là yêu nữ!

Giết người đối với bọn họ như thói quen, ngược lại làm điểm tâm, đúng là một nhiệm vụ gian khổ không gì bằng. Mà người khiến cho quần chúng “Nhất ngôn đường” nương thân vào quán điểm tâm, sư phó có kỹ thuật làm điểm tâm cao siêu nhất lại chính là tên Phong Tiểu Thiên vui giận thất thường.

Chỉ là điểm tâm của Phong Tiểu Thiên làm ra, lại khó có người nào được ăn!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Ngu ông đắc lợi (một)

Tôi dựa người trên cái tháp xếp gấm Vân Nam, nuốt từng ngụm từng ngụm cháo do Phong Tiểu Thiên đút cho.

Cháo là cháo ngon, thơm ngon ngát hương, gạo óng ánh, nước đặc sệt, nhưng dưới ánh mắt đầy nụ cười nhìn chăm chăm của Phong Tiểu Thiên, tôi lại có chút nuốt không nổi.

Đã quen nhìn vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, nụ cười xấu xa của hắn ta, trong nhất thời tôi không thể thích ứng được như bình thường.

“Phong Tiểu Thiên, muối tự ăn được mà!”.

Bốp!

Hắn đưa tay gạt lấy bát cháo trong tay tôi lại, chẳng ừ chẳng hừ mức một muỗng cháo tiếp tục.

Tôi cố gượng gạo nuốt xuống, quan sát kỹ màu sắc: “Hay là, trong cháo này có độc?”.

Chính sách cứng rắn thế này, cương quyết đút cháo cho tôi ăn, trong quá khứ chúng tôi quen biết nhau trước đó có thể nói là chưa từng có, quả là khiến cho người ta kinh hãi mà!

Hắn cười lạnh: “Có độc muối cũng ăn à?”.

Tôi bất đắc dĩ đáp: “Chỉ tại biểu hiện bình thường của huynh, muối còn tưởng đâu mình sót nên mới nằm mơ, mơ thấy huynh quan tâm muối ấy chứ”.

Cúi đầu, trong lòng có chút chua xót, không phải là trước giờ chưa từng nằm mơ, mà phía sau mỗi giấc mơ đều là một buổi sáng sớm sương lạnh.

Càng đáng buồn hơn nữa là, tôi lại còn từng mơ thấy Đông Phương Ngọc, cũng là ánh mắt ấy, dịu dàng nhìn tôi đầy tình cảm, tình mộng rồi, huynh ấy lại cho tôi một chương đau đớn.

Dựa vào những quyển sách y mà mình từng xem tôi nghĩ, đây là đây là toái vân chương, tuyệt học gia truyền của Đông Phương thế gia, không được mấy người luyện thành. Chương này lên người, nhìn thì nhẹ như không có lực, tựa như phải nhẹ đám mây, kỳ thực lại tàn nhẫn vô cùng, người trúng chương xương cốt vỡ nát, ngũ tạng đều bị thương, khó mà cứu chữa kịp thời. Đến cả một chương kia của Đông Phương Mặc nhìn như rất mạnh, cũng không lợi hại bằng toái vân chương này.

Chỉ là không biết vì sao, lồng ngực của tôi tuy rằng rất đau, ngũ tạng cũng đã bị thương, nhưng cũng không nghiêm trọng như trong sách ghi lại, chỉ cần nằm nghỉ ngơi vài tháng, đã có thể tốt lại.

Chẳng lẽ Đông Phương Ngọc còn chưa luyện thành toái vân chương sao? Mới có hai thành công lực?

Lại hoặc là huynh ấy nửa đường đổi ý, mới không dùng hết sức?

Nếu là như thế, thì tại sao huynh ấy lại đổi ý chứ? Mà không phải dồn tôi vào chỗ chết đây?

Chợt nghĩ đến đây, mới thấy đau không thể nín.

“Tiểu bạch si, ăn này!”.

Một muỗng cháo trắng được đưa thẳng đến dưới chóp mũi của tôi, tôi trông thấy một chuỗi nước bọt trong suốt vỡ tan, tan trên cái muỗng sứ trắng thượng hạng, trên nền cháo óng ánh tan thành hai cái hố nhỏ.

Ồ, quái lạ, đâu có chỗ nào bị vỡ nước chứ?

Lúc ngẩng đầu lên nhìn, trong tầm mắt có một bóng dáng nhuốm đầy sương mờ, giọng nói âm trầm của Phong Tiểu Thiên truyền tới, oán hận, “Nha đầu ngốc, xem muối còn chạy loạn nữa không? Ai bảo không ngoan ngoãn ở Tạ gia chờ ta chứ?”.

Tiếp đó là ngón tay có hơi thô ráp, khẽ vuốt nhẹ hai má tôi, nhẹ nhàng đặt trên mí mắt của tôi...

Không biết vì sao, nước mắt của tôi bỗng dung như cơn nước được mở cống tuôn như thác đổ, không thể không chảy...

Lúc Vân Khiêm bước vào, tôi đang ghé vào lồng ngực của Phong Tiểu Thiên im lặng rơi lệ, khóc đến rối tinh rối mù. Chưa nhìn thấy được mặt, đã nghe thấy giọng nói của hắn.

Hắn nói: “Yêu nữ cũng biết khóc à?”.

Tôi tức giận ngẩng đầu, muốn thử nhìn xem cái tên không chút khí phách đâm đầu vào, định bụng sẽ trừng trị một phen, dùng chút uy tín còn sót lại của tôi làm nền, ngẩng đầu thiếu điều muốn nín khóc mỉm cười.

Vân Khiêm trước giờ nhờ vào bộ dạng tiểu mỹ nhân của mình mà nổi danh, lần trước vì lỡ trúng xuân dược của tôi mà thiếu chút nữa không kiềm chế được gao nấu thành com, bây giờ trên mặt tên này lại mang theo một vết thương rất lớn, vô cùng thâm, trông cứ như là hắn không thấy mình bị hủy dung, điệu bộ làm như tuyệt sắc giai nhân nhàn nhã bước vào.

Tôi nhin đau lau nước mắt, vẫn không kim lại được nụ cười.

Hết cách rồi, rất vui sướng khi thấy người gặp họa.

Cái tên yêu nghiệt kia từ lúc cướp của tôi tới giờ luôn khiến tôi bầm dập, lúc này đến mình bị bầm dập, làm sao mà không hả lòng hả dạ cho được cơ chứ?

Đương nhiên, tôi thừa nhận tôi quả thực có chút không hiền lành tốt bụng.

Lại nói, hiền lành tốt bụng lại không làm tiền tiêu được, tôi có nó để làm gì?

Vân Khiêm trông thấy vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa của tôi, vẻ mặt khó coi nhìn tôi, “Ta bị thương khiến cô vui lắm vậy ư?”.

Tôi gật gật đầu, không chút khách khí há miệng cười rộ lên!

“Vũ Nhi, Vân Khiêm vì muội nên mới bị thương đấy!”. Phong Tiểu Thiên nghiêm túc nhìn tôi, biểu tình có hơi giống thương xót đồng loại, quả thật là có chút không giống với hắn trước đây.

Tôi mở to mắt, tên này có vẻ như đã chịu đã kích gì lắm rồi, lại gọi tôi là Vũ Nhi? Còn trở nên tốt tính nữa chứ?

Nhớ năm đó tôi đuổi theo hắn thờ đến chết đi sống lại, hắn vẫn khinh thường mà ném cho tôi ba chữ: Tiểu bạch si!

Vân Khiêm nhìn tôi có chút đăm chiêu, dường như hắn ta lại nghĩ tới cái gì, tôi nhìn nụ cười gian trá của hắn, không khỏi tò mò.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của tôi, hắn mới chịu kể từ đầu đến cuối.

Hóa ra hôm đó sau khi tôi ném Tạ Kinh Hồng ra xong, trùng hợp gặp Phong Tiểu Thiên bên ngoài, được hắn đón lấy. Sau khi hắn kéo Tạ Kinh Hồng đi vào tôi đã gần như hôn mê bất tỉnh, trước ngực là vết máu lớn, nhìn thấy ghê người.

Hỏi thăm thương thế của tôi xong, hắn giao tôi cho Tạ Kinh Hồng, đại chiến ba trăm hiệp với Đông Phương Ngọc, Đông Phương Mặc ở giữa bên tính toán trợ giúp Đông Phương Ngọc, nhưng bị Vân Khiêm ngăn lại, hai người ác chiến.

Võ lâm chí ghi lại: Năm Tuyên Đức thứ mười ba, yêu nữ đến Vân Châu, quý quan khắp nơi tranh đua. Khi Đông Phương ba vị công tử, Hàn Ngọc Mặc gồm cả con trai của quyền tướng đương triều Vân Khiêm, Thiếu chủ Nhất ngôn đường Phong Tiểu Thiên vân vân, giao chiến hỗn loạn, bất phân thắng bại, họa từ yêu nữ, đây là một bất hạnh lớn của võ lâm!

Lúc ấy tôi lâu khô nước mắt, khoai trá ngồi nghe Vân Khiêm mặt mày hớn hờ kể về trận ác chiến đó, hủy hoại biết bao nhiêu là đồ cổ bàn ghế gốm sứ thượng hạng của Nghênh Xuân quán, mụ tú bà khóc lóc nỉ non tim như bị đao cắt ra sao, cũng không biết tôi đã trở thành yêu nữ mà người người trong võ lâm đều muốn giết.

Cũng may là tôi không có quen với mấy kiểu như hoàng đế, thái tử linh tính, nếu không chính là hại nước hại dân rồi!

Vân Khiêm kể xong không có ý tốt chi vào Phong Tiểu Thiên: “Cô có biết Phong huynh đánh với Đông Phương Ngọc, bị thương ở đâu không?”.

Tôi đưa mắt đã bị gió hong khô quét Phong Tiểu Thiên từ trên xuống dưới hơn mười lần, vẫn không biết hắn bị thương chỗ nào.

“Dưới hông! Nhưng lại do Tạ Tứ chém!”. Hắn mừng rỡ, còn vui sướng khi người gặp họa hơn cả tôi.

“Tạ Tứ?”.

“Tạ Tứ vốn định có lòng giúp Phong huynh, kết quả lại không cẩn thận chém phải tôn mong của Phong huynh, còn thùng cả quần áo, Phong huynh đành phải túm hông ôm cô về!”.

Nghĩ tới bộ dạng tay chân vụng về giúp hóa phiền của Tạ Tứ, và kẻ cao ngạo như Phong Tiểu Thiên, lại trong lúc đánh nhau lộ ra cái hông trắng bóc, tôi không khỏi cười ha ha.

Cười được nửa chừng, ôm ngực ho khò khè, máu tươi tràn ra miệng, nhiễm đỏ cả bộ áo ngủ bằng gấm nhạt.

Vân Khiêm đang cười hà hà và Phong Tiểu Thiên đang xấu hổ như bị dọa, vội vàng nhào đến xem xét ra sao, tôi khoát tay, uống lấy một ngụm trà của Vân Khiêm đưa tôi, thấp giọng nói: Không sao cả rồi!

Trong ngực giống như có một luồng hơi nóng, không thể dập tắt, chỉ đau nhói vô cùng, đến mức trên trán ứa ra mồ hôi.

Sau hôm đó tôi chỉ ở lại trong phòng yên tâm tĩnh dưỡng, Phong Tiểu Thiên chăm sóc tôi.

Thỉnh thoảng gặp Vân Khiêm, mặc dù không còn gọi bậy là yêu nữ này yêu nữ kia như trước đó, lại sống chết không kể truyện cười cho tôi nghe nữa.

Trong khoảng thời gian đó Tạ Kinh Hồng cũng có tới, mang theo bốn tên thị vệ ngu ngốc của hắn.

Tôi rất nghi ngờ, thân là người thừa kế của Tạ gia, Tiểu Tạ rất có tiền, nuôi phải bốn tên hộ vệ ngu ngốc không có năng lực thế này mà sao không bị thương chứ?

Ngẫm thì ngẫm vậy thôi, chứ sức khỏe bây giờ củ tôi không cho phép tôi làm bất cứ chuyện gì.

Trừ bỏ Tạ Tam, Tạ Đại, Tạ Nhị, Tạ Tứ đều có vẻ rất ngượng ngùng, hôm đó sau khi chém tôi xong, dưới “sự giáo dục” của Tạ Kinh Hồng, bọn họ mới hiểu ra, đại chiến đêm đó tôi ném Tạ Kinh Hồng ra là có ý tốt, rơi xuống đất cũng không bị thương, tôi vốn không muốn khiến cho Tiểu Tạ phải chịu vạ lây.

Ba người họ ngượng ngùng bước tới, nhận lỗi với tôi, trên gương mặt đen thui hình như hơi phỉếm đỏ, đủ thấy đã được dạy dỗ!

Tôi không thể chịu được mấy ánh mắt độc hại không có màu tím hồng này, miễn cưỡng tha thứ bọn họ.

Nhưng Phong Tiểu Thiên sau lưng tôi còn chưa thể ngồi lại hung hăng trừng mắt Tạ Tứ, không thể tha thứ.

Tạ Tứ đứng sau Tạ Đại thò đầu ra nhìn Phong Tiểu Thiên, sau đi xác định được đuôi đầu cũng là một đao, thắt đầu cũng là một đao, đành cam chịu tiến lên, đưa cái mõng của mình ra.

Tôi lập tức cười như thất ruột, ôm ngực không ngừng ho.

Phong Tiểu Thiên thất kinh, ngừng lại khẽ vuốt vuốt nhẹ lên lưng tôi, tôi ngẩng đầu lên thoáng nhìn gương mặt lo lắng của hắn, trong lòng lo lắng không thôi.

Tạ Tứ trộm thở hắt ra, lặng lẽ lui về phía sau.

Tôi mím môi có nén đau đớn trong lồng ngực, nhìn dáng vẻ lén lút như trộm của Tạ Tứ, tên mặt đen này, hóa ra cũng biết sợ đau...

Chỉ thấy ngân quang chột lóc, Phong Tiểu Thiên không thèm quay đầu lại lạnh lùng nói: “Tạ Tứ, đó là phần thưởng của gia cho ngươi!”.

Giọng rên la như heo bị giết của Tạ Tứ vang lên.

Tôi quan sát kỹ, trên mõng của Tạ Tứ đang cắm một cây ngân châm, đầu châm đang nhẹ nhàng run run, chế tác tinh xảo, có vẻ xinh xắn, tiếc là không đáp đúng chỗ!

Phong Tiểu Thiên thấy vẻ mặt như tiếc hận của tôi, trong lòng không nở, tôi vốn còn tưởng tên này gần đây tốt bụng, lại nghe hắn nói: “Vũ Nhi đừng nhìn, cây châm đó vốn là huynh chuẩn bị tặng cho muội, chỉ là bị dơ rồi, để hôm nào huynh lại tìm cái mới cho muội!”.

Tôi không biết nên cười hay là không nên cười, nhưng nhớ lại một câu: người này là trùng mắt tất báo!

Tạ Kinh Hồng liếc trái ngo phải, cân nhắc lợi hại, biết đây là loại người không thể trêu vào, lại nói Tạ Tứ quả thật là có lỗi với người ta trước, chỉ đành nín cười dẫn ba người còn lại đi.

Nhiều năm sau khi tôi đã biết được thân phận thật sự của Phong Tiểu Thiên, lúc ấy mới đổ mồ hôi lạnh thay cho Tạ Tứ ngày đó, nếu không phải là nhờ tôi làm trò, Phong Tiểu Thiên thưởng cho Tạ Tứ e rằng cũng không phải chỉ là một cây châm chế tác tinh xảo, mà là đường hoàng tuyền, nước Vong Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Ngư ông đắc lợi (hai)

Tôi ôm lấy ngực nhảy khỏi xe ngựa, mặc kệ Phong Tiểu Thiên đang đuổi tay tôi, đôi mắt nhìn theo, không ngờ lại bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ.

Tháng sáu tuyết rơi?

Trước mặt là một đồng lớn các tinh thể màu trắng, như mỹ ngọc, như tuyết đọng thành băng, nhưng thời tiết thì lại đang cực kỳ nóng bức.

Phong Tiểu Thiên đi theo sau tôi như một gà mái mẹ bảo hộ gà con không rời một bước, sau khi bị huynh ấy bảo hộ như vậy suốt hơn một tháng tôi cũng

cảm phục huynh ấy vô cùng, cứ im lặng mà đi theo tôi như thế, chẳng lẽ trên người tôi có món bảo bối gì hay sao?

May nhờ có một chút ít phân tình từ hồi lúc nhỏ, không thì tôi cũng thật sự rất hoài nghi cái bụng dạ khó lường của tên này.

Tạ Kinh Hồng cùng với Vân Khiêm cười cười đi ở phía sau.

Trong mũi cảm thấy có mùi gì đó mặn mặn, tôi bước lại gần giẫm lên trên đồng tinh thể màu trắng, cuối cùng mới hoài nghi mở miệng: “Đồng màu trắng này có phải là muối không?”

Tạ Kinh Hồng thông thả bước tới: “Không sai, đây là ruộng muối của Tạ gia bọn ta”.

Mặc dù tôi không hay xuống bếp, nhưng từ sau khi xuống núi cũng có chút tìm tòi đối với giá bạc và giá cả của mấy vật dụng hay dùng.

“Bao nhiêu đây vậy không phải là rất nhiều bạc sao?”

Lại đưa mắt nhìn quanh, một mảng trắng lóa cứ như một đồng vàng nén lấp lánh đang chột ần chột hiện trước mắt tôi dưới ánh mặt trời.

Cả một đồng thể này, không phải là ít đâu.

Bỗng dưng phát hiện tên gốc Tạ Kinh Hồng ngày nào cũng bị tôi hành hạ vô số lần lại giàu có đến mức này, quả là giàu đến mức khiến người ta khinh thường mà!

“Ruộng muối thể này Tạ gia có đến mười cái!”

Đang trầm mặc nhìn một đồng kim quang lấp lánh trước mặt tôi bị câu nói tiếp theo của Tạ Kinh Hồng làm kích động đến mức hai mắt như tóe lên hòa lẫn kim tinh.

Tôi trưng cái vẻ mặt đầy sao của mình tiến lại gần, tóm lấy áo của Tiểu Tạ, “Vậy Tạ gia các người ngoài ruộng muối ra còn có sản nghiệp gì nữa?”

“Xưởng đúc sắt, tửu lâu, tiền trang, dệt lụa nhiều vô số kể”.

Tôi không ngừng phóng đôi mắt mê người đang mãnh liệt dâng trào tình cảm cho Tiểu Tạ: “Tiểu Tạ, hay là, người gả cho ta đi? Ta đảm bảo sẽ đối xử với người thật thật tốt!”.

Sâu trong nội tâm thì gào thét: Tiểu Tạ, gả hết ruộng muối, tửu lâu, tiền trang của người cho ta đi, ta đảm bảo sẽ đối xử thật tốt với chúng nó!

Tôi quả thực rất rất nghèo, là một nghèo hai trắng, lại còn đang đứng trước tên Tiểu Tạ vô cùng giàu có này, đúng là tổn thương tâm lý vô cùng mà!

Tiểu Tạ kinh hãi lùi về sau hai bước, gương mặt méo mó nhìn về phía Phong Tiểu Thiên đang đứng sau lưng tôi.

Tôi giả bộ không thấy vẻ mặt của hắn, chắc do tên này mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân đây mà, không sao, điều hòa cân bằng lại là được thôi.

Sao trước kia lại không chú ý nhỉ? Bộ dạng của Tiểu Tạ cũng được coi là cảnh xuân tươi đẹp trăm hoa đua nở ấy chứ? Mặc dù khuyết điểm duy nhất là từng có một chân với Đỗ Nhược, cũng là đồ dùng rồi, may nhờ hắn có chút tiền của sai lầm đó cũng không thể không bỏ qua được.

Phong Tiểu Thiên nắm áo quay người tôi lại, nghiêm gương mặt lạnh: “Muội thích tiền thế sao?”

Tôi gật gật đầu, luôn phát huy tốt tinh thần ngu ngốc trước mặt huynh ấy, thừa nhận cũng được, từ chối cũng không sao.

Vân Khiêm cười gian: “Yêu nữ, tiếc là ruộng muối này sắp không còn là của họ Tạ nữa, mà là họ Hiên Viên”.

“Hiên Viên?”. Tôi xấn xấn tay áo, đau lòng nhìn quanh, ruộng muối sắp vào túi của tôi ời, vàng bạc của tôi ời, “Đây là tên không có mắt nào, dám giành với ta?”

“Đương kim thiên tử họ Hiên Viên, chẳng lẽ người thật sự không biết à!”

Tôi bước từ từ lại gần chỗ Tiểu Tạ, bỗng gõ một cái lên đầu hắn, “Đồ tốt đến thế, người đành hai tay dâng lên cho cái tên Hiên Viên gì đó thật sao?”

Tiểu Tạ ôm đầu nhìn Phong Tiểu Thiên cười khò, vẻ mặt chẳng biết làm sao.

Kết quả cuối cùng là tôi bị Phong Tiểu Thiên không chút khách khí lôi ngược trở lại xe ngựa, tôi lớn tiếng kháng nghị: “Dù thế nào cũng phải nhường bót cho ta hai mẫu để đổi bạc chứ?”

Vân Khiêm tiếp đó lên xe, cười cười nham hiểm: “Yêu nữ, người bán xuân được đất đến thế, còn lo không có tiền sao?”

Tôi ngoảnh mặt sang trừng hai mắt với hắn còn không thấy hả giận, tên yêu nghiệt này, bức tôi trả nợ đến mức phải đi bán xuân được, lại còn đi rêu rao khắp nơi.

Bán xuân được cũng có phải chuyện gì về vang lấm đầu!

Hiện tại mọi người khắp nơi đang tìm kiếm người chế tạo nên Túy Tiên Nhi, sở dĩ có người mượn danh đủ thể loại: một muốn trực tiếp đặt hàng; hai sau đó bắt chước làm nhái theo; ba một gã nào đó vì miệt mài quá độ mà chết người nhà của người này muốn kiện Túy Tiên Nhi v.v...

Nói tóm gọn một câu là: làm không tốt chính sách hậu mãi!

Cái tên vô quýt dày đó kiếm được không ít, cũng nên chịu chút mạo hiểm, những việc lật vật đó mà cũng phải phiền đến tôi sao?

“Tiểu bạch si, muội ngày càng có tiền đồ nhi! Được! Được! Được lắm!”

Phong Tiểu Thiên lạnh mặt ca ngời, thế mà tôi lại cảm thấy sau lưng mình như có một luồng gió lạnh, vô cùng chột dạ mà cúi đầu.

Làm công việc mà bản thân cho rằng không có gì là sai, nhưng thái độ khiếm tốn vẫn là quan trọng, cứ thế này, không chừng cái tên kia sẽ ôn hòa hơn chút xíu?

Đọc đường đi không hé miệng, sau đó Tạ Kinh Hồng còn dẫn chúng tôi đi tham quan ruộng đốt muối của Tạ thị, chỗ này khá vắng vẻ, ruộng đốt muối quả là khí thế ngất trời, đến Vân Khiêm còn có tâm tình tốt làm một bài thơ hình dung lại cảnh tượng lúc đó: bạch đầu tảo hộ đệ thảo phòng, lục nguyệt tiên diêm liệt hỏa băng, tẩu di môn tiền liệt nhật lý, thâu nhân nhất khách thị thừa lương.

Một bài Tiên diêm tảo, ánh lửa bức người.

Tôi còn cảm thấy, con giận dưới sự trầm mặc của Phong Tiểu Thiên, cũng thật là bức người mà!

Xế chiều, Tạ Kinh Hồng dẫn bọn tôi đến Du Viên chiều đãi.

Du Viên nghe tên tưởng là một khu vườn, kỳ thật lại là một chỗ dừng chân vừa có thể dùng bữa vừa nghe nhạc nhạc khúc, làm thơ, nghe nói đây cũng là một sản nghiệp của Tạ gia, hằng năm tiền thu vào cũng không ít.

Ăn uống no đủ, nghe xong một điệu hát dân gian, Tạ Kinh Hồng vỗ tay, ra hiệu cho tiểu cô nương hát khúc lui xuống, Tạ Tam bùng ra một cái hòm đỏ, cẩn thận đặt lên bàn.

Tôi như mở cờ trong bụng nhào tới, quen biết lâu như vậy, tên này còn chưa trả công chữa bệnh cho tôi đâu, hôm nay cuối cùng lương tâm cũng trỗi dậy rồi sao?

Mở ra xem, bên trong là một xấp giấy đã ố vàng, một cái ngọc ấn vàng ảm.

Tôi không có hứng thú đối với mấy trang giấy cũ thoạt nhìn không có giá trị này, chỉ nhìn chăm chú cái ấn thạch vàng óng, trông cũng còn chút giá trị, không khỏi cảm lên thương thức.

Nhìn kỹ, mặt trên còn có hai chữ: Đan Vân.

“Đan Vân...Luu Vân...Luu Vân... Đan Vân...”

Thuận miệng đọc ra, không phải do cười, hai chữ không đầu không đuôi này luôn khiến tôi nghĩ tới hai chữ Luu Vân.

Tạ Kinh Hồng bắt lấy cái tay đang thương thức ngọc ấn của tôi, giọng nói run rẩy hỏi: “Ngươi... Ngươi từ đâu biết được cái tên Luu Vân này?”

Chẳng lẽ Luu Vân là một kẻ gian ác gì hay sao sao?

Trong bụng không khỏi thờ dãi: xem đi xem đi, đôi phụ mẫu đó củ tôi, cha thì cường đoạt dân nữ, ép lấy làm vợ, mà người mẹ bị ép này của tôi cũng chẳng phải đèn cạn dầu.

“Ta, ta từng gặp bức họa của nàng ở Vân Tiêu cung, trong phòng ngủ của Bạch Mặc”.

Không phải trong lòng không chột dạ, người ta hay nói cha nợ con trai trả, cũng giống với mẹ nợ con gái trả thôi.

“Bạch Mặc là cha ngươi sao?”. Hỏi câu này là Vân Khiêm, con ngươi thâm trầm, ánh mắt không rõ hàm xúc.

Tôi có chút do dự, trước đó phát hiện tên Vân Khiêm này dường như nắm rõ Vân Tiêu Cung như lòng bàn tay, mặc dù tôi luôn không thừa nhận Bạch Mặc là phụ thân, nhưng sự thật người này đúng thật là cha đẻ của tôi, đây là chuyện dầu thế nào cũng không thay đổi được.

“Hóa ra tin tức kia đúng là thật, đúng là thật...”

Vân Khiêm vừa cảm thán vừa lắc đầu, sau khi quan sát kỹ tôi một hồi rồi lại thờ dãi, “Con gái của một hiền tài năm đó, không ngờ lại sinh ra một cháu gái thế này, thấy tiền liền lấy làm thân cũng thôi đi, lại còn là một người gặp tiền sắc đều thu hết!”

Không hiểu nổi câu nói này của hắn ta là châm chọc hay là tiếu nuối, tôi còn ngửi thấy chút mùi vị, Phong Tiểu Thiên bên cạnh thần sắc không tốt cho

lắm.

“Tên họ Vân kia, cẩn thận cách dùng từ của người đi!” Nói xong, tôi buông cái ngọc ắn, tay kia rút ra khỏi tay của Tạ Kinh Hồng, đứng dậy đi.

Tạ Kinh Hồng sau lưng tôi truy hỏi đến cùng: “Thiên Tinh, người tên Lưu Vân đó là gì của người?”

Mặc dù luôn cố muốn phủ nhận, tôi vẫn nhẹ nhàng phủ ra bốn chữ: “Nàng là mẹ ta!”

Chân chưa kịp ngừng bước, đã bị Phong Tiểu Thiên lôi vào trong phòng, đi dọc theo hành lang gấp khúc của Du Viên, không quay đầu lại.

Phong Tiểu Thiên không dẫn tôi về biệt viện của Tạ gia, mà là một khách điểm, đòi một gian phòng hảo hạng. Tôi đứng bên cạnh nhỏ giọng kháng nghị: phải là hai gian hai gian...

Bị ánh mắt sắc như dao của huynh ấy làm sợ tới mức mắt hết khi thể, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đợi đến khi vào phòng, sau khi tiểu nhị mang trà nước vào rồi ra ngoài, huynh ấy vẫn còn đắm chiêu nhìn tôi, không nói được lời nào.

Tôi xoay xoay trên ghế, không chịu nổi ánh mắt đáng sợ âm trầm này, lại xoay xoay, quyết định phá vỡ xấu hổ.

“Cái ngọc ắn lúc nãy, Tạ Kinh Hồng định cho ai?”

Kỳ thật từ lúc tôi mở cái hòm, cho tới lúc cầm cái ngọc ắn thường thức trên tay, sắc mặt của Tạ Kinh Hồng cho thấy không phải cho tôi.

“Cho Vân Khiêm, thật ra cũng không phải là cho Vân Khiêm, mà là đương kim thiên tử, giao nộp ruộng muối và một phần sản nghiệp”.

“Tại sao hẳn lại phải dâng nộp? Nhiều tiền hơn không phải tốt hơn sao?”

Thấy sắc mặt huynh ấy đã dịu lại, tôi thậm chí quyết định hỏi tới cùng.

“Một người, nếu như phú khả địch quốc, còn giàu hơn cả vua, muối nói xem có thể thờ ơ không bị ngó ngang gì tới sao?”

Ừm, tôi lại suy nghĩ, “Hóa ra là lão hoàng đế không thích có người nào giàu hơn ông ta à? Đúng là thiên hạ đệ nhất cường đạo mà, lại còn không cho người khác nói mình là đệ nhất cường đạo nữa chứ!”

Phong Tiểu Thiên cười cười rồi lại thờ dãi: “Muội thế này mà cũng có thể sống sót ra khỏi Vân Tiêu Cung, đúng là kỳ tích!”

Tôi gật đầu đồng ý, câu này rất hợp ý tôi.

“Nghe đồn biên cương phía bắc cũng không thái bình thế này, có một ngày ắt phải khởi binh, lúc đó phải đổ vào nhiều bạc, hoàng đế không tìm đến Tạ gia thì tìm ai bây giờ? Lúc trước hoàng thượng còn nể mặt Tạ Tương mất nhắm mắt mở, hiện tại ai cũng muốn kéo Tạ gia xuống, nói không chừng triều đình còn đứng sau khuyến khích nữa là, đến lúc đó ngư bạng tranh chấp (cá và trai), ngư ông đắc lợi, không sợ không nuốt nổi Tạ gia. Không ngờ Tạ Kinh Hồng tuy tuổi còn trẻ, lại đi trước một bước chấp tay dâng lên, trên phố mọi người đồn nhau nói Tạ gia không xoay sở được nguồn vốn nên phải bán đi một phần sản nghiệp, dẫn tới chuyện một lúc nhiều người tranh nhau mua, lại đem hết số sản nghiệp này dâng hết lên trên, hóa ra là tự bảo vệ mình, chiêu này gọi là lấy lùi làm tiến rất vi diệu!”

“Nếu không cho thì sao?” Tôi lại hỏi.

Với cá tính thích vợ vét của cái của tôi, thật sự là đau lòng chết được mà, nhiều tiền như vậy, ngần lại tôi còn nợ Vân Khiêm một trăm lượng, mà tôi chỉ còn có mười ba lượng, còn hai tháng nữa là tròn ba tháng, một trăm lượng này đúng thật là sâu cũng sâu chết.

“Vậy chờ đợi Tạ gia nói không chừng chính là tịch thu tài sản tru di tam tộc!” Phong Tiểu Thiên cười thân nhiên nói, ngữ khí cũng quá đối bình thường.

Tôi lại cảm giận: lại một tên đao phủ giết người như ma, chẳng qua tên đao phủ này còn lấy lý do đường đường chính chính để che đậy giả tâm của mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Hoàn Quân Minh Châu

Edit: Thanh Thanh **Buổi tối, tôi ngoan ngoãn nằm xuống cái sạp nhỏ đối diện giường lớn trong phòng ngủ, bên kia Phong Tiểu Thiên nằm trên giường gọi: “Tiểu bạch si, sang giường ngủ này!”**

Lúc chiều không ngờ huynh ấy không nổi nóng với tôi nữa, thật là hiếm thấy.

Cái sạp hơi nhỏ, co chân duỗi tay quả thật có chút không thoải mái.

Lại nhìn đến vị nhị đại gia Phong Tiểu Thiên đang nằm ngủ trên giường lớn, vội không ngừng lắc đầu.

Phong Tiểu Thiên ngược lại không chút tức giận, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, cao giọng nói: “Nghe nói muội kiếm tiền đều kiếm ở thanh lâu, là bán xuân được à!” Nghe không ra là vui hay là giận.

Vốn cũng không có gì phải chột dạ, trước giờ Vân Tiêu Cung tôi cũng đã có tiếng lắng lo, đặc biệt là những môn đồ của Văn Li cô cô, cung chúng luôn tiếng xấu nổi danh, nhưng không biết vì sao, đối với Phong Tiểu Thiên tôi lại vô cùng chột dạ thoái chí, chung quy cứ cảm thấy như làm chuyện không muốn để người khác biết.

Suy nghĩ lại, cũng không có gì phải chột dạ.

Người mà tôi nên chột dạ, hay nói khác hơn là sợ hãi là sư phụ Nhiễm Tu, trên giang hồ sư phụ lại còn rất có tiếng tăm, cuối đời không nên bị một đứa nghiệt đồ như tôi hủy hoại thanh danh, vô cùng nhục nhã.

Trở mình ngồi dậy, vốn định nói chuyện với huynh ấy, ánh nến ở đầu giường sáng rõ, chiếu lên dung mạo như vẽ của huynh ấy, đáng vẻ mặt mới, đột nhiên không còn hứng thú nữa, ngã đầu xoay người đi ngủ tiếp.

Người tôi ý lại, chỉ có mỗi huynh!

Người lo lắng đầu đất, cũng chỉ có mỗi mình huynh!

Những người khác, cần gì phải uốn lười!

Nói tôi không tốt bạc tình cũng được, máu lạnh ngu ngốc cũng được, tình cảm đâu có sâu nặng, tương lai cũng không nhất định phải bước tiếp một mình nữa, lẫn lộn trong một đồng khác người, rồi từ từ cũng sẽ biến thành người khác trên thời buổi này.

Không sao cả, chỉ cần, chỉ cần làm quen dần là được rồi!

Ngay vào lúc tôi đang sắp thiếp đi, Phong Tiểu Thiên ở trên giường bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Nương của muội là một nữ tử có số khổ!”

Thật không? Tôi cười gượng.

Người mẹ xa lạ đó đối với tôi mà nói chỉ có hai từ cụ thể và bức tranh vẽ như người thật kia, còn lại đều rất xa lạ, xa lạ đến không thể tưởng tượng được tôi từng là một bộ phận trên thân thể nàng, lại còn xa cách nhiều năm, cũng sẽ bị gió thổi tan... quân chỉ, quân chỉ bốn chữ cốt nhục tình thâm này.

Xa lạ tựa như kiếp trước, lúc đi ngang qua cầu Nại Hạ, một chén canh Mạnh Bà liền quên hết chuyện quá khứ.

Chắc có lẽ là thấy tôi không lên tiếng, Phong Tiểu Thiên có vẻ như không biết nói gì tiếp.

Một lúc lâu sau, huynh ấy lại cười khế, “Lại nói tiếp, muội với Tạ Kinh Hồng còn là biểu huynh muội”.

“Ý huynh là, nương của muội họ Tạ sao?” Kinh ngạc.

Tin tức này tôi thật là mới nghe lần đầu.

“Muội không biết sao? Nương của muội họ Tạ tên Lưu Vân.”

Tôi theo thói quen cười gượng: còn tưởng nương tôi họ Lưu chứ, tôi quả nhiên là ngốc thật mà.

Hèn gì lúc Tạ Kinh Hồng nghe tôi đọc Lưu Vân, thần sắc kỳ lạ sau khi nghe câu nói của Vân Khiêm, những chuyện xưa này, kể cả Phong Tiểu Thiên và Vân Khiêm, một đám xa lạ thế mà còn biết rõ hơn tôi.

“Chẳng qua là vì năm đó phụ thân của Tạ Kinh Hồng cũng chính là cậu của muội vì chuyện hôn sự của nương muội và muội đang nằm trong bụng, từng tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ huynh muội, trục xuất nương muội khỏi Tạ gia.”

Tôi bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây là nguyên nhân mẹ tôi bị gạt ra khỏi dòng họ?

Nữ tử ấy, năm đó bụng mang bầu, bị người thân trục xuất khỏi gia môn, đã sống sót thế nào đây?

“Nhiều năm trôi qua, người trong giang hồ không ai biết Tạ Lưu Vân còn sống hay đã chết...” Ngữ khí của Phong Tiểu Thiên mang theo chút phiền muộn.

“Vậy muội làm thế nào đến bên cạnh sư phụ của muội?”

Chẳng lẽ người cuối cùng mẹ tôi gặp là sư phụ của tôi chăng?

Vì yêu sinh hận, nên sư phụ tôi đã vứt bỏ mẹ tôi?

Lắc đầu, tôi nhanh chóng vứt bỏ ý niệm vớ vẩn này ra khỏi đầu, nếu sư phụ là loại người như thế, cần gì phải mang theo tôi bên cạnh, không ngại gian khổ mà nuôi tôi khôn lớn?

Tôi là loại người lạnh lùng như vậy, đến tôi cũng phải tự khinh bỉ chính bản thân mình.

Ngoài cười sỗ, bóng đêm dần sâu, dưới ánh nến mông lung nam tử khẽ nhíu mày, không có vẻ ương ngạnh đường hoàng như ngày thường, “Hàng năm đường cả bọn ta đều phái một đám huynh đệ đi tìm nương của muội, chịu sự nhờ vả của sư phụ muội.”

“Sư phụ sống cả đời, thì chính là tìm kiếm cả đời!”

Cầm thần a!

Không rõ trước kia mẹ tôi danh chấn kinh đô thế nào, lại có thể làm cho vị sư phụ vốn không màng thế sự của tôi vương bận cả đời, thật là không dễ dàng!

Những đệ tử dưới trướng của Văn Li cô cô, bất luận nam nữ, đều là loại người sinh Trương thực Ngụy, nay Tần mai Sở, những người này thấy tôi thế nào cũng chết lặng.

A?

Lúc này Phong Tiểu Thiên nói cái gì đường nhỉ?

“Cái đường của bọn huynh, là cái gì đường vậy?”

Người này, từ năm mười hai tuổi đi vào Vong Ưu cốc, theo tôi chính là tuổi trẻ ngạo mạn, tự cao tự đại, lần nữa gặp lại, cũng đã nhiều năm, tôi cũng không hề nghĩ tới chuyện hỏi lai lịch của huynh ấy.

“Nhất Ngôn đường!”

Ánh mắt của huynh ấy chăm chú nhìn tôi, bức người không thể tả, ánh mắt sáng quắc, thu hết thần sắc của tôi vào đáy mắt.

“Nhất Ngôn đường à?” Tôi cười, tên này nghe rất hay.

Cười giữa chừng cũng không cười nổi nữa, nụ cười ngưng hết trên mặt, quả nhiên so với chủ nhân của Vân Tiêu cung bọn tôi còn tàn nhẫn hơn.

Người của Vân Tiêu cung làm nhiều chuyện không kể xiết, đại gian đại ác cũng có, nhưng đại bộ phận đều có một tôn chỉ: người không đánh ta, ta không phạm người!

Mà Nhất Ngôn đường, hồi còn ở trong cung từng xem qua một ít tư liệu giang hồ: Nhất Ngôn đường là một tổ chức sát thủ cực kỳ thần bí đương thời, thành lập vài thập niên mưa gió không ngã, chưa từng có án lệ nào thất thủ, không ai biết mặt mũi của bọn chúng ra sao, nghe đồn là loại người gặp thần giết thần gặp phật giết phật ngay đến cả Diêm Vương thấy cũng phải run rẩy, chỉ có ngoại hiệu: mặt lạnh tu sát.

Mà cái mặt lạnh tu sát này cũng không phải ám sát bình thường là sẽ dễ dàng rat ay.

Năm năm gần đây, cũng chỉ ra tay hai lần.

Ba năm trước trong một năm rat ay hai lần.

Vậy mà tôi lại không biết sống chết đi khiêu khích cái tên đầy sát khí này vô số lần, đây không phải là liều lĩnh sao?

Mà những người quen biết Phong Tiểu Thiên có lẽ cũng không biết cái người ngày nào cũng lười biếng xuất hiện dưới mí của bọn họ là một cực phẩm sát thủ đương thời? Lại còn là thủ lĩnh sát thủ nữa chứ!

Tôi làm ra bộ dạng im lặng hòa hoãn chung sống: chịu chết!

Trong lòng dầu có sợ muốn chết, trên mặt cũng ráng chịu đựng.

Cười mỉm thờ dãi: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!” Bởi vì còn ngồi chồm hổm trên tháp, bộ dáng nghiêm trang cũng hơi bất nhã, Phong Tiểu Thiên bị mấy chữ “ngưỡng mộ đã lâu” của tôi làm tái mặt còn nở nụ cười.

Huynh ấy không biết nên khóc hay nên cười hung hăng trừng mắt liếc nhìn tôi, “Tiểu bạch si, đi ngủ! Tán gẫu với muội tiếp, ta sợ sẽ đoán thọ mười năm mất!”

Trong bụng co rút: Lão đại à, là muội mới nên nơm nớp lo sợ đoán thọ mười năm?

Ngoài miệng không dám nói, nhưng lúc này bỗng đứng nhìn thấy trên gương mặt huynh ấy không rõ vì sao hào hứng hẳn, đây mà là tên Phong Tiểu Thiên ngang ngạnh vô lý đó sao, tình cảm này rất quen thuộc, tiếng gọi Tiểu bạch si cũng không còn chói tai như ngày xưa...

Ngày hôm sau, tôi từ trên giường đứng dậy, thái dương đã xuyên qua song cửa chiếu rọi vào căn phòng ấm áp. Chiếc khăn trải giường bằng vải gấm thượng hạng đỏ thẫm rực rỡ như rạng mây.

Chậu nước nửa nóng nửa lạnh, một chiếc khăn bố ướt, đột nhiên nhớ tới một chuyện: tối hôm qua, tối hôm qua hình như tôi ngủ trên sạp mà? Chân tay co cứng, có chút khó chịu?

Mà sáng hôm nay tôi lại thức dậy ở trên giường, giường cao gối mềm...

“Ồ, thức rồi à? Muội đúng là trời sinh mệnh heo, ăn được ngủ được!”

Quay đầu lại, Phong Tiểu Thiên đang từ bên ngoài đi vào, sau lưng là tiểu nhị đang bưng bữa sáng.

“Huynh... huynh... huynh...”

Tôi chỉ tay vào giường, rồi lại quay đầu chỉ vào Phong Tiểu Thiên, câu nói mắc kẹt trong cổ họng không thể thành lời, cuối cùng đơn giản hóa thành hai chữ: “Cầm thú!”

Tiểu nhị dưới ánh mắt đầy sát khí của Phong Tiểu Thiên vội chạy chậm ra khỏi phòng, gã bộ không thấy ánh mắt ai oán xin trợ giúp của tôi.

Vốn dĩ, nếu không phải tối hôm qua biết Phong Tiểu Thiên là một sát thủ không lời, tôi sẽ không chút do dự nhảy dựng lên chỉ vào mặt huynh ấy mắng “Cầm thú!”

Nhưng hiện tại xét thấy tính cách tôi nhất gan mệnh tốt, kháng nghị yếu ớt của tôi dưới ánh mắt nhìn chăm chú của huynh ấy bị bóp méo thành: nguoi là cầm thú!

Tuy rằng miệng huynh ấy không nói, nhưng ánh mắt lại biểu đạt ý tứ giống như trên.

Tôi cầm thú?

Kiểm tra cẩn thận lại quần áo của mình, xem có dấu vết cầm thú không trước đã, sau đó lại sờ sờ một đồng Tủy Tiên Nhi mới sơ chế trong thắt lưng, chẳng lẽ là tối hôm qua tôi nằm mộng uống Tủy Tiên Nhi, rồi làm chuyện gì cầm thú sao?

Từng nhìn thấy tú bà chỉ mới ngủ một chút Tủy Tiên Nhi sau đó đã biến thân làm chuyện cầm thú, tôi không nghi ngờ chút nào nếu bản thân mình không cẩn thận dính phải dược này, không muốn cầm thú cũng khó!

Thấy tôi kích động Phong Tiểu Thiên có vẻ như thấy đùa vui lắm, đôi mắt phượng hẹp dài như có sóng nước, tràn ngập ý cười, một tia tối, một tia sáng, “Tiểu bạch si, làm chuyện cầm thú rồi muội phải phạt trách!”

Chú thích – phạt trách với ta! (ý huynh này là bắt phải có trách nhiệm với huynh ấy)

Trên mặt của tôi nổi lên hai ngọn lửa, không thể không nói, bây giờ thoát nhìn nụ cười âm hiểm của tên này đích xác là có chút... có chút cầm thú...

Cầm thú đến mức không dám nhìn, nhìn sẽ chảy nước miếng...

Tôi lấy cái bánh bao liền chạy, khiến cho Phong Tiểu Thiên cười một tràng dài.

Ra tới cửa, sau lưng tiếng cười dừng lại, tiếng bước chân đuổi theo.

“Tiểu bạch si, sao không ăn sáng, muội định đi đâu?”

Tôi cắn một ngụm bánh bao, hóa ra là nhân cải xanh, ừm, mùi vị còn ngon hơn so với nhân với nhân thịt.

“Đi tìm Vân Khiêm!”

“Sáng sớm hôm nay hán đã về kinh rồi!” Người phía sau không nhanh không chậm bước theo.

Tôi dừng lại, đánh một cái thật mạnh vào ngực, “Yêu nghiệt!”

Quay đầu lại thấy mặt Phong Tiểu Thiên đã tối đen như bầu trời, vội bổ sung thêm một câu: “Không phải nói huynh!”

Trong lúc sắc mặt huynh ấy đang từ tối sang sáng, lại bổ thêm một câu: “Có nói huynh là cầm thú đâu!”

Người này tính hay quên quá mà!

Bị ánh mắt muốn giết người của huynh ấy dọa chạy trời chết!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 41: Hoàn quân minh châu nhật (Phiên ngoại Đông Phương Ngọc)

Hộ vệ Vô Mệnh chuyên đi theo cạnh Đông Phương Ngọc vội vàng từ bên ngoài đi vào, va phải người Vô Huyền vừa mới được lệnh ra ngoài làm việc.

“Vô Mệnh, sao điệu bộ của ngươi lúc nào cũng bất cẩn thế?” Vô Huyền khiển trách.

Vô Mệnh lấp bắp, “Mới vừa nhận được một thiệp mời...” Về mặt do dự, có lẽ là không biết nói thế nào.

Vô Mệnh đón lấy cái thiệp màu đỏ hồng từ trong tay hắn, một hương thơm nồng nặc xộc vào mũi, thấy phía dưới lạc khoản đề hai chữ “Thiên Tinh” bỗng cảm thấy đau đầu, chết tốt không chịu chết, chỗ hẹn lại còn là kỹ viện lớn nhất Vân Châu: Nghênh Xuân quán.

“Chắc có lẽ thiếu chủ sẽ không đi đâu! Ngươi đem thư trình lên trước đi rồi tính.”

Vô Huyền trầm động não, nếu hắn nhớ không lầm, lần trước ba vị chủ tử động thủ cũng là ở Nghênh Xuân quán, nghe nói Thiên Tinh cũng ở đó, còn bị thương nữa.

Nữ tử này, chẳng lẽ là bị đánh đến nỗi ngu ngốc luôn rồi không, lại còn dám đi hẹn đến chỗ bị đánh?

Lúc Vô Mệnh bước vào, Đông Phương Ngọc không thèm ngược mặt, chỉ nói bốn chữ: “Để xuống, ra ngoài!”

Nghe thấy tiếng bước chân của Vô Mệnh xa rồi hắn mới cầm lấy lá thư đang nằm trên bàn.

Thăm nghĩ: mùi hương này, quả thật rất hợp với loại nữ nhân yêu mị như nàng, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại là vẻ đẹp yêu dị tầm thường.

Chỉ có một điều mà hắn vẫn chưa thể hiểu được: chỉ mới ba năm trôi qua thôi, sao lại có thể biến một tiểu cô nương thanh nhã thành một nhánh hải đường xuân lộ được chứ?

Nhớ lại bốn tháng trước, hắn lấy danh nghĩa đến Định Châu khảo sát việc buôn bán, dọc đường bỗng gặp phải một nữ tử.

Nàng kia, áo tím tóc dài, mái tóc chải xẻ hai đường sáng bóng.

So với tiểu cô nương trong trí nhớ giống nhau đến bảy phần.

Bảy phần, nếu cách ba năm, ai cũng không thể phủ nhận nàng lớn lên lại trở thành dáng vẻ thế này.

Vô Mệnh theo bản năng liếc nhìn hắn, ánh mắt chợt lóe lên tia kinh ngạc.

Nàng kia dịu dàng bước tới, “Ngọc ca ca...”

Sự kinh ngạc trong mắt không ngờ vào đâu được!

“Vũ Nhi...”

Có lẽ là trong lòng hắn cũng từng nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày gặp lại, nhưng gặp nhau ngạc nhiên quá mức thế này, ngược lại lại mất đi sự mừng rỡ như trong dự liệu, phần lớn là do dự.

Trong hàng vạn người thế này, trên con đường xa lạ, ngẫu nhiên gặp nhau có thể thân thiết như lúc xưa chẳng?

Nữ tử nghe thấy giọng nói dịu dàng của hắn có vẻ như hơi ngập ngừng, hắn bước tới phía trước, cầm lấy tay nàng.

Bất luận thế nào, gặp được lại nhau, cũng là may mắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhi ửng đỏ, muốn giãi rồi lại không, để mặc cho hán nắm, một mùi hương nhẹ nhàng xa lạ thoảng qua, hán nghĩ: trưởng thành rồi, không còn là... một tiểu cô nương cả người đầy mùi thảo dược của ba năm trước nữa rồi, cho dù có là một người ăn xin, mùi thảo dược cũng không thể tan đi hết. Ba năm này, có lẽ là chỉ mãi lo chuyện son phấn, nhìn gương trang điểm.

Hai ngày sau đó, Hàn đệ cũng từ U Châu chạy sang, vừa nhìn thấy nàng liền giận dữ!

“Nhị ca, huynh thu giữ ai cũng được, sao lại đi thu giữ con yêu nữ này?” Hàn nổi giận không giống bình thường.

Hán lãnh đạm liếc mắt nhìn tiểu đệ đang tức giận của mình: “Chẳng lẽ người làm nhục đệ đủ kiểu ở Vân Tiêu Cung, rồi còn bức hôn lại chính là Vũ nhi sao?”

Nàng đứng bên cạnh hán, đôi con ngươi trong veo như nước hiện lên bóng mờ, hàm răng cắn chặt làn môi dưới vốn đỏ hồng như đóa hoa đến thành dấu, nước mắt như sắp rơi là chẳng đến nơi.

“Nhị ca, huynh nhìn kỹ đi, ả là yêu nữ Thiên Tinh, tiểu cung chủ của Vân Tiêu Cung, huynh muốn bảo vệ ả thật sao? Cổ độc trong người đệ, cũng là do ả ban tặng, huynh còn định bên vực nữa ư?” Hàn càng lúc càng tức giận.

Nước mắt ẩn trong đôi con ngươi của nàng rớt cuộc cũng tràn ra, rớt xuống từng giọt, từng giọt ngọc lả chả trên dung nhan xinh đẹp: “Ngọc ca ca, năm đó lúc muội về nhà bị người của Vân Tiêu cung bắt lên núi, ba năm không được xuống núi. Lần trước gặp Tam công tử, nếu không hạ cổ hán, người trong cung sao có thể thả hán đi?”

Hàn đầy sự nghi hoặc, “Thật sao?”

Hán lặng lẽ nắm lấy tay nàng, ánh mắt nhìn Hàn khiển trách...

Không lâu sau đó, giang hồ truyền nhau, yêu nữ Thiên Tinh bản tính dâm tục, dây dưa mờ ám với nhiều thế gia công tử, ban đầu hán cũng không tin, không khéo không khéo, khéo đến mực cười gập lại nàng ở Vân Châu.

Lúc đó nàng đang dựa vào người Tạ Kinh Hồng cười cợt, bốn tên mặt đất mặc đồ đen sau lưng Tạ Kinh Hồng cũng không may ảnh hưởng đến nụ cười của nàng.

Hán ngồi trên lầu đối diện, vốn định ôm cây đợi thỏ, lén chân diện mục người leo lá Tạ gia, chỉ là ngoài ý muốn thấy nàng ở bên trong, này cũng như thỏ cũng không phải thỏ.

Hán trở mắt nhìn nàng cùng với Tạ Kinh Hồng vào ra cửa hàng bán đồ ngọc, sau đó lên kiệu, lại còn hai người một chỗ, vô cùng thân thiết, cảnh đẹp này, người bên ngoài trông như bưng bưng khí thế, hán lại như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, người nứa nóng nứa lạnh.

Vô Huyền đứng bên cạnh nhìn gương mặt hán thay đổi lúc xanh lúc trắng, có chút bất an nhắc nhở vị chủ tử thường ngày ý cười dào dạt của mình: “Thiếu chủ!”

Hán quay đầu khẽ cười, khêu mi, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn: “Vô Huyền, người nói xem nếu ta đoạt lấy nữ nhân này từ trong tay Tạ Kinh Hồng, thì Tạ Kinh Hồng sẽ thế nào đây?”

Tức nhiên là không cần hán phải rat ay, hán còn chưa kịp ra tay, liền nghe đồn Tạ Kinh Hồng bệnh không dậy nổi, còn nàng thì không rõ tung tích.

Không biết đây có được coi là cơ hội tốt để chia cắt Tạ gia không?

Thương cơ, thương cơ lúc nào cũng quan trọng nhất, thiếu chút nữa hán đã quên mất, mình là một thương nhân, thương nhân coi trọng tiền tại xem nhẹ chia cách, thương nhân coi lợi ích là trên hết.

Đi thẳng đến Nghênh Xuân quán, trên đường đi còn nhớ lại, lần trước gặp mặt, nàng bị dạy dỗ chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Sao lại còn hẹn đến nơi mà mình từng bị hán đánh bị thương?

Lại có người nhớ ăn mà không nhớ đánh, chẳng lẽ lại ngốc đến nỗi thế sao?

Nhớ lại lần trước lúc nàng nhắc tới chuyện dạm mê lan, khiến đại ca nổi lên sát khí khắp bốn phía, hán còn tin tưởng hôm đó mình không phải nhận sai người, mà là thời gian vô tình, đã vứt bỏ hết thấy quá khứ đi, ba năm này, lòng dạ đối với nàng cũng thay đổi.

Thế nhưng lúc hán tung chưởng, vẫn không khỏi thu lại tám phần nội lực, chỉ dùng hai thành, nhìn thấy trong sâu thẳm cặp mắt xán lạn kia có những chấm sáng nhỏ như không thể tin được, trong chớp mắt hán cũng có chút không chắc chắn, ánh mắt này, không khác gì với tiểu hài tử năm xưa đã yên tâm giao bàn tay cho hán nắm lấy.

Hán bỗng có ảo giác, hình như hán đã tự tay mình chặt đứt sự tín nhiệm vốn có giữa bọn họ.

Gian phòng cũ, hán bình ổn lại tâm trạng, đẩy cửa bước vào, sau lưng là Hàn hiếm khi trầm mặc, từ lúc biết hán muốn đi gặp yêu nữ, thần

sắc của đệ ấy hiếm khi u ám.

Hàn hiểu rõ, hấn đồng ý gặp yêu nữ, chín phần là vì liên quan đến cổ độc trên người mình, còn một phần còn lại Hàn cũng không biết, ngay đến cả hấn cũng mơ hồ không rõ lòng mình.

Trong phòng chỉ có hai người, một người là nàng, người còn lại là nam tử hôm đó đã ôm lấy nàng lúc nàng trọng thương.

Cả tháng không gặp, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, khí sắc của nàng thoát nhìn cũng không tệ.

“Nhị công tử, tam công tử!” Nàng cười cười tiếp đón, giống như đang ngẫu nhiên gặp lại lão bằng hữu, tới đâu uống chén trà, mà không phải mới tháng trước vừa ác đấu một trận, sống chết bên cạnh còn cùng kẻ thù bồi hồi.

Ngồi xuống, dâng trà, chờ người phục vụ trong phòng lui ra hết.

Hấn nhấp một ngụm trà, vân vân từng hảo hạng, thân là hoàng thượng, chuyên cung cấp cho hoàng cung, đương nhiên là biết hàng.

“Hôm nay thỉnh nhị công tử đến, là vì chuyện hôn sự của bản tiểu cung chủ cùng tam công tử”. Nàng nhìn hấn, mắt không rời, ánh nhìn chăm chú, trong con ngươi đen giống như có một thân ảnh nhỏ cô đơn đang chờ hấn đến giải cứu.

Hấn lại nhấp trà, trà là trà ngon, tiếc rằng cho dù ngon đến đâu cũng là trà đắng!

Đáng chẳng nữa, cũng có người thích uống!

Hăng hái của người tự tìm đắng không xấu ở chỗ hăng hái của tìm niềm vui. *(Không hiểu)*

Tại sao hấn lại không thể tìm thấy chút niềm vui nào chứ?

Quái lạ là lại ngồi trong kỹ viện bàn chuyện hôn sự, còn là của người khác, cùng nữ nhân trước mặt này, hấn không nên nói là yêu hay là hận.

“À, tiểu cung chủ để mắt đến tam đệ nhà ta, đó là vô cùng vinh hạnh!”

Nam tử đi theo bên cạnh nàng nhíu mày, hôm đó đại chiến ba trăm hiệp với hấn, nếu không phải do phát sinh chuyện sau đó, thắng bại cũng chưa biết, nhìn thấy ánh mắt không chút vui vẻ của hấn ta lúc này, tâm tình của hấn không khỏi tốt hẳn lên.

“Chẳng qua là cha mẹ chỉ mệnh, môi chúc chi ngôn, không mệnh không mai mối, chẳng phải là tăng tị không người mai mối sao?”

Nữ tử đối diện cười nhạt: “Tam công tử nói đùa rồi, ta thuộc loại nữ nhi giang hồ, nếu lại câu nệ mấy lễ giáo thế tục phiền phức đó, thật sự là không chút hứng thú rồi! Nghĩ lại Thiên Tình ta, còn chưa hai tám, xem như một giai nhân, sao lại không xứng với tam công tử chứ?”

Hàn chung quy vẫn non nớt, khuôn mặt đỏ cả: “Yêu nữ ngươi không chút mặt mũi như vậy, ta thà có phát độc chết, cũng không cưới ngươi vào cửa, bại hoại gia phong Đông Phương gia ta”.

Hấn vẫn mỉm cười, chỉ có hoa lệ, “Cô nương muốn vào cửa Đông Phương gia ta đến thế sao, đổi một món kỳ trân không được sao? Đông Phương cam đoan dâng lên bằng hai tay!”

Nàng hừ lạnh: “Ngươi nghĩ rằng tàng bảo các của Vân Tiêu cung ta cần đến người khác sắm thêm sao? Ta chính là muốn gả cho nhà ngươi Tam công tử!”

“Nhị ca, ta chết cũng không lấy con yêu nữ này!” Hàn nắm chặt hai đấm, khớp ngón tay nổi cả lên, hốc mắt phỉếm hồng, hấn là đã tức giận cực điểm.

“Nếu tam đệ không muốn lấy, thì ta lấy vậy! Cũng đều là vào cửa lớn Đông Phương gia, chắc Thiên Tình cô nương sẽ không cự tuyệt nhỉ?” Hấn nói nhàn nhạt, cứ như cưới nàng cũng giống như nuôi con chó nhỏ vậy, chẳng qua là miệng ăn nhiều cơm hơn thôi.

Có một thoáng, hấn nghĩ nàng sẽ vỗ bàn đứng dậy chạy lấy người, bởi vì hai mắt của nàng phỉếm hồng, giống như một đứa nhỏ uyển chuyển cố chịu đựng mới không khóc ra, đã sớm quen với công phu khóc không giống người thường của nàng hấn tự nhiên dư sức chống cự.

Nàng âm thầm liếc nhìn hấn, khóe miệng cất giọng cười như mĩa mai, cứ như đang cười nhạo ý nghĩ kỳ lạ của chính mình, “Không muốn ta gả vào Đông Phương gia, không phải là không được! Ta ngược lại có một đề nghị...”

“Đề nghị gì?” Tính Hàn luôn không nín được.

“Từ giã châu, ta muốn viên châu đó!” Nàng cười hì hì mở miệng, sắc mặt Hàn quả nhiên thay đổi, há miệng định mắng yêu nữ!

Nàng ra hiệu cho Hàn khoan hãy nóng nảy, “Còn có cổ độc trên người tam công tử!”

Hắn gật đầu, “Được! Ta lập tức sai người dâng hạt châu!”

Tâm trạng an ổn, hóa ra không chỉ có mỗi hắn là thương nhân, nòng lúc này cũng vậy, là thương nhân thì sẽ không có thành lũy nào không công phá được.

Không bao lâu, hạt châu được Vô Huyền mang tới, đặt lên bàn.

Nàng mở ra xem, lại như kêu gào một câu: “Hóa ra là cái cục nặng trĩu màu đen này à, không có gì vui!” Không giấu được vẻ thất vọng.

Hắn gần như muốn nổi cáu, viên châu gia truyền của Đông Phương gia bị nói như không đáng một đồng nào, phàm là người chính trực đều sẽ phản bác lại.

Từ giáng châu quả thật là đen đúa nặng trĩu, rất không thu hút.

“Vậy cổ độc của xá đệ thì sao?”

Nàng rút ra một thanh chủy thủ, cắt một chút bên cổ tay, nam tử bên cạnh nàng nổi giận, “Tiểu bạch si, cho dù là không có ai cần thì cũng không nên tự sát vậy chứ?”

Nàng cười hắc hắc nghịch lại ý muốn băng bó của hắn, giơ một ngón tay ý bảo Hàn qua, vươn cánh tay ra: “Uống đi, máu của ta chính là thuốc giải, cổ mà ngươi nuốt vào được nuôi bằng tâm huyết của ta, chỉ có thể dùng máu để giải độc”.

Hắn hơi do dự, mặt đỏ lên, vẫn cúi người xuống, hút mấy ngụm máu trên vết đao.

Nam tử kia thấy nàng vậy, lạnh lung đẩy Hàn ra, lấy khăn tay trong ngực ra nhanh chóng băng bó kỹ lưỡng, cất giấu viên châu xong, kéo nàng nghiêng ngang rồi đi, đầu cũng không thêm ngoảnh lại.

Ngay cả tái kiến cũng không chịu nói!

Nàng quay đầu lại nhìn hắn, trong mắt ánh lên vẻ bi thương, một đôi sóng mắt mênh mông, hiện lên hắn nho nhỏ, cuối cùng đã không còn nhìn thấy nữa.

Hắn thất hồn lạc phách đứng dậy, hỏi: “Nhị ca, sao huynh lại giao viên châu cho ả ta? Không phải đã nói là sẽ dâng lên cho đương kim Hoàng thượng sao?”

Hắn khẽ hất hàm, bước tới đẩy cửa sổ: “Đệ nhìn dưới lầu xem...”

Hắn bước tới, bưng tỉnh đại ngộ.

Dưới lầu mặc dù là khách nhân oanh yến hoan ca, tới lui tìm hoan, nhưng luôn có một vài người cố ý vô tình đưa mình nhìn lên cửa sổ gian lầu hai này.

Thân ảnh hai người bọn nàng mới từ trên lầu đi xuống, ra cửa, trong đại sảnh cũng có vài người lặng lẽ từ từ ra ngoài, nhìn bước đi của những kẻ đó, thân thủ thuộc dạng không kém.

Hóa ra là bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau.

“Chung quy sẽ có một ngày, viên châu lại trở về với Đông Phương gia”.

Hoàn Quân Minh Châu Nhật, phút chốc không còn tranh chấp!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 2 - Chương 42: Bắt cóc

Tôi ngồi xe ngựa đi thẳng lên phía bắc, đi sớm về khuya, mệt mỏi không biết trút vô đâu cộng thêm phần nộ tích tụ trong lòng, khiến cho thị giác với thính giác trì trệ hết cả.

Phong Tiểu Thiên đi cùng đang ngồi phía đối diện, nghiêng người dựa vào cằm tháp, ngủ say sưa, mặc kệ ngọn lửa căm phẫn của tôi.

Bất kể là ai bắt cóc tôi tôi cũng tin được, chỉ không ngờ là Phong Tiểu Thiên lại đi bắt cóc tôi!

Nhưng sự thật là, tên hỗn đản này đích thực là đã bắt cóc tôi, mặc cho tôi phản đối, xách thẳng lên xe ngựa rồi chạy về phía bắc!

Hôm đó lúc tôi rời khỏi Nghênh Xuân quán, ngây ngô lộ bộ trên đường, hoàn toàn không thể tin được sự lạnh nhạt, xa cách và đề phòng trong ánh mắt của Đông Phương Ngọc.

Sự kinh hãi đã từng hình dung lúc trùng phùng bị một chương coi như tan rã, thế nhưng tôi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, cho dù trước đó bị huynh ấy đã thương, trong lòng tôi vẫn luôn còn một hi vọng nho nhỏ, có lẽ là, huynh ấy vẫn chưa nhận ra tôi, song sau đó lại gặp nhau ở Nghênh Xuân quán, vẻ chán ghét không thể giấu được trong ánh mắt, thà rằng đưa vật quý gia truyền của Đông Phương gia ra cũng không thêm liếc mắt nhìn tôi lấy một lần, đánh đổ tất cả hy vọng của tôi...

Tôi đi trên đường một lúc lâu, mãi đến lúc đi mệt, ngồi bẹp xuống, mới phát hiện không biết lúc nào, đêm đã khuya trầm, dòng nước nhỏ phản chiếu ngọn đèn trên bờ đang ánh lên người tôi, vàng sáng đập dòn, không khí ẩm phả vào mặt, xa xa trên sông có chiếc thuyền lớn đang chầm chậm, tiếng ca u oán của nữ tử cùng tiếng đàn chậm rãi truyền đến...

Có người ngồi chồm hóm xuống, khe khẽ hỏi: “Này, sao muội lại rơi nước mắt?”

Tôi... rơi nước mắt sao?

Lắc đầu, tôi cũng không biết sao mình lại khóc, tình cờ gặp lại, sau đó bước tới, chẳng lẽ tôi còn mong huynh ấy sẽ đưa tay về phía tôi thêm lần nữa?

Rồi lại nắm tay tôi, ánh mắt thâm trầm, nhẹ giọng nói: “Đông Phương Ngọc”.

“Muội có thể gọi ta Đông Phương đại ca”.

Trong cái nhìn thoáng qua, gương mặt như tranh vẽ, thần sắc điềm đạm, đã khắc thật sâu trong lòng, ai cũng không biết, bản thân sẽ trong phút chốc gặp lại nhau ấy sẽ cho rằng người ấy chính là người mà mình muốn tìm kiếm.

Một ánh mắt, một lần dặt tay, một nụ cười bên môi, ký ức cũng không chịu quên đi, tham lam ẩn trốn!

Sau ba năm, tôi lại phát hiện, dòng ký ức này, chỉ là một tấm giẻ cũ rách, mà người tưởng là vải mới như tơ tằm, lại không chịu nổi năm tháng giá rét buốt người, thời gian thấm thoát một cách vô ích, chuyện cũ thành tro!

Người trước mặt tôi mày kiếm mắt đan, ánh mắt phức tạp, chỉ nhìn tôi, lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt tôi, tôi bỗng dưng lúc đó không kìm được nước mắt, nhào vào ngực huynh ấy, mặc nước mắt chảy thành sông, lấy vạt áo trước của huynh ấy chạm nước.

Cảm giác như huynh ấy dùng hai tay ôm lấy tôi, cảm đặt trên đỉnh đầu của tôi, có chút thờ dãi: “Tiểu bạch si, muội đúng là một đứa ngốc mà...”

Khóc một hồi tinh thần cũng tốt hơn, tôi không nhịn được phản bác: “Sao lúc nào huynh cũng gọi ta là đồ ngốc? Chẳng lẽ huynh thông minh lắm sao?”

Giọng điệu nặng nề, truyền ra từ trong ngực huynh ấy, có chút không thật.

Huynh ấy nhẹ giọng nở nụ cười, “Ừ.. đem so với ta, muội có hơi ngốc thật!”

Tôi giấy giũa, cuối cùng cũng giũa ra khỏi ngực huynh ấy, hung hăng trừng mắt, dùng ánh mắt cảnh cáo huynh ấy.

Kỳ thật là sau khi khóc xong mới phát hiện, đang lúc mùa hạ, vải vóc mỏng manh, quần áo bị thấm nước mát dính sát vào da thịt, mà tôi thì ở trong lòng ngực của huynh ấy có thể cảm nhận được hơi ấm của da thịt, còn có trái tim đang đập nặng nề trong ngực, xấu hổ không nói nổi, mượn cớ thoát khỏi ngực huynh ấy.

May mà bóng đêm như mực, huynh ấy không nhìn thấy thần sắc trên mặt tôi, con mắt khóc đến sưng đỏ.

Dọc đường không nói chuyện.

Ngày thứ hai ngũ dậu, huynh ấy liền kéo tôi lên đường.

Tôi hỏi: “Đi đâu?”

Huynh ấy đáp: “Đi kinh thành!”

“Đi kinh thành làm gì?”

“Đi gặp sư phụ của muội, hiện hắn đang chữa bệnh cho thái hậu, trong thời gian ngắn không thể rời khỏi, nếu ta đã gặp muội, thì cũng nên dẫn người đến chỗ hắn!”

Mắt tròn trắng: “Không đi! Ta muốn về Vân Tiêu cung!”

Con bà nó, cái người này làm sao mà hiểu được chứ?

“Muội đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!” Gương mặt quả quyết lại trở về, tôi còn vốn tưởng rằng người nam nhân đã cho tôi mượn ngực khóc sau này sẽ ôn tồn dịu dàng với tôi, muốn gì được đó, hóa ra lại là người không đáng tin nhất!

Tốt trong khoảnh khắc không có nghĩa là sẽ tốt cả đời!

Huynh ấy không thêm để ý đến sự phản đối của tôi, một tay xách tôi lên xe, sau đó nhúng người nhẹ nhàng nhảy lên, màn xe bên ngoài chậm chậm hạ xuống hé ra khuôn mặt hơi quen thuộc, mày than như núi xa, con ngươi như ngàn năm hồ phách, khuôn mặt không lộ rõ vẻ vui hay giận.

Thăm ngắm lại, mới nhớ tới nam tử này là người mà ba năm trước vào cốc đón Phong Tiểu Thiên, tên Phi Viễn.

Tôi sờ trái rồi sờ phải, hai bên trái phải có mấy cái hộp vuông, mở ra xem, hộp chứa điểm tâm thức ăn, hộp chứa trà cụ rượu nước, còn có giấy bút mực, trang bị đầy đủ.

Xách ra một vỏ rượu nhỏ, lấy cái nắp ra, giữa đầu hộp một ngum lớn, rượu thơm ngon ngọt, trong bụng nảy lên một luồng hơi nóng, tiếng động lớn thế này, nhìn Phong Tiểu Thiên phía đối diện, chìm sâu trong giấc ngủ, chưa tỉnh dậy.

Tôi thò tay vào hộp lấy ra một cốc trà, rót rượu vào đầy, tay cầm cốc giơ lên khuôn mặt tuấn tú trước mặt, tay kia cầm khăn tay thấm tí rượu nhẹ nhàng ờ trong hộp vuông lau hai cái, sau đó nhào tới, than thở tiếc hận: “Thật là không cẩn thận mà, thân xe bỗng lắc một cái, lỡ tay làm sánh rượu, nhìn cả người huynh dính đầy rượu kia, để muội lau giúp huynh!”

Đôi mắt phượng bức bối mở ra rồi lại nhắm lại, khóe môi lại giương lên, tâm trạng của tên này vừa đúng lúc.

Xem tình thế hành sự, vội vàng cầm lấy khăn tay lau mặt hắn một lần, vừa lau vừa cười kiên nhẫn: “Huynh cũng thật là, ngủ gì mà mê vậy...”

“Nếu ta không ngủ mê thì muội làm sao có cơ hội trả thù hả?” Khẽ giơ tay lên, đầu tôi đã trúng một cái gõ đau.

Tôi tức giận quay đầu đi, bên ngoài vọng tới giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đánh xe: “Công tử, đến Quế Châu rồi, chúng ta có dừng lại nghỉ ngơi lát không?”

“Ừm, vậy dừng lại nghỉ chân, ngày mai lên đường tiếp!”

Xe ngựa vững vàng dừng lại, Phong Tiểu Thiên vén rèm, hé ra ở bên ngoài gương mặt của Phi Viễn đương lạnh lùng bỗng dưng co rúm, sắc mặt vô cùng thống khổ.

Tôi ở bên trong cũng vỗ bàn vừa run rẩy, tiếng rầm rầm thưa dần, cốc rượu vòng vèo rồi lật đổ.

Phong Tiểu Thiên vốn dĩ còn ngờ vực, nhưng thấy vẻ mặt hai đứa tôi đều quá dị, bèn chui ngược trở vô, lục lọi trái phải, trong cái hộp nào đó lấy ra một cái gương đồng, người trong gương mắt phượng đan mi, chỉ là trên mặt có hơn mười vết mực tàu chằng chịt, quét thành một con mèo bản, hoàn toàn lệch tông với vẻ nghiêm trang của bản thân người đó, rất là mắc cười!

Sau khi rèm buông một lúc không lâu, Phi Viễn ở bên ngoài chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, chốc lát, chủ tử nhà mình mặt mày hớn hở từ bên trong nghênh ngang bước xuống, người đằng sau nhắm mắt theo đuôi, dáng vẻ trông tội nghiệp, ngoan ngoãn cúi gót bước xuống xe, y hệt như một tiểu nha đầu khôn ngoan vâng lời.

Quế Châu, một châu trong mười sáu châu phía nam, lấy tên hoa quế danh tiếng.

Tháng tám hằng năm, trong thành ngập hương quế thơm, tiểu nhị phụng rượu ngâm rượu suốt đêm trong phường, hương hoa quế cùng hương rượu quanh quẩn ba tháng không tan, sáng kim quế hạ tuần tháng tám nở hoa, kim quế tháng chín nở hoa, văn kim quế thượng tuần tháng mười nở hoa, hoa nở tận ba tháng.

Đồ ăn liên quan như kẹo hoa quế, bánh quế hoa đủ loại đâu đâu cũng có, cũng có văn nhân nhà sĩ thơ rượu tương hòa, trong nền hoa quế thừa thốt, thổi sáo đến bình minh. Tân nương chờ gả gấp gáp may giá y, đêm đến lúc thiếp đi khắp trong mộng đều là hương vị ngọt ngào, say lòng người.

Đây là thành trì nâng quốc số nhất vì hương thơm.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 43: Thành trì của hương thơm

EU: Edit chương này xong muốn đi Quê Lâm lắm luôn!

Vào đến trong thành, chỉ thấy đường phố trật tự, liễu minh hà kiều, oanh tình thai uyển, một miền quê phía nam xinh đẹp.

*đây đại loại là một câu đối:

rặng liễu, hoàng hôn, con sông, chiếc cầu,

chim oanh, trời trong, bụi dài, vườn hoa

Quê Châu phát triển hơn Vân Châu, tạp kỷ ăn uống không thiếu thứ gì, nhưng nổi tiếng nhất là đặc sản, trên đường đi không ít kẹo hoa quế bánh hoa quế, còn có cái gì mà canh hoa quế hột gà chẳng hạn, thứ nào cũng thơm ngon, khắp đường đi đều là mùi vị thơm ngon, giống như một cái tổ ong tỏa ra vị mật khắp chốn.

Phi Viễn ngừng xe trước cửa một khách điểm tên Hương Phiêu Thập Lý, tôi nhảy xuống xe trước Phong Tiểu Thiên, nhìn người đang bước tới trước mặt nhà chập lười thờ dài.

Cùng là nam nhân, ba vị trước mặt này khí chất thanh điềm, lúc đi ngang qua tôi lại còn xộc lên một luồng hương thơm, mát lòng mát dạ.

“Tiểu bạch si, muội phát ngốc cái gì thế?”

Tôi đi theo luồng hương thơm, vừa đi vừa thán: “Sao lại có nam nhân có hương thơm thoang thoảng thế này?”

“Khách quan chắc là người nơi khác đến nhỉ? Thảo nào không biết, người ở đây đều dùng hoa quế làm huân hương để huân y phục, đã thành phong tục ở đây rồi, mời khách quan vào bên trong...” Tiểu nhị vừa nói vừa dẫn chúng tôi vào trong.

Phi Viễn đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi, tôi đảo mắt vài vòng quanh mấy bàn ăn dưới lầu, nhin không được tò mò: “Sao vùng này vào tửu lâu ăn cơm đều là công tử trẻ tuổi không thế? Người nào cũng ăn vận gọn gàng, nhìn cứ như là đi làm mai!”

Tiểu nhị vừa nhanh nhẹn lau bàn vừa trả lời tôi: “Công tử có lẽ không biết, mấy hôm nay là ngày thiên kim phủ đài đại nhân của Quê Châu bọn ta kén rể, bất kể giàu nghèo, chỉ cần là người song thập hoa niên chưa có gia đình đều có thể đến ứng tuyển!”

“Vậy tiểu nhị ca thấy ta thế nào? Có đủ tư cách đi tham gia ứng tuyển không?” Cười cười hỏi tiểu nhị. Cúi đầu nhìn một thân nam trang trên người mình, chỉ dùng cây trâm Hồng Văn Bạch Ngọc búi lên, cũng coi như là một thiếu niên xinh đẹp môi hồng răng trắng đi?

Không ngờ tiểu nhị bỗng ngừng lau lại, ánh mắt nhìn tôi khó xử: “Công tử... công tử thì e là không được?”

Tôi cảm thấy có chút hoảng, không lẽ thuật dịch dung của mình tệ đến vậy chứ? Ngay cả tiểu nhị của một khách điểm cũng mặt sáng như đuốc, nhận ra tôi là nữ tử?

Thấy bản mặt tôi như sắp nổi giận, tiểu nhị mới chậm rãi nuốt nuốt miếng mỡ miệng: “Nghe nói vị thiên kim của phủ đài đại nhân này không thể so với thiên kim khuê các bình thường, từng học qua võ nghệ, rồi nhà năm năm, chuyên đi tiên sơn tâm sư, được cao nhân chỉ điểm, đã có đến mười bảy tám công tử tìm đến bị bại trận”, ánh mắt nhanh chóng đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Công tử tướng mạo đều tốt, nhưng nếu không có ba phần võ công, tốt nhất là đừng nên lên đài, có một vị công tử bị thiên kim phủ đài đã thương hiện giờ vẫn còn nằm trong khách điểm chúng ta, đời này sợ là không bỏ dậy nổi...”

Tôi lấy mắt trừng, tiểu nhị này đúng là một tên bụng dạ thành thật, thật coi tôi như gỏi thêu hoa.

Quay người sang vỗ mạnh lên tên Phong Tiểu Thiên vẫn ngồi đó không thêm hế rằng: “Không sao, người thử nhìn đại ca của ta xem, võ công cao cường, nếu đi tham gia thi tuyển thì thế nào?”

Phong Tiểu Thiên nhếch khóe miệng, cười như không cười liếc sang tôi: “Tiểu bạch si, muội thật sự muốn ta lấy ả đánh đá đó về à?”

Tôi vỗ bàn: “Đánh thắng trước đi rồi hãy nói, còn chuyện có cưới hay không nói sau, ai nói đánh thắng thì nhất định phải cưới nàng? Nữ nhân như mẫu dạ xoa vậy, muội cũng phải đi học hỏi học hỏi!”

Tiểu nhị trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, vẻ mặt đại ra.

Phong Tiểu Thiên có vẻ như không lấy làm phiền, phát phát tay: “Mang hết các món ngon của bọn người lên đây, đừng ngọt là được!”

Tiểu nhị đi nhanh như chớp.

Lúc Phi Viễn đặt phòng, sắp xếp xong xuôi đến ăn cơm, chúng tôi đã phun nước miếng bàn tới chuyện trêu đùa phủ đài tiểu thư kia thế nào. Về phần phun nước miếng, đích thật là tôi phun, bất quá có số ít đều phun lên quần áo Phong Tiểu Thiên.

Hắn phui phui quần áo, tự lo tự rót trà uống, coi tôi như một người mắc bệnh, đáp hai câu cho có lệ, tôi có nói đến đoạn kịch động cũng lười phản ứng.

Cái tên này, thật là làm cho người ta ghen khuấy, nếu không phải hắn đang giữ Từ Giáng châu, lôi kéo tôi tới đây, tôi sớm đã quay về ở rồi, cho nên không khiến cho hắn rước lấy chút chuyện trong lòng thực không chút thoải mái, nhưng nhìn ánh mắt cứ cười như không của hắn, bỏ qua sự khinh thường, coi tôi như con chuột mà trêu đùa.

Trong lòng vô cùng tức tối, không phát tiết không đủ để ổn định cơn tức giận!

Ăn cơm xong trời cũng xế chiều, ba người tà tà đi dạo phố xá Quê Châu, Phi Viễn phía sau luôn đi cách chúng tôi xa xa.

Đi bộ tùy ý để tiêu thực, đợi khi tìm được cái gọi là đài kén rể, đã là đèn hoa rực rỡ.

Đài kén rể dựng trước cửa phủ nha, bốn góc trang trí cột cao, liên kết với nhau, lồng đèn màu đỏ treo khắp bốn phía, trên đài được chiếu sáng như ban ngày, cách nhau mười trượng nhuyển yên la (vải màn mỏng), ngăn cách với ánh sáng như ban ngày trước mặt, cũng ngăn cách với mọi người đứng trước đài, bên trong không chút ánh đèn, chỉ có bóng người lơ mờ.

Lúc bọn tôi đến dưới đài còn không ít người, trên đài có hai hắc y nam tử đang đánh nhau, chỉ là một vị mặc quần áo ngắn, còn một vị mặc trường sam, kiếm đến quyền qua, rồi kiếm qua quyền đến quanh quần trên đài, thực lực quả là ngang nhau.

“Huynh đài, có ai được ra mắt vị tiểu thư này chưa?” Tôi kéo lấy một vị thư sinh đang đang nhìn mùi mẫn hỏi, hương quế thơm trên người người này chui vào trong lỗ mũi tôi.

“Có chứ, ngày thứ nhất kén rể vị thiên kim tiểu thư này đứng trên đài, đánh bại mười tám người đến cầu thân, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, đương nhiên là các vị phải tự đấu với nhau, người thắng mới có tư cách đấu với tiểu thư!” Thư sinh kia rung đùi đắc ý, kẻ đầu đuôi ngắn gọn.

“Ồ, vậy vị thiên kim phủ đài đại nhân này rõ là một người quái dị mà!” Bọn nam nhân ngốc này, mặt cũng chưa được thấy, đã liều mạng đánh tới đầu rơi máu chảy, người chết ta sống, có thể thấy chiếm đa số đều người không có đầu óc.

Phốc – Phong Tiểu Thiên đứng cạnh tôi cười ra tiếng, tôi hưng hăng trừng mắt với hắn, cái tên này chuyên đi làm hỏng chuyện tốt của tôi!

Vị thư sinh có vẻ oán giận: “Không phải công tử đến đây để cầu thân sao? Sao lại phỉ báng tiểu thư như thế?” Chắc có lẽ là hối hận vì đã kể tình hình thực tế cho tôi nghe.

Tôi đúng lý hợp tình, không thêm để mắt đến vẻ mặt của vị thư sinh: “Nếu là mỹ nhân hàng thật giá thật, sao không kén rể vào ban ngày, hơn nửa đêm giả thân giả quý lại đi chiêu với thân? Huynh đài có từng nghe qua: dưới đèn ngắm giai nhân? Nữ tử chỉ cần có hai phần tư sắc ở dưới đèn xem ra đều là tuyệt sắc giai nhân cả! Bất quá, họ ngược lại họ đẹp, lại là họ Kim!” (@_@)

Vị thư sinh á khẩu không trả lời được, muốn cãi không được, chỉ âm thầm lắc đầu, dùng ánh mắt khiển trách tôi.

Phong Tiểu Thiên gật đầu cười haha, học khẩu khí của vị thư sinh kia: “Huynh đài nói có lý, nói có lý, vậy thân này khỏi chiêu cũng được!” Giả vờ quay về.

Vị thư sinh nhìn hai người chúng tôi càng lúc càng giống hệt như nhìn hai con quái vật, tôi nén cười, cố kéo mạnh tay áo Phong Tiểu Thiên lại mới không để cho hắn chuồn mất.

Hắn bắt đầu nhìn tôi, thanh âm trầm thấp, lại có tia ôn nhu: “Muội nhân tâm để ta đi cưới à đánh đá đó thật sao?”

Tôi hưng phấn gật đầu, ra sức gật đầu.

“Nếu thật sự có à đánh đá nào đó đến tra tấn huynh cả đời, vậy chẳng phải là ta hả lòng hả dạ sao?” Tôi cười giảo hoạt, nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ!

Lúc này trên đài trường sam nam tử đã đánh bại nam tử áo ngắn xuống đài, đang ôm quyền khách khí: “Có chư vị huynh đài nào dưới đài muốn lên đây so cao thấp với Chu mỗ không? Nếu không có, vậy Chu mỗ sẽ cùng Kim tiểu thư... ha ha ha...” Tâm trạng đắc ý không nói nên lời.

Đoàn người thảo luận sôi nổi, nhưng lại không có ai đứng ra.

Đợi thêm một lát, tên họ Chu kia lại đắc ý, cước bộ nhẹ nhàng chậm rãi, định đi về phía hậu đài, hậu trường làm từ mười trượng nhuyển yên la khẽ động, một lão nhân tuổi chưa đến năm mươi lão luyện nhanh trí bước ra, đứng giữa sân: “Kẻ hèn là quán gia Kim phủ, hôm nay là hết ba ngày tiểu thư kén rể, nếu như không có ai lên đài so đấu với vị Chu công tử này, vậy chỉ chờ tiểu thư cùng với Chu công tử tự thi!”

“Này này, ở đây vẫn còn một người, đại ca của ta, đại ca của ta...” Dưới tình thế cấp bách tôi đành đứng trong đám người hét lên, kéo lấy tay Phong Tiểu Thiên phát phát, nặng thật a, một chút hắn cũng chẳng thêm bỏ ra, quay đầu lại nhìn, nhờ ánh đèn chấn, ánh mắt phức tạp của hắn nhìn tôi, tôi lại có cảm giác chột dạ.

Dưới chân không ngừng, kéo hấn lồi lên trên đài.

Quần gia thấy hai người chúng tôi tay trong tay bước lên, ngờ vực nhìn hai cái tay đang nắm lấy nhau của chúng tôi, điềm tỉnh hỏi: “Nhị vị cùng kén rể?”

“Nhà các người có hai vị tiểu thư à?” Tôi hỏi.

Hấn lắc đầu, nhìn tôi vẻ không hiểu.

“Nếu chỉ có một vị tiểu thư, vậy thì đại ca của ta đến vậy”. Đầy Phong Tiểu Thiên đến trước mặt cái tên họ Chu, tôi chuẩn bị xuống đài.

Vừa đi, góc áo bị người ta kéo lại.

“Đại ca, huynh không thể đến cả thảo phòng cưới vợ cũng phải bắt ta theo chứ?” Tôi cười hì hì hỏi nam nhân đang giữ chặt góc áo của tôi, nhìn sao cũng thấy giống như là tôi bỏ rơi hấn, vẻ mặt đáng thương không noi nên lời, coi như là tôi đưa dê vào miệng cọp, vốn là một con đại lão hổ, lại đi giả thành vẻ mặt của một con cừu vô tội.

Tên này giả bộ mà!

“Người, người đứng trên đài xem cũng được mà!” Thấy tôi làm ngơ trước vẻ đáng thương của hấn, chột mắt mày giương lên, lại là một Phong Tiểu Thiên không ai bì nổi.

Tôi chỉ đành gật gật đầu, ý bảo đi xa một chút, đứng xem, cùng quần gia đứng một bên, xem hai người kia đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Quyển 2 - Chương 44: Kén rể

EU: Edit chương này xong muốn điền thiệt, edit cứ một lát phải chạy vòng vòng, không hiểu nổi tác giả đang nói gì. Từ hôm qua tới giờ mới xong. Chỗ nào không hiểu vui lòng để lại comt

Tên họ Chu giờ thanh kiếm, hàn quang bốn phía, nam tử áo ngắn lúc này đã thua dưới thanh kiếm này của hấn.

Cùng Phong Tiểu Thiên giao thủ, ý vào lưỡi kiếm sắc bén trên tay, áp chế hấn khắp chốn. Thế nhưng Phong Tiểu Thiên lại chỉ di chuyển sang trái nhảy sang phải, còn thỉnh thoảng nháy mắt với tôi, trong lúc di động dưới mũi kiếm mạo hiểm.

Dưới đài thỉnh thoảng có tiếng người trầm trồ khen ngợi, người không biết chân tướng nhìn vào mắt chỉ thấy Phong Tiểu Thiên chật vật trốn khỏi mũi kiếm đang thoát hiện, đều không biết tên họ Chu lần nào cũng cố hết sức, mắt thấy thanh kiếm đâm tới như sắp đâm thẳng vào người hấn, lại cố sức, lúc chỉ còn nửa tấc, Phong Tiểu Thiên vừa vặn không chế mũi kiếm của hấn ra ngoài.

Người khác do không biết, chính hấn cũng chưa phát giác là lưng hấn đã ướt đầm mồ hôi lạnh, mặt ướt tâm lạnh, hôm nay gặp phải tên lão luyện, sợ là làm sao ngã xuống cũng không biết.

Bên kia hấn tâm tư trăm chuyển, bên này Phong Tiểu Thiên lùi lại ranh giới dùng ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm tôi đang chuẩn bị chạy trốn, hung hăng cảnh cáo: nếu dám chạy muội tuyệt không có trái ngon ăn đâu!

Nói thật, tôi vốn định kéo hấn lên đây, còn mình thì chạy trốn, tìm chỗ không ai quen trốn trước, đâu ngờ tên này dường như sớm đã biết mưu đồ của tôi.

Trên đài tên họ Chu mới đầu cũng có chút cân lượng, giờ nhìn lại như một cây củi mục, khó mà chịu nổi một búa.

Tôi ở bên cạnh oán thầm, trên đài trong nháy mắt biến cố cũng nổi lên, tên họ Chu vốn đã kiệt sức một chiêu trông cũ rít, không biết tại sao nửa chừng biến chiêu vốn đánh từ chính diện lại chuyển tay từ trái sang công kích xuống sườn trái, góc độ quỷ dị, Phong Tiểu Thiên lúc này trong cái khó ló cái khôn, trực tiếp lướt lên, mũi chân điểm nhẹ lên đầu tên họ Chu, nhảy lên lan can phía tây, đèn treo bên dưới không chút nhúc nhích.

Một miếng ngọc xanh biếc lấy phương hướng công kích của tên họ Chu bắn sang đây, vỡ thành đôi dưới chân tôi. Tôi cúi người xuống, nhặt lên, sắc ngọc trong veo, ngọc bích thượng hạng, người này, lấy ngọc thạch làm ám khí, so với Bạch Mặc hồi trước ném mình châu thật là có vài phần tương tự.

Sắc mặt của tên họ Chu xám ngoét, ngạc nhiên khó hiểu vội vàng nhìn về đám người phía sau, không thấy chuyện gì bất thường, cúi đầu đi

xuống, cánh tay phải cứng ngắc buông thõng một bên.

Phong Tiểu Thiên trên lan can nhẹ nhàng nhảy xuống, bước nhẹ nhàng về phía tôi, đôi mắt phượng hẹp dài quý dị khó dò, sáng quắc nhìn tôi chăm chăm.

Bất chợt xuất hiện một bóng đen, một nam tử áo xanh khí định thần nhân đã đứng trên đài.

Nam tử này đứng lùi về phía chỗ tôi và quần gia đang đứng, trong tay chỉ cầm duy nhất một chiếc quạt lắc lắc kêu sột soạt: “Huynh đài, mỹ nữ trước mặt, bọn ta cũng không ngại đến khoa tay múa chân cùng nhị vị?”

Giọng điệu thế này, cây quạt khoa trương thế này, lúc mới tới Vân Tiêu cung lễ cấp cấp tôi cũng gặp qua một lần, mặc dù lúc ấy phần lớn tình lực đều đặt trên người Văn Li, nhưng đối với tên có thể ác đấu với Uất Trì Cận, bộ dáng phong lưu ăn chơi trác táng, không thể không có ấn tượng sâu sắc được.

Người này đích thị là một trong tứ đại hộ pháp của Vân Tiêu cung – Văn Thu.

Ba năm không gặp, không biết dung mạo của hắn có còn giống như trước hay không, nhìn phản ứng đơn thuần của mọi người dưới đài hẳn là phong lưu hơn trước kia nhiều.

Mảnh vỡ trong lòng bàn tay nóng đỏ lên như sắt nung, nung đến nỗi khiến lòng bàn tôi cảm giác đau đớn.

Có một vài người và chuyện, chung quy không thể thoát khỏi, chuyện xưa chính là giăng một mảnh lưới chẳng chịt tinh tế, rắn chắc tóm tôi lại trong lưới, không cho tôi bất kỳ cơ hội nào để chạy trốn.

Tiếng bàn tán lí nhí dưới đài đúng lúc truyền vào lỗ tai tôi: “Hai vị thiếu hiệp trên đài bộ dạng đều nhất đẳng, võ công cao cường, xem ra quý tế của Kim gia hẳn là một trong hai người ở đây...”

Tôi nhìn không được muốn phỉ nhổ: nếu có người biết hai tên này một tên là thủ lĩnh nhóm sát thủ, một tên là ma giáo hộ pháp, không biết có còn ai dám khen là nhị vị thiếu hiệp không?”

Hai người hắn đã bắt đầu đấu, Văn Thu lấy cây quạt làm vũ khí, Phong Tiểu Thiên rút từ bên hông ra một thanh kiếm, thân kiếm nhẹ mỏng cực mềm mại, người tới ta đi, hết sức chăm chú.

Kim quần gia đứng cạnh tôi thấy trận tranh đấu trên đài nhất thời sẽ chưa dừng lại, nhắc chân đi về phía mười trượng nhuyển yên la.

Tận dụng thời cơ, mắt rồi không có nữa, lúc hắn đương nhẹ vén nhuyển yên la lên, tôi bám theo tới, chui vào nhanh như chớp.

Bên trong thấy tôi chui vào, nghênh đón tôi không phải mỹ nhân, mà là một chưởng khí thế đánh tới.

Tôi bước sang bên né tránh, chưởng phong cũng đuổi theo tới.

Lúc mới bước vào, nhìn mờ mờ ảo ảo, đợi đến sau khi tiếp đón hai chưởng xong mới dần dần thích ứng với ánh sáng bên trong.

Đánh nhau với tôi là một nữ tử che mặt, thân hình yếu điệu, một đôi mắt liễm điểm thu ba, thoát nhìn hết sức quen mắt.

Mấy chưởng phong dày đặc này nếu kết hợp với một loại vũ khí vung lên là roi da mới có uy lực, tôi định thần lại, cúi đầu phun ra hai chữ: “Đỗ Nhược!”

Đỗ Nhược đương nhiên không ngốc, thấy tôi nhận ra nàng ta, cũng không dây dưa tiếp, đứng yên lại.

Nhưng Kim quần gia phía sau ở phía sau bước tới nghi hoặc: “Tiểu công tử quen biết Đỗ cô nương?”

Tôi gật gật đầu.

Ý cười không chút tốt lành trong mắt Đỗ Nhược tăng thêm: “Vị này chính là, khụ, vị này chính là công tử nhà ta, theo Kim tiểu thư nhà ngươi đuổi tới Quế Châu, Kim quần gia này, hay là để công tử nhà ta với tiểu thư nhà ngươi gặp nhau đi?”

Ba bốn thị nữ bên cạnh chợt ngay ngắn tránh ra, phía sau một cô nương mặc hoa phục bước tới, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn tôi.

Hai bên cứ nhìn nhau, đầu tôi tức khắc lớn như cái đầu, khuôn mặt này sao nhìn quen thế, không phải là Mai Chiêu hôm trước về nhà thăm người thân đây sao?

Phụ thân Mai Chiêu không phải làm đại phu sao? Biến thành quan phụ mẫu Quế Châu phủ lúc nào thế?

Mai Chiêu há há miệng, thoát nhìn như muốn gọi tiếng: Thiếu chủ, thấy bên cạnh Đỗ Nhược như hổ rình mồi, cùng về mặt cung kính của Kim quần gia đang chờ đợi, rốt cuộc không tình nguyện gọi: “Công tử...”

“Kim muội muội à, tại hạ nhớ nàng chết được...”

Tôi bỏ nhào tới, cầm lấy tay Mai Chiêu, giả vờ kêu lên.

Thoáng nhìn sang ánh mắt như đang xem kịch vui của Đỗ Nhược, mấy thị nữ bên cạnh đều mặt mày đỏ bừng, đến nghiêm túc như Kim quản gia cũng sắc mặt cổ quái, không chịu nổi nữa rốt cuộc cũng bộc phát: “Tên xu tiểu tử này từ đâu ra, buông tay tiểu thư nhà ta ra!” Mai Chiêu đáng thương mất một hồi mới phát hiện mình đang bị chiếm tiện nghi, bắt đầu giãy giụa lo lắng, ý đồ đẩy tôi đang dính trên người ra.

Đỗ Nhược ung dung bước tới, kéo lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Công tử à, lâu như vậy, mà ngài còn chưa chữa được bệnh cũ sao? Đây là Kim gia tiểu thư kén rể trên lời đài đấy, ngài có thể đừng làm chuyện hồ đồ được không?!”

Không hiểu sao, tôi cảm thấy trong giọng nói của Đỗ Nhược có chút khản trương, khản trương chuyện gì, không nói rõ ra, lại còn đem Mai Chiêu đẩy lên đài kén rể chuyện này còn kỳ quái hơn, chẳng lẽ đây là điều mà cô ấy khản trương sao?

Tôi vươn cái tay kia không bị Đỗ Nhược nắm, ngã ngóni néo néo mặt Đỗ Nhược: “Tiểu nha đầu nguoi mấy tháng không gặp gia, có phải là nhớ gia lắm không?”

Nói xong chụt một cái, hôn lên mặt cô ta.

Đỗ Nhược có lẽ do quen ăn đậu hủ người khác, nào có chuẩn bị tâm lý bị tôi đùa giỡn, gương mặt vắn vẹo ánh mắt dữ tợn liếc nhìn tôi, ngoảnh đầu sang ánh mắt đang nhìn chằm chằm của Kim quản gia, cười quỵn rũ: “Công tử, sao ngài vẫn không quy không cũ như thế? Nhìn bên ngoài tỷ thí kia, chẳng lẽ ngài không quan tâm Kim tiểu thư cuối cùng sẽ hoa rụng nhà ai sao?”

Dò xét của tôi sắp có kết quả, tôi đương nhiên phải quan tâm kết quả trận đấu.

Hai người trong trận còn đang quần lấy nhau, quần chúng bên dưới thoát nhìn như hai người đang đánh nhau kịch liệt, nhưng tôi thì thấy hai người đều chưa xuất hết toàn lực, đều chỉ là chiêu thức võ thuật đẹp mắt, ý vào công phu khinh thân mà du đấu.

Tôi ở bên này, Mai Chiêu mới bước đến cạnh tôi đang vô cùng kinh ngạc, Đỗ Nhược cũng khản trương, đối với sự đùa giỡn của tôi thế mà lại cố nén giận, có lẽ do bên kia Kim quản gia đang dùng dư quang dị thường quan sát tôi, lão đầu này khoảng 50 tuổi, trường sam phục tùng bất ngờ, đứng gần quan sát mới phát hiện, trường sam trên người lão nhân này cũng thuận theo giống như hần, thái độ hầu hạ kiểu tận tâm với chủ này, quả là khiến cho người ta thấy dễ chịu.

Thái độ này đối với Mai Chiêu lại vô cùng rõ ràng.

Không biết là bởi vì nguyên nhân gì mà lại khiến cho hần đối với vị Kim gia tiểu thư rời nhà mấy năm này thấp đến bụi bặm, chỉ điểm này cũng đủ khiến cho tôi không thể không kính trọng lão nhân này thêm vài phần.

Lại mấy chiêu trôi qua, Phong Tiểu Thiên thoáng giả vờ, lợi dụng sơ hở phi trịch trường kiếm, một chiêu xuyên cầu vòng mắt thấy có thể bổ Vân Thu làm hai, không ngờ kiếm tới sát Vân Thu lại đi nghiêng sang trái, chọc thẳng vào cột đối diện, không ngừng run rẩy.

Phong Tiểu Thiên lùi lại hai bước, ôm quyền thở dài, “Khả năng của tại hạ không bằng huynh, mất vũ khí, chúc mừng huynh đài được ôm mẹ nhà!”

Vân Thu đứng nghiêng, không nhìn thấy ánh mắt, chỉ nhìn được một bên sườn mặt, thái độ như có vết nứt, rồi lại làm cho người ta thấy đang cười, cười đến không tình nguyện: “Đa tạ huynh đài!”

Người bại, cười đến vui sướng, giống như tân lang, người thắng cười đến ừ ừ, giống như con gà trống thua độ, tình cảnh này, thật là quý dị mà.

Hai người đều tuấn nhã như nhau, phong độ phi phàm, ánh mắt người bình thường nhìn như kim ngọc mẫn đường, nhị vị phú quý như thường như trở bàn tay, lại tựa như đều có chút trốn tránh sợ không thua.

Tôi cười nghiêng ngả, chỉ nhìn biểu hiện đơn thuần của Vân Thu tôi không thể kết luận được điều gì, nhưng coi bộ Đỗ Nhược vừa thấy Vân Thu đánh thắng trong nháy mắt có vẻ như thầm thở dài một hơi thì tôi dám khẳng định: các nàng nhất định là đang giăng lưới, chỉ là muốn giăng cái gì đây?

Còn Kim quản gia, hoặc nên nói là Kim gia sau lưng Kim quản gia, nhất định là bọn họ muốn nhanh chóng lấy thứ gì đó, chắc chắn, Mai Chiêu hoảng sợ, Vân Thu không tình nguyện, Đỗ Nhược thâm thò hắt ra, đều là nhưng mắt xích quan trọng trong tấm lưới này.

Còn tôi, hoặc là lá bài bị gạt ra khỏi tấm lưới, hoặc chỉ là mắt xích trong tấm lưới nhưng không nên xuất hiện trong lúc này, lại bất ngờ xuất hiện.

Sự xuất hiện của tôi, có lẽ đã làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của họ, khiến họ xuất hiện càng nhiều vết rói, để cho tôi nhìn thấy được toàn bộ.

Nhưng ít nhất là đến lúc này, tôi vẫn chưa thể khẳng định những người sau lưng Đỗ Nhược còn có ai?

Bạch Ngôn? Văn Li? Hoặc là còn có cái người vẫn chưa từng lộ mặt – Giang Hàn?

Tôi thiếu chút nữa quên mất, chuyện lần trước ở Tạ gia, hắn đã đứng đằng sau sắp xếp một chân, mặc dù cuối cùng kết quả điều tra của Phong Tiểu Thiên cũng không thể khẳng định được chính là hắn, nhưng trực giác trước giờ đều nói cho tôi biết thể lực thần bí điều chỉ vào hắn.

Những người này, chẳng lẽ tôi phải đi thăm dò hết từng người sao?

Nếu đã không cho tôi cơ hội chạy trốn, tôi đây hoặc là cá chết lưới rách, hoặc là cũng chỉ có thể phá lưới mà thoát, ngược dòng mà lên...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Quyển 2 - Chương 45: Nở hoa

Thắng bại đã định, Kim quản gia liền đi ra ngoài, lại đứng đằng trước nói một bài thơ.

Tôi chỉ vào Văn Thu hỏi Đỗ Nhược: “Sao hắn lại đến đây?”

Đỗ Nhược ngoảnh nhìn lại, nói rất lơ đãng: “Công tử đang nói Thu công tử à, chắc có lẽ là hắn cũng mến mộ mỹ mạo của Kim tiểu thư đã lâu rồi chẳng...”

Tôi bật cười phì một tiếng, nếu nói đến Mai Chiêu trước kia, trang phục ăn mặc còn chưa chắn được Văn Thu ngó tới nữa, Mai Chiêu của bây giờ, ừm, nói thế nào đây?

Hơn nữa, Văn Thu bị sắc đẹp của môn hạ Văn Li đầu độc quá, thế nào thị giác cũng sinh ra một mồi, với sắc đẹp không đạt đến trình độ nhất định, vậy toàn bộ đều coi như là không có gì.

Mai Chiêu cắn môi sắc mặt tái nhợt nhìn tôi, tôi đành nuốt một nửa tiếng cười ngược lại vô bụng.

Phong Tiểu Thiên cười ním ở trên đài gọi: “Tiểu đệ, còn không mau ra đây, trễ rồi, mau quay về khách điểm đi!”

Vào trong này vốn là định trốn Văn Thu, hiện giờ hành tung đã lộ, ngược lại muốn trốn nữa cũng không thể.

Tôi thoải mái nhấc nhuyển yên la lên đi ra ngoài, ôm quyền hành lễ: “Thu huynh, đã lâu không gặp! Thu huynh dạo này khỏe chứ?!” Bản thân nói xong cũng cảm thấy một muốn hoảng.

Văn Thu ngược lại bị tôi hỏi đến sững sốt, nhìn chăm chú vào cây trâm cài tóc của tôi, không khỏi mỉm cười: “Hóa ra là người à?!” Chấp phiên còn thì lễ.

Kim quản gia nhìn thấy chúng tôi quan hệ nho nhã, bất động thanh sắc, khoe miệng có chút vận vẹo.

Tôi biết trước đó lão nhìn thấy tôi trong trường yên la hành vi vô lại khinh bạc tiểu thư nhà hắn, lúc này thấy tôi già bộ nhã nhặn lòng thầm khinh thường.

“Kim quản gia”.

“À?” Quản gia bị gọi đến tên vẻ mặt như đại ra, phản ứng không kịp.

“Người muốn nói ta là nhã nhặn bại hoại thì nói đi, không sao cả!” Tôi ra vẻ am hiểu ý hòa nhã hướng dẫn hắn.

Có lẽ là tôi bị xa lánh hãm hại một thời gian dài, trên lưng sớm đã mang tiếng xấu, nên hoàn toàn lý giải được nỗi khổ muốn chửi mẹ mà phải chịu đựng.

“Người là đồ bại hoại...”

Kim quản gia khôn khéo già dặn nói đến đây giữ chặt đầu lưỡi đáng thương không buông.

Phong Tiểu Thiên cùng với Văn Thu đồng thời cất tiếng cười to, cười đến mức lão nhân đáng thương biểu cảm như muốn sắp té xỉu.

Tôi mỉm cười gật đầu: “Xin nhận sự tán thưởng của ông!”

Kim quản gia thả đầu lưỡi ra, đảo quanh miệng, lão nhân thoát nhìn vẫn khéo léo nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp, vừa lau mồ

hôi vừa nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý của cô gia mới trúng tuyển nhà mình xin giúp đỡ.

“Thu huynh với Kim tiểu thư thành thân, không biết tại hạ cùng huynh trưởng có thể xin được ở nhờ lại quý phủ, để tham gia tiệc mừng?”
Tôi đánh rần theo gậy, mượn cơ hội hỏi.

Vân Thu nhìn ánh mắt của Phong Tiểu Thiên dò hỏi: “Gần đây huynh đài không có chuyện gì vội sao?”

“Ừm, đang rảnh, vừa lúc có thể uống chén rượu mừng!”

Hắn vẫn chưa từ bỏ lại nhìn chằm chằm Phong Tiểu Thiên: “Phong công tử cũng rảnh sao? Hai vị công tử thật sự không có chuyện gì muốn làm sao?”

Tư thế bài xích kiên quyết muốn đuổi tôi ra khỏi nhà, tiếc là tôi hoàn toàn không thèm động đậy, chỉ cười cười nhìn Kim quản gia chờ đợi câu trả lời.

Kim quản gia nhìn chung quanh, đứng nơi đầu sóng ngọn gió mãnh liệt của hai người chúng tôi bị cuốn vào thế khó xử, chẳng biết nước sâu hay cạn.

Đêm đã khuya, quần chúng dưới đài thấy đại cục đã định, cũng sớm giải tán.

Kim quản gia quay về phía mười trượng nhuyển yên la xin trợ giúp: “Tiểu thư...”

Thanh âm của Mai Chiêu có chút do dự: “Mời nhị vị Phong công tử lưu lại!”

Đêm khuya nên động tĩnh trên đài càng dễ nghe thấy.

Một câu nói của Mai Chiêu, tôi lập tức biến thành Phong tiểu công tử, tiểu đệ của Phong Tiểu Thiên.

Há miệng cười với Vân Thu đến nỗi không chừa mặt mũi, Phong Tiểu Thiên từng bước đến bên cạnh: “Tiểu đệ, yếu hầu rót rồi kia...”

Kim phủ trồng hoa quế khắp nơi, giống như những hộ gia đình bình thường khác ở Quế Châu, dùng rượu quế hoa, bánh quế hoa để chiêu đãi khách, tàng cây ngân quế kim quế trong vườn tròn vẹn, nhánh tròn lá vây quanh, để hoa đơm những nụ hoa nhỏ lấm tấm.

Ra hoa gần như chỉ là chuyện trong một đêm.

Vào Kim phủ ở cũng gần nửa tháng, tôi vẫn chưa có cơ hội được nói chuyện riêng với Mai Chiêu vài câu. Mất thấy hôn lễ ngày một gần, tôi ngay cả một chút manh mối dư thừa cũng không tìm thấy được.

Mỗi lần viện cớ đi gặp Mai Chiêu, không phải Đỗ Nhược thì cũng là Vân Thu cùng vợ sắp cưới, lại thêm Kim quản gia, xét thấy những nỗ lực không có hiệu quả của tôi, đối với Mai Chiêu “Si mê điên cuồng tận dụng mọi thứ để tiếp cận”, khiến cho vị quản gia vốn khôn khéo này cũng đặc biệt đau đầu, không ngờ hai bên lại phòng bị tôi đến như thế, thậm chí còn đề phòng tôi nghiêm ngặt hơn cả đề phòng sắc lang.

Người sao tâm vậy, nghĩ sao làm vậy, tất cả mọi người đều ngày đêm ngóng trông sớm đưa tiểu thư vào động phòng, để tránh trong sạch khó giữ được.

Ngay đến cả Phong Tiểu Thiên, thánh thoi nhân nhĩ uống mỹ tửu Cửu Lý Hương, chỉ ngóng trông cho sớm tới ngày đại hôn, tôi uống rượu mừng cho xong rồi lên đường.

Đối với sự khẳng khái muốn ở lại Kim phủ của tôi, hắn cũng không phản đối lắm, chỉ cần không nên tích cực quá là được.

Hôm đó dùng cơm chiều xong, tiểu nha đầu bụng nước tới để tắm rửa, tôi lệnh ra ngoài múc một chậu nước nhỏ để cởi tất ra ngâm chân, bàn chân đáng thương của tôi, ngày nào cũng đảo quanh khuê phòng của Mai Chiêu từ sáng đến tối, ấy thế mà cũng không tìm ra được chỗ hờ nào để chui vào.

Phong Tiểu Thiên dựa trên tháp ăn nho, vẻ mặt hứng thú nhìn tiểu nha đầu đang đứng hầu hạ bên cạnh, ung dung thông thả mở miệng: “Tiểu đệ à, bàn chân ngọc ngà thon thon của đệ trông cũng thật trâu người đấy, so với chân nữ nhân thì xem ra!”

Tôi vừa thả chân vào trong hơi nước ấm áp, vừa phóng ánh mắt như đao qua: “Đại ca à, huynh đây là ghen tị hai chúng ta cùng một nương sinh ra, nhưng nương sinh ra đệ tuần tú, trông dễ dàng trâu hoa ghẹo nguyệt hơn huynh sao?”

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói mềm mại như hoa: “Công tử gia, ngài cũng thật khiến cho người ta nhớ mà, Kim tiểu thư sai ta qua nói lại với ngài!”

Không cần nhìn tôi cũng biết là Đỗ Nhược.

Duỗi lại thất lưng, vừa lấy khăn lau chân vừa nói với nàng: “Bản công tử không rảnh, mấy hôm này không có thời gian nghỉ ngơi, trễ thế này còn đi gặp Kim tiểu thư, truyền ra ngoài lại làm hại đến thanh danh tiểu thư!”

Đỗ Nhược bước hai bước tới trước mặt tôi, ánh mắt lặng lẽ mang theo vẻ cầu xin, tôi kinh ngạc nhìn về phía sau lưng nàng, cái vị Kim quản gia tránh tôi như tránh rắn độc đang nghiêm mặt đứng ở cửa, chợt khom người với tôi: “Lão gia cùng với lão phu nhân nhà ta muốn gặp mặt hai vị công tử, thỉnh cầu công tử dời bước!”

Tôi lấy làm kinh ngạc, vừa nhấc chân đã đá lăn chấu rửa dưới chân, nước văng khắp nơi, đôi giày thêu và phần váy dưới mắt cá chân bị nước làm ướt nhẹp, nằm bệt dưới đất.

Mặt của nàng nhất thời đen hết một nửa.

Nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn tôi, dùng khẩu hình miệng nói với tôi: “Người cô ý?!”

Tôi quay mặt về phía Kim quản gia cười cười gật đầu với nàng: “Được được được!”

Kim tổng qua thấy tôi đáp sảng khoái, sắc mặt biến hóa mấy lần, không biết là vui hay lo, giọng nói khàn khàn: “Lão gia nhà ta đang ở Tĩnh Nhân đường chờ công tử.”

Đỗ Nhược nóng nảy, không để ý đến váy áo đang ướt đầm lo kéo tôi lại: “Công tử, quần áo ngài không chỉnh tề sao đi gặp chủ nhà được, không bằng để nô ty giúp ngài sửa soạn một chút rồi hãy đi gặp khách?”

Tôi cười hì hì vỗ vỗ lên lưng nàng, vừa léch giày thúc giục Phong Tiểu Thiên: “Đại ca, mau nhanh lên đi!”

Đỗ Nhược ướt đầm bị ném trong căn phòng ánh đèn cầy bốn phía, căn môi không lên tiếng.

Về không cam lòng trong ánh mắt cùng với ánh nến đang rõ ràng dập tắt.

Tôi không nén được mừng thầm trong bụng, mặc kệ chuyện gì, có thể khiến làm rối loạn trận thế của Đỗ Nhược, chuyện gì tôi cũng nguyện ý đi làm.

Tĩnh Nhân đường.

Băng qua Trọng Lan uyển âm u, ở một góc cực kỳ yên tĩnh ở phía tây nam Kim phủ, chính là Tĩnh Nhân đường. Kim quản gia dọc đường giới thiệu, nghe nói viện này chính là nơi mà Kim phủ thái phu nhân tĩnh dưỡng, bình thường đến lão gia nhà hần nếu không được gọi cũng không được vào. Trong viện chỉ có mấy ma ma lớn tuổi đã đi theo thái phu nhân nhiều năm hầu hạ.

Tôi với Phong Tiểu Thiên đi theo Kim quản gia vào viện, ngược đầu nhìn trước mặt, là một cái biển lớn màu vàng có chín con rồng màu đen, bên trên khắc ba chữ lớn: Tĩnh Nhân đường.

Trước đó, có một vị ma ma lớn tuổi đi ra dẫn chúng tôi vào, Kim quản gia cúi đầu nín lặng, đứng ngoài chờ.

Kim gia thái phu nhân ngồi ngay ngắn trong phòng lớn, tóc mai như sương, ánh mắt từ ái, tinh tế quan sát hai người chúng tôi.

Sau khi tôi với Phong Tiểu Thiên thỉnh an vẫn bối xong, một nam tử trung niên ngồi ở phía dưới bên trái thái phu nhân ra ý bảo chúng tôi ngồi xuống. Ma ma dẫn chúng tôi đi vào trước đó đã dâng trà thơm, yên lặng lui xuống.

Trung niên nam tử ngồi bên trái thái phu nhân dáng người cao to, mặt vuông tai to, chỉ nhìn thân hình một cách đơn thuần, là một hán tử thô lỗ, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang, sắc bén bức người, mặc dù không có địch ý, cũng là nghiêm khắc. Vị này có lẽ, chính là Quế Châu phủ đài Kim Thành Đặc.

Phụ nữ trung niên ngồi bên trái hần châu ngọc khắp người, diện mạo trong có vài phần tương tự với da mặt trên Mai Chiêu, chắc là mẹ đẻ của Kim tiểu thư.

Cả căn phòng im ắng, ai cũng không muốn mở miệng trước.

Tôi thầm nghĩ bụng: quý thủ sư phó sao lại làm được da mặt của Kim gia tiểu thư vậy? Kim tiểu thư chẳng lẽ đã bỏ mình rồi sao? Còn đôi vợ chồng trước mặt này, liệu có biết cô con gái đang chăm sóc là hàng giả không?

“Hai vị công tử, mạo muội thỉnh nhị vị đến, là muốn...”

Kim Thành Đặc cứ do dự mãi mới mở miệng, chỉ là mắc kẹt cả buổi.

“Đại nhân mời hai huynh đệ ta đến, có phải là vì chuyện hôn sự của tiểu thư quý phủ chăng?” Phong Tiểu Thiên hóp ngậm trà, lạnh lạnh nói tiếp.

Tôi ngược nhìn chung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Vân Thu, chẳng lẽ là Vân Thu ghét bỏ bộ dạng của Mai Chiêu, nên đào hôn rồi?

“Nhẽ nào là giai tể của quý phủ đào hôn rồi?” Tôi không nhịn được cười ra tiếng.

Bị một câu trúng trọng tâm của tôi, sắc mặt Kim Thành Đặc trở nên khó coi, phụ nhân trung niên sắc mặt cũng không tốt, ngay đến cả Kim thái phu nhân ngồi trên cao cũng là vẻ mặt không hài lòng.

“Xá đệ lỗ mãng, thỉnh đại nhân đừng chỉ trích!”

Phong Tiểu Thiên hạ thấp người, thật sự không hiểu hẳn thấy câu nói của tôi có thể gây ra chuyện gì mà phải xin lỗi.

Kim Thành Đặc vẫn còn do dự, đành mở miệng: “Nhiệm vụ công tử vốn lưu lại là để uống chén rượu mừng, đã là phúc khí của bản phủ, nhưng trong nhà Thu công tử có chuyện quan trọng, chưa biết ngày quay lại, đã giải trừ hôn ước với tiểu nữ, bản phủ đã phát xong hết thiệp mời, mời thân bằng cũ hữu đến uống chén rượu mừng, vì thời gian vội vàng, hôm đó đại công tử đứng thứ hai, sau người đứng trên, làm giai tế lão phu cũng có thể...”

Lời còn chưa dứt, đã bị tôi kịch liệt đánh gãy: “Không được, đại ca của ta không thể cưới tiểu thư quý phủ!”

“Vì sao??” Kim Thành Đặc hỏi lại.

Mắt phượng hẹp dài của Phong Tiểu Thiên sáng quắc nhìn tôi chăm chăm, thoát nhìn cảm xúc còn kịch liệt hơn cả tôi.

“Chuyện này... chuyện này... dù sao cũng không được! Đại ca của ta không thể cưới tiểu thư quý phủ!” Trong khoảng thời gian ngắn, hơi rắc rối để tìm được một lý do đường hoàng, tôi đành phải chơi xấu.

Kim Thành Đặc liếc mắt nhìn tôi đầy thâm ý, lại liếc mắt sang nhìn thái phu nhân ở ghế trên: “Mẫu thân, chúng ta cứ theo ý nguyện của Thần nhi đi!”

Thần nhi, chính là Kim phủ tiểu thư, chân thân mà Mai Chiêu đang giả trang, tên đầy đủ Kim Thần.

Thái phu nhân nhẹ gật đầu: “Ừm, cũng chỉ có như thế, quả nhiên là xứng với cháu gái”. Ánh mắt vui sướng tinh tế đánh giá tôi, “Tiểu công tử lại đây, để nãi nãi nhìn kỹ xem nào!”

Nãi nãi?

Tôi chờ người ngờ ngác, không thể hiểu được ý tứ trong lời bọn họ, nhưng Phong Tiểu Thiên lại biến sắc, có chút lo lắng nhìn tôi.

Lão ma ma trước đó pha trà cho chúng tôi sắc mặt vui mừng bước tới, dịu tôi đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy tôi trước mặt thái phu nhân ngồi bên trên.

Lão thái thái quan sát tôi từ trên xuống dưới, vẻ mặt vui mừng, không ngừng gật đầu: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Lão ma ma đứng hầu bên cạnh cũng cười hớn hở: “Chúc mừng thái phu nhân lão gia phu nhân, tiểu công tử còn không mau gọi nãi nãi, bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu, lão phu nhân đã đáp ứng hôn sự của tiểu thư và công tử rồi!”

Suy nghĩ của tôi có chút loạn, vẻ mặt cũng cứ thế mà mờ ra, nhất thời còn chưa hiểu rõ.

“Không được, hôn sự này tiểu đệ không thể đáp ứng được” Sau lưng truyền đến giọng nói Phong Tiểu Thiên.

Cái tên này, hẳn thừa biết Vân Thu bỏ trốn, Kim gia phải đổi con rể, cũng không thêm nói với tôi một tiếng, giờ lại còn chạy tới quấy rối.

Không đợi Kim Thành Đặc có đáp lại, tôi đã vô cùng vui mừng quỳ xuống, dập đầu ụỳnh ụỳnh lạy ba cái, “Tôn tể bá kiến nãi nãi!”

Xoay người tiếp tục dập, lần này là sáu cái, dập hơi mạnh, đầu đụng phải gạch ngàm, thấy đau: “Tiểu tể bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu!”

Lúc la lúc lắc đứng dậy, chỉ thấy gương mặt rõ vạm vỡ của Phong Tiểu Thiên.

Nhe răng cười.

Đây là chuyện khiến tâm trạng Đỗ Nhược rối loạn!

Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 2 - Chương 46: Nở hoa (Trung)

Trên đường trở về, Phong Tiểu Thiên cứ đen mặt, cứ là tôi đoạt mất cô nương hán thích không bằng. Chỉ có điều theo như tôi được biết, tên này mặt cao hơn đỉnh đầu, làm gì chịu để ý đến một cô nương tầm thường chứ? Thế nhưng những cô nương bình thường lại bị vẻ lạnh lùng bên ngoài của hắn làm mê hoặc, sẽ có chút động tâm, nếu biết hắn là một thủ lĩnh sát thủ không ra ánh sáng, nói không chừng tâm tư cũng suy giảm bớt.

Đọc đường cứ miên man suy nghĩ, lúc hoàn hồn lại mới thấy hắn đã vừa bước vào cửa, tôi đuổi theo tới sau lưng, không ngờ hắn lại đột nhiên xoay người, “bing”, cái mũi trải nghiệm cảm giác trước này chưa từng có.

Tôi phần nộ sờ sờ cái mũi, nước mắt nước mũi chảy dài, tức giận nhưng không dám nói.

Đối với một thủ lĩnh sát thủ mặt đen muồn điên lên, mọi người tỉnh táo một chút chắc sẽ không tạo nên kháng nghị gì quyết liệt đâu.

Dưới trần áo của cường quyền, lực lượng kháng nghị là cực kỳ nhỏ bé mà!

Phong Tiểu Thiên chớp chớp đôi mi dài, mặt trầm như nước: “Tân lang quan, chúc mừng!” Trong giọng nói không có chút gì là vui mừng.

Tôi sợ tới mức lùi về phía sau hai bước, ôm quyền: “Đại ca, cùng vui cùng vui!”

Quay đầu nhìn chung quanh, chỉ mong trên địa bàn của Kim Thành Đặc, dù sao cũng phải có hai ba con mèo, mau đến đây cứu tôi đi.

Có lẽ là thái độ có chết cũng không hối cải của tôi chọc giận Phong Tiểu Thiên, hắn bước tới một bước nắm cổ áo ném tôi vào trong phòng, xoay người bước vào, đóng cửa lại.

Tôi suýt xoa cái mong bị ngã đau, lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc được sự thiếu hụt dạy dỗ của gia đình, xem đi xem đi, một thanh niên tuổi trẻ tốt đẹp, sinh trưởng ở một nơi tối tăm, ngay đến cả thương hương tiếc ngọc cũng không biết, thật là đáng thương mà!

Có lẽ là thái độ thương hại của tôi lại làm hắn tức giận, hắn tức đến mức muồn nhảy dựng lên: “Muội chán sống đến vậy sao? Cái mạng nhỏ của bản thân không lo mà giữ, còn đi khắp nơi gây thị phi!”

Tôi mờ mịt chớp mắt mấy cái: “Có nhiều người muồn lấy mạng muội lắm sao?”

Hắn cười lạnh trừng mắt tôi ý vị mơ hồ: “Cái người giả mạo Thiên Tinh trước đó đã trêu chọc đến một đám bang nhân, mấy hôm nay giang hồ đồn đãi, Từ giã châu gia truyền của Đông Phương thế gia đã nằm trong tay yêu nữ Thiên Tinh, người cũng tự mà nghĩ xem, có bao nhiêu người đang truy tìm lấy mạng của ngươi?”

“Viên châu nằm trên người ta chẳng lẽ là do Đông Phương thế gia truyền ra sao?” Nghĩ đến khả năng này, tôi bỗng dưng lạnh cả người, khó chịu không nói nên lời.

“Tiểu bạch si, không ngờ ngươi cũng thông minh được một lần! Tin tức đích thực là do Đông Phương gia truyền ra, hơn nữa Đông Phương gia vốn định đem viên châu này dâng lên cho đương kim thiên tử, giờ lại bỗng nhiên bị người ta cướp mất, tin rằng không bao lâu nữa, công văn truy nã ngươi sẽ được dán khắp phố lớn ngõ nhỏ, mà giang hồ hắc bạch lưỡng đạo cũng sẽ vì viên châu này mà dồn ngươi vào chỗ chết!” Mặt phượng hẹp dài của hắn híp lại, vẻ mặt như tôi không biết sống chết.

Tôi thoáng cười, chậm rãi ngồi xuống, đối với chuyện xấu sắp tới cũng bất lực, bằng mấy chiêu công phu mèo quào của tôi, đem ra so với một đồng hắc bạch lưỡng đạo, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá...

“Tiểu bạch si, lúc này mà còn cười được, nghe thấy tin này, ngươi có còn muồn đi làm tân lang quan nữa không? Ngươi hẳn là biết Kim Thành Đặc cũng không phải loại người ăn nhạt!” Hắn trả lời xong lại ngưng mắt nhìn tôi, trong giọng nói cũng bớt đi vẻ tức giận.

“Đương nhiên là muồn, con gái của Kim Thành Đặc vốn chính là thị vệ bên người ta! Chẳng qua, nữ nhân này chỉ có da mặt là thật, còn lại đều là giả”, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, cười đắc ý “Chẳng lẽ ngươi chưa điều tra ra lai lịch của tên Thu công tử kia sao?”

Phong Tiểu Thiên nén lại vẻ kinh ngạc: “Thu công tử, tên Vân Thu, trưởng tử của đương triều hữu tướng, từ nhỏ đã phong lưu phản nghịch, làm hữu tướng không thích, mười bảy tuổi bỏ nhà đi, lưu lạc giang hồ, sau gia nhập ma giáo, làm một trong tứ đại hộ pháp, gần đây gia tộc Vân thị bị điều tra, hữu tướng Vân Bằng bị giáng xuống làm thứ dân, còn thứ tử Vân Khiêm thì bị phán lưu đày ở Cam Châu, chỉ có điều người Hồ ở phương Bắc đang gây hấn, e sẽ có chiến sự, tạm thời ở lại kinh thành, chuyện Thu công tử từ hôn rồi đi, chín phần là vì chuyện này!”

Tôi nhin không được cười rộ lên, tên tay sai của Hiên Viên thị, chạy tới chạy lui, nghĩ cách bức Tạ Kinh Hồng hai tay đáng lên hơn phân nửa sản nghiệp, kết quả là ăn cháo đá bát, rơi vào kết cục thế này?

Vỗ bàn đứng dậy: “Đợi ta thành thân xong, lập tức sẽ đến kinh thành thăm Vân Khiêm!”

Phong Tiểu Thiên sắc mặt kỳ quái hỏi: “Ta mời ngươi đến kinh thành ngươi sống chết không chịu đi, giờ lại vả muồn gặp hắn thế ư?”

Tôi cười ha ha, “Đi xem đáng về ngôi tù của yêu nghiệt ngàn năm bắt từ đó thế nào, chắc là sẽ hả hê lắm đây!”

Tôi mới không tin tên yêu nghiệt đó có thể làm nên chuyện lớn gì, yêu nghiệt chắc không dễ dàng mất mạng thế chứ?

Phong Tiểu Thiên lạnh lùng nhìn tôi: “Sao thấy người mới giống người từ Nhất Ngôn Đường ra? Tuổi còn nhỏ, nhìn không ra, tâm địa lại hống như vậy!”

“Cảm ơn đã khích lệ!”

Tôi ngáp một cái, ngã đầu xuống giường, kéo chăn qua ngủ, một đêm vô mộng.

Mùa thu năm Tuyên Đức thứ mười ba, ban đêm gió tây phóng thích ngàn nụ hoa, hoa quế lần lượt nở đầy viện.

Chỉ trong một đêm, bên trong Kim phủ bị bao bọc bởi một rừng hoa quế. Nghe nói Kim Thành Đặc đối với đứa con gái rời nhà nhiều năm này vô cùng yêu thương, ngược lại hôn lễ của nàng, tôi đối với lời đồn này nửa tin nửa nghi ngờ.

Vấn danh, đính minh, nạp thái, nạp chũy, thỉnh kì 5 hạng lễ cơ bản này đều miễn hết toàn bộ, điều tôi chỉ cần làm là yên tâm mặc hi phục đồ thắm, cưới con ngựa cao to, cùng một đám nhạc công đi chuyển một vòng, vào Kim phủ báai thiên địa.

Mai Chiêu được một tiểu nha đầu đầu, đoan đoan chính chính hành lễ, phía dưới hi phục một đôi chân to được che kín đáo.

Chỉ chờ rượu hết khách tan, tôi được Phong Tiểu Thiên điu lắc qua lắc lại chuẩn bị vào động phòng, hắn còn chấm biếm tôi: “Người thật sự coi mình là tân lang quan à? Tiểu bạch si, hay là, bây giờ chúng ta nhanh trốn đi thôi, mặc kệ chuyện này, người cũng không nhất định phải chạm mặt với thị vệ kia của người, biết rõ chân tướng! Biết rõ chân tướng đối với người có lẽ cũng không phải chuyện tốt gì!”

Lúc đó trăng đã lên cao, nhưng vẫn chưa tròn, bấm tay tính cũng sắp đến mười lăm. Tôi liếc xéo hắn, không thèm quan tâm sự khuyên bảo tận tình của hắn, chỉ vào ánh trăng hồ ngôn loạn ngữ: “Bảng vàng đề tên, đêm động phòng hoa chúc, đại đẳng khoa ta không có bản lĩnh, nhưng tiểu đẳng khoa cũng không tệ nha! Đời người vui nhất là cần phải vui sướng, rượu quế hoa ủ năm mươi năm, không say cũng khó!”

Phong Tiểu Thiên đánh hạ tay tôi, cúi người bước tới nhỏ giọng dặn dò: “Ta mặc kệ muội có say hay không, đêm nay không được nhiều chuyện, có thể đi chúng ta lập tức rời khỏi! Bất kể thế nào, ta nhất định sẽ ở bên ngoài hi phục chờ muội đi ra, phúc họa cùng nhau!” Giọng nói hiếm khi cẩn trọng.

Hắn không nói thì tôi cũng cảm giác được đằng sau buổi hôn lễ hôm nay sát khí dày đặc. Yến tiệc đêm nay, đến ngay cả cha vợ Kim Thành Đặc của tôi cũng nhìn không được bình thường, hắn còn căn dặn tôi, nếu có vạn nhất, phải bảo vệ tiểu thư thật tốt, phân nửa tân khách trang phục cẩm y ngọc đoạn tới đây ánh mắt đều bất thường, giống như ánh mắt của sói hoang nửa đêm trong rừng cây, hung ác, tham lam, không lộ ra bộ mặt thật trước mặt bọn họ, chúng ta cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Tôi đương nhiên cũng muốn rời khỏi, chỉ là trước khi rời đi tôi hi vọng có thể giáp mặt với Mai Chiêu để nói chuyện, tôi phải biết Đỗ Nhược bọn họ đang bàn tính chuyện gì, liên quan đến Vân Tiêu cung.

Trong hi phòng, ngoại trừ một tiểu nha đầu và Mai Chiêu, còn có Đỗ Nhược cùng hi nương.

Tôi lảo đảo bước tới, khều khăn voan xuống, tiểu nha đầu bưng tới một cái bát, Mai Chiêu vẫn cúi đầu, không chịu nhìn tôi.

Tôi nướn rượu giả điên, mặt dày gior ngón giữa ra nâng cầm Mai Chiêu đang cúi đầu: “Nương tử không cần thẹn thùng, sau này vi phu nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt!”

Ánh mắt Mai Chiêu lóe lên, ẩn chứa nước mắt, chỉ là không chịu nhìn tôi, bộ dạng thế này, dù có là tiểu nương tử bị ép phải lấy, cũng khiến người ta hết sức thương tiếc.

Trong lòng tựa như đèn lồng dần sáng lên trên hành lang gấp khúc, đang dần dần thông suốt, vẻ mặt vẫn sững người bất động, mở miệng ngà ngớ: “Nương tử, bởi vì phu uống chén rượu giao bôi... ách...”

Nhớ lại những gì Phong Tiểu Thiên nói: dịch bất động, ta bất động, dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng!

Tôi nhanh chóng nhớ kỹ những lời này!

Trong nháy mắt đứng dậy, trong lúc lắc lư cầm không chắc, rượu trong bát bị hất đổ sạch sẽ.

Tiểu nha đầu hầu hạ bên cạnh vẻ mặt hoảng hốt: “Cô gia, rượu giao bôi ý là sống lâu, ngàn vạn lần không được làm đổ”, không khỏi phân trần bước tới rút lại đầy chén.

Tôi thuận thế ngắt khuôn mặt phấn của nàng, nàng giữ vẻ trấn định, y lễ lui ra, đứng hầu một bên. Thế nhưng hi nương đứng bên cạnh lại sắc mặt không vui liếc mắt nhìn tôi, dường như không mấy hài lòng với tân lang ngà ngớ thế này, trước mặt tân nương tử còn cư nhiên làm trò đùa giỡn tiểu nha đầu trong phòng.

Đỗ Nhược vui vẻ chăm chỉ đứng một bên, dáng vẻ tươi cười so với tân nương là Mai Chiêu còn thực tâm thực ý.

Tôi bực bội phát phát tay: “Các người lui ra hết cả đi, đêm đã khuya rồi, đều đi nghỉ ngơi đi!”

Đỗ Nhược không tình nguyện, ngược lại tiểu nha đầu kia, bộ dạng thông minh lanh lợi, nhẹ nhàng ngẩng đầu, cười dịu dàng nhìn tôi: “Nô tì hầu hạ tiểu thư và cô gia uống rượu giao bôi xong sẽ lui xuống?”

Vòng tay với Mai Chiêu, tôi ngửa cổ nuốt hết rượu, phát phát tay, hỉ nường kéo Đỗ Nhược cùng tiểu nha đầu kia khẽ mở cửa, rồi lui ra ngoài.

Tôi mềm oặt rồi ngã xuống, nhân thể ngã cạnh chân Mai Chiêu, vừa cúi đầu, đem mặt chôn vào chiếc váy long phượng rộng thùng thình của nàng, thâm phun hết một chung rượu giao bôi giấu dưới lườn lên trên váy.

“Thiên Tinh Thiên Tinh!” Mai Chiêu cẩn trọng lay lay đầu tôi, trong giọng nói không giấu được vẻ lo lắng, “Làm sao bây giờ đây? Sao lại uống say đến thế này? Thiên Tinh, Thiên Tinh...”

Tôi giả vờ say rượu, chỉ cảm thấy có một dòng chất lỏng ấm ấm chảy xuống cổ.

Ngẩng đầu mỉm cười, khuôn mặt đầy nước lộ ra gân trong gang tấc.

“Mai Chiêu, cả tháng không gặp tiểu thư nhà ngươi, cũng đừng dùng hai mắt đắm lệ mà chờ chứ?”

Mai Chiêu lau lau nước mắt, thấy phía dưới váy mình thấm rượu, biết tôi đã ới chén rượu giao bôi ra hết, nửa mừng nửa giận, miệng chỉ ra cửa kêu với la, lại chĩa chĩa về phía giường, ý bảo chúng ta lên giường.

Thối đèn, chúng tôi sờ soạng bò lên giường, tôi ôm cái eo nhỏ của nàng thối khí bên tai, cười khi khi ngây ngô, nàng kéo tay của tôi ra, trịnh trọng ở bên tai tôi nói: “Thiên Tinh, ta không huynh không muội, dù có cha mẹ, cũng không thể chăm sóc đến già, cũng coi như cô độc một mình, nếu như ngươi không chê, cứ coi ta như một tỷ tỷ, ta biết tính ngươi thích làm xằng làm bậy, song bụng dạ cũng coi như hiền lành, không phải hạng người ác độc, hôm nay vô cớ kéo ngươi vào chuyện này, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi chu toàn...”

Tôi nắm chặt tay nàng, biết đây là những lời thật lòng, đang định mở miệng, bỗng xa xa truyền tới âm thanh the thé từ trạm canh gác, giống như sao nhưng không phải sao, tiếng bước chân từ xa đến gần, còn chưa hiểu được, Mai Chiêu đánh một ngọn đuốc sáng, một âm thanh nặng nề nhẹ nhàng vang lên, đồng thời phía dưới thân thể lồm xồm nàng cảm ngọn đuốc có sức ném tới, trước mặt tối sầm, tôi lăn xuống một cái mặt đạo dài dòng, bên cạnh có một đôi tay mềm mại ôm chặt lấy tôi, hai người cuộn tròn lăn xuống dưới, xuống dưới...

Tôi nhớ tới về mặt của Phong Tiểu Thiên lúc ở dưới ánh trăng cẩn thận dặn dò tôi, hần nói: “Bất kể thế nào, ta nhất định sẽ ở bên ngoài hi vọng chờ muội ra, phúc họa cùng nhau!”

Lo lắng hối hận trong thoáng chốc như thủy triều dâng lên, bản thân vô dụng, không biết Phong Tiểu Thiên canh giữ bên ngoài thấy phòng tân hôn bị hỏa hoạn, sẽ có phản ứng ra sao, là tôi khư khư cố chấp, hần vốn đã sớm muốn dẫn tôi rời khỏi, là tôi không nên đi gặp Mai Chiêu, là tôi không nên chân tướng rõ ràng...

Mà tôi, đã thân bất do kỷ, đành ôm chặt lấy Mai Chiêu càng lăn càng sâu xuống...

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 2 - Chương 47: Nở hoa (Hạ)

Cuối dãy đạo là một chỗ ngoặt, chỗ góc ngoặt có một luồng ánh sáng nhạt xuyên tới, độ dốc đã gần như không còn, thế lăn của chúng tôi dừng lại, diu nhau đứng dậy.

Sau chỗ ngoặt là một lối đi dài, chỉ thoạt nhìn cũng là bốn phương thông suốt, từng giao lộ đều dùng đá minh châu khảm trên thạch bích để chiếu sáng.

Tôi phải tay Mai Chiêu còn đang diu tay tôi, nhẹ giọng nói: “Mai Chiêu, ngươi đi trước đi, ta phải quay lại!” Nhìn lại đường ban nãy, một mảnh tối đen.

Mai Chiêu nhìn tôi như không tin được: “Thiên Tinh, ngươi quay lại không phải là muốn chết sao? Vất vả lắm mới đi ra được, quay lại làm gì?”

Tôi cúi đầu, nhẹ giọng nhưng kiên định nói với nàng: “Ta đã hứa với một người phải cùng đi với hần, ta đi trước, hần tất nhiên sẽ còn ở đó đợi ta, cho nên ta phải quay về!”

Gương mặt nàng hiện lên vẻ do dự: “Nhưng trước khi ta xuống dưới này đã phong kín hết cửa, vốn cũng không muốn để người bên ngoài tìm được cửa, bây giờ từ chỗ này đi ra cũng không được, bên ngoài e rằng đã là một biển lửa rồi!”

Tôi bướng bỉnh nhìn nàng: “Cho dù có là núi đao biển lửa, ta cũng nhất định phải xông vào!”

Nàng thở dài, “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi lối khác ra ngoài!”

Ước chừng đi được khoảng nửa canh giờ, đến nỗi tôi cũng không phân biệt được thứ gì, mới dừng lại ở một vách tường bạc màu, trước mặt là cái ngõ cụt.

Mai Chiêu ngồi xuống xoa bóp chân: “Mệt chết, đi lâu như vậy, vừa mệt vừa khát!”

Ở đây nửa canh giờ, tôi ước chừng cũng đã biết quá trình Mai Chiêu tới đây.

Ngày hôm đó Mai Chiêu từ biệt tôi và Hồng Ảnh, đi về phía bắc, rốt cuộc giữa đường bị một lão bà bà giữ lại, bà kia tự xưng là vú nuôi của nàng, mới đầu nàng còn phản bác, nhưng thấy lão bà bà cũng rất thương tâm nói tiểu thư lớn rồi, xa nhà mấy năm, mặc dù đáng người không đổi, nhưng tâm địa cũng thay đổi, ngay cả lão thái bà mà nàng cũng không nhận ra. Nàng mới hiểu ra vấn đề là ở trên khuôn mặt, trong bụng thâm kêu khổ, nhưng ngoài miệng lại qua loa, chỉ mong sớm có thể tách ra được khỏi lão bà bà kia.

Ngờ đâu lão bà bà kia cũng muốn lên phía bắc, trên đường lái nhái huyền thuyên kể lại những chuyện trước đây nói nàng bướng bỉnh thế nào không tốt thế nào, trong mấy năm xa nhà học nghệ, cả nhà mới yên tĩnh được vài năm.

Tới Quế Châu, lúc đang ở trà lâu nghỉ chân tình cờ gặp Đỗ Nhược, bị nàng ta bức bách không thể không vào Kim phủ, làm Kim gia tiểu thư, rồi dần dần buông trôi mặc kệ.

Về sau nàng dần dần suy nghĩ, rốt cuộc nghĩ tới Đỗ Nhược tình cờ gặp lại mình vốn là một âm mưu của nàng ấy, hoặc là lúc nàng vừa rời khỏi Vân Châu đã bị người ta theo dõi, hoặc là sớm hơn chút, da mặt bị hoán đổi trên mặt nàng trước đó đã là một hồi âm mưu...

Suy đoán thế này, cũng không phải không có khả năng...

Nhưng mà, nghĩ đến đây, sau lưng tôi chợt đổ mồ hôi lạnh, tay chân lạnh lẽo. Tôi thà cùng người khác xung đột chính diện, máu tươi năm thước, còn hơn cứ từng bước mà tính kế nhau như vậy.

Nếu da mặt trên mặt Đỗ Nhược là do quỷ thủ sư phó cố ý làm riêng cho nàng, vậy còn bốn người kia thì sao?

Rốt cuộc lúc trước tâm tình quỷ thủ sư phó thế nào lại giao năm cái da mặt kia cho tôi?

Tôi trầm ngâm một hồi, lại nghĩ hoặc hỏi: “Kim gia rốt cuộc có gì đáng giá mà Đỗ Nhược hoặc là nói Vân Tiêu cung mơ ước vậy? Đỗ Nhược chỉ là một đầy tớ, sau lưng nàng ta rốt cuộc là vị nào? Văn Li? Giang Hàn? Hay chẳng lẽ là Văn Thu chăng? Văn Thu chỉ là đồng lõa, chứ không phải thủ phạm chính!”

Không biết tại sao, tôi lại không tin là Bạch Ngôn, mấy năm nay ông ta trấn giữ Vân Tiêu cung, cơ mật trong cung đều bị các phái khác biết hết, nếu có một ngày có người làm nội ứng, họa khỏi Vân Tiêu, đến lúc đó không biết lại là cảnh tượng gì?!

Mai Chiêu lắc đầu, “Cụ thể thế nào, ta cũng không rõ lắm, hẳn là một kho báu rất lớn chẳng, bằng không, Kim gia làm gì có tài lực lớn để xây một mê cung dưới đây vậy chứ?”

Nàng vừa nói, vừa gõ gõ bên trái gõ gõ bên phải, cuối cùng nhón vai tập trung lắng nghe ở một chỗ cao, không biết nàng đã khởi động cơ quan nào, chỉ nghe thấy tiếng cùm cụp, một cái lỗ nhỏ vừa đủ một người chui qua xuất hiện, một luồng hơi nước ẩm ướt.

Mai Chiêu bỏ lên trước, quay đầu lại vẫy tay với tôi, cửa động dần mất hẳn.

Chúng tôi túm lấy dây thừng nối với miệng giếng từ từ bò lên, nhìn những ngôi sao sáng thưa thớt, trăng tròn như cái đĩa.

Hóa ra cái lỗ nhỏ lối ra ở dưới đáy giếng cách mực nước ba thước ở bên trên, vừa không dễ gây ra lũ lụt, lại không dễ phát hiện, nghĩ lại người xây ám cung này cho Kim gia đúng là nhọc lòng.

Không biết tại sao tôi lại thấy ám cung này như một tòa cung điện ngăm to lớn?

Tôi quyết không tin cái này không phải đang không mà xây chơi thôi?!

Mai Chiêu đứng đối diện với tôi, đột nhiên há to miệng kinh hãi, chỉ về phía tây nam.

Tôi quay đầu nhìn, phía tây nam ánh lửa khắp trời, tuy bây giờ chúng tôi đã ở ngoài thành, nhưng vẫn đoán ra đó là hướng Kim phủ, nhớ tới Phong Tiểu Thiên, lòng nóng như lửa đốt, dưới chân cấp bách, vất chân mà chạy.

Mai Chiêu ở phía sau gấp đến độ vấp chân ngã: “Thiên Tinh, ngươi từ từ đợi ta!”

Dưới chân tôi tốc độ cũng không trì hoãn, xa xa hỏi nàng: “Ngươi còn có chuyện gì sao? Sao không tìm chỗ nào trốn đi?”

Nàng cười đuổi theo: “Ta và ngươi cùng nhau trở về, ngươi quên rồi sao, ta là thị vệ của ngươi mà!”

Trong lòng cảm động, dưới chân chậm lại: “Mai Chiêu, người không cần phải vậy! Trước giờ trong lòng người có coi mình là thị vệ của ta đâu!”

Nàng đã đuổi theo kịp, cười hi hi nhìn tôi: “Thì mới này ta đồng ý làm tỷ tỷ của người rồi mà, có lý nào lại để muội muội mình một mình đi chịu chết chứ?”

Trong lòng ấm áp, nhất thời chỉ cảm thấy hào khí ngút trời, nhiệt huyết trào dâng, hận không thể xách thương leo lên ngựa, say rượu khiêu khích đạo tặc, tiếc là bây giờ chỉ có hai cái đùi, đành chân không chạm đất, dắt tay nhau mà đi.

Lúc chúng tôi đến, Kim phủ đang chìm trong biển lửa.

Kim phủ ở vị thế cao, chiếm nhiều diện tích, bởi vậy xung quanh rất ít dân cư, ngược lại ít người bị lây họa. Với lại trong phủ lửa ngút tận trời, tôi tớ tới lui vốn cũng có thể cứu hỏa, nhưng có không ít người cầm đao cầm kiếm, vào đến viện, đầu người dưới đất như xé dưa cắt rau, thùng nước ngã xuống, cũng không ngăn được thế lửa lan tràn.

Khắp nơi kêu cha gọi mẹ, âm thanh đao kiếm ngựa hí, nhiều góc quế thụ bốc cháy cùng mùi hoa quế thơm ngát, mùi hôi của thi thể người cháy... Đọt hoa nở này, thảm thiết đồ nữ...

Hai chân tôi như nhũn ra, miệng lưỡi khô khốc, Kim phủ to thế này, chỉ cảm thấy không biết tìm từ đâu, khắp nơi gào thét máu chảy đầm đìa, còn tôi, thì không có sức để ngăn cản.

Bỗngưng phía trước có một quả cầu lửa thật to lăn lại, vây quanh quả cầu lửa chạy trốn là bốn năm người mặc trang phục đen, đao kiếm vang nghe sáng loáng, mắt lộ ra hung quang, hình thành thế vây quanh hỏa cầu. Quả cầu lửa kia có tả đột hữu xông, cũng không thể thoát khỏi vòng vây, tôi hơi ngáy người, mới nhận ra quả cầu lửa đang lăn lộn kia là một người, cách hơi xa, cho nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt, chỉ cảm thấy hán đang giãy giữa phần nộ, lại không nghe thấy tiếng rên rỉ của hán.

Bỗngưng có một giọng nói lạnh lẽo cười khặc khặc: “Kim Thành Đặc, để ta xem coi người còn có thể chống đỡ được bao lâu? Còn không mau giao ra đây!”

Trái tim không kìm chế được thít chặt, băng tiêu ti luyện trong tay vung ra, chém thẳng về phía tên hắc y nhân đang nói chuyện kia.

Tên hắc y nhân đó đại khái là không ngờ lúc này còn có người sẽ công kích hán, đang đắc ý dào dạt bị ti luyện của tôi quét ngang mặt, lập tức không chút do dự lùi về phía sau, một chân giẫm lên đám cháy, tuy là hán tính táo, góc áo cũng đã bén lửa, tay chân luống cuống dập lửa.

Mai Chiêu thừa dịp rối loạn phóng lên, phóng roi linh hoạt, tiếng roi liệt liệt, bức bốn tên hắc y nhân lùi lại, nhảy tới bên cạnh Kim Thành Đặc.

Nhưng thế lửa quá mạnh, không có cách nào giúp đỡ, đối mặt với người đang bị thiêu đốt từng tắc da tắc thịt, giọng nói nghẹn ngào, nước mắt rơi như mưa, không ngừng gọi “Phụ thân phụ thân”.

Tôi vung băng tiêu ti luyện trong tay, quán quanh người Kim Thành Đặc như quán bánh chưng, được băng tiêu ti luyện bao lấy, thế lửa tắt dần, chỉ có tóc bên tai còn đang cháy, Mai Chiêu lấy tay, dập tắt đám lửa trên mặt Kim Thành Đặc, trên bàn tay xanh miết nổi lên vô số bọt nước, trông vô cùng thâm thắm.

Năm đó, lúc tôi được luyện thứ này chỉ biết, luyện gặp lửa không cháy, hỏa gặp luyện lập tức tắt, thật là một bảo vật, không ngờ ngày hôm nay lại phải dùng ở đây.

Mai Chiêu ôm thân thể bị cháy khét của Kim Thành Đặc vào ngực, một tiếng hét vang lên, mắt thấy năm tên kia lại bức tới, tôi dùng tốc độ nhanh như chớp tiến lên, ra tay như điện giật đoạt lấy một thanh đao của tên hắc y nhân bên trái, một chiêu quét qua, hán đã thành một vong hồn dưới đao.

Trước giờ, tôi chưa từng chuyên tâm học võ, nhưng khinh công của tôi thì không thể khinh thường, có điều ti luyện chỉ thích hợp triển đấu, lấy mạng người, ngộ nhớ chặt quá thì rơi mất. Giờ đại đao đã nắm, trong chớp mắt, đã đưa được hai người thẳng xuống hoàng tuyền, trong đó có một người bị cắt mạch máu trên cổ, cột máu phun ra ba thước, một tia máu bắn thẳng lên người tôi, may mà ngoại bào là màu đỏ, cũng không nổi bật.

Đại đao quơ một vòng, hai người còn lại cũng đã mất mạng, còn lại tên hắc y nhân vừa mới dập lửa xong.

Con người người nọ lạnh lẽo u ám, xung quanh hốc mắt là làn da trắng xanh như quỷ, che mặt bởi một cái khăn đen, kinh khủng không thể tả.

Tôi một tay cầm đao, thở ra một hơi, chỗ đao phong bị kiếm hán ngăn trở, tôi tay này cô xoay sở, tay kia yên lặng xuất ra một kim châm cắm vào trong cở thể hán.

Người này, chết không nhắm mắt.

Bởi vì hắn không biết mình chết thế nào.

Không ai biết, từ khi tôi bắt đầu học y thuật, tôi đã lên góp nhặt không dưới mười kim châm giải phẫu. Châm giải phẫu của quý thủ sư phó mảnh như long trâu, tôi lại quét lên độc dược do chính mình nghiên cứu điều chế, một châm đi xuống, sao có thể sống sót.

Làm những chuyện này, là đường lui duy nhất tôi tự tạo nên cho bản thân mình ở Vân Tiêu cung, vì đây chính là nơi khó lòng phòng bị!

Quý thủ sư phó tưởng tôi ham chơi, lần nào ở trong rừng cây cỏ điệp làm thí nghiệm với mấy động vật nhỏ, thuận tay đánh mất châm cũng là chuyện bình thường, lúc nào cũng mất mấy cái, chẳng qua tôi cũng không thể lấy nhiều quá, để tránh bị nghi ngờ.

Trở lại lúc này, thi thể nằm khắp nơi, cứ như tu la thành.

Mai Chiêu ôm Kim Thành Đặc, nước mắt đau xót, quạ bay hỗn độn, mà Kim Thành Đặc, sớm đã xuất khí nhiều, nhập khí thiếu.

Đang lúc hai người chúng tôi một ngồi một đứng, hết sức buồn bã, từ xa xa chạy tới một tiểu nha đầu người đầy máu me, nàng ta đến gần, nhìn thấy Mai Chiêu, cũng hơi ngẩn ngơ, giọng nói hoảng sợ: “Tiểu thư, tiểu thư, lão gia ngài ấy...”

Nói xong từ từ đến gần Mai Chiêu, làm bộ muốn điu nàng đứng lên. Tôi nhận ra nha đầu này, đích thị là nha đầu bị tôi đùa giỡn trong hi phòng, mới đầu đã sinh nghi nàng ta, thử nghĩ, nếu là nha đầu bên cạnh của một tiểu thư gia thế, trong đêm động phòng của tiểu thư bị tân lang trên ghẹo trước mặt tân nương, thế nhưng lại trấn định như thương, không phải là đáng nghi sao?”

Về trấn định này, sợ là chỉ có môn hạ lưu luyện phong nguyệt của Văn Li cô cô, đồng môn của Đỗ Nhược mới có biểu hiện như vậy?

Tôi nhếch miệng ngậm cười, lạnh lùng nhìn nàng ta, ngay lúc nàng ta chuẩn bị cúi người xuống, phóng ngân châm trong tay ra, nàng ta chậm rãi ngã xuống, hai mắt trợn lên.

Mai Chiêu phát giác ngoảnh đầu lại nhìn, giọng nói như nắc nhen, giống như kích động như thù hận: “Thiên Tinh người! Nàng là nha đầu của ta, người cũng xuống tay sao? Người giết người giết đến điên rồi à?”

Tôi thờ dãi, không thể biểu đạt hết sự tức giận trong lồng ngực, “Mai Chiêu người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ đi, nàng ta là nha đầu của Đỗ Nhược hay là nha đầu của người?”

Mai Chiêu sững sờ, cổ gượng gạo cười một mồi.

Trong lòng chua chát không chịu nổi, kéo đại đao trong tay, sải bước, trong lúc xoay người, chỉ để lại cho nàng hai chữ: “Bảo trọng!”

Nàng ở phía sau ta nhẹ nhàng nói: “Người cũng... bảo trọng!”

Nhẹ gật đầu, phóng thẳng vào trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 48: Mười bước giết một người

Tôi sát ý đã quyết, dọc đường đi, cũng có hắc y nhân định cản trở, nhưng đều bị đại đao của tôi chém, hoặc chết hoặc bị thương, cũng có không chết không bị thương, chỉ có vận kình công thoát khỏi, tuy là như thế, trên người của tôi cũng mang vô số vết đao to nhỏ.

Gia quyến hạ nhân của Kim phủ, còn sống rất ít ỏi, cho dù còn sống, cũng thành đối tượng bị hắc y nhân vây bắt. Trong đám hắc y nhân cũng có triển đấu không tiếng động, nghĩ tới nhân mã của đối phương không ngừng xuất động, mà tôi chỉ mới vừa xuất hiện, liền bị bọn chúng đến vây quét.

Tôi vùn về mấy ngân châm trong tay áo, chỉ còn chưa đến mười cái, cố nén xúc động sử dụng ám khí lại, cầm đại đao tả xông phải chém, tức khắc chỉ có máu tanh phun lên trên người trên mặt, còn có cảm giác đau nhức từ cẳng chân và cánh tay đang không ngừng truyền đến.

Cứ thế mà bước từng bước gian khổ đi về phía hi phòng, từ tiền sảnh qua trung sảnh, lại từ trung sảnh ra hậu viện, trên đường không ngừng có người ngã xuống, trong nháy mắt không ngừng chém giết tôi còn nhìn thấy hi nương đang nằm trong vũng máu trên con đường đá của hậu viện, nàng đã từng dùng vẻ mặt không hồn giận nhìn chăm chú vào tôi...

Kim phủ to như vậy, ánh lửa ngút trời, nhà cửa trải dài, rường cột chạm trổ, rừng quế trăm năm, đã thành biển lửa, nướng khét da thịt của tôi, tôi lại xa xa thét dài, tay trái vừa chém ngã một tên hắc y nhân, trong lòng vừa mặc niệm: Phong Tiểu Thiên, huynh nhất định phải chờ muội... chờ muội... chúng ta phúc họa cùng nhau...

Khi tôi tắm máu mà đi, phá vây mà ra, chống đại đao đứng cách hỉ phòng hơn hai trượng, chỉ thấy hỉ phòng đã chìm ngập bên trong, còn có một thân ảnh đang bận rộn ở biển lửa dờ dợn cột trụ căn phòng vốn đã bị thế lửa hùng lực đánh sập, tựa hồ như đang cố hết sức tìm thứ gì, mà bên cạnh hắn, có bốn tên hắc y nhân vây quanh, thay hắn trông chừng ngăn trở kiếm của mấy tên hắc y nhân khác, cầm đầu đúng là Phi Viễn.

Giờ khắc này, tôi không khỏi nước mắt doanh trùng, Phong Tiểu Thiên, tên ngu ngốc này, tôi đã nói rồi mà, cái người cả ngày cứ mắng người khác ngu ngốc mới là người ngu ngốc nhất, phòng đã thành biển lửa, tôi dù có là xương cốt bằng thép, cũng đã sớm bị đốt thành tro...

“Phong Tiểu Thiên!”

Tôi gắng sức gọi, lúc này mới phát hiện giọng nói đã khàn khàn, nhỏ đến nỗi không thành lời, cách xa như vậy, hắn khó mà nghe thấy được. Ngược lại Phi Viễn ở cạnh hắn qua khe hở lúc vung kiếm đã nhìn thấy tôi, quay đầu gọi hắn, nhìn khẩu hình môi là “Thiếu chủ”, thế nhưng cái tên kia chỉ đang lo gầy đẫy đồng chấy, không thêm quan tâm, có lẽ là bị kêu phiền, cũng chẳng thèm nhìn quơ lấy một cây củi đang cháy phồng về phía Phi Viễn, Phi Viễn không hề phòng, bị trúng một kích, cắn răng không rên lấy một tiếng, tiếp tục đánh trả lại bọn hắc y nhân đang bao vây, ánh mắt nhìn tôi tuy có ý tứ muốn giúp đỡ, nhưng làm sao thì hắn cũng không có cách.

Tôi một bước một đao, chém không chút nương tay mấy tên cản trở tầm mắt của tôi, ánh mắt chỉ chuyên chú nhìn chằm chằm vào Phong Tiểu Thiên còn đang gầy đẫy đám cháy, trường sam của hắn đã cháy đen, vóc dáng cao to thể này, trước kia vui cười giận mắng, không chút khách khí đối với tôi, giờ khắc này đúng là thể lương không nói nên lời, chân gần như muốn nhào vào trong đám cháy, toàn dựa vào Phi Viễn thỉnh thoảng liều chết kéo ngược trở ra.

Không biết vì sao, tên hắc y nhân bên cạnh đang cùng tôi triển đấu lại dần dần lui bước, để tôi suông sẽ không chút trở ngại nhanh chóng lết hai chân đến cạnh Phi Viễn, bốn người che chở Phong Tiểu Thiên hơi nghiêng người tránh ra, tôi đứng sau lưng hắn, lúc này mới nghe được rõ, hắn vừa lấy kiếm gầy khúc gỗ đang cháy, vừa mắng: “Tiểu bạch si... Muội ra đây cho ta! Cai đồ ngu ngốc muội... Nếu muội đi ra... Ta sẽ không bao giờ... mắng nữa...”

Tôi cúi người qua hỏi: “Là huynh nói đấy nhé, thật đúng không? Sau này sẽ không bao giờ... mắng ta nữa?”

Yên lặng một khắc, chỉ còn nghe tiếng cháy lộp bộp của mảnh gỗ, tiếp theo một gương mặt đen thui không thấy rõ màu da đôi mắt sáng quắc hỗn loạn bị che đầy bởi những tơ máu hồng quay đầu nhìn tôi chằm chằm, quan sát tôi từ trên xuống dưới, sau đó, dùng hết sức, tựa hồ như muốn bẻ gãy hết xương cốt của tôi kéo tôi vào trong ngực, trong miệng lẩm nhẩm lung tung, lộn xộn: “Muội quả nhiên chưa chết... Ta chỉ biết... Ta chỉ biết... Muội là đồ ngu... Ha ha ha... Thật đúng là người ngu có phúc ngu mà... ha ha ha...”

Tôi nhìn vào biển lửa mắt tròn trắng, chỉ cảm thấy cái tên này không phải là bệnh nhẹ bình thường mà, mấy câu độc miệng trước kia giảm không ít, nhưng khó mà làm cho tôi tiếp thu trong thời gian ngắn được.

Tôi từ từ buông đại đao trong tay ra, lúc này mới cảm thấy cả người vô lực, gần như là hư thoát, cánh tay buông đại đao đau nhức cứng ngắc, cứ thế mà mềm oặt dựa trên người hắn, cũng không tệ, ừm, rất thoải mái, trái tim an ổn không nói nên lời, cả người lười biếng, nếu không phải ngọn lửa bên cạnh mạnh mẽ, có nguy cơ bị nướng chín, tôi cơ hồ sẽ chìm vào trong giấc ngủ.

Đúng vào lúc này, bỗng giọng nói ngọt ngào như đường khiến cho xương cốt người ta mềm nhũn vang lên: “Hay cho một đôi đồng mệnh uyên ương! Chắc chắn!”

Giọng nói này, nghe một lần liền không thể quên, hướng chi là tôi đã nghe vô số lần rồi, đúng là Đỗ Nhược.

Phong Tiểu Thiên nói lỏng tay, xoay người một tay ôm lấy eo tôi, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng ta, khuôn mặt đang cười như hoa của Đỗ Nhược tức khắc ngưng lại.

Sau đó, người này quay đầu cười tủm tỉm nhìn tôi, “Ồ” một tiếng.

Tôi bị hắn thỉnh thoảng dọa nhảy dựng, cơ hồ phải nhảy dựng lên, nhìn hắn nghi hoặc, hắn lại nói: “Bỏ chết, qua bên này, đợi lát nữa không bị nướng chín cũng không được, chúng ta mau rời khỏi đây đi!”

Tôi gật gật đầu, tràn đầy đồng cảm!

Phong Tiểu Thiên che chở cho tôi, sau khi đi ra được một trượng, dần dần có mấy tên hắc y nhân hình thành thế bao vây, mắt thấy hôm nay khó mà thoát thân được, Phong Tiểu Thiên đưa mắt chớp chớp với tôi, ánh mắt cực kỳ dịu dàng, là ánh mắt mà từ trước tới giờ tôi chưa từng nhìn thấy, hắn hỏi: “Vũ Nhi, muội có sợ không?”

Tôi mỉm cười, lắc đầu, chỉ cảm thấy trong lòng yên tâm bình thản không nói nên lời, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn: “Huynh từng nói, chúng ta dù có phúc họa cũng có nhau mà!”

Hắn cười ha ha, thanh âm trong sáng, tung người khí phách không tả xiết, nắm thanh kiếm bị lửa nướng đến đổi màu sáng lóa, rất có *chấp kiếm hạ cửu châu*, một mình tôi cảm thấy nhanh nhẹn! (?) Về mặt bất kham phóng đảng như thế, chính là một Phong Tiểu Thiên mà tôi quen thuộc!

Đỗ Nhược dụng tâm kín đáo liếc mắt nhìn tôi: “Tiểu cung chủ à, người này đúng là cường địch của Vân Tiêu cung mà, mấy lần phá hủy chuyện tốt của cung chúng ta, hôm nay ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, lập trường đối lập đấy!”

Tôi hiện ngang đứng thẳng: “Nếu hôm nay ta không đứng về phía ngươi đây? Ngươi tính thế nào?”

Đỗ Nhựt nhìn tôi ánh mắt hung ác, lạnh lùng cười: “Nếu tiểu cung chủ phản bội lại Vân Tiêu cung, ta có rất nhiều cách khiến tiểu cung chủ hối hận cũng không kịp. Nhiều ít nhân sĩ trên giang hồ không thôi mơ tưởng tới tiểu cung chủ a, ta ít nhất cũng có thể khiến cho bọn họ tròn mộng, bằng không, tiểu cung chủ mang tiếng dâm dăng là oan uổng lắm sao?”

Tôi giữ chặt độc châm trong tay, lần đầu tiên có ý nghĩ muốn giết chết Đỗ Nhựt, ý niệm này rõ ràng đến thế, mãi đến khi Phong Tiểu Thiên đến bên cạnh ôm tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Muội nói xem, nếu ta bắt sống ả này tặng cho muội làm dược nhân luyện thuốc, thấy thế nào?”

Dược nhân, tên như ý nghĩa, chính là mấy con khỉ Nhiễm Tu sư phó nuôi có công dụng này.

Tôi nói lỏng độc châm trong tay, cười khê: “Đỗ Nhựt, tự soạn chiếu đi, không phải sở trường của ngươi sao? Hôm nay bắt luận ngươi có để cho bọn ta rời khỏi đây không, bọn ta cũng sẽ đi! Ngươi thử xem có ngăn được không?”

Tiếng nói còn chưa dừng lại, trong đám hắc y nhân có người đầu tiên chống lại, hướng về phía Phi Viễn đánh tới.

Chỉ trong chớp lát, chúng tôi đã bị một đám hắc y nhân vây quanh, lại bắt đầu một vòng tàn sát mới.

Chỉ có điều, mấy tên sát thủ dưới trướng Phong Tiểu Thiên cũng không phải là người không, không ngừng có hắc y nhân ngã xuống, không ngừng có người nhào vào, hồ ác không áp được đàn sói, một nén hương trôi qua, ba người Phi Viễn mang theo đã có hai người ngã xuống, chỉ còn lại hai người hắc cũng là cẩn rằng chống đỡ.

Tuyến phòng hộ của chúng tôi bị hỏng mất một người, tôi nhặt lấy kiếm của một tên mới vừa ngã xuống lên, cùng Phong Tiểu Thiên gia nhập chiến đoàn.

Đỗ Nhựt đứng đằng xa nhìn lại, lo không ngừng thúc giục mấy tên hắc y nhân nhào lên, tôi cũng không rảnh lo cho nàng ta, chỉ chuyên tâm độ mạng sống với mấy tên hắc y nhân đang vây lấy.

Đột nhiên, Phong Tiểu Thiên hét lên một tiếng, tôi bị một sức mạnh đẩy ra, quay đầu lại nhìn, cả thế giới trước mắt tôi như im lặng, tất cả âm thanh chém giết dường như đều tiêu tan, tôi chỉ thấy trường kiếm trong tay Đỗ Nhựt xuyên qua thân thể hiện ngang của Phong Tiểu Thiên, hắt từ từ ngã xuống, máu tươi bắn lên bộ trang phục trắng của Đỗ Nhựt, khoe miệng của nàng ta vụn vỡ độc ác, ghệt bỏ phôi phôi vết máu trên người...

Tôi nhanh nhào tới, trợn mắt ra nhìn, tay nhanh như chớp điểm mấy đại huyệt trên người Phong Tiểu Thiên, máu chỗ vết kiếm đâm đã chuyển sang màu đen, tôi nên hiểu rõ chứ, trên thân kiếm của Đỗ Nhựt hẳn là đã quét độc được!

Đám hắc y nhân đều lùi về phía sau từng bước, Phi Viễn phóng đến, tôi giao Phong Tiểu Thiên cho hắn ôm, từ từ đứng dậy, oán hận nhìn Đỗ Nhựt, chưa bao giờ hận một người đến vậy!

Chưa từng! Hận không thể ăn thịt ả ta!

Đỗ Nhựt nhìn tôi như bị sợ hãi, há miệng thờ đốc, tôi đưa mắt quét nhìn toàn cảnh, Kim phủ lúc này đã là một biển lửa, còn chúng tôi thì ở bên ngọn lửa hùng hực thù hận lẫn nhau.

Nhóm người này, nhìn vô công rõ ràng không phải là cùng một bang phái, lấy năng lực của Đỗ Nhựt, tôi không kỳ quái ả ta sẽ mời được cao thủ của hắc bạch lưỡng đạo, chỉ là lúc này đây, tôi cũng không có thì giờ mà hỏi.

“Các vị, tin rằng người ở đây không ai không biết sư phó của ta là quỷ thủ độc y Trần Vạn Sinh chứ, trong thiên hạ, nếu Trần Vạn Sinh đệ nhất độc được, ta liền dám nhận độc được đệ nhị, hôm nay các người ở đây vây quét bọn ta, ta vốn còn có chút lòng từ bi, trước mắt, nếu không muốn chết, mời các vị lập tức rời khỏi, nếu không, sẽ có kết cục giống như bốn người này!”

Tôi giờ tay chỉ bốn tên hắc y nhân đang vây quanh đùa giỡn bên cạnh Đỗ Nhựt, độc châm trong tay bay vọt ra, ngân châm rất nhỏ, căn bản là không nhìn thấy, chỉ thấy bốn người lúc đó đột nhiên không nói câu nào, tứ chi ngã xuống đất, sắc mặt tím đen, nhìn là biết vì trúng độc mà chết!

Mọi người ở đây đều hai mặt nhìn nhau, đã có vẻ sợ hãi.

Đỗ Nhựt mặt mày biến sắc, tôi nghĩ ả ta cũng biết tôi độc chết bốn tên vây quanh ả, muốn lấy mạng ả cũng không phải chuyện khó.

Trong đám người có người nhỏ giọng kêu gào: “Ngươi đừng có ở đó mà dọa người...”

Lời còn chưa dứt, hắn đã ngã xuống đất không dậy nổi, bệnh trạng độc nhất vô nhị giống hệt bốn người vừa nãy.

Trong đám người có người lên thì thầm to nhỏ, có người liếc mắt nhìn Đỗ Nhựt thật có lỗi rồi xoay người đi.

Dần dần có người rời đi, tôi chỉ đưa mắt mắt nhìn chăm chăm vào Đỗ Nhựt, không để một chút lơ lửng!

Chỉ cảm thấy xuống núi lâu như vậy, ác khí trong ngực không thể tản trừ, trơ mắt nhìn ả làm Phong Tiểu Thiên trọng thương, thầm nghĩ cách khiến cho ả đau khổ sống không bằng chết mới có thể tạm giải mối hận của tôi!

Thời điểm đám người đi hết chỉ còn lại bảy người, Đỗ Nhược nhìn ánh mắt tôi dĩ nhiên có hương vị cầu xin, tôi nhẹ nhàng hỏi: “Bảy người các người, sao không đi? Định ở đây chờ chết ư?”

Trong đó có hai tên hiển ngang lắm liệt: “Vì Đỗ cô nương, cho dù bọn ta có mất mạng cũng không tiếc!”

Tôi than nhẹ: “Các người tên gọi là gì?”

“Tề Phi, Bành Cách.”

“Được, ta thành toàn mảnh tâm của các người đối với Đỗ cô nương!”

Tôi cười ha ha, vung tay áo, hai người kia yên lặng không tiếng động ngã xuống đất!

Năm người còn lại đi hết ba người, chỉ có hai người đứng một bên, một người trong đó ôm quyền: “Tiểu cung chủ, thuộc hạ xấu hổ, chỉ là được lệnh Văn hộ pháp, phải bảo vệ tốt Đỗ sư muội!”

Tôi luôn miệng nói được, thuốc bột giấu trong tay áo nhẹ nhàng hạ xuống, để lưỡi kiếm trong tay dính một chút. Chợt phi người lên, đánh về phía hấn, hấn giờ kiếm định ngăn cản, nào biết tôi nửa đường lại đổi phương hướng, một kiếm công kích thẳng về phía Đỗ Nhược, Đỗ Nhược nghiêng người sang, kiếm cắt qua nửa ống tay áo của ả, bên cánh tay trái một vết thương thật dài, máu đỏ nhỏ giọt như từng hạt châu, nửa bộ quần áo tức khắc bị nhuộm đỏ.

Vừa chia chia vào người nọ, “Người, mau đưa Đỗ cô nương đến chỗ Văn Li cô cô, nói đây là đại lễ ta dâng cho nàng!”

Người nọ giống như không tin: “Tiểu cung chủ thực sự tha cho Đỗ sư muội sao?”

Tôi chỉ cảm thấy vui vẻ vô cùng: “Người ở trong cung lâu chắc từng nghe tới Lăng Hoa Toái? Khoảng không bị thiết trong lăng hoa kình...”

Người nọ còn chưa hiểu được, Đỗ Nhược đã khàn cả giọng, “Thiên Tinh, đồ yêu nữ, không phải chỉ là Lăng hoa toái sao, được của Trần Vạn Sinh ta không tin hẳn không có thuốc giải?”

Tôi thân thiết nhìn ả vô cùng đáng thương: “Không tôi, lăng hoa toái vốn dĩ là phương thuốc của sư phó ta, chỉ có điều là, sau khi bị ta cải tiến, ngay đến cả sư phó của ta cũng không biết cách điều chế thuốc này, chín chín tám mươi một vị thuốc, lượng được và thứ tự trước sau không giống nhau, cho nên giải được cũng không giống, sau nửa canh giờ, chỗ vết thương của người sẽ đau đến không thể chịu nổi, một canh giờ sau, người sẽ không chịu được phải gãi, ba canh giờ sau, miệng vết thương cho dù người không gãi cũng sẽ thối rửa chảy mủ, huyết chi người sẽ không nhìn được mà gãi... Mười hai canh giờ sau, toàn thân người sẽ phủ cả lên, diện tích thối rửa sẽ càng lớn hơn, cho dù sư phó của ta có thuốc ngăn độc, cũng không khác gì với uống rượu độc giải khát, da vẻ mặt mày của người đều sẽ từ từ thối rửa, cũng chưa chết đâu, chỉ từ từ phá hỏng hết, tay, chân, ngũ quan, ngũ tạng lục phủ, một tiểu đại mỹ nhân xinh đẹp, tiểu đại mỹ nhân nổi tiếng khắp giang hồ, lại biến thành một đồng thịt thối... Ha ha ha... Là do các người ép ta... Là do các người ép ta... Xuống tay với người ta yêu... Sẽ phải trả giá đắt!”

Tôi cất tiếng cười to: “Bọn người ai cũng đều ép ta, cho là ta yếu đuối dễ bắt nạt, phản bội ta, trù tính ta, làm cho ta gánh một thân ô danh nhưng không cách nào rửa sạch, ta không cha không mẹ, chẳng qua chỉ là một đứa cô nhi bị người ta vứt bỏ, có chết thì sao chứ, có mấy người sẽ vì tôi mà nhớ mất đau lòng? Bị các người cùng đối đãi như thế, ta không cần, bởi vì, ta không thích các người, không màng các người, các người với ta, so với người xa lạ chỉ là quen hơn chút thôi, tìm phôi ta bị thương cũng không sao, nhiều lắm là ta bị thương tổn chút da thịt, da thịt thì có là gì? Sứt mẻ, rồi cũng sẽ tốt thôi! Cho dù có bị các người giết, cũng không có là gì, người chết trên tay các người cũng đâu ít? Chẳng qua là, các người không nên, không nên dồn ép ta vào đường cùng, lại càng không nên chính là, Đỗ Nhược...” tiếng gọi của tôi như ác quỷ: “Đỗ Nhược người không nên đâm một dao vào người ta yêu, khiến tánh mạng hấn bị đe dọa...”

Tôi thì thào, mắt nhỏ lệ, có thể nào cũng không được ngừng lại: “Hôm nay ta mới biết được, hóa ra là ta đã thích hấn rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xử (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 49: Tình khiếp

Mùa thu năm Tuyên Đức thứ mười ba, một trận Quế Châu, độc danh yêu nữ Thiên Tinh lan xa ngàn dặm, tội ác lại tăng thêm một bậc, trên giang hồ phàm là nghe thấy kỳ danh của người này, đều lòng đầy căm phẫn, hận không thể lột xương lột da, để bảo vệ chính nghĩa.

Những chuyện này một tháng sau tôi mới nghe được từ chỗ tình báo của Nhất Ngôn Đường.

Một trận lửa lớn ở Kim phủ, bốn người chúng tôi suýt nữa vùi thây trong biển lửa, trong đó tính mạng của Phong Tiểu Thiên là bị đe dọa nhất, tôi thì gần như cạn sức, Phi Viễn cùng với người còn lại toàn thân đầy máu me, vết đao thương dày đặc.

Ba người cơ hồ vắt hết sức, mới có thể đưa Phong Tiểu Thiên ra khỏi Kim phủ.

Lúc đó Đỗ Nhược đã được hai tên kia hộ tống rời đi, thi thể cụt tay chân khắp chốn trong Kim phủ, khói lửa trùng trùng.

Rời khỏi Kim phủ được một đoạn xa, lại quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy như một hồi ác mộng, rường cột chạm trổ như thế, cảnh đẹp nhân gian, phồn hoa khắp chốn, đều bị lửa thiêu rụi.

Mai Chiêu, sớm chẳng biết đã đi đâu, cũng không rõ sống chết!

Trong lòng tôi thầm cầu mong cho nàng nhảy vọt, đi xa, mong nàng bình an, cho dù có cả đời không gặp lại nhau!

Sau đó thương thế của Phong Tiểu Thiên mới chính là điều khiến cho người ta lo lắng.

Hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, cho dù đã uống bảo mệnh tặc mệnh đan của Nhất Ngôn Đường, cũng chỉ có thể bảo vệ được tâm mạch, để tránh cho độc khí công tâm, đành đợi sau khi có thuốc giải mới có thể cứu.

Tôi tiều tụy lo lắng ngồi trong xe ngựa, Phong Tiểu Thiên nghiêng người nằm trong lòng tôi, trong màu da như ngọc lộ ra vẻ xanh xao, môi khô nứt, chỉ có hai hàng lông mày nhú chặt có thể nhận ra trong lúc mê man hắn cũng nên chịu đau khổ cực độ.

Tôi lấy trong ngực hắn ra một viên châu, màu sắc đen thui, viên châu có thể giải bách độc trong truyền thuyết, nghiên cứu hồi lâu, lại không biết giải thế nào.

Mấy thứ này, không biết cách sử dụng, thật giống phế vật độc nhất vô nhị.

Phi Viễn cùng với tên còn lại chỉ đơn giản xử lý miệng vết thương, cùng ngồi chuyên tâm lái xe.

Lúc này lại ngại xe ngựa quá chậm, hận không thể hóa thân làm chim, một ngày ngàn dặm.

Dọc đường đi, Phi Viễn hết lòng chăm sóc, cơm áo hằng ngày, phàm là sở dụng người đều chu đáo ôn hòa, đến lúc này tôi mới có thể hiểu được, hóa ra mình đúng là một người ngu ngốc, toàn phải nhờ vả phía sau, đúng là tôi tệ mà.

Mặc dù, sự nhờ vả ấy cho đến giờ cũng không thể xem là dựa dẫm, chỉ là tòng quyền đôi thời đôi chỗ, nơi đó có phụ thân thân sinh của tôi.

Phụ thân... Tôi không nhận được muốn cười khẩy: từ khi tôi sinh ra đã định sẵn bơ vơ không nơi nương tựa, chẳng lẽ còn trông cậy vào vị phụ thân nửa đường mới xuất hiện che chở cho tôi, nhét vào dưới cánh, che mưa che gió?

Tôi buổi tối trầm tư, trong xe ngựa đang phi nhanh như tên bắn, tự xem xét tất cả những vết thương đang từ từ kết vảy của mình, cân nhắc con đường phía trước, cân nhắc tới lui.

Dọc theo đường đi, có chút không thuận lợi, nhưng trên đường đã có Phi Viễn rồi sau đó trợ giá bảo hộ của Nhất Ngôn Đường, cũng coi như bình an, chỉ lo cho Phong Tiểu Thiên, cuộc sống hàng ngày vô vị.

Hắn cũng từng tỉnh lại, con người nhìn chung quanh, chưa kịp nói lời nào, lại rơi vào hôn mê.

Tới đế kinh đã là chạng vạng của một ngày cuối thu, nắng chiều chiếu lên chỗ ngồi tượng trưng cho thành thị bậc nhất như được phủ lên một tầng kim sa tinh tể, cờ xí rợp cờ, người đi như cử, bạch bích khinh xe, thiếu niên quyền quý, so với Quế Châu hoặc những thành trì khác, tự có uy nghi phồn hoa riêng.

Phi Viễn cho xe dừng lại trước một cửa nhà, nhìn như đó là dinh thự giàu có nhà bình thường, chỉ đến khi vào cửa, mới phát hiện có bông lai khác.

Mái cong hành lang gấp khúc, tư hồng tàn lụi, tuy đã là cuối mùa thu, nhưng không chút tổn hại đến nơi khinh u xảo trí này.

Sớm có tôi tới mở cửa lớn, tôi ở xe ngựa phía sau, Phong Tiểu Thiên đang hô hấp nhợt nhạt, cũng đã hai ngày chưa tỉnh dậy.

Biết rõ đây không phải là hiện tượng tốt, loại hôn mê sâu này sẽ kéo những khí quan khác suy kiệt theo và không tỉnh lại nữa.

May mà chúng tôi rút cuộc cũng đã đến đế kinh.

Đế kinh, có Nhiễm Tu sư phó khởi từ hồi sinh diệp thủ khôn cùng của tôi.

Rửa mặt chải tóc xong, đã là lúc lên đèn.

Phi Viễn từng nói, đây tuy là nơi liên lạc của Nhất Ngôn Đường, nhưng Nhiệm Tu sư phó cũng đang ở tại đây.

Lúc ấy nghe những lời này, lòng tôi như trăm vị, nhất thời khó phân biệt, đành hỏi lại một câu: “Không phải nhà sư phó ở để kinh sao? Sao lại ở lại Phong phủ?”

Phi Viễn do dự: “Tiên sinh nói để kinh kinh phong vân tế hội, hấn sớm đã cách xa nơi ấy rồi! Hấn ở nhờ Phong phủ cũng là đang đợi nữ nhi của mình cùng nhau về nhà!”

Câu này của hấn vừa ra khỏi miệng, tôi lập tức xoay người qua chỗ khác, sợ để Phi Viễn nhìn thấy hốc mắt hồng hồng như có lệ tuôn trào!

Những lời này nếu không sửa lại mấy chữ xưng hô, sợ rằng là nguyên văn, tôi thậm chí còn có thể tưởng tượng ra bộ dạng sư phó vừa vuốt râu vừa nói.

Nữ nhi?

Bên cạnh sư phó chỉ có mỗi mình tôi là nữ đệ tử, lại không có nuôi tiểu hài tử!

Hấn vẫn còn coi tôi là nữ nhi sao?

Rất là kỳ quái, tôi có lần từng cho rằng mình đã sớm quên mất dáng vẻ của sư phó, nhưng mà lúc này đây, thậm chí lúc nhỏ tôi từng bướng bỉnh, vẽ mặt nghiêm khắc cho tới điệu bộ của sư phó tôi đều nhớ rất rõ ràng, tựa như những hình ảnh này đã ẩn sâu trong ký ức của tôi, tôi chỉ cần cầm lấy, thổi đi bụi bặm của thời gian, thoáng ngày trước kia xưa như hiện lên trước mắt.

...

Tiểu nha đầu đến thông truyền: Nhiệm tiên sinh uống trà với Phi Viễn thiếu gia ở tiền sảnh.

Lại qua một khắc.

Tiểu nha đầu đến thông truyền: Nhiệm tiên sinh đi khám bệnh cho thiếu gia.

Trong đầu của tôi giống như đang có mười lăm tên tiểu nhân đang đánh nhau, quần lầy vòng vòng, không có nửa khắc lơ lửng.

Lại qua một khắc.

Tiểu nha đầu lại thông truyền: Nhiệm tiên sinh cùng Phi Viễn thiếu gia đang ở tiền sảnh chờ tiểu thư dùng cơm.

Tôi đứng đây, lại ngồi xuống.

Chỉ chốc lát liền có người hầu mang theo bảy cái đĩa tám cái chén, cốc, mâm trái cây đồ ăn dọn lên, sắc hương vị mỹ, có thể nói món ngon.

Đối với những món ngon, tôi luôn không có sức chống cự, thế nhưng cầm đũa mà ăn, không khác gì nhai thịt khô, đành phải buông bỏ.

Xem ra hôm nay, đến vị giác của ta cũng đình công luôn rồi.

Trẻ thêm một chút, thức ăn bị đặt hồi lâu được dần dần dọn xuống, đêm xuống càng khuya, đến tiểu nha đầu hầu hạ cũng đã lui xuống, cũng may là tôi luôn có thói quen tự lo mọi chuyện, cũng không cảm thấy trẻ lắm.

Một mình ngồi buồn xo hồi lâu, chậm rãi đi ra ngoài, dọc theo ánh trăng trắng bạch, đi dưới bóng đêm lay động của Phong phủ, xa xa nhìn thấy có chiếc phong đăng đang lắc lư lắc lư, tôi còn tưởng là kẻ xấu nào, đi thêm vài bước nữa, chiếc đèn vẫn ở khoảng cách xa, thấy ở trong viện ở phía trước sáng đèn, đi vào thì có người hầu thấp giọng hành lễ: “Tiểu thư, thiếu gia vẫn còn mê man, ngài có thể vào thăm!”

Tôi mờ mịt bước vào trong, người trên giường giấc ngủ nặng nề sắc mặt tiêu tụy không phải là Phong Tiểu Thiên đây sao?

Ngón tay mân mê theo dung mạo tuấn mỹ của hấn, thầm vấn: “Tại sao huynh cứ nhất định phải dẫn ta đi gặp sư phó chứ?”

Khẽ thờ dài, hấn không thể trả lời tôi.

Hấn vẫn mê man.

Bởi vậy mới có câu: gần tình tình khiếp!

Ra khỏi viện Phong Tiểu Thiên, rẽ sang phía tay trái, đường chỗ gần hành lang có đốt một ngọn đèn, dọc theo ngọn đèn mà đi, thấy từ song cửa trong viện chiếu lên một bóng dáng, mỹ nhiệm tổ quan (*râu đẹp nón trắng*), tư thế chấp bút quen thuộc có lẽ khó mà học theo.

Nghe thấy tiếng bước chân, thân ảnh người chấp bút trên song cửa hơi dừng lại, nghiêng đầu lắng nghe.

Tôi không thể không chế cước bộ của mình dừng lại hai bước, người chấp bút đã ném bút đi, đứng lên rồi lại ngồi xuống, khẽ hỏi: “Vũ Nhi

phải không?”

Tôi muốn thừa nhận, lại phát hiện giọng nói của mình sớm đã bị thứ gì đó chặn lại, nước mắt lại tràn mi, phút chốc không kịp lau, chạy nhanh tới đẩy cửa ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Kinh biến

Lọt vào tầm mắt, là cái thư phòng đơn giản mộc mạc, người đàn ông trung niên đang ngồi trong thư phòng nâng mắt quan sát tôi tỉ mỉ, gương mặt khó nén vẻ lo lắng từ ái.

Tôi gấp gáp bước tới quỳ gối dưới chân hắn: “Đệ tử bất hiếu Thần Vũ bá kiến sư phó, năm tháng xa cách, nhọc lòng sư phó nhớ thương...” Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, trong lúc vội vàng lại không thể nói thành câu, chỉ đành nghẹn ngào im lặng, cúi đầu, cảm giác hốc mắt nóng bỏng.

Một lòng bàn tay ấm áp vuốt ve trên đỉnh đầu, từng chút từng chút, bên tai truyền đến tiếng thở dài dằng dặc: “Đứa nhỏ ngốc...”

Nước mắt không thể ngăn lại được nữa, chỉ ba chữ, đã đủ khiến cho tôi được chuộc lỗi.

Sự mừng rỡ trong lòng như con sóng lớn nuốt trời, từng đợt từng đợt ập tới, hắn không gạt bỏ tôi, không có khinh bỉ, không có chế nhạo, hắn chỉ nhẹ giọng nói: Đứa nhỏ ngốc! Tôi cũng đã hiểu được, bất kể tôi ở bên ngoài thế giới của hắn có gánh ô danh thế nào, có bị vạn người thóa mạ thế nào, ở trong mắt hắn, tôi chỉ là đứa nhỏ ngốc, đáng được tha thứ và yêu thương!

Người này, so với trong tưởng tượng của tôi hắn còn tín nhiệm tôi hơn, còn thương tiếc tôi hơn!

Tôi bổ nhào tới, ôm lấy đầu gối hắn khóc lớn, hắn chỉ vỗ về trên lưng tôi từng cái từng cái, nhẹ nhàng từ tốn, giống như nhiều năm trước lúc tôi bị vấp ngã ôm lấy hắn khóc lóc, nhẹ nhàng trấn an từng tí một.

Một lúc lâu sau, hơi thở bết tắc, nước mắt mới cạn dần, tôi ngẩng đầu, ngưỡng nhìn khuôn mặt đã lâu không gặp dưới ánh đèn, vẫn ôn nhả gầy gò như trong trí nhớ, bất giác bĩu môi: “Sư phó gầy đi nhiều, con đi rồi nên ăn uống không tốt sao?”

Hắn cười khổ, mang theo nửa phần chế nhạo: “Tiểu Vũ Nhi thì trưởng thành hơn rồi, sao mới gặp lại sư phó đã khóc sụt sùi như thế?”

Tôi ngượng ngùng hấp hấp cái mũi, cảm giác vẫn chưa hít thở thông, thực khóc lâu quá mà. Bên cạnh lộ ra cái chân ghế, thuận tay kéo qua ngồi xuống, hai khuỷu tay chống đầu đặt lên đầu gối sư phó, ngâm nga thỏa mãn: “Thật là thoải mái!”

Tôi với sư phó cùng nói chuyện trắng một đêm, từ hôm tôi bỏ đi trên đường bắt đầu gặp Đông Phương Ngọc, sau đến mấy năm ở Vân Tiêu cung, đấu đá với Trần Vạn Sinh, đến khi kể đến Bạch Ngôn Bạch Mặc, không khí rất cuộc trầm xuống, bất kể thế nào, khiến tôi khó xử nhất chính là thứ bị che giấu bị tôi nở ra, vốn uống rằng sư phó nhất định sẽ không vui, ai ngờ hắn cũng chỉ cân nhắc một chút, âm thầm kéo khuỷu tay với đầu đang đặt trên đầu gối hắn qua đối diện, nghiêm trang hỏi: “Người nói Vân Tiêu cung chủ mà giang hồ đồn đại là giả? Bạch Mặc còn có một huynh đệ ruột tên Bạch Ngôn? Bạch Mặc tự giam mình trong căn phòng ngầm dưới đất hơn mười năm?”

Tôi mạnh mẽ gạt đầu, sau đó sợ hãi xác định lần nữa: “Sư phó, con là... là... Bạch Mặc với...”

“Người đúng là con gái của Bạch Mặc và Lưu Vân!” Hắn liếc mắt nhìn tôi hiểu ý, “Ta được biết từ lúc mới nhận nuôi ngươi! Mẫu thân ngươi tự tay giao ngươi cho ta!”

Tôi nhỏ giọng kêu gào: “Nuôi này của con cũng thực không tốt, đã không gả cho người lại còn bắt ngươi nuôi con ghê, chính là con của kẻ khác!”

Hắn co ngón tay giữa thon dài đột ngột gõ một phát lên đầu tôi: “Người là một đứa con ghê không có lương tâm!”

“Sư phó...” Tôi kéo dài giọng, ánh mắt ủy khuất vô cùng.

Hắn khẽ cười ha ha: “Nha đầu ngốc, ngươi là do một tay nuôi lớn, ta làm sao có thể không biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ gì, cho dù ngươi có âm ức thay sư phó, cũng đã muộn mất hai mươi năm rồi! Sư phó không mong gì cả, chỉ cần được nhìn thấy ngươi bình an khôn lớn, cả đời đảm ấm êm đẹp đã cảm thấy nực nặc lắm rồi! Sư phó có nghe nói sau khi ngươi rời khỏi Vân Tiêu cung đã xảy ra chuyện, còn nghe nói ngươi bán xuân được bán được mấy chục vạn lượng bạc?”

Mặt tôi ửng đỏ cả, “Nào có?...”

Dưới ánh nhìn chăm chú từ ái của hắc chung quy không thể chạy trốn, đành phải mang tất cả những chuyện xảy ra dọc đường kể hết đầu đuôi gốc ngọn.

Kể đến thời điểm bán xuân được lời được không ít bạc, đang lúc đắc ý, trên đầu không đề phòng lại bị hắc gõ thêm một phát, ui da hai tiếng, đành phải thành thành thật thật kể hết “sự tích anh dũng” đằng sau, nhưng mà có vẻ như tôi cũng không anh dũng như trong lời kể, mỗi một mốc mỗi một sự việc đều là chuyện hoang đường!

Hàng long mây của hắc lúc thì nhú lại lúc thì giãn ra, nói đến lúc chúng tôi chạy khỏi Quế Châu, bốn người mình đầy thương tích, hắc nâng tay của tôi lên nhìn kỹ, trên mặt cũng quan sát kỹ một hồi, mãi đến khi chắc chắn “Mặt mày hơi tái vẫn chưa hóc hác lắm, miễn cưỡng cũng còn gả đi được!” mới buông ra. Chẳng qua là tay vẫn cứ vỗ vỗ trên lưng tôi, giống như thương tiếc, áp lên đũa mấy năm quanh co xa nhà là tôi, chỉ cảm thấy an bình hỉ nhạ tràn đầy trước mắt, năm tháng an hảo.

Trời tờ mờ sáng, tôi bị tiếng mở cửa nhẹ nhàng đánh thức, đầu ngược nhìn quanh, nhìn về phía tiếng động di chuyển khoan khoái, bên tai vang lên tiếng cười khê của sư phó: “Nha đầu ngốc, trời sáng rồi, mau ngồi dậy ăn chút gì đi rồi hãy ngủ tiếp!”

Bên cạnh có giọng nói quen thuộc mang theo chút kích động: “Tiểu thư?”

Tôi chợt cảm thấy giật thót cả người, đây thực là di chứng ở Vân Tiêu cung, nếu có ai đó gọi tôi tiếng tiểu thư liền khiến trong lòng sinh ra cảm giác bất an. Nhanh chóng dụi dụi mắt đứng dậy, cho tới khi sờ nhìn rõ người trước mặt, khuôn mặt có chút quen thuộc, vẻ mặt yêu kiều sợ hãi, trang phục của thiếu phụ, bụng đã hơi nhô lên, may quá may quá, người này không phải người của Vân Tiêu cung, nỡ nhân của Vân Tiêu ai cũng có vẻ kêu căng, hơn nữa, ở Vân Tiêu cung cũng không được mang thai.

Mang thai à, lớn thế này mới gặp lần đầu!

Hai mắt tôi phát sáng, vòng quanh bụng chắc cũng cỡ hai vòng, rốt cuộc không nhịn được nữa: “Ta có thể sờ được không?”

Trên gương mặt thiếu phụ phỉếm ửng hồng, nhẹ nhàng gật đầu.

Tôi sờ sờ cái mũi, cảm giác mình giống như ác nam đang trêu chọc con gái nhà lành, chỉ là cô gái nhà lành này còn hào phóng để mặc tôi trêu ghẹo, có gì không được chứ?

Tay sờ trên phần bụng nhô lên, cảm giác thật sự rất lạ lùng, tôi cười hì hì ngậy ngậy nhìn sư phó, có lẽ là bị dáng vẻ cười ngốc của tôi chọc cười, hắc đi tới kéo cái kẻ đang muốn cố dán đầu lên cái bụng to là tôi xuống: “Vũ Nhi lại nghịch ngợm rồi! Không được ức hiếp Liên Hương!”

Liên... Liên Hương...

Tôi nghiêm mặt như đưa đám, “Mới có ba năm không gặp, sư phó người liền nhấn tâm gả nha đầu của con đi rồi ư? Nha đầu của con, muốn gả cũng là con gả chứ, sinh lễ đâu? Con ở ngoài vất vả cực nhọc kiếm bạc chuộc đồ, cho nên suy ra, sinh lễ của Liên Hương nhất định là đã bị sư phó đút túi riêng!”

Bốp!

Trán của tôi lại lần nữa bị sư phó gõ một cái thật đau!

“Nha đầu tham tiền, trước đây không ngờ ngươi lại thích bạc đến vậy đó!”

Bị rượt đuổi vòng vòng, mặc dù trên trán rất đau, nhưng trong lòng lại rất vui sướng.

Bị sư phó quát bảo như thế, cảm thấy dễ chịu không nói nổi.

Dùng điểm tâm xong, sư phó cùng tôi đến thăm Phong Tiểu Thiên, hắc lẳng lẳng nằm ở đó, bất tỉnh nhân sự. Cái người thường ngày tiêu sái phóng túng một khi an tĩnh, lại thật khiến cho người ta khó mà chịu được.

Sư phó nhú mày hồi lâu, vuốt râu tự nói: “Không phải là không có cách giải, chỉ thiếu có hai vị thuốc, một thứ là hải kim sa sống trên đỉnh núi, một thứ là bán biên liên (cây lô-bê-li) sống ở cạnh bờ hồ hào ẩm thấp...”

Tôi nghe vậy mừng rỡ, hai vị thuốc này lúc trước khi đi tôi có kịp mang theo, chỉ là cái hà bao bây giờ vẫn còn đang nằm trong tay Vân Khiêm.

“Lúc con xuống núi vừa vặn có mang theo mấy vị thuốc, hai vị thuốc này đều có trong đó, nhưng cái hà bao thì... Chắc sư phó biết phủ hữu tướng ở đâu chứ? Thuốc của con đang nằm trong tay con trai của phủ hữu tướng, chỉ cần tìm được hắc, thì Phong Tiểu Thiên được cứu rồi!”

Sư phó nghe tôi nói được một nửa, đã mặt mày vui mừng, đến khi nghe hết nửa câu còn lại, vẻ hớn hờ giống như mặt trời lại bị mây đen che khuất, không lộ chút mây may.

Tôi hoảng sợ, nhắc tới phủ hữu tướng phủ, sắc mặt hắc lại khó coi như thế, chẳng lẽ là?

Nội tâm tôi còn chưa kịp cho ra được kết quả hồng bét nhất có thể, thì sư phó đã thở dài lên tiếng: “Vũ Nhi người tới chậm nửa tháng rồi, nửa tháng trước, hữu tướng cả nhà hơn một trăm năm mươi người đã bị tổng hết vào đại lao, người con trai của hữu tướng mà người muốn tìm ấy sợ là lành ít dữ nhiều! Thiên lao lúc nào, chỉ sợ đến con muỗi cũng bay không qua!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 51: Đêm bồi hồi

Đầu mùa đông năm Tuyên Đức thứ mười ba, một trận tuyết rơi, lương thảo Bắc Hồ không kể, hai nước tức thì phát động chiến tranh. Mười vạn đại quân đóng tại biên cương phía bắc, chống chọi với bốn mươi vạn địch quân gót sắt của Bắc Hồ được ba ngày, toàn quân chết sạch.

Đây chỉ là một trong những thảm bại nhỏ bé không thể đếm hết trong chiến tranh nhiều năm của Bắc Hồ với triều đình, đương kim thiên tử mặc dù đã kế vị hơn mười năm, lại thích xa xỉ ít tiết kiệm, từ đó quốc khố trống rỗng, trọng văn khinh võ, trong khoảng thời gian ngắn, mặc dù nhu cầu quân phí cưỡng ép từ chỗ Tà gia đã được nhập vào quốc khố, nhưng có thể ngăn chặn chủ soái tài giỏi của thiết kỵ Bắc Hồ e rằng muốn cũng không được.

Với tình hình này, đế kinh dù chưa đình trệ, nhưng thần hồn nát thần tính, bầu không khí căng thẳng chưa từng có.

Tôi đợi ở đế kinh hơn hai mươi ngày, mỗi ngày cũng si ngốc chăm sóc Phong Tiểu Thiên, thúc thủ vô sách.

Cũng từng có ý nghĩ lôi viên tử giáng châu kia ra đập nát rồi mài thành phấn đắp cho Phong Tiểu Thiên, nhưng bất luận tôi có dùng đủ thứ ngoại lực, cũng không thể để lại được một chút dấu vết nào trên cái viên đen thui này, tiếp sau đó, sư phó phe phẩy đầu tóc nhìn tôi đang thờ hồn hèn nói: “Linh vật này từ trên trời rơi xuống, nên phải tương xứng với nơi mà nó rơi chứ, Vũ Nhi không nên phung phí của trời!”

Tôi nén nước mắt nhìn Phong Tiểu Thiên đang nằm yên tĩnh trước mặt, dấu vết sinh mệnh trên người hắn ngày càng dần tiêu tán, cho dù sư phó có dùng linh dược, cũng không thể níu kéo lại bước chân đang từng ngày một đến gần với tử thần.

Đêm đó tuyết rơi, tôi mặc y phục dạ hành vòng vo quanh trọng địa của thiên lao đến nửa đêm, cũng không cách nào vào được cánh cửa này, trọng binh canh gác thiên lao kín không chút sơ hở, quả thực giống như sư phó đã nói: đến con muỗi cũng không bay lọt!

Sau nửa đêm, gió tuyết mờ mịt, tôi mờ mịt tiêu sái đi trên con đường vắng vẻ, trên đường sớm đã cấm đi lại vào ban đêm, gặp phải một đội binh sĩ tuần tra, quát hỏi: “Người nào lúc này còn đi lang vãng ở đây?”

Tôi nổi cơn phẫn nộ, vung băng tiêu ti luyện ra, đánh mấy tên này ngã lăn ra trên con đường gió tuyết mịt mờ, xoay người rời đi.

Thật sự là không muốn quay về Phong phủ, người kia, giờ khắc này tính mạng đang bị đe dọa, tôi thì lại không thể làm được gì.

Không biết sao, một luồng hoa mai nhẹ nhàng dập dờn, chậm chậm trong không khí, nhìn lại dấu chân nhợt nhạt phía sau, đã nhanh chóng bị tuyết rơi phủ lên không còn dấu vết, khiến tôi nghĩ tới sinh mệnh, phải chăng sinh mệnh cũ cũng xoàng xĩnh thế này, rồi cũng sẽ có một ngày bị sinh mệnh mới, người mới và chuyện mới che đi dấu vết sót lại từng còn sống chăng?

Nghĩ đến lúc ấy, trong lòng có chút thê lương!

Sau lại đi tới một bờ tường cao tối đen, không chút nghĩ ngợi bèn nhẹ nhàng nhảy lên tường đi, lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, điện các nối liền nhau, ngẫu nhiên có một ngọn đèn ngọc lưu ly hình bát giác lấp lánh, một đội vệ binh trong đèn tối lẳng lặng đi qua, chặt chẽ nghiêm thủ thế này mà lại còn là kiến trúc to lớn, ngoại trừ hoàng cung, e là không có nơi thứ hai.

Không chút nghĩ ngợi, tôi nhanh nhẹn đáp xuống, chỗ đang đứng trông đầy hoa và cây cảnh, cuối mùa thu sương lạnh đã qua, lá hoa rụng khắp, không tranh nhau khoe sắc nữa, mùi thơm này, ngoài trừ mai sớm, còn hoa khác sao?

Đi theo hương mai, tránh né thủ vệ trong cung, tôi từ từ đi vào trong cung, mọi người đều nói đường vào cửa sau sâu như biển, tường cung trùng điệp thế này, quả nhiên là mệnh môn biển lớn, nữ tử ở đây, ước chừng đến cả chèo thuyền nhỏ qua, ý nghĩ thoát khỏi đây đều bị bóp chết chăng?

Tôi đi thật lâu, luôn cẩn thận trốn tránh thủ vệ, đứng bên ngoài một điện các ba mặt bị nước bao quanh, trong điện các chung quanh đều u ám, chỉ có một căn phòng sáng đèn, có lẽ là nơi này cách chủ điện khá xa, nhưng lại ít có thị vệ.

Chân điểm nhẹ một cái, nhẹ như yên hồng, tôi vọt qua cái lan can ngọc, nhẹ nhàng đứng bên song cửa sổ, thấm ướt ngón giữa, đục một lỗ xuyên qua song cửa giấy, nhìn vào bên trong.

Dưới ánh đèn ngọc lưu ly, một vị mỹ nhân mặc cung trang gương mặt ưu buồn đang nghiêng người dựa trên giường, tóc mây xỏa dài,

trang điểm nhẹ nhàng lộng lẫy, gần đó một cung nữ tuổi khoảng hai mươi tám đang đứng hầu, trong phòng chỉ có hai người.

Cung nữ kia bước tới một bước, nhẹ nhàng khuyên giải: “Nương nương, mau sớm nghỉ ngơi đi, hôm nay hoàng thượng sợ rằng sẽ không tới, giờ đã canh tư rồi”.

Mỹ nhân khẽ nhún nhún mày: “Tích Nguyệt, ta... ta không phải đang đợi hoàng thượng, chỉ là không ngủ được, người nói vài ngày nữa nhị công tử sẽ đến để kinh, là thật sao?”

Ồ, hóa ra cung nữ này tên là Tích Nguyệt.

Lại nghe Tích Nguyệt nói: “Nương nương đừng lo, nhị công tử đến kinh điện thánh, bệ hạ chắc chắn sẽ để nương nương gặp mặt nhị công tử, nương nương nên giữ gìn sức khỏe mới phải, tránh buồn phiền sinh bệnh, đến lúc gặp mặt nhị công tử, lại khiến công tử không vui.”

Mỹ nhân nghe thấy câu này, cả giận nói: “Ta chỉ biết, ta chỉ biết thứ bọn người cần chính là thân thể này của ta, sợ là thân thể ta không nhanh nhẹn, chết trong nhà giam này, nếu không phải vì còn giá trị lợi dụng cho Đông Phương gia, ta là cái gì, ta chẳng qua chỉ là một quân cờ của Đông Phương gia thôi, vì hân, vì hân tự nguyện chờ đợi trong cái lồng giam này, lấy sắc hầu quân, cũng không thể đổi lại được một cái liếc nhìn của hân, ta rốt cuộc là vì cái gì cơ chứ?” Nàng vừa nói vừa thở hổn hển, nước mắt ràn rụa, đến người đứng bên ngoài cửa sổ là tôi cũng cảm thấy thê lương, nữ tử si tình là thế, nhưng cũng thê lương là thế đấy.

Cung nữ Tích Nguyệt lại bụm một tiếng quỳ gối xuống, than thở khóc lóc: “Nương nương chớ trách Tích Nguyệt nói chuyện không xuôi tay, tuy nói Đông Phương gia mang nương nương tiến cung thay Đông Phương đại tiểu thư, nhưng từ ngày Tích Nguyệt đi theo nương nương nhập cung, trong lòng Tích Nguyệt cũng chỉ có mỗi nương nương là chủ tử, dù rằng Tích Nguyệt cũng không đáng vì nương nương, nhưng nương nương hãy nghĩ lại, nếu ngài không tiến cung thay đại tiểu thư, e là lúc này đã bị tống cổ đi lấy một tên hạ nhân, muốn nhị công tử nhìn ngài thêm một cái, sợ là cả đời này đến năm mớ cũng không thể đạt được, ngài chỉ có làm nương nương như bây giờ, mặc dù không thể gần gũi với nhị công tử, nhưng lúc nào cũng nhận được tin tức của hân, lại gánh danh huỳnh muội, chắc hân nhị công tử cũng sẽ đến thăm ngài một lát, không thể so với việc lấy hạ nhân được?”

Mỹ nhân ngừng thở gấp, ngơ ngác nhìn Tích Nguyệt, tựa như bị mấy lời của nàng ta làm xúc động, trên gương mặt hiện lên một nụ cười thê lương, giờ tay nâng Tích Nguyệt đang quỳ dưới mặt đất lên: “Tích Nguyệt muội muội, chúng ta vốn là tỷ muội cùng nhau lớn lên, là do ta hồ đồ mà...”

Tích Nguyệt quỳ đi từng bước, hai người ôm lấy nhau, khóc thật to.

Tôi đứng ngoài cửa sổ trong lòng không rõ tư vị, vì một chữ tình, thế nhân đều không tiếc tìm kiếm, hai thiếu nữ tử này ôm nhau khóc trong thâm cung, quả thực rất đáng thương.

Tôi thở dài một hơi, theo đường đi quay trở về.

Trong đầu không ngừng nghĩ về tình cảnh thê lương của nữ tử vừa rồi, đột nhiên, tôi nhớ tới nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, họ nói đến Đông Phương gia, cái gì thay thế, tôi thỉnh linh đem nói lại với chuyện trước đó, cho ra một kết luận kinh người: đại tiểu thư mà Đông Phương gia đưa vào cung là giả mạo, mà người giả mạo này lại thích nhị công tử, Đông Phương nhị công tử không phải là Đông Phương Ngọc sao?

Kết luận này quá mức dọa người, thế cho nên tôi đứng ngớ ra trong phút chốc, trong bầu trời đầy tuyết, mãi cho đến khi có một tiếng quát mắng: “Người nào dám cả gan xông vào hoàng cung? Người đâu, bắt thích khách...”

Cùng với vệ binh đông nghìn nghịt, tôi rốt cuộc cũng tỉnh táo hoàn toàn lại, dưới chân điểm nhẹ, nhảy lên nóc nhà, phía sau một cái hỏa long phát sáng, có hai luồng bóng đen cũng nhanh nhẹn lên trên, tôi nào có lòng dạ ham chiến, tung một nắm thuốc mê, quay đầu chạy thoát.

Khi tôi về đến Phong phủ đã sắp canh năm, sắc mặt trắng xanh, quần áo trên người đã bị tuyết rơi làm ướt hết cả, lúc đẩy cửa đi vào, sư phó đang ngồi trong phòng tôi, trong mắt đầy tơ máu, ưu thương nhìn tôi.

Tôi không biết phải nói gì, loay quanh cả đêm, khiến tôi vừa mệt vừa buồn ngủ, sư phó vẫn chưa chất vấn tôi, chỉ gọi thị nữ tới, mang cho tôi một thùng nước ấm, sau khi tắm rửa thoải mái, tôi say sưa ngủ.

Cũng trong một đêm này, gót sắc của Bắc Hồ đã xông qua biên cảnh của hai bên, đốt giết cướp đoạt.

Đến khi tôi tỉnh giấc, đã là một phen thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 52: Thăm tù

Ba ngày sau, sư phó cầm thánh chỉ trong tay dẫn tôi mở cánh cửa sắt thiên lao nặng nề kia ra.

Âm thanh kéo kẹt, làm kinh động cả một đàn chim, di cư về phía bắc.

Thủ vệ mặc thiết giáp sáng loáng, cầm thánh chỉ xem đến mấy lần, sau khi chắc chắn không phải giả mạo, đến hộp thức ăn tôi mang theo cũng không bỏ qua, kiểm tra kỹ lưỡng một hồi, mới không nói tiếng nào dẫn chúng tôi đi vào trong.

Cũng khó trách, từ thu đến đông, Vân gia đã ở trong nhà lao này một quãng thời gian, ngay đến cả Đại Lý Tự khanh cũng không được chiếu chỉ thăm vấn, thế nhưng trước mắt mặt chỉ đang ở trên tay, mà hai người chúng tôi cũng không mặc quan phục, cũng không giống dân thường lắm, sao lại bước vào trong cái lồng sắt này? Hơn nữa, phạm là áp tải người vào thiên lao, xác thực không có người chết, người bên ngoài còn sợ tránh không kịp, hôm nay chúng tôi lại tiến vào đây, không phải là tự tìm đường chết sao?

Dọc theo lối giữa những tảng đá xanh rêu thật dài, địa thế từ từ xuống thấp, sau đó cũng không còn thấy ánh mặt trời nữa, không gian bên ngoài hoàn toàn bị bức tường chật hẹp che đầy hết. Cả địa lao tản ra mùi ẩm mốc u ám, tên thủ vệ dẫn chúng tôi vào dùng ánh mắt không đành lòng nhìn người chết liếc nhìn chúng tôi, tôi sờ sờ ột, chỉ cảm giác thấy lạnh vù vù, thật nghi ngờ cái thánh chỉ mà sư phó đang cầm là đem hai người chúng tôi đi chém giết...

Vân Khiêm bị nhốt trong một cái phòng giam riêng, bên trong ngoại trừ hán ra còn có một vị lão nhân, hai người đều mặc tù phục, nhưng ngồi ngay ngắn, giống như đang ngồi trên triều đình, uy nghi phi phạm.

Sư phó khẽ thi lễ: “Vân huynh đã lâu không gặp?”

Ồ, hóa ra lão nhân này chính là Vân Bằng cha của Vân Khiêm, hữu tướng Vân Bằng.

Lão nhân khẽ mỉm cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Nhiễm hiền đệ từ đâu đến đây?”

Tôi đứng sau lưng sư phó lén thò đầu quan sát, trong ánh mắt lão nhân tuy có vẻ vui sướng lâu ngày không gặp, nhưng còn mang theo chút nghi hoặc và đề phòng, hiếm thấy lão nhân nào mặc tù phục mà dung mạo chỉnh tề như thế.

“Haizz...” sư phó thở dài, kéo cái đầu đang thò ra của tôi sau lưng hán ra, “Còn không phải vì đứ đồ nhi bất tài này của ta!”

Hôm nay tôi mặc một bộ trường sam màu xanh bình thường, hóa trang thành một tiểu dược đồng, hữu tướng còn chấp nhận được đi, vốn cũng không quen, nhưng Vân Khiêm thì ngược lại, chốc lát còn chưa nhận ra tôi.

Sư phó thuận tay gõ lên đầu tôi một cái: “Tiểu đồ không tốt, đắc tội lệnh lang, có chút đồ bị hán mang đi, hôm nay ta cố tình dẫn nó tới đây gặp lệnh lang bồi tội!”

“Sư phó!” Tôi quay đầu lại nhìn hán giận dữ, thế mà hán chỉ cười ha hả, trước mặt người khác, không chừa cho tôi chút mặt mũi nào!

Vân Khiêm bật cười một tiếng: “Hóa ra là ngươi à!” Giọng hán nhẹ nhàng, tràn ngập vui sướng, khiến Vân Bằng bên cạnh cũng không ngừng nhìn hán.

“Vũ Nhi, còn không tới đây thỉnh an Vân bá bá và Vân công tử!” Sư phó đẩy nhẹ tôi, tôi đành phải tiến lên, ngoan ngoãn đi qua thi lễ: “Thỉnh an Vân bá bá...”

Vân Khiêm lăm bắm: “Vũ Nhi? Ngươi không phải tên đó?”

Sư phó cười hải lòng: “Vân huynh, đây là nữ nhi của Lưu Vân, từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh ta, tên Mạc Thần Vũ, năm ấy mười hai tuổi bị lạc, đến giờ mới tìm lại được, vẫn đi theo bên cạnh ta như trước!”

“Ngươi ấy!” Vân Bằng thở dài thườn thượt, đưa mắt quan sát tôi mấy lần, quay đầu liền cùng hàn huyên với sư phó tôi.

Tôi đứng ở trước mặt Vân Khiêm, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì cho tốt. Trước kia hán vô cùng tao nhã, toàn đem tôi ra làm trò cười, tôi vốn nên cười nhạo lại mới phải, thế nhưng nhìn hán đang ở trong địa lao vừa ướt vừa mốc lúc này, mặc áo tù nhân, mặc dù đã cố gắng giữ cho mình sạch sẽ gọn gàng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra manh mối.

Hán thì ngược lại, vẻ mặt thích thú, hai mắt sáng quắc nhìn tôi chăm chăm: “Ngươi đến kinh thành lúc nào thế?” Hối xong lại thán: “Hóa ra tên thật của ngươi là Vũ Nhi à?” Nụ cười có vẻ cổ quái, tôi chỉ cảm thấy hán nhất định là đã bị giam đến ngốc rồi, tranh thủ mở hộp đựng thức ăn ra, đưa tới trước mặt hán.

“Ta có mang theo cho ngươi chút rượu và đồ ăn!”

Hán lén ngược nhìn hai vị lão nhân đang trò chuyện vui vẻ với nhau bên cạnh, cười đen tối: “Nhìn ngươi thế này tựa như tiểu nương tử đi thăm tù mang cơm đến cho phu quân vậy!” Nói xong còn chớp chớp hàng lông mi xinh đẹp đến nỗi khiến người ta phát ghen.

Tôi tức giận thiếu chút nữa ném hộp cơm đi, nếu không phải nhớ tới hà bào thuốc còn nằm trên người hán, suýt nữa muốn phát tay áo mà đi! Cái đồ con ông cháu cha? Đến bước đường này rồi mà vẫn còn nhớ treu chọc người?

Hắn nhìn thấy sắc mặt tôi kỳ lạ, cảm giận nhìn chằm chằm vào hộp cơm, có lẽ là sợ tôi trút giận lên trên đó, vội vàng kéo hộp cơm tới trước mặt mình che chở: “Nói đi, đến tìm ta có chuyện gì? Đừng nghĩ là một chút rượu với thức ăn thì sai bảo được ta!”

Tôi đành phải cúi đầu: “Đến lấy cái hà bao của ta lại, bên trong có thuốc dùng để cứu người, người bên ngoài đang chờ cứu mạng!”

Hắn liếc mắt nhìn tôi: “Cứu ai? Người trong lòng của người sao?”

“Đúng, là cứu người trong lòng của ta!” Tôi đang rất tức giận, không chút nghĩ ngợi lập tức đắp ngược trở lại!

“Người...” hắn nghiêng răng liếc nhìn tôi, trong con ngươi đen tịt hồ đang tỏa ra hàn khí dạt dào, “Người đừng có mơ!”

Tôi tức đến mức đầu óc choáng váng, sớm quên mất phải nên mềm giọng cần xin cái tên này, rút băng tiêu ti luyện ra, chỉ nghe thấy sư phó quát lên sau lưng: “Vũ Nhi, người làm gì thế?”

Đáng tiếc đã chậm mất, ti luyện giống như linh xà xuyên qua hàng rào sắt, vừa vọt đánh trúng hắn, hắn phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

Tôi luống cuống, nhào tới lôi kéo tay hắn: “Này này này, không phải võ công của người rất giỏi sao? Không phải còn giỏi hơn cả ta sao? Sao lại không tránh ra hả?”

Sư phó cùng Vân Bằng bên trong đều nhào qua, Vân Bằng mặc dù chưa nói gì, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi trách cứ, khiến tôi xấu hổ cúi đầu.

Lôi kéo cánh tay lạnh lẽo không chút sức sống của hắn, sư phó theo sát mà bắt mạch, cho hắn uống một viên đan dược, “Thằng nhóc này, sao lại bị thương nặng như thế?”

Vân Bằng thở dài, thương tiếc sờ sờ đầu Vân Khiêm, nét mặt từ ái lại hàm chứa xót xa vô hạn.

Vân Khiêm tỉnh lại trong lòng phụ thân, vết máu bên môi còn chưa kịp lau, lấy trong ngực ra một cái hà bao, đưa tới: “Lúc này ta chỉ đùa người thôi, trong nhà giam có chút yên tĩnh quá!”

Tôi thầm xấu hổ chết được, lúc trước hắn không phải chưa từng chọc tức tôi, sao lúc này làm sao tôi lại thiếu kiên nhẫn đến vậy chứ? Là vì Phong Tiểu Thiên sao? Lo lắng quá sẽ bị loạn?

Sít chặt cái hà bao còn mang theo chút hơi ấm của hắn đưa qua, không nói nên câu.

Lúc trước khi đi, sư phó để xuống một cái bình sứ nhỏ, bên trong là thuốc trị nội thương loại tốt nhất, hữu tướng hiểu ý gật gật đầu, nhanh chóng cất lọ thuốc vào trong ngực, nghe thấy tiếng áo giáp vang loong coong từ phía xa xa, tranh thủ trước khi vệ binh tiến vào sư phó còn nói một câu: “Bác Hồ đã đánh qua biên cảnh, mười vạn quân sĩ triều ta máu đổ chiến trường”.

Nghe xong những lời này, con ngươi ám trầm của Vân Khiêm đột nhiên lóe sáng, hữu tướng nét mặt đầy âu lo ôm đứa con trong ngực chột chân động, chỉ nói hai chữ: “Cảm ơn!”

Tôi có chút khó hiểu, sư phó đến thăm lão lão không nói cảm ơn, cứu con lão lão không nói cảm ơn, tại sao khi nghe thấy tin tức Bắc Hồ dụng binh, lão lại nói cảm ơn?

Lão nhân này, chứ không phải là cũng bị giam đến điên rồi chứ?

Đáng tiếc là chưa kịp hỏi rõ, tên vệ binh kia đã vào tới, thúc giục chúng tôi, nhanh chóng ra ngoài.

Tôi nắm chặt cái hà bao trong tay, theo sau sư phó đi ra ngoài.

Sau lưng là nhà giam vừa ẩm vừa mốc, còn có hai phụ tử Vân Khiêm.

Lúc tiếng cửa sắt vang lên kéo kết lần nữa, mấy con chim vừa bay lên lại đáp xuống, bởi vì tuyết rơi dày, chúng nó không có chỗ kiếm ăn, cho nên lần quần không đi.

Trong đám thủ vệ tuần tra bên ngoài cửa sắt, một nam tử đáng dấp quan quân vừa nhấc tay áo, một cái ám tiêu vọt đi, bắn rớt một con chim vừa mới kinh sợ, tôi thấy hắn tuổi chừng trên dưới ba mươi, bên má trái có một nốt ruồi rất đen, ánh mắt lạnh như băng, tựa hồ còn tỏa ra mùi mốc meo, cũng như cái nhà tù thạch đức này khiến cho người ta lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Quyển 2 - Chương 53: Sống lại

Sư phó mất hết một ngày một đêm, phổi giải được xong, tôi giữ hân, nhưng không có cách nào đưa giải được đã phổi vào, sư phó thở dài: “Chung quy là đã quá muộn rồi, đầu lưỡi cũng cứng, nếu lúc này mà còn chưa nuốt thuốc vào bên trong, sợ là xoay trời chuyển đất cũng hết cách!”

Tôi cầm chiếc thìa cạy bờ môi của hân ra, cẩn thận múc thuốc đổ vào, nước thuốc màu nâu chảy ra khóe miệng, yết hầu cũng không chịu chuyển động.

Nước mắt yên lặng chảy xuống, lần đầu tiên trong đời, người thân cận nhất của tôi rời khỏi tôi mà đi, thứ cảm giác đau này giống như xé nát tâm can, phủ phục lên trên, dùng môi tinh tế hôn lên khuôn mặt đang ngủ say của hân, cái mũi anh tuấn, bờ môi đã chuyển thành tím xanh, nước mắt theo gò má chảy xuống, vào miệng chuyển thành mùi vị cay đắng.

Vị cay đắng này, tôi hôn lên bờ môi hân, người tôi yêu, lúc này đây, tôi rút cuộc cũng không thể chờ cho huynh tỉnh lại, không thể nắm tay huynh, không rời đi không bỏ mặc!

Tôi ghé sát vào tai hân nói lặp đi lặp lại: Phong Tiểu Thiên... Phong Tiểu Thiên... Phong Tiểu Thiên... Lại hôn lên môi hân, yêu là đau, yêu là đau khôn xiết, yêu là hận không thể gần nhau... Sư phó chợt đẩy tôi: “Vũ Nhi, lông mi của Thiên Nhi lay động... Mau...”

Tôi ngừng khóc, tiếp tục nuốt thuốc, nước thuốc màu nâu lại chảy xuống.

Vừa khóc vừa hỏi: “Sư phó, làm sao bây giờ?”

Khuôn mặt sư phó bỗng nhiên hiện lên vẻ xấu hổ: “Vũ Nhi, dùng miệng của ngươi nuốt đi!” Nói xong lập tức đi ra ngoài.

Ngưng một chút, tôi mới hiểu được ý sư phó, hóp một ngụm, đưa vào trong miệng hân, cảm giác thuốc theo khóe miệng muốn chảy ra, đầu lưỡi sợ hãi luồn vào trong miệng của hân, làm thay lưỡi của hân – may mắn, lúc này, thuốc rốt cuộc cũng từ từ xuống yết hầu, cảm giác thấy tôi nhẹ nhàng vỗ về yết hầu của hân trượt xuống rất nhỏ.

Về mừng rỡ hiện lên hàng lông mày, thu lệ, tiếp tục, theo phương pháp cũ từng ngụm nhỏ từng ngụm nhỏ, rốt cuộc cũng nuốt được hơn nửa bát thuốc.

Có lẽ là do lâu rồi chưa ăn rồi, cho nên bụng hân lại vang ục ục hai tiếng, âm thanh này vào trong tay tôi, không khác gì âm thanh sung sướng của sinh mệnh!

Trong coi hân ba ngày liên lục, tuy rằng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt hân cũng đã có chiều hướng tốt, khí sắc xanh xao dần được thay thế bằng màu da vốn có, lúc nuốt thuốc bản thân cũng sẽ nuốt vào, tiếng hít thở so với vốn dĩ cũng lớn hơn một chút, dấu vết của mạng sống tựa như càng lúc càng sâu sắc, có thể nào tôi cũng không chịu rời giường nửa bước, chỉ sợ hân bỗng nhiên tỉnh dậy.

Sau khi sư phó khuyên nhủ tôi vài lần, thấy tôi còn không chịu nghỉ ngơi, bèn sai tôi đi mua thêm vài vị thuốc, nói là người khác không biết cách phân biệt thuốc, sợ mua phải loại thuốc kém.

Tôi nhìn kỹ thuốc, chỉ là mấy vị thuốc bồi bổ cơ thể bình thường, e là sư phó thấy tôi ở đây đợi chờ không nghỉ cho nên mới như thế.

Trở về phòng thay đổi bộ y phục khác, rửa mặt, rồi một bước đi ba bước hoảng ra phủ.

Đã bốn ngày chưa ra khỏi phủ, trên đường bầu không khí khấn trương, cảnh tượng người người đều vội vàng, binh sĩ tuần tra dạo quanh đường lớn giữ ban ngày ban mặt, từng đội một, hiển nhiên là đang ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Túm một nam tử trẻ tuổi bên đường lại hỏi: “Sắp đánh nhau rồi sao?”

Hân trừng mắt liếc tôi: “Đồ thần kinh, một ả nữ nhân, không mau về khuê phòng thêu hoa, còn ở đây mà chạy loạn?”

Tôi giận, mấy ngày ngủ không ngon, tính tình cũng tăng lên, nắm lấy cổ tay hân vặn một cái, lập tức truyền đến tiếng tru lên như giết heo... lão hổ không phát uy, tưởng ta là mèo bệnh à?

Nam tử vừa bị tôi bẻ trật khớp cổ tay vừa kêu to: “Cứu mạng đi! Giết người rồi!”

Mắt thấy hai nhóm vệ binh đang chạy về phía tôi, chẳng biết làm sao, đành tìm một cái hẻm nhỏ, lập tức chui vào trong, phía sau không ngừng truyền tới tiếng quát nộ, tôi đành nhặt một chỗ hẹp rồi nhảy vọt lên cao, vài cái đã bỏ xa đám người ở phía sau.

Tôi vốn không quen đường để kinh, buộc phải đi trên đường cái trở về Phong phủ, lúc bấy giờ bảy queo tám ngoặt vào trong một cái hẻm nhỏ, đúng là một cái tiểu mê cung mà, bốn phương tám hướng đều là đường rồi lại không phải là đường, khó khăn lắm mới chọn được con đường dọc theo ngõ nhỏ mà đi, cuối đường lại là một căn nhà của người ta, lại không có lối ra, đánh phải ảo não đi ngược trở ra,

Đứng ngăn người trước một lối rẽ nơi đầu ngõ, sau lưng vang lên tiếng của một giọng nam lưu lanh: “Tiểu cung chủ, ngươi định đi đâu thế? Có cần thuộc hạ dẫn đường không?”

Bất thành linh xoay người lại, dưới ánh mặt trời, một thanh sam công tử đang cầm kim phiến phe phẩy không có ý gì tốt nhìn tôi, một bộ dạng phòng đăng.

Tôi cười khi khi, đúng thật như là đang buồn ngủ, mà lại có người đưa gối tới!

“Vây cảm phiền Vân hộ pháp đi trước dẫn đường!”

Vân Thu phe phẩy cây quạt to của hắn đi đằng trước, tôi ở cự ly cách hắn năm bước chậm rãi tiêu sái theo sau. Cứ mỗi lần hắn muốn quay lại đến gần tôi, lại bị tôi bất động thanh sắc lùi về phía sau một khoảng cách.

Cứ như vậy nhiều lần.

Cuối cùng, khi hắn mất thấy sắp đi ra tới đầu ngõ, bèn tức giận đứng lại, chất vấn tôi: “Lẽ nào Vân mỗ ăn thịt tiểu cung chủ sao?”

Tôi thành thành thật thật trả lời: “Không phải Vân hộ pháp ăn ta, mà là ánh mắt của người khác sẽ ăn ta!”

“Vi sao chứ?” Hắn hỏi lại.

Tôi chìa lên cái mái ngói còn đọng lại một lớp tuyết dày, mặc dù có ánh nắng ấm, nhưng là ánh nắng ấm mùa đông, ấm hơn thế thôi, lại chìa vào cây kim phiến đang huỳnh hoang trên tay hắn, đang bị hắn quạt vang vù vù: “Vân hộ pháp không biết là trong bầu trời đây tuyết mà xèo một cây quạt quạt có chút giống tên điên sao? Ta sợ người khác cũng coi ta như một tên điên thôi, bốn cô nương năm nay chưa được mười tám, đang lúc hoa thơm, còn muốn chọn một nơi trong sạch đây!”

Hắn càng tức giận dữ: “Cái cán này của ta là vũ khí có tiếng lại bị ngươi nói thành cây quạt? Thật là có mắt không trông! Ngươi tưởng nó là cây quạt giá mấy đồng treo bên đường sao? Để cho ngươi chà đạp như thế?”

“Chẳng nhẽ còn nổi tiếng thế sao?”

Đang nói chưa hết câu, cây quạt trong tay hắn vung lên, năm cây ám châm dính trên tóc của tôi và lướt qua gương mặt, đâm lên tường đất sau lưng.

Tôi nhảy dựng lên, bổ nhào tới chỉ vào mũi hắn mắng: “Giống như loại bất hiếu như ngươi, phụ mẫu huynh đệ ở trong ngục tính mạng không biết ra sao, còn định dùng ám khí đâm chết ân nhân chuẩn bị báo tin cho ngươi, sao lại không có lương tâm như vậy chứ?” Vừa lên án vừa lên nhìn về mặt của hắn.

Thoạt đầu hắn còn sừng sốt, sau lại nghe tôi chỉ trích vừa nghe sắc mặt vừa khó coi tới cực điểm, trong miệng còn thì thào gì đó, tôi chăm chú lắng nghe, thì ra là đang nói: “Cái lão già ngang ngược này, đã sớm bảo hắn từ quan không làm, không nghe theo ta, còn mắng ta là phóng đảng chơi bời, giờ tự tống mình vào nhà tù... còn mắng chửi ta được không?”

Tôi nghe hắn hăng say than thở, quên mất sự chỉ trích của mình, không khỏi tò mò hỏi: “Không phải ngươi sớm đã rời khỏi Kim gia chạy đến đây, cứu lão đầu nhà bọn ngươi sao? Thế nào bây giờ còn đi dạo trên đường vậy?”

“Haizz, đừng nói nữa”, hắn đóng cây quạt lại (rốt cuộc cũng chịu thu cây quạt bảo bối của hắn lại rồi, đúng là không dễ dàng mà!). “Ta ăn gió nằm sương từ Quê Châu chạy tới đây, nghe nói lão già đó bị khám xét, đoán hắn bị giáng làm thứ dân, hữu tướng phủ thì không ở được, hỏi thăm khắp nơi chẳng ngóng được gì, nói không chừng là trở về quê nhà ở Đẳng Châu, cộng thêm tên đệ đệ hỗn đản của ta ở trong ngục, trong thời gian ngắn chắc chưa bị áp giải tới Cam Châu, phải canh gác đường cướp hắn trong mấy ngày đó, vì thế nhanh chóng chạy một chuyến đến Đẳng Châu! Đáng thương cho ta chạy đến nỗi chỉ còn nửa cái mạng, lại ở Đẳng Châu không tìm được nhà của lão già nhà bọn ta, suy nghĩ một hồi, đành phải chạy về kinh thành lần nữa, đáng tiếc là phòng vệ của thiên lao giống như là hàng rào sắt, ta che mặt đánh với mấy tên canh giữ thiên lao hết mấy vòng, hảo hán không địch nổi đàn lang, chạy là hay nhất, vẫn là không vào được, không gặp được tên đệ đệ hỗn đản đó của ta!”

Tôi đối với cái tên Vân Thu này vốn thật có chút ấn tượng, trước kia chỉ cảm thấy người này nhiều cho lắm cũng là một gã công tử phong lưu, bây giờ nghe hắn mở miệng khép miệng kêu lão già này lão già nọ, thật sự là bội phục hữu tướng, lão nhân kia sức chịu đựng quá tốt, đúng là một cao nhân! Có nhĩ tử như tên này, nếu không đuổi ra khỏi cửa, thì cũng bị hắn làm tức chết! Nếu là tôi, trước tiên đánh gãy chân của hắn trước rồi đem hắn đến chỗ vắng may miệng hắn lại.

Hóa ra cái bộ dáng nhã nhặn của hắn đều là giả vờ trước mặt các tiểu cô nương, đặc biệt là trước mặt mỹ nữ. Trông thấy khẩu khí của hắn nói chuyện với tôi lúc này liền rõ, trước giờ chỉ là một tên nhã nhặn bại hoại, giả vờ thánh hiền!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 54: Giao dịch

Tôi ngắm nhìn nam nhân bệnh đến rồi rạc xương cốt đang mở mắt trước mặt, còn hé miệng ra nở nụ cười, hắn nằm ở trên giường, trong đôi mắt phượng hẹp dài lấp lánh ánh sáng, sáng như bảo thạch.

Bước qua từng bước từng bước nhỏ, lẳng lặng đứng trước giường, trong lòng có hàng vạn hàng nghìn lời, nhưng lại không biết nói từ đâu, phía sau thò tới một cái đầu, kỳ quái nhìn tôi: “Này, sao ngươi lại khóc rồi?”

Đúng là Vân Thu được tôi thu lưu vào Phong phủ.

Cái tên này, đang cầm cây quạt của mình đang đưa vang nghe ầm ầm ào ào, tôi cơ hồ không thể nhìn được nữa, rống lên với hắn: “Mau dẹp cây quạt đó của ngươi vào đi, lập tức rời khỏi căn phòng này ngay, nếu không thì, đêm nay sẽ không cho ngươi ăn cơm!”

Hắn vừa lằm bằm vừa đi ra.

Tôi quay người nhìn nam nhân trên giường tràn đầy tình cảm: “Huynh, huynh muốn ăn gì?” Chỉ cảm thấy trên mặt nóng nóng, ẩm ướt, quả thực không thể không chế được.

Ngoài cửa một thanh âm trêu tức chen ngang: “Ta muốn ăn vịt bát bảo, trân châu hoàn...” Sau đó là một dọc tên các món ăn, chỉ là sau khi bị tôi quay người quăng cho một cái ánh mắt, âm thanh ở bên ngoài lập tức biến mất.

Quay đầu trở lại, người trên giường vẫn còn đang mỉm cười, không nói được lời nào, tôi bỏ nhào tới, ôm trọn lấy cả hắn lẫn chăn, cảm nhận được xương cốt của con người, không phải của chính mình cảm giác cả người đều run rẩy – tôi thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã mất đi hắn!

Người dưới thân dường như cảm nhận được sự sợ hãi của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, từng li từng tí, vô cùng dịu dàng.

Thật lâu sau, hắn mới háng giọng mở miệng, nói: “Đồ ngọc này, muội định để chết ta à?”

Tôi giật mình bật đầu ngồi dậy, cảm thấy hai bên má của mình đã hồng như trứng gà rán rồi, người này – một câu đã đánh nát cả nhu tình của tôi, dạo một vòng quanh quỹ môn quan, cũng chẳng thấy hắn dịu dàng thêm bao nhiêu, chỉ là – tôi thích! Thích nhìn thấy hắn mày kiếm cầm đao, thích hắn không nén được phì cười, cho dù là trào phúng cũng được, chỉ cần, người này, ở bên cạnh tôi giờ khắc này, ấm áp, mang theo ý cười.

Sư phó đi từ bên ngoài vào, trong tay bưng một chén thuốc nóng hằm hập, thấy tôi đỏ mặt đứng đó, mỉm cười nói: “Tiểu Thiên không tỉnh lại, con khi này không chạy loạn cũng nhảy tán loạn, chẳng lúc nào yên cả...”

Tôi nhào tới, luống cuống bịt miệng sư phó lại, chợt cảm thấy động tác này không ổn lắm, vội vàng buông ra, sư phó cẩn thận bưng chén thuốc trong tay, kinh hãi cười nói: “Nhìn đũa nha đầu ngọc này xem, mừng đến phát điên, đến cả sư phó cũng dám làm vậy...”

Người nọ trên giường cũng mỉm cười, mặt tôi lại càng nóng, chân tay luống cuống, chỉ cảm thấy trước giờ có bao giờ thế này đâu. Sư phó ngậm cười đưa chén thuốc qua, cười nói: “Vũ Nhi còn không mau lại đây dứt thuốc cho Tiểu Thiên?”

Vốn chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng vì trong lòng đang kích động, nhớ lại lúc hắn còn hôn mê tôi từng dứt hắn uống thuốc thế nào, giờ lại bị một nụ cười thanh thanh nhã nhã của hắn nhìn qua, chỉ cảm thấy cả người từ đầu tới chân như bị thêu đốt, tôi vừa xua tay vừa lùi về phía sau, trước khi sắp ra khỏi cửa còn đá một cái ghế nhỏ ngã lăn, bản thân cũng suýt té, đầu còn chưa kịp nâng lên, đã vội quay người chạy.

Căn phòng này, không nên ở lại thêm một khắc nào mà.

Trước khi đi ra còn nghe thấy tràng cười của hai người kia, một người khe khẽ, một người sang sảng, nhưng không thiếu vẻ cười nhạo.

Trời ạ, hôm nay mất mặt thật!

Một mình đứng trong viện hồi lâu, mới cảm thấy bản thân bình tĩnh lại.

P phía sau đúng lúc lại vang lên một giọng cười: “Vân Tiêu cung với Nhất Ngon đường, quả nhiên là tuyệt phối nha!”

Giọng điệu này, tức nhiên là Vân Thu. Gã này đang phe phẩy cây quạt của hắn, cười không ngừng.

Ngược lại tôi vẫn không quên nguyên nhân mà hắn với Uất Trì Cảnh đánh nhau trong quá khứ. Gã này, nếu ngươi nghiêm túc với hắn, thì có là bao nhiêu cái bụng cũng bị hắn làm tức chết hết!

Lập tức bày ra dáng tiểu cung chủ đi lại, khẽ chau mày, sau khi đã nỗ lực trấn áp trống ngực dồn dập bất bình thường của bản thân xong, sắc mặt tựa như thường, “Vân hộ pháp tìm ta lúc này, không biết là có chuyện gì?”

Vân Thu sững sờ, không lắc cây quạt của hắn nữa, nhìn thẳng vào hai mắt tôi, nói: “Ta chỉ muốn đi gặp lão già nhà ta, ngươi muốn biết

chuyện gì, mau nói đi!”

Người thông minh! Tôi thầm khen trong bụng.

Nói chuyện với người thông minh không nên vòng vo, tôi háng háng giọng nói: “Ta muốn gặp kẻ đứng đằng sau nắm quyền chấp chưởng tài chính của Vân Tiêu cung kia?”

Vân Thu nhìn tôi đầy ẩn ý, phiên toái không nói nổi, “Người muốn hay đây?”

Tôi gật đầu nghiêm túc – người này, luôn đứng đằng sau.

Giang Hàn, kẻ khôn khéo nhất giới tính kẻ nhất trong bốn vị hộ pháp của Vân Tiêu cung, một phần ba tài lực trong cung nằm trong tay hắn, hoặc là, không chỉ bấy nhiêu. Tôi chưa từng gặp hắn, nhưng có trực giác, râu ria của hắn luôn luôn ở bên cạnh tôi, sau khi xong từng kẻ sách, đã đến nơi tôi không phát hiện ra được.

Qua hai ngày sau, như mọi ngày tôi ở trong phòng Phong Tiểu Thiên vòng vèo hồi lâu, tới giờ tỵ mới trở về phòng mình, đang lúc chuẩn bị đi ngủ, bỗng nghe thấy tiếng động ngoài cửa sổ, âm khẩu ngân châm trong tay phóng ra ngoài, dưới ánh trăng quả nhiên là tên nhãi Vân Thu.

“Giàng Hàn xuất hiện?” Hắn tới tìm tôi ắt không có chuyện gì khác, trước mắt chỉ có người này mới có thể khiến tôi nửa đêm bò dậy, ra khỏi cửa trong đêm tuyết ngập trời.

Hắn gật gật đầu, cũng không nói thêm lời nào, liền đi trước dẫn đường.

Phong phủ thoát nhìn tất nhiên là không thể so với người bên ngoài, chính là quy củ của một người làm ăn, huống chi lúc này tiểu chủ tử của bọn họ lại còn đang nằm trong nhà. Vân Thu lúc này đây cũng không trốn tránh, cứ thẳng lối vượt tường ra ngoài, tôi nghĩ hắn chắc chắn là biết bản thân cho dù có muốn trốn trốn tránh tránh cũng vô dụng, người của Phong phủ muốn tìm một người, mặc cho người có trốn ở chân trời góc biển nào, cũng sẽ lộ người ra được.

Tôi đi theo sau hắn ra ngoài, cảm giác được có bóng người theo đuôi phía sau, cũng không đuổi về, nếu có chuyện ngoài ý muốn, thì cũng có người biết tôi đi đâu. Từ sau trận huyết chiến lần trước, tôi đã không còn là người ngây thơ như trước, dần coi trọng việc phòng bị.

Vân Thu dẫn tôi đi thẳng về phía tây, ra khỏi thành, ở ngọn núi phía tây, thế mà lại có một tòa viện. Khe khẽ tiến tới tòa nhà, ở trên đỉnh núi lên đi xuống, lại cảm thấy ngọn đèn dầu kia xa không thể chạm đến.

Lần mò đến gần, mới nhìn thấy ngọn đuốc đang cháy sáng bên trong viện, trong sân một nữ tử tay áo phát phơ, đang cùng một nam nhân giao đấu. Đứng quanh có hơn mười người, đang tập trung nhìn hai người đó. Lúc tôi nhìn tới đó, sững sờ một lúc, nàng kia ở trong sân, chính là Văn Li cô cô, không cần đến gần tôi cũng biết, loại phong thái võ nghệ này. Nhưng thấy nàng ra chiêu, mặc dù vẫn như hồ điệp nhảy múa trong hoa, nhưng cảm giác như dưới chân cứ có chút ngưng trệ, không nhẹ nhàng như trước kia.

Tôi dùng truyền âm mật ngữ hỏi Vân Thu: “Văn Li cô cô có phải đang bị thương không? Hay là bị người khác hạ độc?”

Vân Thu ghé người vào quay đầu lại, đưa mắt nhìn tôi vẻ kinh ngạc, gật gật đầu, quay đầu tiếp tục quan sát tình huống trong sân.

Trong chốc lát, nam tử mặc hắc y trong sân tung một chưởng, đánh bay Văn Li cô cô, nàng như một con hồ điệp xơ xác ngã xuống bụi bậm, nam tử kia lại hừ lạnh một chốc, ngay cả một chút thương tiếc cũng không thêm biểu hiện ra ngoài.

Văn Li cô cô đứng dậy, thi lễ với hắn, sắc mặt tái nhợt, thất tha thất thểu lui xuống.

Ngay vào lúc này, nam tử trong sân xoay người lại, lúc giao đấu tôi vừa vào nên không nhìn thấy rõ bộ dạng của hắn, lúc này phương hướng hắn đứng đang đối diện với ánh mắt của tôi, hóa ra là một nam nhân trên dưới bốn mươi, gương mặt bình thản bình thường, chỉ có một đôi con ngươi âm trầm, lạnh lùng nhìn qua, cả thế giới tựa hồ cũng bị đóng băng.

Đáng người hắn khôi ngô, sắc mặt cũng không có gì bất thường, nhưng không biết tại sao, khi hắn đứng tôi lại cảm thấy có chỗ nào đó khác thường khó tả. Hắn vừa mở miệng, tôi thầm sáng tỏ, lại hỏi Vân Thu bên cạnh: “Nam nhân này là người dị tộc?”

Tên nhãi Vân Thu này rất hiếm khi ngây người, quay đầu sang lại liếc mắt nhìn tôi kinh ngạc, lắc đầu rồi lại gật gật đầu, hắn lại không chịu mở miệng nói chuyện, thật sự là không biết ý gì đây?

Khẩu âm nói chuyện của người họ trong sân có chút kỳ lạ. Đương nhiên, tôi hiểu rõ phương ngôn ở một vài nơi quả thật không giống với phương ngôn ở kinh thành, cách phát âm của hắn, cực kỳ giống với phát âm của người bản địa phía nam, nếu không phải vì tôi gần đây mới từ phương nam lên bắc, có lẽ cũng sẽ giấu diếm được đi. Khéo là tôi đúng lúc cảm thấy phát âm bản xứ cực kỳ thú vị, từ “ốc lý” đọc thành “cô lý”(1), từ “thìa canh” đọc thành “gôm”(2), hắn thân là người ở đây, nhưng phát âm giọng nói kỳ quái lại là miền nam, nếu hắn thật sự không phải người miền nam, thì đó là vì để che giấu thiếu sót khẩu âm ở nơi nào đó.

Chẳng lẽ – hắn là người Bắc Hồ?

Lúc tôi nói câu này ra miệng, bởi vì suy nghĩ quá mức nhập thần, cũng không hề biết bản thân sắp gặp họa lớn, nhưng đến khi nghe thấy

tiếng gầm lên, Vân Thu chợt kéo lấy tôi, trốn sang bên cạnh, mới thấy chỗ chúng tôi vừa ẩn thân vọt lên một ngọn lửa, ngọn lửa cháy cực kỳ mạnh, hiển nhiên thứ mà hấn bắn tới lúc này là vật chất dễ kích lửa.

Vân Thu kéo tôi chân không ngừng chạy trốn chết. Sau lưng có hơn mười bóng người đang truy đuổi theo, hai người chúng tôi bỏ chạy cực kỳ mạo hiểm, khó khăn lắm mới có thể cắt được đuôi đằng sau.

Đợi đến khi về tới Phong phủ, sau khi hai người ngồi ở trong phòng tôi uống một ngụm trà xong, Vân Thu mới hung tợn nói: “Không phải ngươi muốn chết chứ hả? Nếu bị hấn phát hiện, mất mạng là cái chắc!”

Tôi thở hổn hển, nói: “Cái người mặc đồ đen, là Giang Hàn đúng không?”

Vân Thu gật đầu, lại còn trưng ra gương mặt thối, “Nhìn không rõ à? Văn Li bị hấn chính thật sự thăm, hai người chúng ta nếu rơi vào tay hấn nhất định là không có trái ngon mà ăn!”

Nghĩ lại dung mạo người nọ, tựa hồ chỉ là một người cực kỳ bình thường, lẫn vào trong đám người cũng khó có thể bắt được, ngoại trừ cặp mắt có thể lấy mạng người ra.

“Hấn rốt cuộc có phải là người Bắc Hồ không?” Nhớ tới vấn đề này, trong đầu nhanh chóng hiện lên điều gì đó nhưng không bắt lấy kịp, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể nghĩ ra.

Vân Thu hết sức dụng tâm để suy nghĩ, chậm rãi nói: “Văn Tiêu cung thu người, trước giờ đều không hỏi tới lui, kể cả Văn Li và Uất Trì Cần, ta cũng không biết lúc trước là vì điều gì mà vào Văn Tiêu cung. Sau lưng mỗi người đều có một câu chuyện, Giang Hàn có chuyện xưa gì, tôi thật sự cũng không biết. Bất quá, hôm nay nghe ngươi nói, ta cũng nhận ra khẩu âm của hấn có chút kỳ lạ, dường như thực có chút giống với người Bắc Hồ.

Nếu hấn là người Bắc Hồ – tôi nhảy dựng lên, nhất thời kích động không thể tả, “Trời ạ, nếu Giang Hàn là người Bắc Hồ, trận chiến này nhất định là phải đánh!”

Vân Thu mở cây quạt của hấn ra, cười hi hi nói: “Ai yêu cần ai cứ tấp tới, đừng có lôi kéo lão già và tiểu nhị nhà ta vào là được!”

Nghe khẩu khí của hấn cứ như chiến tranh hai nước là hai con chó cắn nhau, chỉ cần trong đó không có con nào nổi điên cắn người nhà của hấn, thì hấn bằng lòng đứng một bên phe phẩy quạt xem diễn.

Tôi thở dài, Văn Tiêu cung cũng không sản sinh bạch đạo đại hiệp, lại càng sẽ không có người có phong độ khí phách nghĩ hiệp vì nước vì dân, những loại chuyện như này có miễn cưỡng cũng không được, kéo cái tên này từ trên ghế đứng dậy, đẩy ra cửa, đóng cửa, leo lên giường, động tác lưu loát chui vào chăn, mặc kệ hấn ở ngoài cửa làm ra tiếng vang gì, đi thẳng vào trong mộng tìm giấc mơ ngọt ngào.

(1) Óc trong óc lý phát âm là [wū], cổ trong cổ lý phát âm là [gǔ], đều có nghĩa là trong phòng

(2) Thìa canh phát âm là [tāngchí], gổm phát âm là [cǐ]

Bạn đang đọc truyện *Mạc Văn Quy Xứ (Quy Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Quyển 2 - Chương 55: Thành bại

Mùa đông này đặc biệt dài đằng đẵng. Thương thế của Phong Tiểu Thiên dần dần hồi phục, mỗi ngày tôi đều dùng phần lớn thời gian chăm sóc hấn. Tên nhãi Vân Thu như ý nguyện được gặp tiểu nhị với lão già nha hấn, đây là kết quả mà tôi quấy rầy sự phụ rất lâu. Hôm đó Vân Thu giả thành một tiểu được đồng đi theo phía sau sự phụ, bị tôi ôm bụng cười hết nửa ngày.

Kết quả chưa tới hai ngày, Vân Khiêm và Vân Bằng đều được thả ra. Khúc chiết trong đó tôi cũng không rõ lắm, chỉ là trong thánh chỉ đại xá còn có một chiếu chỉ, phong Vân Khiêm làm Hộ quốc đại tướng quân, tiến quân chống lại Bắc Hồ.

Vân Thu phe phẩy cây phá quạt của hấn nghiêng răng nghiêng lợi, nói tên cầu hoàng đế này bức ép Vân Khiêm ra chiến trường còn không bằng cho một đao còn thông khoái hơn, ngộ nhờ tên tiểu tử kia không may thiếu cánh tay gây chân, Vân gia chẳng phải là tuyệt hậu sao?

Tôi đứng ở phía sau rất cẩn thận nhắc nhở hấn một câu: Vân gia không phải còn có người sao?

Người nọ vừa lắc đầu vừa cảm thán: ta không được!

Tôi ngạc nhiên che miệng, vừa dùng ánh mắt quan sát hấn từ trên xuống dưới, vừa tốt bụng chìa tay ra nói: “Không thể giao hợp không phải là vấn đề, giữ lại ở trên người của ta!” Bị một quạt của hấn đánh văng ra xa.

Ngày Vân Khiêm xuất chinh, tôi cùng Vân Thu đứng trên một nhánh cây cổ thụ lâu năm ở ngoại thành trông theo. Xa xa nhìn lại, người kia vốn lớn lên trong gấm vóc, ngựa trắng giáo bạc, binh sĩ đao kích như rừng, áo giáp phiếm hàn, bụi bặm kéo dài, quanh quẩn con đường.

Khoảng cách rất xa, ngọc dung dưới khô giáp lụa hồng dường như nhìn quanh phía bên này một lúc, không rõ sắc mặt, cuối cùng cũng dần đi rất xa!

Nhân lúc rảnh rỗi chúng tôi hẹn nhau đi dạo phố. Lúc này Phong Tiểu Thiên sẽ nhắm mắt nhủ mảy, vẻ mặt không chút hờn hờ. Tôi rất là thông cảm với tình cảnh thê lương chỉ có thể nằm một chỗ không thể động đậy của hắn, nên luôn mang về cho hắn mấy túi lễ vật nhỏ. Chỉ là lần nào hắn cũng đều ném hết mấy món này sang một bên, nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông. Đợi hắn không kiên nhẫn nắm nữa, tôi mới ôm hết túi lớn túi nhỏ của hắn trở về phòng mình ăn một cách vui vẻ.

Vân Thu mỗi lần đều vì chuyện này mà cười đến méo cả miệng, tôi sẽ đứng lúc này tặng hắn một nắm thuốc ngựa, nếu hắn thích cười, tôi đành dốc sức duy trì nụ cười của hắn. Trong năm lần có một lần hắn trúng chiêu, trời mùa đông nhảy vào hồ sen của Phong gia, cũng không thể rửa sạch được được tính. Từ đó hắn mới chịu sống yên ổn một chút, thỉnh thoảng ở trước mặt hắn tôi cũng có thể lên mặt tiểu cung chủ, chẳng qua là chỉ có thể trông hắn bùng trà chứ không hơn.

Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến càng ngày càng tốt, Bắc Hồ cách vài ngày lại sẽ thua trận, cảnh này khiến các bè phái ở buổi thượng triều sau đó hòa thuận vui vẻ, cho dù Vân Bằng có dâng tấu từ quan về quê, hoàng đế bề hạ cũng vui vẻ đáp ứng.

Hôm đó mùng tám tháng chạp, Vân Thu hiếm khi không lấy cây phá quạt của hắn ra phe phẩy, y quan chỉnh tề đến chào từ biệt, nói là hộ tống cha già về nhà cũ ở Đẳng Châu. Tôi chưa từng nhìn thấy thần sắc trịnh trọng như thế của hắn, cố tình muốn cười nhạo hắn một lúc nữa, liền giả ý tiễn đưa, tiễn hắn ra tới hoàng thành.

Mười dặm trường đình, Nhiễm Tu sư phó cùng Vân Bằng mặc bộ đồ y màu xanh nâng cốc cười nói, ngoài đình tuyết rơi thành bùn, cỏ yếu cây khô, tự dưng khiến lòng người say sưa. Vân tướng thấy hai người chúng tôi, đối với tôi thì mặt mũi hiền lành, còn với Vân Thu cũng không có vẻ gì hòa nhã. Vân Thu thu hồi lại dáng vẻ phong lưu phóng khoáng trước đó của hắn, khoanh tay khoanh chân, ngoan ngoãn, tôi ở bên cạnh cười vô cùng đắc ý.

Sư phó Nhiễm Tu quay đầu lại gõ cho tôi một cái mạnh, tôi ôm trán liên tục kêu đau, lão nhân này càng già càng ra sức xuống tay, Nhiễm Tu sư phó của tôi đối với tôi chưa bao giờ sẽ khoan dung như thế!

Ai oán liếc hắn một cái, nước mắt muốn rơi, Vân Bằng bên cạnh cười đến hiền từ, Vân Thu sau lưng cha già cười vui sướng khi thấy người gặp họa – tôi rốt cuộc là tới đây xem náo nhiệt hay là bị người khác xem đây hả?

Suốt dọc đường trở về sư phụ không nói gì. Mắt thấy sắp tới trước cửa thành, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, chừng hơn mười người. Sư phó kéo tôi lại bên cạnh, đề phòng ngựa bị mòng ngựa phi giẫm phải. Vó ngựa giẫm lên tuyết động vắng tung tóe, hất lên lại rơi xuống, lúc tôi quay đầu thì thấy, phi ngựa đi đầu là Đông Phương Ngọc, không khỏi ngăn ra, vẻ mặt của hắn có khoảnh khắc kinh ngạc lướt qua trước mặt tôi, theo sau là Đông Phương Hàn cùng với một nữ tử mặc hồng y, nữ tử hồng y kia thấy tôi cứ nhìn chằm chằm Đông Phương Ngọc, phát tay vung roi, phỏng chừng là định quát cho tôi một vết máu, đáng tiếc là tôi đã sớm không phải Ngô hạ nghiêng Mông, dưới roi da của Uất Trì sư phụ còn có thể sống sót, đối phó với mấy trò xiếc nhỏ nhoi này dễ như trở bàn tay, lập tức dắt sư phụ nhẹ nhàng né qua.

Nàng kia vẻ mặt liền kinh ngạc cũng lướt qua trước mặt tôi, bốn con ngựa phía sau cũng chính là bốn tên thị vệ mặt không đổi sắc của Đông Phương Ngọc, vẫn là toàn thân hắc y, tôi thật hoài nghi bốn tên này có phải quanh năm suốt tháng đều không tắm rửa hay không, cứ xuyên suốt mặc bộ hắc y này.

Đợi đến khi mấy chiếc kỵ đều qua hết, sư phó mới tỉnh tề quan sát tôi một hồi, hỏi: “Vũ Nhi, những người đó ngươi quen sao?”

Tôi gật gật đầu, hoàn toàn thất vọng: “Trước kia có một số việc gây ra hiểu lầm nhỏ, giờ đã không còn chuyện gì nữa!”

Sư phó không tin: “Nếu như chỉ là hiểu lầm nhỏ, vì sao nữ tử mặc hồng y lại quát roi da vào ngươi?”

Tôi dùng vẻ mặt đau khổ nói: “Sư phó, vị tiểu thư đó bạo lực, thích lấy roi quát người, đó là do phụ mẫu nàng ta dạy dỗ có vấn đề, có liên quan gì tới con đâu? Nàng tưởng chúng ta đứng đây, cản đường bọn họ thôi!”

Sư phó dừng bước ngẫm nghĩ, tựa hồ như cũng đồng ý với suy nghĩ của tôi, gật gật đầu còn nói nghiêm túc: “Vũ Nhi lần sau gặp bọn họ, tốt nhất là nên tránh đi. Tuy nói là hiểu lầm đã được giải trừ, nhưng người thân cô thế cô, đừng lại mắc mưu kẻ khác mới tốt!”

Đây là chỗ nào đây chứ?

Tôi dở khóc dở cười, sư phó à lão nhân ngài có phải suy nghĩ hơi nhiều rồi không?

Nhìn tuyết đọng thành nước, hồng mai tịch mịch, hoa nở vô chủ, tâm trạng bỗng dưng có chút rầu rĩ, người kia, thật sự chính là hiểu lầm, là hiểu lầm của tôi, là đơn phương tình nguyện của tôi!

Tôi tình nguyện quên đi, tựa như tuyết tan không còn dấu vết, tựa như mai rụng nát thành bụi, người kia, những ám áp ấy, từ đây không còn nữa!

Trở lại Phong phủ, Phong Tiểu Thiên đang thử đứng lên, tôi đem đôi móng vuốt bị đông lạnh tê buốt của mình cười hì hì áp lên trên cái cổ thon dài như ngọc của hắn, thấy hắn lạnh đến không khỏi run run, cũng không chịu kéo tay tôi ra, không khỏi mừng như nở hoa.

Người này, bên ngoài làm tôi rét lạnh cắt da, hắn luôn sưởi ấm tôi, nắm lấy đôi tay tôi trong tay, tình tế che chở.

Tôi dứt khoát ngã người lên, cả người lạnh buốt dựa vào trong lòng hắn, gò má lạnh lẽo dán chặt lên ngực hắn, thẳng cho đến khi sư phó bước vào, cười mắng tổng cổ tôi đuổi ra ngoài, nói hắn trong người còn bệnh, không thể nhiễm lạnh.

Lại qua hai ngày sau, Liên Hương sinh hạ một nhi tử bé bé gầy teo, tướng công của nàng vui vô cùng. Lúc tôi đến bụng nàng còn nhỏ, mới một tháng đã to hơn nhiều rồi. Tướng công của nàng Đường Cần cũng là do sư phó cứu dọc đường, trên đường về kinh, hai người dần dần nảy sinh tình cảm, sư phó liền mượn Phong phủ lo liệu chuyện cưới xin của nàng.

Đường Cần này giống như tên của hắn bình thường chân tay đều không rảnh rỗi, quả là một người biết chịu khó. Bởi vì con trai, vội đến chân không chạm đất.

Nhi tử của Liên Hương ốm yếu giống y hệt con mèo. Tôi mới gặp liền thế phải nuôi tên nhóc này cho thật mập mạp, mỗi lần thấy nhi tử của nàng gầy yếu như da bọc xương tôi rất cuộc cũng cảm thấy so với lột da báo không có gì khác biệt, Đường Cần ấy thế mà mừng đến mức quên hình dáng. Đợi đến khi tôi nuôi tên nhóc này được mập mạp, đã là tháng hai năm thứ hai. Phong Tiểu Thiên sớm đã có xuồng giường có thể chạy có thể nhảy, mỗi ngày đều đi tòn ten phía sau tôi. Thỉnh thoảng nhìn thấy tôi ôm nhi tử của Đường Cần Đường Tiểu Bảo vuốt ve đến nỗi gào khóc thảm thiết còn không chịu dừng, Liên Hương bên cạnh đau lòng mặt không còn chút máu, Đường Cần thật thà run rẩy lấp bắp nói: “Tiểu... tiểu thư, tiểu... tiểu bảo muốn bú sữa mẹ!” Hắn lúc này đứng ở sau lưng tôi cười trộm đã rồi mới phụng phịu, nói: “Tiểu bạch si, mau trả lại Đường Tiểu Bảo cho người ta đi!”

Đợi cho vợ chồng Liên Hương đã ôm Đường Tiểu Bảo chạy trốn thật xa, hắn mới lôi kéo cả người tôi vào trong lòng mình, ôn nhu nói: “Thích con nít sao?”

Tôi thành thành thật thật gật đầu, Đường Tiểu Bảo đó cả người thịt béo núc ních nhạo nặn rất thoải mái, tôi cuối cùng là không nhịn được nhéo rồi lại nựng.

“Thích thì tự mình sinh một đứa đi?” Đây là dụ dỗ, lần đầu tiên mới được thế này, thành thành thật thật suy nghĩ một hồi, sau đó thì không chút do dự cự tuyệt.

“Tại sao?” Hắn cắn răng nói. Đây cũng là đã sắp hết kiên nhẫn. Người này tôi quá hiểu rõ, làm gì có chuyện dịu dàng thương tiếc. Nếu có, cũng chỉ là giả vờ.

“Ta cũng không muốn giống như Liên Hương đau lòng đến run rẩy.” Tôi cười nhợt nhạt, chậm rãi giã ra khỏi ngực hắn.

“Con ta, ai dám khi dễ?” Phía sau đã truyền đến tiếng tranh cãi.

“Ta sinh thế nào lại là con của huynh?” Tôi cười lớn nhảy ra khỏi, sau lưng truyền đến âm thanh nổi giận: “Nhi tử của muội sinh không phải là con ta thì còn có thể là con ai?”

Hạ nhân Phong phủ tới lui sớm đã trốn được thì trốn, tránh được thì tránh, không thấy bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xử (Quy Vê Chấn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Quyển 2 - Chương 56: Thù hận

Thanh Thanh: mấy hôm nay mất yếu quá, xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu. Chương mình tâm đắc nhất là đây!

Đông đi xuân đến, vạn vật hồi sinh, tháng ba năm nay, chiến tranh giữa triều đình với Bắc Hồ đã đến hồi gay gắt, ngoài tiền tuyến luôn có tin thắng trận truyền về. Vị công tử quân là áo lụa tên Vân Khiêm này gây bất ngờ bằng mấy trận thắng lớn, ngay đến sư phụ mỗi lần khi vào cung chữa bệnh cho thái hậu, lúc về cũng có khi được ban thưởng, mỗi lần nói chuyện nhắc tới Vân Khiêm, cũng tán thưởng không ngớt lời.

Chẳng qua là dạo này, đã hơn mười ngày sư phó chưa vào cung, mới hai ngày trước đó đến tôi cũng thấy hơi kỳ lạ, bèn hỏi sao lâu rồi sư phó không vào cung, lúc đó sư phó mới cười nói: “Bệnh tình thái hậu đã ổn rồi, sau đó chỉ cần điều dưỡng cho tốt hơn là được. Sư phó chỉ còn chờ Phong bá bá người từ Mạc Bắc trở về, làm chủ hôn cho người cùng Tiểu Thiên, sư phụ cũng trút được gánh nặng, quay về Vong Ưu cốc”. Phong Tiểu Thiên đứng cạnh hắn, cười xán lạn như đóa hoa mặt trời.

Tôi vô cùng không tin được, mở to hai mắt hỏi: “Chẳng lẽ gần đây sư phó không có tiền tiêu sao?”

Sư phó với Phong Tiểu Thiên đều có vẻ nghi hoặc, tôi đành dùng vẻ mặt như đưa đám giải thích một phen: “Nếu sư phó đã có tiền tiêu, thì có gì lại định mang đồ nhĩ ra đối lấy sinh lễ xài chứ? Phong Tiểu Thiên lòng dạ hẹp hòi, luận diện mạo không bằng Vân Khiêm, luận ôn nhu sắc không bằng tên mập Trần Chi Hàng, sao sư phó người nỡ lòng nào...”. Mắt thấy mặt Phong Tiểu Thiên càng ngày càng đen lại, tâm can nhỏ bé của tôi bỗng đập loạn xạ, nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Sư phó ngẩng nhìn tư thế nhất gan muốn trốn của tôi, cười tủm tỉm, bị sư phó đứng ngăn, Phong Tiểu Thiên đành hung hăng trừng mắt tôi rồi phát tay áo bỏ đi.

Tôi rất vô cùng ủy khuất, kéo lấy ống tay áo sư phó làm nũng: “Đồ nhĩ tuổi còn nhỏ, sư phó người nhẩn tâm gả đồ nhĩ đi sao?”

Ông ấy gõ lên trán tôi, dáng vẻ cứ như chỉ tiếc rên sát không thành thếp: “Chọc giận Tiểu Thiên, chờ thành thân xong, để hấn từ từ chỉnh đốn người!”

Tôi bĩu môi, rất không vui với hành vi chia tay ra ngoài lừa gạt này của sư phó.

Có điều là Phong Tiểu Thiên dường như đã bị mấy lời của tôi hôm đó chọc giận thật, hai ngày liên tục không thèm để ý tới tôi, cũng khiến cho tôi lo sợ bất an trong lòng, giống như đã làm chuyện gì đuối lý vậy. Suốt ngày chỉ nghĩ coi làm sao khiến hấn vui vẻ, đi sau lưng hấn nói một đồng lời xin lỗi, cũng không thấy hấn hỏi tâm chuyển ý.

Đang lúc không còn kế nào khả thi, ở trong cung thái hậu có chỉ, cho đòi sư phó dẫn theo tôi tiến cung. Về phía sư phó đã vô số lần vào hoàng cung, tôi thì ngược lại trần ngập tò mò, lập tức đem tâm tư bất mãn của Phong Tiểu Thiên vút ra sau đầu, cực kỳ hứng thu đi theo sư phó tiến cung.

Suốt dọc đường đi, thần sắc sư phó ngưng trọng, cũng không biết là đang suy nghĩ gì, thấy bộ dáng tò mò đủ thứ hết nhìn đông lại nhìn tây của tôi, cũng chỉ cần thận cần dặn tôi ở trong cung tránh có nhiều lời, chỉ cần đi theo sau ông là được, tôi thấy vẻ mặt thận trọng của sư phó, hứng thú đi chơi nhất thời bị nước đập tắt sạch.

Hoàng cung so với Vân Tiêu cung hung vĩ ung dung hơn, chiếm diện tích khá lớn. Từ Ninh cung rất ư lộng lẫy, khắp trong viện trồng đầy hoa cỏ quý hiếm, tôi theo sau sư phó đi vào, gót chân theo sát sư phó đằng trước, ngược lại vẫn lo trông nom trông mắt của chính mình, không dám đảo loạn, chỉ cúi đầu đi từng bước nhỏ về phía trước.

Vào đến cửa điện, chỉ thấy bên trong điện có chút mờ mờ, nhìn bóng dáng phản chiếu tối mờ trước mặt, thật là khiến cho người ta không vui mà. Sư phó quỳ xuống, tôi cũng đành không tình nguyện mà quỳ theo, đương lúc mũi ngửi thấy một luồng hương gỗ trầm, thì nghe tiếng sư phó nói: “Thảo dân xin thỉnh an thái hậu nương nương, quý phi nương nương” tôi chỉ trầm mặc không nói, trong bụng thầm rửa bà thái hậu nương nương này vô số lần, rõ ràng là sư phó trị bệnh cho bà ta, rồi cuộc lại còn phải khom lưng quỳ gối với bà.

Chỉ nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Nhiễm thế tử không cần đa lễ!” còn có một giọng nữ dịu dàng khác nói: “Thế tử đại nhân chữa khỏi bệnh cũ của mẫu hậu, bốn cung vô cùng cảm kích thế tử đại nhân, làm sao dám nhận chi lễ của thế tử đại nhân, vị này chính là nhị đệ của bốn cung, vốn từng nghe danh thế tử đại nhân, hôm nay lại còn có duyên gặp được... Mẫu hậu, hôm nay nô tì cùng nhị đệ chính là nhờ hưởng chút vinh dự của lão nhân gia ngài, mới nhận thức được Nhiễm thế tử!”

Thanh âm chậm rãi nhu hòa kia sáng giọng: “Nha đầu người thường ngày ít nói đến đáng thương, hôm nay được gặp Nhiễm thế tử lại nói không ít! Còn không mau mời thế tử đứng lên?! Thế tử tiểu cô nương đằng sau là đồ nhĩ của người sao?”

Sư phó chợt nắm lấy tôi, song song đứng dậy, đáp: “Đúng là đồ nhĩ của thảo dân!” Lúc tôi ngẩng đầu lên nhìn, thứ lọt vào tầm mắt là ghế thấp được làm từ gỗ cây tử đàn, trên tháp nạm ngọc cần vàng, tựa bên trên là một lão phụ nhân tuổi chừng năm mươi, ngũ quan đoan chính thanh nhã, vô cùng xinh đẹp. Ngồi trên tháp nhỏ bên dưới lão phụ là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, trên đầu châu ngọc chôn chắt, nhìn có chút quen mắt, lại nhìn sang thiếu nữ đang đứng hầu bên cạnh, tôi mới chợt nhớ ra, thị nữ này đích thị là nữ tử vào cái đêm tôi tùy tiện xông vào cung, tên gọi Tích Nguyệt. Thế thì vị nữ tử trẻ tuổi này... chẳng phải là phi tử giả mạo đại tiểu thư của Đông Phương gia đây sao?

Tôi cứ nhìn chằm chằm vị phi tử này đến xuất thần, từ từ đem nữ tử ý cười tràn đầy trên mặt này cùng với mỹ nhân mặc cung trang nước mắt ràn rụa đêm đó hợp lại thành một chỗ, bỗng cảm giác thấy có một luồng ánh mắt nóng rực đang lướt về phía tôi, bị một thanh âm lạnh lùng dọa sợ đến mức hồi hồn.

Người nọ nói: “Vân bối Đông Phương Ngọc, ngưỡng mộ đại danh tiền bối đã lâu, hôm nay được gặp, quả thật tam sinh hữu hạnh!” Tôi nghiêng đầu nhìn, mới phát giác ra, bên dưới vị phi tử trẻ tuổi kia còn có ba người đang đứng, đúng là hai huynh đệ Đông Phương Ngọc và Đông Phương Hàn, còn có hồng y thiếu nữ hôm đó thiếu chút nữa đã phát trúng tôi một roi.

Ánh mắt của cả hai huynh đệ Đông Phương đều nhìn tôi cực kỳ phức tạp, hồng y thiếu nữ thì hung hăng trừng mắt liếc tôi một cái, tôi lo đến, trên khuôn mặt nở ra nụ cười thật tươi, cười đến mức làm cả ta sững sờ.

Sư phó dường như cũng nhận ra ba người này, ánh mắt nhìn cũng không đẹp để cho mấy. Vừa dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi bình tĩnh lại chút chớ nóng nảy, vừa cúi xin bắt mạch cho thái hậu.

Thái hậu nâng bàn tay đầy da trắng nõn lên, vẫy tay với tôi, nói: “Không vội. Lão thái bà mấy ngày gần đây cảm thấy thân thể đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng trông bộ dạng của tiểu đồ thế tử rất chỉnh tề chứ hả. Tiểu nha đầu, mau để lão bà nhìn kỹ xem nào!”

Sư phó ra hiệu cho tôi tiến lên, đón lấy ba đạo ánh mắt kỳ dị, tôi bước từng bước một đến trước mặt lão thái bà này, cảm thấy bàn tay của chính mình bị bàn tay mềm mại của bà ta cầm lấy, đánh giá gương mặt của tôi, mặt mày hớn hờ nói với Đông Phương tiểu thư già bên dưới: “Phong Nhi người nếu nhìn kỹ, ta nói trong hậu cung này người là xinh đẹp số một số hai, hôm nay không ngờ lại được nhìn thấy đứa nhỏ này, so với người lại còn xinh đẹp hơn, nhìn dung mạo, dễ thương thật đấy! Chả trách thế tử giấu kỹ thế, e là sợ tên nhi tử không nên thân của ta nhìn thấy, đoạt mất chăng?”

Đông Phương quý phi mềm giọng làm nũng: “Hôm nay mẫu hậu cũng đừng mới nhìn thấy vị muội muội này đã cảm thấy Phong Nhi lời thôi, rồi về sau không để cho Phong Nhi đến Từ Ninh cung bầu bạn a! Chỉ là không biết vị muội muội này tên gọi là gì?”

Tôi cắn cắn môi, chỉ cảm thấy vị quý phi của Đông Phương gia này nói chuyện cũng không có một chút ý tốt, cái gì mà tỷ tỷ muội muội, mới gặp lần đầu, nào có thân thiết như vậy. Gượng gạo tự mình cúi người xuống chính đôn trang phục hành lễ, nói: “Dân nữ Mạc Thần Vũ, xin thỉnh an thái hậu nương nương!”

Sau lưng truyền đến một tiếng “Ồ?” rất nhỏ. Tôi nghe thấy âm thanh, dĩ nhiên là thanh âm của tên tiểu tử Đông Phương Hàn kia, thái hậu cười khanh khách nói: “Tam công tử hần là từng gặp qua Mạc cô nương?”

Đông Phương Hàn lấp bắp nói: “Chưa từng... Thảo dân chưa từng gặp qua... Mạc cô nương!”

Thái hậu tựa như vô ý, cười nói: “Nhiễm thế tử, vị đồ đệ yêu quý này của người bốn cung thấy rất thích, không bằng vào cung làm bạn với tên nhi tử không nên thân kia của ta thế nào?”

Đầu óc của tôi ông lên một tiếng, thiếu chút nữa mắng ra miệng: Không biết xấu hổ! Lão bà này đúng thật là không biết xấu hổ, sư phó vát vả lăm mới chữa khỏi bệnh của bà ta, lại còn muốn bắt tôi ở lại trong cung? Mặc dù tên hoàng đế kia có ngàn tốt vạn tốt, nhưng nghe người ta nói vợ cũng không ít rồi, tôi đến xem náo nhiệt làm gì? Nếu như Phong Tiểu Thiên mà nghe nói thế... thậm chí cười trong bụng, không biết đầu của tên lão hoàng đế đó có giữ được hay không?

Tai nghe thấy sư phó đứng ở sau lưng cẩn thận đáp: “Hồi bẩm thái hậu, Vũ Nhi quen sống trong sơn dã, lỗ mãng không hiểu lễ nghi, ngược lại mấy năm trước đã được đính hôn với một hài tử con nhà bình thường, chỉ còn chờ ông thông gia cuối tháng này đến kinh thành thành hôn, làm sao xứng đáng vào cung bạn giá?”

Thái hậu nắm tay tôi chợt nghiêm mặt, lập tức cười nói: “Đáng tiếc đứa nhỏ này... Ai gia ngược lại cực thích đứa nhỏ này! Thôi, vậy Nhiễm thế tử vào nội điện bắt mạch giúp ai gia đi!”

Thái hậu nói xong, buông lỏng tay của tôi ra, dưới vòng quay của một đám cung nữ, đi vào bên trong điện. Sư phó theo sát phía sau, dùng ánh mắt ý bảo tôi đợi một chút, tôi khoanh tay lùi lại phía dưới, đứng phía dưới hai huynh đệ Đông Phương cùng hồng y nữ tử, giả cầm vờ điếc.

Trong khoảnh khắc, sư phó cùng với nữ quan từ bên trong điện đi ra. Nữ quan kia bưng một cái mâm vàng, xướng nói: “Thái hậu nương nương có phần thưởng, Mạc cô nương đất thiên sinh ra hiền tài, ngày cưới sắp tới, nay đặc biệt ban thưởng xâu chuỗi phi thúy một đôi, trân ngọc bích một đôi, ngọc bội một đôi, dùng làm Thiêm Trang chi lễ!”

Gương mặt sư phó mặt mày mang theo chút ý mừng, lôi kéo tôi quỳ xuống tạ ơn. Tôi đối với cái nơi quỳ đến quỳ đi này đã sinh ra ý phiền chán không hiểu nổi, nếu không phải vì nề mặt mũi mấy món bên trong cái mâm kia, thật không muốn quỳ nữa chút nào.

Tạ ơn xong, tôi tiếp nhận mâm đồ vật. Nữ quan truyền chỉ dụ của thái hậu, mọi người giải tán, Đông Phương quý phi đi trước, Đông Phương Ngọc cùng sư phó nhường tới lui một hồi, cùng song song ra khỏi Từ Ninh cung.

Đông Phương Ngọc tiến lên chào từ biệt với quý phi, tôi trộm nhìn sang, trên gương mặt quý phi hiện lên vẻ thông khổ, tựa như cực kỳ không muốn chia lìa với đồ đệ, nhưng tôi nhớ đêm đó xông nhầm vào cung, tự nhiên hiểu rõ quan hệ của nàng và Đông Phương Ngọc, nhận không được thờ dài một tiếng, chỉ đôi lấy được cái liếc mắt cực kỳ oán hận của Đông Phương Hàn, hần nhẹ giọng nói: “Yêu nữ người bớt giả nhân giả ý đi!”

Người bên cạnh cũng thôi đi, dù sao tôi cũng đã bị người khác mắng đến quen. Chỉ không ngờ là câu này lại bị sư phó nghe thấy, ông rõ ràng nghiêm mặt lại, cũng không thèm nhìn đến Đông Phương quý phi cùng với Đông Phương Ngọc đang chào từ biệt ở đằng trước, tức giận nói: “Lời của tam công tử nói sai rồi! Đồ nhi của lão phu trước giờ tâm tính từ thiện, há có thể gánh được một câu yêu nữ của người?”

Đông Phương Hàn đỏ mặt, không nói nên câu.

Tôi thậm chí trộm, tiến tới kéo cánh tay sư phó, nhẹ giọng nói: “Sư phó đừng nóng giận! Tam công tử tính tình rất lỗ mãng, sư phó đại nhân đại lượng, so đo với một tên mắng từ làm gì?”

Đông Phương quý phi dường như sắp khóc đến nơi, quay đầu rời khỏi. Đông Phương Ngọc thì ngược lại, quay đầu nhìn sang đây, hồng y nữ tử tự cho là tuân lệnh, lạnh lùng nói: “Nha đầu không biết sống chết, Hàn ca ca há lại để người muốn là được sao? Người hôm nay dù có ra về đằng hoàng, bắt quá cũng là một con ** không biết liêm sỉ thôi!”

Lời còn chưa dứt, tôi chỉ thấy sư phó đã giẫy cánh tay của tôi ra, một tiếng “bốp” dứt khoát vang lên, trên mặt cô gái đã bị cái tát làm đỏ ửng, sư phó đứng trước mặt ả, lúc tôi trộm nhìn sang, trong mắt ông như muốn phun ra lửa, ngón trỏ chỉ lên trên gương mặt nha đầu kia, nói: “Nếu lại để cho ta nghe thấy nha đầu không biết sống chết nhà người, có một câu không tốt mà phi báng Vũ Nhi của ta, cẩn thận ta cắt

đầu lưỡi của người!”

Tôi bị biến cố xuất hiện thành linh này làm giật mình đến ngất người, chưa bao giờ ngờ tới sự phó trước giờ luôn ôn hòa nho nhã cũng có lúc sẽ tức giận, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy nội tâm như nuốt phải trái quýt xanh tháng bảy, chua xót đến chọc tâm, lại giống như được tưới xuống rất nhiều nước ngọt, ngọt đến nỗi khiến người ta khó có thể mà tiếp nhận được, hốc mắt trức trặc, nước nớc nói: “Sự phó...”

Sự phó nghiêng đầu sờ sờ đầu của tôi, vẫn là bộ dáng từ ái vô cùng, nói: “Vũ Nhi ngoan!”

Tôi chỉ khẽ nắm ống tay áo của ông không chịu buông tay, giống như hồi còn bé giả vờ té ngã. Đông Phương Ngọc đã bước nhanh tới, cau mày nói: “Tiểu Tây, người sao lại thả miệng nói bậy như thế? Còn không mau nhận lỗi với tiền bối?”

Cái á hồng y nữ tử tên Tiểu Tây kia nước mắt ngấn lệ, vẫn ngang ngạnh, hét lên: “Dựa vào cái gì? Nhị ca, muội mới không nhận lỗi với nha đầu kia!”

Tôi khẽ nở nụ cười, lôi kéo ống tay áo sự phó nói: “Sự phó đừng giận, Vũ Nhi cũng không tức giận! Vì mấy kẻ không quen biết lại không chút liên quan này, không đáng phải tức giận như thế!” Kéo ông lướt qua Đông Phương Ngọc, quay đầu tùy ý nhìn thoáng qua, chỉ thấy biểu tình cứng nhắc của Đông Phương Ngọc, tựa như mang theo tia nghi hoặc, lập tức vút hết sau đầu, không quay người đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vấn Quy Xử (Quy Về Chôn Cũ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 57: Chuyện xưa

Lại qua hai ngày sau, Vân Thu đã đi Đẳng Châu mấy tháng bỗng dừng lại quay trở về Phong phủ.

Phong Tiểu Thiên mấy hôm nay vẫn còn giận tôi, lại thấy tôi vô duyên vô cớ dẫn đến đây một tên ăn chực, vẻ mặt lại đen thêm mấy phần, khiến cho tôi vô cùng thúc thủ vô sách, không biết phải nên làm sao.

Chỉ có điều là cái bản mặt của tên nhãi Vân Thu này khá dày, năm lần bảy lượt mặc kệ ánh mắt cảnh cáo của Phong Tiểu Thiên, cứ nhắm thẳng vào tôi mà theo sát, kiên quyết quẩn lấy tôi đòi tôi ra ngoài đi dạo. Vốn đối với chuyện kiểu như đi dạo phố này tôi cũng không câu nệ lắm, thế nhưng cứ ở nhà thấy cái bản mặt đen như hắc ám của Phong Tiểu Thiên, trong lòng cũng chẳng thoải mái chút nào, hiển nhiên liền cứ như ý nguyện của Vân Thu, đồng ý ra ngoài dạo phố với hắn – còn cái người bụng dạ hẹp hòi kia, chỉ vì tôi nói có mấy câu mà ghi thù lâu như vậy, tôi quả thực không có nói sai hần mà!

Phong Tiểu Thiên thấy tôi với Vân Thu định đi dạo phố thật, hai mắt quả thực cứ như dao găm, lạnh lùng nói: “Vân công tử dẫn theo Tiểu bạch si, chẳng lẽ có thể đảm bảo sự an toàn của nàng ấy hay sao?”

Lâu rồi không nghe hắn gọi tôi là Tiểu bạch si, hôm nay gọi trước mặt Vân Thu, quả nhiên rất dễ nghe, trong lòng tôi như có một ngọn lửa vụt cháy, ngôn từ cũng không hay như mấy ngày nay tùy theo tâm trạng bực bội của hắn, lạnh lùng đáp lại hắn: “Đã phiền Phong công tử lo lắng, bốn cô nương người ngọc có phúc của người ngọc, ra ngoài cùng Vân công tử đương nhiên không chút sợ sót!”

Sự phó đứng ở một bên vuốt râu cười thích thú, lão nhân này, cũng không biết nên nói ông khoái chí cái gì. Cuối cùng ông mới lại là người lên tiếng: “Vũ Nhi ra khỏi cửa luôn gây chuyện, chỉ bằng để Tiểu Thiên cùng đi theo các người ra ngoài luôn!”

Nếu sự phó lão nhân gia ông ta đã hạ lệnh, tôi làm đề nghị nào dám không theo?

Ba người cùng xuất phát, tôi với Vân Thu rất hăng hái đối với phong cảnh bên đường, mỗi lần nhìn thấy thích thú gì, ví dụ như tượng nắn hình người, hoặc là túi lưới của mấy cô nương bán bên đường, còn có cây trâm được gọt bằng gỗ đào, đưa tới đều bị Phong Tiểu Thiên lần lượt bác lại, khiến cho tôi hết sức tức giận.

Mặc dù tôi thấy cái người thường ngày có chút tự đại, nhưng cũng không đến nỗi làm người ta chán ghét, nhưng mấy động tác ngày hôm nay của hắn, lại cứ thật là chán ghét.

Dạo phố đã cực kỳ mất hứng rồi, đường cùng, chúng tôi đành phải vào từ lâu.

Từ lâu nổi danh nhất kinh thành có cái tên rất tầm thường, gọi là “Thái Hương Viên”. Thái Hương Viên nổi tiếng vì nguyên liệu dùng đều là rau quả tươi mới. Người đến Kinh thành, nếu có dư chút tiền của, đều lấy mấy món ăn của Thái Hương Viên làm vinh quang.

Thái Hương Viên lâu có ba tầng, buôn bán cực kỳ náo nhiệt. Lầu một và lầu hai đều là đại sảnh, bàn ghế bày biện rất nhiều, lầu ba thì là nhã gian, nghe nói giá cả khá đắt. Xét thấy gần đây tôi có chút eo hẹp, Phong Tiểu Thiên thì sắc mặt không vui, đúng là khó mà mở miệng mượn tiền hắn, còn cái tên Vân Thu kia thì vẫn cứ quen thói ăn quýt lâu nay, trông cậy hắn bỏ tiền ra chỉ có nước nhìn đói, tôi quyết định chọn một vị trí gần cửa sổ trên lầu hai rồi ngồi xuống.

Lúc này vừa qua thời gian dùng điểm tâm sáng, cách buổi cơm trưa còn xa, nên lâu hai cũng không có nhiều người lắm. Vân Thu quen thói làm công tử tướng phủ, phát tay gọi một bình Bích Loa Xuân, vài loại hoa quả khô, hạt sen khô, kẹo nhân hạt thông, đậu phộng ngũ hương, cứ làm cho tôi buốt thịt, mấy tháng không gặp, tên nhãi này càng ngày càng thích sĩ diện, lại còn ân cần giải thích cho tôi: “Kẹo nhân hạt thông này ngon nhất ở đây, vừa ngọt vừa thơm, mau mau mau, ăn thêm một miếng đi!”

Tôi chán ghét đẩy mấy cái đĩa ngọt ngọt khét khét kia ra xa một chút, kéo đĩa đậu phộng ngũ hương lại ăn, Phong Tiểu Thiên ngồi bên cạnh mặt cứ đen hết như đáy nồi, tôi bị kẹp ở giữa hai người này, có thể nói nóng lạnh rõ rệt, băng hỏa hai bên, đương hết sức cực khổ, tiểu nhị dẫn theo một nhóm người lên lầu, đi đầu chính là cái tên Đông Phương Hàn sớm đã nhìn tôi không vừa mắt, theo phía sau là ả hồng y nữ tử hung bạo, cuối cùng là Đông Phương Ngọc gương mặt vẫn luôn không đổi sắc, thấy tôi đang ở trên lầu, Đông Phương Hàn cùng với ả hồng y thật là khinh thường, tôi trước giờ vốn cũng không có cảm tình tốt đối với hai người này, sắc mặt cũng không nhả nhận gì, duy chỉ có ánh mắt của Đông Phương Ngọc lại hơi khiến người ta nghiền ngẫm, nhìn tôi đến mấy lần, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Mấy người kia vừa lên tới, làm cho tôi chẳng còn hứng thú ăn uống, đẩy đĩa đậu phộng ngũ hương trước mặt ra, hỏi Vân Thu ở bên trái: “Không bằng, chúng ta đi Thụy Hồng Lâu chơi đi?”

Vân Thu tựa như chợt nhớ ra điều gì đó, gật đầu nói: “Đến lúc đi thăm Văn Li rồi!”

Câu này lập tức nhận được sự phản đối của Phong Tiểu Thiên: “Không được đi! Cô nương nhà lành, sao cứ chui vào mấy nơi trắng hoa đỏ làm gì?” Gân đây tôi cứ có cảm giác, Phong Tiểu Thiên càng ngày càng cổ hủ mà không có thuốc chữa, trông nom trời trông nom đất còn muốn trông nom tôi, thật khiến cho con người ta xui quấy, cái cách trông nom này khiến cho tôi đối với cuộc sống sau khi hai người thành thân xong càng ngày càng không thể ôm lấy khao khát và ảo tưởng, thậm chí muốn gõ đầu người này ra xem bên trong chứa thứ gì, có phải bị sâu một đục khoét rồi hay không? Xét thấy vô công của bản thân và hấn khác biệt rõ rệt, việc này đành phải từ bỏ!

Tôi ngược lên trời giở giọng khinh bỉ, cả giận nói: “Ta là một cô nương tốt sao? Phong Tiểu Thiên, huynh mở to hai mắt mà nhìn cho rõ đi rồi quyết định lại cũng được!” Phong Tiểu Thiên tức giận đến xanh mặt, bắt quả sắc mặt hấn vốn đã như hắc ám, tôi thật không quan tâm lắm.

Ngược lại Đông Phương Hàn ở bàn bên kia truyền đến tiếng cười nhạo lạnh lùng, tôi giả vờ không nghe thấy, đang định kéo ống tay áo Vân Thu lôi đi, lại nghe thấy trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, một giọng nói đầy kinh hi kêu lên: “Biểu muội...” sự vui mừng trong giọng nói này cuộn trào mãnh liệt, không thể không làm người ta ghé mắt, lúc tôi ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Tạ Kinh Hồng, người này cả người vận bộ cẩm hoa màu xanh ngọc, mặt như xoa phấn, môi đỏ con ngươi đen, nạm vàng quả ngọc, trên tay lại còn đeo một cái vòng, trên ngón tay bọc cái một cái ban chỉ xanh ngọc, trên ngón giữa đeo một chiếc nhẫn vàng nạm ngọc lục bảo, trên bốn ngón tay đều có đeo trang sức, khiến cho con người ta nhìn mà ừ ừ, giống như một kẻ ở nông thôn chưa từng thấy qua việc đời, so với ông chủ của chuỗi cửa hiệu của Tạ gia hung cứ ở phương nam hoàn toàn không chút tương xứng, càng làm cho tôi ừ ừ hơn chính là tiếng gọi “biểu muội” kia của hấn, thật là làm cho con người ta phiền não đến xé nát tâm can mà

Tôi lạnh lùng trừng mắt liếc hấn: “Ai là biểu muội của ngươi?” Lại khinh thường liếc mắt tới cả người ăn mặc của hấn, bốn tên hộ vệ phía sau hấn thì ngược lại cúi đầu yên lặng, đồng thanh nói: “Thuộc hạ thỉnh an biểu tiểu thư!”

Tạ Kinh Hồng nói xong bước tới kéo ống tay áo của tôi: “Phụ thân đã đến kinh, biểu muội cùng ta đi gặp phụ thân đi? Muội còn chưa từng gặp cậu mà?”

Tôi dùng sức kéo tay áo khỏi tay hấn, cứng rắn nói: “Ta không có cậu!” Nếu không có người cậu này, Tạ Lưu Vân làm sao bị trục xuất khỏi gia môn mà chết bỏ mạng chứ?

Phong Tiểu Thiên tiến lên ôm quyền nói: “Tạ huynh, đã lâu không gặp!”

Tạ Kinh Hồng vẻ mặt đau khổ nói: “Phong huynh, người cũng khuyên nhủ biểu muội, để nàng đi gặp cha ta đi? Mấy năm nay phụ thân rất nhớ mẹ con các nàng.”

Phong Tiểu Thiên hơi chần chờ, đã bị tôi hung hăng trừng mắt liếc nhìn, cả giận nói: “Phong Tiểu Thiên huynh bớt nhiều chuyện đi! Ta cũng không có người cậu thân thích này! Giờ mới nhớ tới mẹ con bọn ta sao? Năm đó lúc Tạ Lưu Vân cùng đường mới phải nhờ đến người trong nhà quan tâm lo lắng lúc đó hấn đã đi đâu?” Không thèm để ý đến vẻ mặt sùng sốt của Tạ Kinh Hồng, dứt khoát lớn tiếng nói: “Bây giờ Tạ Lưu Vân cũng đã chết rồi, hóa thành tro cũng không biết đã bay tới đâu, mới chạy tới nhận thân thích, Tạ Kinh Hồng ta cho ngươi biết, nếu không nhờ quen biết của ta và người ngày đó, có tin hôm nay ta một cước đá ngươi xuống lầu không?”

Tạ Đại Tạ Nhị đứng phía sau hấn lập tức tiến lên bảo vệ hấn, ánh mắt lấy làm đáng thương nói: “Biểu tiểu thư nếu muốn đá người, xin hãy đá thuộc hạ, thuộc hạ quyết không phản kháng! Thiếu gia hoàn toàn không có vô công, xin biểu tiểu thư thủ hạ lưu tình! Chỉ là lão gia mấy năm nay sức khỏe hơi không tốt, lúc nào cũng nhớ tới đại tiểu thư, xin biểu tiểu thư hãy đi giá”.

Tôi đưa tay đẩy hai vị tôn phật trước mặt ra, cố gắng áp chế thứ oán khí không biết tên trong lòng xuống, túm lấy ngực Tạ Kinh Hồng, kéo tay hấn đến, đối thành cười nói: “Tạ Kinh Hồng ơi Tạ Kinh Hồng, người nhìn lại cả người ngươi xem, có khác gì một tên ông chủ nhà quê đâu? Năm đó Tạ Đan Vân đứng hàng kinh thành tứ công tử, chính là nổi danh cùng với sự phò của ta, giờ lại dạy dỗ nên một tên nhãi tử không lên nổi bàn tiệc như vậy, lão nhân này, không gặp cũng chẳng sao!” Thuận tay lột sạch mấy chiếc nhẫn trên tay hấn, lại đưa tay gỡ hết mấy miếng ngọc bội bên hông hấn xuống hết, chỉ chừa lại một cái ngọc bội màu trắng, cất hết vào trong người, vuốt cằm quan sát hết một hồi, khen: “Cũng không thiếu nhiều lắm!” Vỗ vỗ bả vai hấn: “Huynh đệ, giúp ta trả tiền đi, ta đi trước đây!”

Dưới ánh mắt trừng to há hốc mồm của hắc lướn qua Tạ Tam Tạ Tứ phía sau hắc, dư quang thoáng nhìn sang ánh mắt cổ quái của Đông Phương Ngọc ở bên bên, tôi đối với người này dù sao cũng đã là tâm như mặt hồ yên tĩnh, hoàn toàn không chút gợn sóng, cũng không thèm nhìn thêm hắc, lập tức xuống lầu, nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau, đúng là Vân Thu cùng Phong Tiểu Thiên đang xuống theo, đầu cũng không thèm quay lại lập tức rời khỏi Thái Hương Viên, thuận tay kéo một gã nam tử bên đường hỏi: “Xin hỏi huynh đài, Thúy Hồng Lâu đi thế nào?”

Gã nam nhân sắc mặt cổ quái liếc nhìn tôi, rồi chợt đẩy tôi ra, vừa đi vừa nói thầm: “Đầu năm này, đến cả nữ nhân cũng đến kỹ viện, chẳng lẽ nha đầu đó điên rồi à?” Vừa nói vừa đi.

Để lại tôi đứng đơ ra đó, rất thê thảm.

Đầu năm nay, hồi đường cũng có thể gặp được mấy kẻ cổ hủ hiếm có như Phong Tiểu Thiên, thật là bi thương mà!

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vãn Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Quyển 2 - Chương 58: Mạnh mẽ

Tôi vốn lo nghĩ hôm nay đường đột đến Thúy Hồng lâu, ắt hẳn sẽ không gặp được Văn Li cô cô, nào ngờ mới vào tới Thúy Hồng lâu, hai chân còn chưa đứng còn chưa lâu, đã có nha đầu dẫn ba người bọn tôi đi ra phía sau hậu viện.

Vì thời gian còn sớm, nên các cô nương trong lâu vẫn còn đang ngủ say, tòa tiêu kim lâu mộng lúc này rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài nha đầu chuyên quét dọn bước chân nhẹ nhàng đi ngang qua, hơi kinh ngạc nhìn ba người chúng tôi, giống như không thể tin được là mới sáng sớm đã có khách đến tìm vui.

Vân Thu phe phẩy cây quạt trong tay nghe ào ào, mỉm cười với tiểu nha đầu kia, tiếc là nha đầu này ở trong chốn trắng hoa đã nhìn riết nên quen, dĩ nhiên vờ như không thấy đi ngang qua mặt hắc, thiếu chút nữa làm tôi cười ra tiếng, đến ngay cả Phong Tiểu Thiên suốt dọc đường sắc mặt không mĩa mai thay đổi cũng hiếm thấy khẽ nhếch khóe môi.

Văn Li cô cô ở một nơi yên tĩnh đằng sau hậu uyển của Thúy Hồng lâu, thấy tôi với Vân Thu cùng đến, cũng chỉ dựa trên tháp tiện thể nói: “Sao hai người các người lại ở đây?”

Tôi nhìn sắc mặt trắng nhợt của nàng, thầm nghĩ không ổn, chẳng lẽ là Giang Hàn lại đánh chưởng nàng?

Thế nhưng chính nàng cũng không biết đêm đó tôi với Vân Thu đã khám phá ra bí mật của Giang Hàn, nhất thời tôi cũng không cần phải vạch trần làm gì, tiến về phía trước nói: “Nhìn sắc mặt cô cô không tốt lắm, hay là để con giúp cô cô xem thử?”

Tuy nói Văn Li cô cô lấy nị thuật làm sở trường, nhưng một người chỉ chuyên dùng nị thuật đối với y thuật cũng có vài phần tin tưởng, nếu dựa theo thói quen bình thường của nàng, lúc này ắt hẳn sẽ cười quở trách rồi đẩy tôi ra, nào ngờ hôm nay nàng chỉ tùy ý nằm ở đó, mặc cho tôi sờ cổ tay.

Trong lòng tôi cũng không biết gốc rễ, đưa mắt hỏi Vân Thu, thấy hắc cũng không định cự tuyệt ý của tôi, đành phải kiên trì mà bước lên, vừa sờ xuống, cực kỳ sợ hãi.

Văn Li cô cô rõ ràng là đã bị nội thương rất nặng, cho dù là đêm đó có bị tôi với Vân Thu cản trở, nàng bị Giang Hàn làm nhục, đã cách khoảng thời gian lâu như vậy, lẽ ra là nên tốt hơn nhiều rồi chứ, hôm nay xem ra, có vẻ như là vết thương mới, chẳng lẽ mấy ngày gần đây nàng lại bị Giang Hàn đánh thương sao?

Nàng thấy tôi trầm ngâm bất quyết, sắc mặt ngưng trọng: “Tình Nhi đừng ngại nói thẳng, có thật là ta có bất trắc gì sao?”

Tôi trong lòng cũng không biết hiện giờ nàng có còn nghe lệnh Giang Hàn không, nhịn không được bèn thử dò hỏi: “Có phải gần đây cô cô gặp phải kẻ thù không? Sao lại bị thương nặng như vậy?”

Nàng biến sắc, rồi lại cố kiềm chế lại, có vẻ thiếu tự nhiên che giấu: “Luận bàn võ công, lúc so đấu nội lực bị sai lệch...”

Tôi mặc dù bất tài, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng qua đào tạo của hai vị sư phó có y thuật rất giỏi, tuy biết nàng có ý giấu diếm, cũng không định bóc trần: “Cô cô nên giữ gìn sức khỏe mới đúng, bị trọng thương thì phải bảo dưỡng sức cho thật tốt, sự vụ của thủ hạ có thể giao lại cho người khác làm được, thì tạm thời giao cho họ đi, nên chuyên tâm dưỡng thương”.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Lần này vốn đến thăm Văn Li cô cô chỉ là để thăm dò thật hư, chưa từng nghĩ lúc chúng tôi chuẩn bị rời khỏi, đang định ra cửa phòng Văn Li, ở bên ngoài bỗng có một gã nam tử đi vào, ngũ quan cực kỳ bình thường, tay bưng một cái mâm đồ ăn tròn, thấy hắc tiến vào, ánh mắt

của Văn Li cô cô nhanh chóng đảo qua người bọn tôi. Tim tôi chợt thịch một tiếng, nhưng vẫn cười nói: “Nếu hạ nhân đã mang ngọc thiện đến, Tinh Nhi không quày rầy cô cô dùng bữa nữa, vậy cáo từ”.

Trong mắt của nàng lộ ra vẻ bi ai khẩn cầu, cuối cùng đành nhận mệnh bưng bát cháo trong mâm lên.

Nam nhân vừa mới vào cửa vẫn không ngược đầu lên, thấp mi thuận mắt, giống như một thuộc hạ quy cũ.

Sau khi trở về, Văn Thu liền có vẻ như đứng ngồi không yên.

Tôi thầm nghĩ tới Văn Li cô cô, không rõ vì sao nàng đã bị đánh đến trọng thương, lại còn muốn giấu diếm thay Giang Hàn, chẳng lẽ là có nhọc nhằn nằm trong tay hắn?

Phong Tiểu Thiên dọc đường cứ trầm mặc, câu nói đầu tiên sau khi về đến lại là: “Nam tử bưng bát cháo bất thường.”

Dù bất kỳ thời điểm nào Văn Thu cũng không quên làm hắn khó chịu: “Còn đợi người nói sao, đường đường là thiếu chủ của Nhất Ngôn đường, đến hộ pháp của Vân Tiêu cung cũng không biết, thật đúng là có tiếng mà không có miếng. Người đẩy dích thị là Giang Hàn.”

Phong Tiểu Thiên tuy bị hắn chọc phát điên được, chỉ đành nhin xuống, ngạc nhiên nói: “Nhất Ngôn đường biết được nội tình khắp nơi, chuyện của Vân Tiêu cung có biết chút ít, nhưng lai lịch của vị Giang hộ pháp này của các vị, thì lại không biết thật”.

Chẳng những là tôi kinh ngạc, đến Văn Thu cũng kinh ngạc, chầm chọc nói: “Trên đời này cũng có chuyện mà Nhất Ngôn đường không biết à?”

Phong Tiểu Thiên mặc dù kiêu ngạo, nhưng trước giờ vẫn căm ghét nói dối, mặt xanh mét trừng mắt hắn: “Chẳng lẽ Phong mỗ còn có thể nói thề nào?”

“Chẳng lẽ hắn thật sự là người Bắc Hồ sao?”

Tôi vừa dứt lời, vẻ mặt của Phong Tiểu Thiên bỗng khẩn trương: “Vũ Nhi, muội nói Giang Hàn là người Bắc Hồ?”

Tôi lắc đầu: “Chuyện này không chắc lắm, nhưng Giang Hàn lai lịch thần bí, trong tay hắn còn đang nắm một phần ba tài vụ của Vân Tiêu cung, hiện giờ đến cả Văn Li cô cô cũng nằm trong lòng bàn tay của hắn, sợ là tất cả tiền tài của Vân Tiêu cung đều đã bị hắn đi dò sạch. Hắn lao tâm khổ tứ mưu đồ chuyện này, lại chưa từng thấy hắn bắt Bạch Mặc tự sát, rồi tự tay đoạt đi chức vị cung chủ, vậy hắn đang âm mưu điều gì?”

Văn Thu cùng Phong Tiểu Thiên trầm miệng một lời: “Lương thảo.”

Tôi ngo ngắc nhìn kỳ cảnh hiếm có này, không rõ số lượng lớn tài vật của Vân Tiêu cung với lương thảo thì có liên quan gì?

Thấy vẻ mặt đang hồ đồ của tôi, Phong Tiểu Thiên cũng thật hiếm khi không giận dữ nữa, sờ sờ đầu tôi: “Mặc dù trước kia Nhất Ngôn đường đã từng điều tra lai lịch của Giang Hàn, nhưng trước giờ chỉ tra ở triều ta, chưa từng đi thăm dò ở nước của hắn, nếu như Giang Hàn là người Bắc Hồ, đó cũng có thể là người cất nặng nề nhẹ, có thể điều động một lượng lớn tài vật, Bắc Hồ cùng với triều ta dựa vào đó trận này còn có thể đánh xong.

Văn Thu thu lại vẻ mặt cười hi hi hà hà, nét mặt ngưng trọng: “Nếu Giang Hàn là người Bắc Hồ, mặc kệ thiên hạ này ai làm chủ cũng chẳng có can hệ gì đến ta, nhưng nhị tiểu tử nhà ta trận chiến này cũng không tốt lắm.. Không được, ta phải ra ngoài một chuyến...” Bỏ lại hai người chúng tôi, hắn vội vàng mà đi, cũng không biết là đi tìm ai lấy chứng cứ.

Phong Tiểu Thiên thấy hắn đi rồi, như một con hổ hung bạo bỏ nhào vào con dê đánh tới, bắt lấy cổ tay của tôi, âm trầm nói: “Muội với hắn ngược lại cũng ăn ý lắm...”

Tôi trước giờ luôn biết thời thế, sự phó cũng không có ở đây, mất đi chỗ dựa vững chắc, võ công lại không bằng hắn, đương nhiên chỉ có thể chịu thua: “Nào có? Mấy ngày trước hắn còn bị ta rắc rất nhiều thuốc bột, hắn như vậy là bày tỏ tâm phục khẩu phục... đối với vị tiểu cung chủ ta đây tâm phục khẩu phục...”

Phong Tiểu Thiên gõ lên đầu tôi một cái, cười nhạo: “Thôi đi! Đừng có mà tự thiếp vàng lên mặt mình, hắn mà thuần phục muội sao? Muội đang nằm mơ đó à? Muội đừng có mà bị sắc đẹp của hắn làm mê hoặc đầu óc đấy chứ”.

Tôi đánh liều nhìn hắn từ cao xuống thấp, nói: “Có người đẹp như huynh đứng trước mặt, muội có thể bị hắn làm mê hoặc được sao?”

Câu này mặc dù nghe không hay lắm, nhưng Phong Tiểu Thiên lại như được ôm chần bông, trên mặt không khỏi hiện ra ý cười khe khẽ, có lẽ là lại cảm thấy không thể đáp lại tôi với biểu hiện ngọt ngào như vậy, nhin rồi lại nhin, lại băng hiện lên mặt: “Hai ngày này muội không được chạy lung tung, ta đây phải đi tìm người điều tra lai lịch của tên Giang Hàn này”.

Giang sơn mặc dù cũng không có liên can gì đến tôi, nhưng Vân Tiêu cung với tôi lại có quan hệ có chặt cũng không đứt, không tra ra được mưu đồ và lai lịch của Giang Hàn, cũng không thể khiến tôi an tâm.

Tôi vội không ngừng gật đầu đáp ứng, tiến bước được vị tôn đại phật này xong, mới có thể thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Vần Quy Xứ (Quay Về Chốn Cũ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.